

PAUL FÉVAL

**misterele
LONDREI** **

Capitolul VIII - Sângerarea

Omul care-l surprinsese pe doctorul Moore în flagrant delict de spionaj, omul care-l surprinsese în clipa când, părăsind căpătâiul unui bolnav ce-i fusese încredințat, al unui muribund, săvârșise o faptă de neiertat, mai cu seamă pentru moravurile engleze — în virtutea cărora fiecare casă locuită este un sanctuar ce nu poate fi violat nici chiar de lege — acest om nu era nici cavalerul Angelo Bembo, nici vreunul din servitorii marchizului. Era ultimul om de care doctorul ar fi avut vreun motiv să se teamă. Era însuși bolnavul ce-i fusese încredințat, muribundul, Rio Santo în persoană.

Doctorul Moore era un as în știința medicală și prea demn de înțâietatea pe care opinia publică i-o acorda printre membrii lui *Royal College* pentru a nu fi privit ca posibilă, ba chiar sigură revenirea la viață a marchizului de Rio Santo, cu condiția să i se acorde la timp îngrijirile necesare. Dar ceea ce-l umplea de stupoare era tocmai revenirea neașteptată la viață, spontană, înfăptuită fără nici o asistență medicală, fără nici un ajutor.

Evident, analizând superficial starea marchizului, se înșelase. El, atât de iscusit, atât de prudent de obicei, acționase, într-o împrejurare în care era în joc propria-i viață, cu neatenția unui începător. Ceea ce luase drept un leșin datorat unei sugrumări aproape perfecte nu era decât, paralizia trecătoare care-i atacă adesea pe oamenii perfect sănătoși, dar care abuzează de facultățile lor cerebrale, paralizie al cărei aspect înspăimânta și care, repetată, duce la idiotizare sau la moarte, dar ale cărei prime efecte pot fi ușor combătute cu ajutorul celor mai elementare noțiuni clinice.

Marchizul suferise o lejeră congestie cerebrală sub influența căreia se mai afla încă. Dar imobilitatea lui, acea moarte aparentă fusese un fenomen nervos, complicat fără îndoială de niște accidente vasculare. Moartea aceea nu fusese decât un fel de letargie.

Doctorul își dădu imediat seama de situația lui și se simți umilit. Se afla în puterea lui Rio Santo, nu numai din pricina spionajului flagrant în care-l surprinsese acesta, nu numai datorită faptului că-l părăsise în mod neloial când era în comă, ci și pentru că fiecare din cuvintele rostite de el, doctorul Moore, fusese auzit de marchiz. Știa foarte bine toate acestea și nici nu încerca măcar să spere contrariul: letargia și implicațiile ei nu ating întru nimic simțurile și gândirea. Dar în timp ce se umilea astfel, o hotărâre extremă izbucni din ceața gândurilor sale. Rio Santo purta pe chip simptomele evidente ale unei dereglări parțiale a creierului, ale cărei efecte sunt nespuse de diverse.

Moore ghicise că marchizul își pierduse graiul. Limba îi rămăsese paralizată după întoarcerea la viață a tuturor celorlalte părți ale corpului. Gândea lucid; mintea îi era în perfectă stare, dar mușchii limbii sufereau încă influența paraliziei. În cursul activității sale de medic, Moore întâlnise nenumărate cazuri. Era sigur de constatarea sa.

Or, Rio Santo, cel lipsit momentan de grai și încă slăbit de o luptă aspră, ale cărei urme mai erau vizibile și pe figura lui, se afla, la rândul său, în puterea doctorului, întocmai ca și acel Rio Santo care zăcuse întins pe canapea.

Moore își propuse să-l ucidă. Rio Santo stătea în picioare în fața lui, cu privirea fixă, cu gâtul țeapăn și avea mai mult aspectul unei fantome decât al unui om. Împotrivirea pe care ar fi putut s-o opună ar fi fost fără îndoială neînsemnată, ușor de biruit. Cât despre piedicile de-afară, nu era cazul să se teamă: Rio Santo nu putea să strige după ajutor.

Ca și cum ar fi vrut să confirme pronosticurile doctorului, marchizul își suflecă mâneca halatului și, cu un gest semnificativ, arată vina umflată a antebrațului său.

— Vreți să vă iau sânge, milord? întrebă Moore.

Rio Santo făcu energic un semn afirmativ.

Doctorul ezită. Ceva din hotărârea să trebuie să i se fi oglindit pe chip, căci Rio Santo aruncă instinctiv o privire spre pat, ca și când ar fi vrut să vadă dacă putea să găsească vreun

punct de sprijin în locul acela. Slăbiciunea trupului influențează forța sufletului. Din fericire pentru marchiz, Moore nu-i observă privirea deznădăjduită. Privirea aceea ar fi pus capăt îndoielilor sale. Dar Rio Santo, deși sleit din punct de vedere fizic, nu putea rămâne multă vreme slab în fața unei primejdii. Exista în el o cantitate imensă de sânge rece și de curaj, pe care atâtea încercări succesive nu izbutiseră s-o epuizeze. Își reveni numaidecât, deși era perfect conștient de neputință-i fizică.

În timp ce Moore continua să șovăie, se simți din nou strâns de braț. Apăsarea era înceată și persistentă. Era ca un ordin dat de o voce hotărâtă, dar lipsită de mânie. Moore își scoase trusă și o deschise. Se supuse. Și, odată primul pas făcut pe această cale de supunere silită, Moore redeveni vasal. Uită orice idee de revoltă; se înspăimântă la gândul că putuse s-o conceapă. În clipa în care apropie lanțeta de brațul lui Rio Santo, acesta îl opri, luă instrumentul și-l privi cu atenție. Avea ochii încă tulburi de sângele care-i umplea pupilele; nu reuși să vadă ceea ce dorea. Dar doctorul înțelese, deși chipul împietrit al marchizului nu-i putea comenta gestul; înțelese și se cutremură, căci gestul acela îi dezvăluia mai limpede decât orice că Rio Santo, nu-și pierduse nimic din luciditate de vreme ce ștergea el însuși lanțeta pe-o poală a halatului, care se înroși instantaneu. Fără să spună un cuvânt, doctorul își suflecă și el mâneca și-și înțepă ușor brațul. Rio Santo făcu un semn de încuviințare. În clipa următoare, din vâna lui deschisă țâșni un viguros șuvoi de sânge.

— Destul! spuse Rio Santo după câteva secunde.

Doctorul tresări violent la sunetul acestei voci. Își ridică privirea ațintită asupra lanțetei, pătruns de-o adevărată spaimă. Rio Santo vorbea, Rio Santo era din nou omul redutabil în fața căruia totul se înclină. Moore fărâmasese cu mâna lui lanțul care ferecase graiul acestui om a cărui neputință o urmărise cu dispreț. Îi dăduse din nou facultatea de a porunci, puterea de a pedepsi. Pricepându-se să-și înăbușe impresiile, izbuti să ascundă sub un vâl de nepăsare teama pe care o resimțea, dar, fără să vrea, își plecă ochii în fața lui Rio Santo, a cărui privire semeață își redobândise viața și-al cărui chip livid își recăpăta treptat expresia obișnuită.

Sângele continua să curgă. Moore, absorbit de atenția dată feței marchizului, ai cărui mușchi își recăpătau, rând pe rând, mobilitatea expresivă, nu se mai gândea la sângerare.

— Destul, domnule! repetă Rio Santo, încruntându-se și ducându-și mâna la inima sfârșită. Tot mai vrei să mă asasinezi?

Moore opri sângerarea și-și încrucișă brațele pe piept. Aștepta sentința.

— Dă-mi un fotoliu! spuse Rio Santo.

Moore se grăbi să-și arate supunerea. Marchizul căzu greoi pe pernă și-și acoperi cu mâna ochii care, slăbiți de nopțile de veghe, de criză și de sângele pierdut, nu suportau lumina zilei. Rămase astfel timp de trei sau patru minute. După aceea înălță capul. Fruntea-i palidă era din nou senină.

— Domnule doctor — spuse el, fără nici un fel de afectare — îți mulțumesc pentru faptul c-ai violat secretul acestui bârlog... datorită dumitale, știu acum că bietul bolnav nu mai este în pericol de moarte.

Arătă spre Angus, care dormea în pat. Moore se înclină automat.

— Cred că nu mă-nșel — adăugă Rio Santo — dar ai spus că starea lui, de aci înainte, se află în afară de orice pericol?

— Da, milord.

— Domnule doctor — continuă marchizul — îți mulțumesc că ți-ai dezvăluit în fața ochilor mei sufletul, în timp ce zăceam acolo, în ghearele morții...

— Senioria Voastră m-a auzit?...

— Perfect, domnule... Mă invidiezi... vrei să-mi afli taina...

— Vai, milord! Vă rog!... vru să-l întrerupă Moore, al cărui glas căpătă accente de implorare.

— Nu mă ruga nimic, domnule! îl întrerupse Rio Santo, care făcea eforturi să vorbească, dar al cărui calm biruitor contrasta puternic cu slăbiciunea lui. Nu mă ruga; e inutil. Nu-ți vreau răul... Numai că invidia dumitale este nesăbuită, iar taina mea face parte din acele secrete care nu pot fi ghicite... Taina mea seamănă cu paginile scrise în limbi necunoscute pe care le-ai găsit în cabinetul meu și pe care ai încercat în van să le descifrezi: nu era suficient să pui mâna pe ele, îți trebuia și-o cheie pentru a le înțelege.

În aceste ultime cuvinte ale marchizului se simțea un dispreț rece, absolut, fără margini. Orgoliul lui Moore se revoltă înăbușit în sufletul său.

— Domnule doctor — urmă iar Rio Santo, cu aceeași voce înceată și obosită ce ar da o notă de răceală unui omagiu, dar care sporește expresia disprețului — îți mulțumesc, în sfârșit, mai cu seamă pentru faptul că nu m-ai asasinat.

Moore făcu doi pași îndărăt. Parcă primise o lovitură de bici peste obraji. Se credea pierdut, fără nici o scăpare.

Dar Rio Santo continuă:

— Moartea mi-ar fi fost crudă... foarte crudă! Încă o dată, nu-ți vreau răul... Pune perna asta sub picioarele mele, domnule doctor.

Moore luă perna și-o așeză sub picioarele marchizului.

— Iartă-mă, domnule doctor, dacă abuzez astfel de bunăvoința dumată... Du-te și deschide ușa de-afară a cabinetului meu și spune-i lui Ange... i-ai vorbit pe-un ton aspru bietului băiat, adineauri, domnule!... Spune-i că mi-ai salvat viața... Îți va ierta insolența. Spune, de asemenea, oamenilor mei... Cât e ceasul, domnule doctor?

Moore își scoase ceasul:

— E ora zece, milord.

— Ora zece — repetă Rio Santo — timpul e prețios, dar oboseala mă doboară și-mi trebuie cel puțin o jumătate de zi de odihnă... Spune oamenilor mei să-nhame caii pentru ora patru... Cavalerul Angelo Bembo mă va însoți.

Doctorul rămase pironit timp de o jumătate de minut, ca și cum ar mai fi așteptat și alte porunci, apoi se îndreptă spre ușă.

— După aceea, domnule doctor — continuă Rio Santo în clipa când Moore se îndepărta — să vii înapoi... Am să-ți pun câteva întrebări.

Moore se întoarse în cabinet, pentru a deschide ușa exterioară. Trecând prin fața divanului pe care se afla adineauri Rio Santo, cel învins de hazard și atât de aproape de moarte încât nu era nevoie decât să-l împingi puțin ca să se prăbușească în brațele ei, doctorul ridică din umeri, mânios pe sine însuși. Prilejul fusese ratat. Dar ura lui Moore, brusc sporită de însăși trădarea lui dată în vileag, făgădui să se răzbune.

Se spune că prilejul nu se ivește de două ori. E foarte adevărat, dar pe oamenii abili nu-i interesează acest lucru, deoarece prilejul care nu vine poate fi creat...

Moore deschise ușa exterioară a cabinetului.

— Ce se-aude, domnule, ce se-aude? strigă cavalerul Bembo.

— Viața domnului marchiz este în afară de orice pericol, signore — spuse Moore, apucându-l pe Lovely de zgardă pentru a-l împiedica să dea buzna în apartament.

— În afară de orice pericol! repetă Bembo într-un elan de bucurie comunicativă. Am fost nedrept cu dumneavoastră, domnule doctor; sunteți un adevărat savant și-un prieten demn! ... Vă rog să primiți scuzele mele și să mă considerați oricând la dispoziția dumneavoastră.

Doctorul se înclină cu răceală și abia atinse mâna pe care Bembo i-o întinse.

— Signore — rosti el în șoaptă și cu o expresie echivocă — n-am făcut tot ceea ce-aș fi vrut...

— Nu pot să-l văd pe Don José? întrebă Bembo.

— Nu acum... Senioria Sa te însărcinează să pregătești caii pentru ora patru și se biziue pe dumneata că-i vei însoți.

Bembo sări în sus de bucurie.

— Vrea să iasă! strigă el. E-o adevărată înviere! Ah, domnule doctor, sunteți un om priceput!

— Așa am crezut și eu multă vreme — răspunse Moore, scuturând din cap — dar crede-mă, signore, hazardul joacă un mare rol în lumea asta...

Salută și închise ușa la loc. Angelo își spuse că pesemne doctorul devenise foarte modest; dar bucuria îl copleșea; alergă spre grajduri, urmat de Lovely, care înțelegea, fără îndoială, de vreme ce și el, dând uitării tristețea de mai înainte, sărea în sus și umplea coridoarele cu lătrăturile sale de bucurie.

Între timp, Moore se întorsese în camera moșierului. Zgomotul pașilor săi îl trezi pe Rio Santo, care ațipise în fotoliu.

— Iată, au trecut șase zile de când n-am făcut nimic — spuse el — n-am văzut nimic, n-am auzit nimic... S-a întâmplat ceva pe la dumneavoastră, domnule doctor?

— Lumea s-a mirat de lunga dumneavoastră absență, milord, dar cei ce vă sunt fideli i-au pus lesne cu botul pe labe pe nemulțumiți... Milord, nu știu ce credeți despre mine, dar v-o

spun din adâncul inimii: nebuni sunt cei ce-ncearcă să vă-nfrunte!...

Rio Santo aținti asupra-i privirea lui profundă și calmă.

— Iar dumneata ești un om chibzuit, domnule doctor! rosti el cu simplitate.

— Fiecare om are în viața lui momente de rătăcire, milord... Fiindcă vorbim despre mine, am fost de două ori nebun adineauri... nebun c-am vrut să vă ucid...

— Și nebun că n-ai făcut-o — îl întrerupse Rio Santo.

— Da, milord — răspunse doctorul — nebun că n-am făcut-o.

Rio Santo se răsuci în fotoliu.

— Partida s-a-ncheiat cu remiză, domnule — spuse el — dumneata n-ai să mi-o ierți niciodată. Eu, eu n-am. timpul necesar să mă ocup de dumneata... Îți accept ajutorul ca și-n trecut; mă bizui oarecum pe dumneata și-o fac cu convingere...

— Această încredere, milord... — începu doctorul Moore, care se simți, pentru o clipă, ispitit să facă pe pocăitul.

— Încredere nu-i cuvântul potrivit — îl întrerupse Don Rio Santo. Ceea ce voiam să spun e că, neavând timp să mă ocup de procesul dumitale, te voi zdrobi la cea mai mică bănuială...

Piciorul lui Rio Santo, azvârlind cu violență perna, căzu pe covor.

— Să fii cu ochii în patru, domnule! încheie el.

— Milord, milord! exclamă Moore, cu o emoție ipocrită. Într-un moment ca acesta, un singur cuvânt bun ar fi făcut din mine sclavul dumneavoastră pentru toată viața!

Privirea lui Rio Santo nu-și pierdu expresia de superioritate calmă, dar mușchii gurii, involuntar contractați, făcură să-i tremure ușor vârfurile mustății sale fine, negre.

Moore își aruncă masca; își dădu seama că era de prisos să se mai prefacă. Fruntea lui plecată se ridică din nou; surâsul rece și cinic îi reapăru pe buze și spuse, fără a se mai stăpâni:

— Ei bine, milord, am să fiu cu ochii în patru... Vă voi sluji, dar nu voi înceta o clipă să vă urăsc. Voi fi unealta și dușmanul dumneavoastră... Voi face...

— Ajunge, domnule! îl întrerupse Rio Santo. Știu toate acestea. Spunându-mi-le, nu riști, dar nici nu câștigi nimic... Să vorbim despre lucruri serioase, te rog.

Moore simți un val de mânie în suflet văzând disprețul absolut, imens eu care erau privite amenințările ca și avansurile sale. Ura lui spori și mai mult, dar un fel de spaimă superstițioasă puse stăpânire pe el. Rio Santo îi păru invulnerabil.

— Încă un cuvânt, totuși — continuă acesta, obosit și pe-un ton nepăsător — întrucât s-ar putea ca întâmplarea să mă scoată din nou, pentru a doua oară, în calea dumatăle, lipsit de apărare, și cum dumneata poți să faci rău de la distanță, ea reptilele acelea veninoase care-și aruncă saliva la întâmplare, vreau să-ți spun un secret... Dacă m-ai fi ucis azi-dimineață, astă-seară ai fi dormit pe paie la Newgate... Nu mă-nterupe. Știi că n-arunc niciodată vorbe în vânt... Te cunosc de multă vreme, doctore... Și între dumneata și eșafod nu există, de două luni de zile, decât voința mea.

Moore tremura, dar voia să se îndoiască.

— Între eșafod și mine, milord — spuse el, încercând zadarnic să-și ia un aer sfidător — există o prăpastie pe care toată puterea dumneavoastră n-ar fi în stare s-o astupe.

— Ascultă, domnule, prea multă vorbărie mă obosește și am lucruri importante să-ți comunic... Lordul high-sherif deține un plic sigilat în care se găsește condamnarea dumatăle. Nu te mira: în felul acesta îi am, mai mult sau mai puțin, la mână pe toți Lorzii Noptii, confrăți de-ai dumatăle... Altminteri, domnule, mi-ar trebui o mie de vieți!

— Dar ce conține plicul?

— Gândește-te la toate mârșăviile dumatăle, doctore. Plicul conține dovada uneia din ele, o dovadă ce nu poate fi recuzată.

— Dar de ce lordul high-sherif nu l-a deschis pân-acum?

— Trebuie să-ți iert atâtea întrebări. Îmi dau seama că lucrul te interesează într-adevăr îndeaproape, doctore, dar condescendența mea nu va merge până acolo încât să-ți răspund. Plicul este o mină, domnule, dâra de pulbere există, fii sigur... iar moartea mea îi va da foc.

— Bine, dar...

— Destul! Să lăsăm asta... Ce vești ai despre domnișoara Mary Trevor?

Trecu un timp până ce doctorul Moore să răspundă la întrebarea lui Rio Santo. Cele afirmate de marchiz aveau o nuanță de ciudățenie fantezistă menită să trezească nesiguranța doctorului; dar, pe de altă parte, trecuse atât a vreme de când se abătuse de la drumul cel drept spre a merge pe căile întortocheate ale crimei, la capătul cărora se află opulența sau eșafodul, avea pe conștiință atâtea acte pasibile de sancțiunile justiției umane, încât în sufletul lui spaima se lupta cu incertitudinea. De altfel, știa că Rio Santo întreținea legături, a căror natură scăpa tuturor, cu toți înalții funcționari ai celor Trei Regate. Faptul invocat de el nu era deci imposibil. Astfel încât, adevărat sau nu, izbutise din plin. De aci încolo, Moore nu era decât un asasin dezarmat, un șarpe lipsit de venin.

Rio Santo triumfa fără ostentație în urma acestei victorii și-și păstră indiferența sa semeață. După câteva secunde, repetă pe un ton poruncitor:

— Te-am întrebat, domnule, ce vești ai în legătură cu domnișoara Mary Trevor.

Moore își alungă brusc gândurile care-l frământau.

— Milord — răspunse el — n-am nici o soluție sigură de dat Senioriei Voastre. Ieri am început un tratament care, după toate aparențele, ar fi salvat-o pe miss Mary Trevor, dar peste zi a survenit o criză... o criză teribilă, milord... Trebuie să-ncerc asupra celeilalte, înainte de a-l aplica domnișoarei Trevor, un alt tratament în legătură cu noua ei situație, mai cu seamă că onorabila moștenitoare a lordului James este amenințată de-o primejdie reală și apropiată...

— Biata Mary! murmură Rio Santo. Trebuie s-o văd.

— Nu, milord... domnișoara Mary are mare nevoie de odihnă... de-o odihnă absolută... organismul ei slăbit a trecut printr-o grea încercare...

— Dar ce s-a-ntâmplat? întrebă neliniștit marchizul.

— Multe, milord!... Și, oricare ar fi părerea Senioriei Voastre, consider o mare eroare faptul că n-am profitat de rana lui Perceval...

— Ah!... exclamă Rio Santo. E vorba de Perceval?

— Da, milord, de Frank Perceval, care se simte la fel de sănătos, ca și dumneavoastră, ca mine. Doamne, un sfert de deget în plus și Perceval ar fi dormit acum în cripta castelului de la Fife... Ar fi fost firesc: din tată în fiu, toți și-au găsit sfârșitul în duel... Dar dumneavoastră ați fost generos... era dreptul incontestabil al Senioriei Voastre... Acum...

— Te rog, domnule — îl întrerupse Rio Santo — să revii la fapte.

Moore își regăsise pe nesimțite stăpânirea de sine, echilibrul tulburat de încercările la care fusese supus în lupta lui inegală împotriva lui Rio Santo. Se înclină oarecum flegmatic, vădind în atitudinea sa o fărâmbă din semeția înnăscută și o pocăință prefăcută.

— Uitasem că milord vrea să doarmă — spuse el. Iată faptul: natura bolii domnișoarei Trevor s-a schimbat... afecțiunea ei nervoasă a căpătat simptome atât de grave, atât de noi pentru mine, încât primele teste făcute pe cealaltă nu-mi mai sunt suficiente.

— Pe cealaltă?! repetă Rio Santo, care auzea acest cuvânt pentru a doua oară fără să-l priceapă. Despre cine vorbești, domnule?

— Despre o fată fermecătoare, pe cuvântul meu, milord! răspunse Moore, cu un entuziasm ciudat. Despre un subiect de experiență plin de viață și de o rară perfecțiune!... Câtă tinerețe!... Câtă vigoare delicată și grațioasă! Ce forme frumoase întrunind toate seducțiunile anatomice ale femeii!... Ah! zău, milord, este o adevărată plăcere să folosești bisturiul pe-o astfel de carne elastică și tare, să despici articulațiile... Dar Senioria Voastră nu-i medic... Vorbesc despre fata în privința căreia v-am spus câteva cuvinte în cursul ultimei noastre întrevederi, fata ce avea să-mi slujească drept... Cum aș putea să exprim acest lucru în fața unui om atât de delicat ca dumneavoastră, milord?... Care trebuia să-mi slujească drept balon de încercare, de schiță, ciornă. Într-un cuvânt, milord, de fată pe care o vom uide, ca s-o salvăm pe miss Mary.

Moore pronunță acest vom cu o asprime sarcastică și nu-și ascunse bucuria pe care-o resimțea aruncând asupra marchizului o parte din infama lui acțiune. Buzele lui Rio Santo începură să tremure:

— E tânără și frumoasă! murmură el.

— Frumoasă și tânără, într-adevăr, milord!... Mai frumoasă și mai tânără chiar decât miss Mary Trevor.

— Mi-ai făgăduit că n-o ucizi, domnule! exclamă deodată marchizul, aruncându-și privirea asupra ochilor pe jumătate închiși ai doctorului Moore.

Dar de data aceasta doctorul i-o înfruntă curajos.

— Milord — spuse el cu un surâs rece — mă aflu în situația aceluia nebun care promisesese să bea marea și care, șomac să-și țină făgăduiala, a răspuns: "Domnilor, n-am nimic împotrivă să beau marea. Dar v-ați gândit oare să opriți fluviile care-i sporesc neconținut apele?"... Nici dumneavoastră, nici eu, milord, n-am putut să-mi împiedicăm că starea domnișoarei Trevor să se înrăutățească în chip deplorabil... Fata m-a costat o sută de lire: trebuie să ne folosească la ceva.

Rio Santo își trase îndărăt fotoliul și nu se mai uită la doctorul Moore, ai cărui ochi aveau în clipa aceea o strălucire diabolică.

— La urma urmei — continuă doctorul pe un ton degajat — Senioria Voastră este în acest caz cel mai bun judecător... Dacă socoate că miss Trevor trebuie lăsată să piară...

Printr-un gest marchizul îi ceru să tacă și-și trecu mâna peste frunte.

— Cel de sus nu poate ierta așa ceva! spuse el cu glas profund schimbat.

Moore ridică imperceptibil din umeri.

— Să aleg! continuă Rio Santo. Să aleg între biata mea Mary și această tânără necunoscută... Să aleg, când alegerea înseamnă o condamnare la moarte... Se spune că-i frumoasă. Era, fără îndoială, fericită... Îngrozitor!... Îngrozitor!

Capul marchizului se înclină: privirea lui căpătă o expresie tulbure în care se oglindeau, ca să spunem așa, gânduri din cele mai melancolice.

— Numai la Londra-i posibil să se întâmple așa ceva! murmură el. Ieșind de la Temple Church, biata copilă putea să cadă în mâinile emisarilor acestui comerț oribil în care mizeria vinde științei bucăți de carne umană!... Micuța mea sfântă care zâmbea atât de duios și-a cărei voce cristalină se înălța la cer, putea deveni victimă slujitorilor acestui om... Pentru numele lui Dumnezeu! strigă el mânios. Știi cum am să mă răzbun pentru asta, domnule?

Ochii lui Rio Santo scânteiau. Vocea sa izbucni atât de amenințătoare, încât Moore începu iar să se teamă.

— M-auzi? spuse Rio Santo care se ridică, drept și neclintit, fără a mai păstra vreo urmă de oboseală. M-auzi?

Moore, stupefiat și neînțelegând nimic, bolborosi câteva cuvinte fără șir. Rio Santo îl apucă de braț.

— Nu știu dacă o iubesc, domnule — rosti el oarecum răătăcit — dar dacă ar fi vorba de ea... Oh! te-aș strivi fără milă.

Marchizul căzu iar în fotoliu. Brațul lui Moore avea o vânătaie în locul unde-l strânsese Rio Santo.

— Milord — spuse Moore înăbușindu-și un geamăt de suferință — cred c-o înțeleg pe Senioria Voastră... Nu există nici o probabilitate... Totul pare să indice că acest subiect de experiență n-are nimic comun cu metresa dumneavoastră.

— Cine ți-a spus că mi-a fost metresă? îl întrerupse brusc marchizul. Am văzut-o o dată rugându-se, am auzit-o cântând imnuri religioase... de-ai ști ce frumoasă-i și cât de mult seamănă c-un înger... Altădată mi s-a părut c-am zărit-o în spatele unei perdele de la fereastra sa. Asta a fost tot... Mi-aș da și viața pentru fericirea ei...

Moore nu izbuti să-și rețină un gest de milă disprețuitoare.

"Vorbește ca un băiat de prăvălie din Cheapside — gândi el... În inima asta, a cărei forță e totuși atât de mare, există loc pentru toate slăbiciunile..."

Pentru o mie de motive științifice și de altă natură, doctorului i-ar fi făcut plăcere să disece acea inimă. Adăugă cu glas tare:

— După toate probabilitățile, fata, căreia Senioria Voastră îi nutrește un interes atât de cald, nu-i cea pe care-o țin închisă de șase zile în locuința mea... Totuși, întrucât faptul nu este matematic imposibil, ce-ar fi s-o vedeți, milord?

— S-o văd! repetă marchizul șovăind.

Trebuie să atrag atenția Senioriei Voastre — continuă Moore — că micuța se află de pe acum într-o stare foarte proastă...

Rio Santo întoarse capul dezgustat.

— Foarte schimbată, dacă preferați — continuă iar doctorul — a trebuit să-ncep cu înfometarea și izolarea ei în întuneric...

— Destul! Destul! murmură marchizul ale cărui timpi o erau inundate de-o sudoare rece. Destul, domnule, mă înspăimânți!...

Ah, ai dreptate, nu poate fi ea!... Cerul o iubește, fără îndoială, și-o ocrotește... Dar, oricine-ar fi victima dumitale, fie-ți milă de ea, ai milă!

Moore prinse curajos brațul marchizului și-i luă pulsul.

— Vă dau cuvântul meu de onoare, milord — spuse el — că nu sunteți în măsură, în momentul de față, să suportați asemenea emoții... Vă rog, liniștiți-vă... Natura vă cere imperios odihnă... Măine, astă-seară, când va dori Senioria Voastră, îi voi spune într-un cuvânt totul în legătură cu Frank Perceval... acum, datoria mea-i să mă retrag.

Rostind aceste cuvinte și acoperindu-și astfel retragerea cu un zel admirabil simulat, ieși în grabă.

Rio Santo îl chemă înapoi cu o voce stinsă. Oboseala îl copleșea. Doctorul n-apucase bine să treacă pragul, când capul marchizului căzu greoi pe spătarul fotoliului. Se cufundă numaidecât într-un somn profund.

Nu vom aștepta să se trezească pentru a aduce la cunoștința cititorului urmarea raportului doctorului Moore; dar, mai înainte, îl vom conduce, întorcându-ne înapoi cu câteva zile, la căpătâiul lui Frank Perceval.

Două voluminoase capitole ne despart acum de aceste evenimente, istorisite la sfârșitul primei părți a povestirii noastre. Totuși, având o aversiune naturală *pentru privirile retrospective*, vom risca doar un rezumat de câteva rânduri.

Era, dacă cititorul își amintește, a doua zi după balul de la Trevor-House. Perceval, grav rănit, se afla într-o stare de somnolență, sub veghea perfidă a *bunului* sir Edmund Mackensie. O comedie abil înscenată, din care câteva scene prealabile se petrecuseră la Trevor-House, își desfășurase actul principal chiar la căpătâiul rănitului. Dominată de Tyrrel, Susannah săruta fruntea lui Perceval care dormea, chiar în clipa când lord James Trevor punea piciorul în cameră.

Lord Trevor, furios, coborî scările spre a se întoarce la fiica sa care-l aștepta în trăsură, în fața ușii principale.

De aci consimțământul fetei, care se considera înșelată, față de căsătoria cu marchizul de Rio Santo.

Totuși, Frank Perceval mai avea dreptul să spere. Împinsă de simțământul nesăbuit ce-l determină pe naufragiat să se agațe de orice, chiar dacă-i vorba de tăișul unei săbii, lady Ophelia venise la întâlnirea pe care i-o dăduse în ajun.

Biata femeie, îndrăgostită și subjugată, venise, deși nu știa ce trebuia să facă, încercând să se agațe de un fir de ață cu care să-l țină pe Rio Santo lângă ea. Firul de ață era o otravă mortală. Dar ce reprezintă moartea pentru sine sau pentru altcineva, față de elanurile tulburătoare ale unui suflet care adoră, se căiește și suferă! Ophelia ar fi fost fericită să moară pentru Rio Santo!

Venise, dar când era pe punctul de-a da la iveală taina care avea să-l readucă pe Rio Santo la picioarele ei, o teroare instinctivă pusese stăpânire pe ea. Ar fi vrut să fugă, dar nu mai avea când.

Vorbi. Frank scrisese scrisoarea aceea pe care lord Trevor o distrusese sub privirea credinciosului Jack, în fața întregii familii, rupând astfel în mod violent toate legăturile cu sărmanul Frank.

Aci reîncepe povestirea noastră.

După ce scrisese scrisoarea, Frank își lăsă capul pe pernă. Era încă destul de trist, dar avea o speranță. Lord James Trevor ținea la el din copilărie și, firește, nu-i putea refuza întrevederea pe care-o solicită. Într-adevăr, în scrisoare Frank afirma pe cuvânt de onoare că era cu totul străin de scena jucată la căpătâiul său de către o femeie necunoscută, și adăugă că avea de făcut Senioriei Sale destăinuiri de cea mai mare importanță.

Cum putea să gândească că lord Trevor va rupe în bucățele scrisoarea sa înainte de-a o citi!

— Jack trebuie să fie acum foarte aproape de Trevor-House — spuse el după câteva minute. Peste o jumătate de oră va fi înapoi.

— Iar toată mașinația aceea tenebroasă se va risipi ca fumul — adăugă Stephen.

Frank îi întinse mâna.

— Prietene, de-ar fi așa — murmură el — căci fericirea vieții mele depinde de asta...

— Capul sus! spuse Stephen, strângând mâna pe care i-o întindea Perceval. Cred că lady Ophelia...

— Sărmana femeie! îl întrerupse Frank. E tare nefericită, Stephen!... Și-a dăruit inima acestui om care s-a abătut asupra Londrei, în timpul absenței mele, ca un adevărat blestem... acestui om a cărui nume este pe buzele tuturor... pe care toate femeile îl iubesc... și care m-a înfrânt de două ori!

— E frumoasă și nobilă — răspunse Mac-Nab, al cărui gând se îndrepta fără voia lui spre Clary Mac-Farlane. Dar știi, Frank, tocmai inima acestor ființe deosebite se înșală... Cred că fericirea obișnuită le sperie... Există în ele o poezie amăgitoare care le înfățișează bucurii unice, bucurii demne de ele, altundeva decât în viața obișnuită... Într-o bună zi părăsesc drumul pe care merg de obicei și, cum privirea li-e îndreptată spre cer, nu văd prăpastia deschisă în fața lor... Cunosc o astfel de ființă... Oh! Dumnezeu s-o aibă în pază, căci e la fel de nobilă și frumoasă ca biata lady Ophelia... privirea ei amăgită cată departe, fără să vadă inima devotată care suferă la doi pași de ea!

— Despre cine vorbești, Stephen? întrebă Perceval uimit.

— Dumnezeu s-o aibă în pază! repetă trist tânărul medic. Și Dumnezeu să mă aibă și pe mine în pază, Frank, căci o iubesc așa cum o iubești și tu pe Mary Trevor.

— Dar ea nu te iubește deloc? întrebă Perceval, apropiindu-și capul de cel al prietenului său.

— Nu știu — răspunse Mac-Nab.

Apoi adăugă numaidecât cu un fel de amărăciune:

— Eu nu sunt un erou de roman! Semăn prea mult cu ceilalți oameni! N-am visat niciodată lucruri extraordinare și văd fericirea într-o viață prea liniștită... Frank, dragul meu, o iubesc împotriva voinței mele; sora ei, blinda Anna, care m-ar iubi poate, ea ar fi trebuit să-mi fie sortită... dar dragostea rățăcește și nu știe niciodată s-aleagă... Eu o iubesc pe Clary! O iubesc ca un nebun!

Frank începu să zâmbească.

— Ce fericit ești, Stephen! spuse el. Și cât de nedrept, ca toți oamenii fericiți... Îmi aduc aminte de Miss Clary... și de blânda Anna, cum îi spui tu... Miss Clary trebuie să fie acum nespus de frumoasă... iar Anna foarte drăgălașă... era un adevărat înger odinioară!... Într-adevăr, e foarte greu de-ales... iată singura nenorocire pe care-o recunosc în situația ta. Odată alegerea făcută... în ce mă privește, cred c-aș fi ales-o pe Anna... Ba nu! Poate pe Clary... Odată ce te-ai fixat, Stephen, nu-ți rămâne decât să fii fericit.

Influențat de veselie lui Perceval, Stephen era aproape ispitit să creadă în fericirea sa.

— Taci, Frank — răspunse el pe-un ton blajin — vorbești prea mult pentru un bolnav... și totuși, e-o mare consolare pentru mine faptul să te-aud vorbind astfel. Poate mă-nșel...

— Cum! Nu ești foarte sigur că n-o iubești pe Anna? Îl opri râzând Perceval.

Stephen puse degetul pe buzele lui Perceval și continuă surâzând:

— Ți-am spus să taci, Frank. Sunt medicul tău și-ți poruncesc să taci. Biata Anna!... Aș vrea s-o pot iubi...

— Dacă vrei să știi părerea mea, Stephen, tare mi-e teamă că le iubești pe amândouă.

Fruntea lui Mac-Nab se întunecă.

— Acum trei zile, Frank — răspunse el — nu știam deloc să-mi citesc în adâncul sufletului. Acum trei zile, dacă mi-ai fi vorbit astfel, aș fi râs împreună cu tine din toată inima. Eram foarte fericit atunci!... Dar duminică, în ziua sosirii tale la Londra, Frank, am văzut deodată limpede în sufletul meu... A fost o clipă plină de delicii și în același timp plină de groază!... Clary mi-a apărut ca și cum până în momentul acela ochii mei, privind-o, ar fi fost atinși de orbire... Am văzut un înger acolo unde mai înainte nu era decât o fată obișnuită... l-am răpit brusc bieteii Anna locul egal pe care i-l rezervasem până atunci în inima mea... Căci, după cum ai spus adineauri în glumă, Perceval, înainte le iubeam pe-amândouă... Și una și cealaltă erau pentru mine niște surori dragi... Aș fi fost pus în încurcătură dacă mi s-ar fi cerut s-a aleg... Of, Doamne, de ce nu mai pot spune și-acum același lucru!

În vocea lui Stephen răsuna o deznădejde ciudată. Frank îl privea uimit.

— Găsești că asta-i o nenorocire? spuse el, văzând că Stephen tăcea.

— Oh! da, e-o nenorocire — strigă Stephen — o mare nenorocire, Frank!... Căci știi cum s-a produs această revelație atât de neașteptată?...

— Pe vremuri nu erai atât de romantic... — vru să spună Perceval.

— Nu mai râde, Frank — îl opri Stephen strângându-i mâna cu putere — căci vocea care m-a trezit e gelozia!

— Gelozia! repetă încet Perceval care, gândindu-se la situația lui, se întristă și el.

— Am un rival — continuă Stephen mânios — îl cunosc... Cine-i? Nu ți-aș putea spune... Acest om n-o iubește, n-o cunoaște... ea nu i-a vorbit niciodată... Când mă gândesc la asta, totul mi se pare un vis... simt că-mi pierd capul!...

Se auzi pe scară pasul neregulat și șovăitor al bătrânului Jack. Perceval încercă să se ridice.

— E-o nerozie, Stephen! strigă el brusc, ațâțat în același timp de febră și de nerăbdare. Trăiești într-o lume a fantasmelor... Clary te iubește, aș pune rămășag... Ascultă! Nu se-aud pașii lui Jack pe scară?... Du-te și deschide-i, prietene... haide, du-te odată!... Se-ntoarce cu vești bune, dragul de el!... Ce-ncet urcă!... Am presimțiri pline de voieșie, Stephen. Văd pretutindeni numai bucuria... Ah! Bătrânul ăsta nu mai ajunge odată sus! Din cauza lui întârzie răspunsul lui James Trevor!...

Capitolul X - Două amintiri

Supunându-se dorinței lui Frank a cărei nerăbdare ajunsese la culme, Stephen se dusesse să deschidă ușa.

Într-adevăr, era bătrânul Jack care urca anevoios scara.

În sfârșit, trecu pragul și înaintă greoi spre patul stăpânului său.

— Ce vești mi-aduci, Jack? strigă acesta. Vorbește odată, omule!... Ce vești?

Jack se sprijini de unul din pilonii patului și-și duse mâna la inimă. Era palid și chipul său exprima o deznădejde cumplită.

— N-ai predat scrisoarea? reluă Frank iritat.

— Am predat-o, Excelența Voastră — răspunse încet bătrânul Jack.

— Și?

Jack își scutură capul pleșuv.

— Nu mi-ai adus nici un răspuns? insistă Frank.

— Perceval se trage dintr-o stirpe mai nobilă decât Trevor! rosti bătrânul servitor, ridicându-și cu mândrie fruntea nădușită. Tatăl înălțimii Voastre l-ar fi pedepsii pe unul ca ăsta, punând vafeții să-l cotonogescă... Trevor! Cine-i Trevor?... Un baron din Nord... un...

Capul lui Perceval căzuse la loc pe pernă.

— Dar vorbește odată, oricare-ar fi răspunsul! spuse Stephen. Nesiguranța asta îl ucide.

— Răspunsul! strigă bătrânul Jack a cărui mânie sporea mereu. Trevor a rupt scrisoarea Excelenței Sale, fără s-o citească.

Frank închise ochii, scoțând un geamăt ușor.

Stephen nu se mai putu reîntoarce acasă la mama lui decât a doua zi, căci, în tot cursul nopții următoare, Frank, chinuit de febră, căzuse pradă delirului și îngrijirile tânărului medic erau absolut necesare.

Pentru Mac-Nab a fost o noapte plină de gânduri triste și negre presimțiri. Starea lui Frank era departe de-a prezenta simptome liniștitoare. Avea temperatură extrem, de mare, iar Stephen se temea că toate emoțiile acelea chinuitoare, îndurate una după alta, aveau să facă inutile îngrijirile sale.

Era aproape de miezul nopții. Frank ațipise și respira greu, gemând din când în când. Pe-un jilt, într-un colț al camerei, bătrânul Jack dormea și visa. Visa fără îndoială insulta suferită de tânărul său stăpân, căci uneori bombănea furios și se trezea tresărind cu numele lui Trevor pe buze.

În spatele patului, o veioză aprinsă lumina vag obiectele din cameră cu pâlpâirile ei intermitente. Se puteau vedea când strălucind, când dispărând în umbră, marele blazon al clanului Perceval și rama aurită a portretului domnișoarei Harriet, sora lui Frank, moartă în floarea vârstei, al cărei chip melancolic și palid, ieșind astfel deodată din umbră, părea o fantomă.

Stephen se concentrase mai întâi asupra prietenului său bolnav și-i urmărise atent evoluția temperaturii. Apoi gândul îi lunecă, fără să-și dea seama, de la lucrurile prezente la cele din afara cadrului său. Amintirea iubitei lui, Clary Mac-Farlane, îi umplea acum inima, de unde boala lui Frank o izgonise pentru moment.

Însă, ca o consecință firească a geloziei, Stephen n-o mai vedea pe verișoara sa altfel decât ca atunci, la Temple Church, printre semenele ei, trimițând magnificului necunoscut o privire tristă, înfocată, pasionată, o privire în care se afla atâta dragoste, încât Stephen pentru a se simți foarte fericit, s-ar fi mulțumit cu-o mică parte din acea idorație mută.

Stephen ținea ochii deschiși; veghea, dar în semiobscuritatea în care se găsea, imaginile evocate se desfășurau prin fața ochilor săi ca într-un vis.

Clary era acolo, în fața lui, și era și mai frumoasă prin dragostea aceea ciudată care-l îndurera pe Mac-Nab. Lângă Clary se afla frumosul visător din Temple Church, căruia Stephen nu-i știa numele și pe care noi îl cunoaștem sub acela de Edward.

Iar scena care se petrecuse în biserică se repeta acum cu-o minuțioasă exactitate. Ca și atunci, prima reacție a lui Stephen fu să exclame: "Am mai văzut acest chip undeva".

Exista totuși o diferență:

În biserică, Stephen alungase imediat această idee, socotind-o insignifiantă și menită să nu-i rețină atenția mai mult decât o asemănare întâmplătoare. În noaptea aceasta stăruia însă asupra ei. Ura lui crescuse. Simțea o nedeslușită nevoie de-a da urii sale un mobil, altul decât gelozia. Încetul cu încetul, amintirea îndepărtată, dar precisă, ca un eveniment sinistru, petrecut mai de mult, se situă înaintea recentelor amintiri de la Temple Church. Compară cele două amintiri și le apropie. Făcu acest lucru cu-o pasiune atât de intensă, încât stropi de sudoare îi îmbroboniră fruntea.

Între timp, Perceval se agita în pat, dar Stephen era prea absorbit de gândurile sale ca să-i dea vreo atenție.

Tânărul medic l-ar fi putut descrie din memorie pe frumosul visător de la Temple Church. Fie că în seara aceea, la biserică, respinsese cu prea multă ușurință ideea neașteptată a asemănării care-l izbise din primul moment, fie că imaginile se confundau și se învâlmășeau, după șocul primit de creierul său, cert e faptul că-l vedea acum pe Edward cu alți ochi.

Edward nu mai era pentru el o cunoștință recentă. Amintirea acelor trăsături, atât de osebite prin frumusețea lor bărbătească, dată acum din perioada copilăriei sale. Văzuse odinioară...

E-adevărat că cincisprezece ani aduc riduri pe fruntea unui bărbat și-i presară pulberi de argint în păr. Or, acest Edward părea tânăr, iar părul lui bogat cădea în bucle negre ca abanosul pe-o frunte la fel de neprihănită ca fruntea unui adolescent.

Și totuși, era el, el era! Lipsea ceva, ceva de care Stephen nu-și putea da seama, dar, în rest, cele două amintiri, comparate, se potriveau exact una cu cealaltă.

Le despărțeau cincisprezece ani. Cea recentă avea legătură cu-o aventură obișnuită, de toate zilele: întâlnirea de la Temple Church. Cealaltă era implicată într-o dramă odioasă și sângeroasă, despre care am vorbit vag, uneori, în cursul acestei povestiri, dar pe care cititorul n-o cunoaște încă în amănunțime.

Stephen era din ce în ce mai sigur și nu mai căuta decât elementul care lipsea chipului lui Edward pentru a deveni identic cu celălalt chip, gravat cu linii de neșters în adâncul memoriei sale.

Frank se agita din ce în ce mai mult pe patul lui de suferință. Un coșmar fierbinte îi apăsa pieptul.

Stephen nu vedea nimic. Ochiul i se închisese din pricina eforturilor depuse cu prilejul investigării lui încăpățănate.

Frank începu să murmure cuvinte confuze. Limba lui, înlănțuită de coșmar, încerca cu disperare să-și rupă verigile.

"El e! își spuse Stephen, poate pentru a suta oară. — Da, el e... N-am observat însă pe obrazul lui..."

— Cicatricea! strigă Perceval în somn. Nu i-am văzut oare cicatricea pe frunte?...

Stephen se ridicase.

— Cicatricea! repetă el. Oh! Acum mi-aduc aminte...

— Pe fruntea lui roșie — continuă Frank — apărea albă și parcă tăiată...

— De la sprânceana stângă până la capătul frunții?... spuse involuntar Stephen.

— De la sprânceana stângă până la capătul frunții — repetă Perceval.

— Frank! strigă Stephen. Îi cunoști deci și tu. Pentru numele lui Dumnezeu, despre cine vorbești?

Frank nu răspunse. Somnul îl cuprinsese din nou.

Mac-Nab căzu iar în fotoliu.

— Foarte ciudat... — murmură el.

Gândirea lui chibzuită și înțeleaptă fusese, în mod hotărât, tulburată. În jurul lui se succedau, în fiecă clipă, evenimente bizare, cărora nici rațiunea, nici silogismele învățate, nici puțină sa experiență nu-i puteau sluji drept cheie.

Simți cum gândurile îi șovăie, confuze, cum imaginația i se aprinde, iar noaptea luminoasă care-l înconjura i se păru plină de viziuni stranii.

În definitiv, cuvântul acela rostit de Frank putea să fie consecința unui capriciu al viselor; dar Frank nu se mărginise la un singur cuvânt.

Ca să fi putut descrie astfel cicatricea aceea, trebuia s-o fi văzut...

Stephen aruncă o privire nerăbdătoare spre Perceval care adormise din nou. Dacă ar fi putut să-l descoase, să-l facă să vorbească, să afle...

Dar cum să-l lipsească pe sărmanul rănit de cele câteva clipe de odihnă atât de necesare?

Stephen se strădui să-și stăpânească tulburarea și să vadă limpede în vălmășagul ideilor sale. Cel puțin acum avea cuvântul căutat al enigmei. Ceea ce-i lipsea chipului lui Edward era cicatricea, întru totul asemănătoare cu cea descrisă de Perceval, o cicatrice lungă și albă, pornind de la sprânceana stânga până la capătul frunții.

Dar fruntea lui Edward, așa cum și-o amintea el, așa cum o văzuse cu trei zile în urmă, în biserică, nu avea nici cea mai mică urmă de cicatrice. Un altul ar fi putut să-și spună că, probabil, timpul ștersese acel stigmat, dar Stephen, ca medic, știa foarte bine că nu se poate șterge o cicatrice.

Nemaexistând nici un dubiu în această privință, se agăță de posibilitatea unui anumit joc de lumini, de razele difuze răspândite de lămpi; dar memoria nemiloasă îi răspunse că fruntea frumosului visător, sprijinită de stâlpul din Temple Church, fusese luminată puternic, în timp ce el, Stephen, îl examinase cu-o curiozitate plină de invidie...

Își spunea toate acestea. Și, totuși, convingerea lui rămânea aceeași, iar în suflet o voce îi repetă necontenit:

— El e!

Stephen era convins; îndoiala dispăru. Certitudinea puse stăpânire pe el, aducând cu sine oroarea trecutului și mai cu seamă o imensă spaimă de viitor.

Căci era vorba de Clary. Iar Clary îl iubea pe acest om. Stephen nu suferise niciodată atât de cumplit.

Reîntoarsă în închipuirea sa, imaginea frumoasei verișoare îl captivă cu totul. O vedea stând liniștită în casa doamnei Mac-

Nab. Uneori, tresărea la gândul dureros că veghea sau visul ei se adresau lui Edward care nu era de față; uneori se legăna cu speranța că gelozia îl indusese în eroare...

Apoi, în singurătatea și întunericul favorizând apariția unor noi fantome, el se sperie o clipă că un copil. Se gândi la locuința mamei sale care nu era păzită în noaptea aceea decât de femei, se gândi că el nu era acolo pentru a veghea asupra lui Clary și că, poate... Dar își reveni numaidecât și se simți rușinat de aceste spaime copilărești.

"S-ar zice că strada noastră, Cornhill, atât de mare, atât de bine luminată, în care mișună atâția polițiști, a devenit deodată un refugiu al hoților, și asta numai fiindcă s-a întâmplat să lipsesc într-o noapte de-acasă, pentru a sta la căpătâiul unui prieten bolnav! murmură el zâmbind ușor. Pe cuvântul meu, am devenit fricos ca o babă... N-a mai rămas decât să dau crezare poveștilor de adormit copiii pe care le rostesc de-o sută de ani încoace cumetrele orașului... Parcă am redevenit copil."

Se ridică, își scutură capul, de parcă ar fi vrut să se lepede de temerile sale ridicole și făcu câțiva pași prin încăpere.

"Când am să bat, mâine, la ușa casei noastre din Cornhill — își spuse el, ca și cum ar fi dorit să schimbe cursul conversației cu el însuși — pun prinsoare că vocea blândă a bieteii Anna îmi va ura bun venit... Clary are altceva de făcut decât să-mi iasă în întâmpinare... De ce n-o iubesc pe Anna!"

Rosti aceste ultime cuvinte, însoțindu-le de-un prelung oftat. Zorile începură să se ivească în spatele ferestrelor.

Nemaisperând să găsească alte gânduri în stare să-i alunge tristețea, Stephen, nemulțumit de sine, se așază din nou la căpătâiul lui Perceval. Aștepta nerăbdător ca Frank să se trezească, pentru a-i cere explicații asupra cuvintelor stranii rostite în somn.

Această explicație prezenta pentru el un interes lesne de bănuț, deoarece astfel avea să afle prin ce coincidență ciudată același om tulbura somnul bolnavului și veghea medicului.

Mai mult de-atât, voia să știe unde văzuse Frank Perceval cicatricea aceea care ocupase un loc atât de mare în meditațiile sale din cursul nopții.

Frank Perceval continua să doarmă, iar Stephen Mac-Nab aştepta nerăbdător trezirea acestuia, pentru a obține explicația cuvântului rostit în timpul visului.

Dar această explicație întârzia.

Pe la orele șapte dimineața, se auzi o bătaie violentă în ușa de-afară a locuinței. Bătrânul Jack deschise și se întoarse numaidecât spre a-i spune lui Mac-Nab că o femeie, care venea din partea mamei sale, îl aştepta jos.

Stephen luă în grabă măsurile impuse de starea lui Perceval și-i dădu îndrumări bătrânului valet, care ascultă cu luare-aminte cuvintele lui, întipărimdu-și-le în memorie. Apoi coborî în salon, unde-o găsi pe slujitoarea doamnei Mac-Nab.

— Ce s-a întâmplat Betty? întrebă el.

— S-a întâmplat, domnule Mac-Nab! răspunse biata fată pe fața căreia Stephen observă abia atunci adâncă tulburare și durere ce-i răvășise trăsăturile. Ah! Doamne! Ah! Doamne! Nu mă-ntrebați ce s-a-ntâmplat... Veniți mai bine acasă! Veniți repede, căci biata conia e-nnebunită... Ți se topește inima dacă te uiți la ea.

— Vorbești de mama? strigă Stephen. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a-ntâmplat?

— Ah! Doamne! Ah! Doamne! repeta jalnic Betty. Ți se topește inima!... Bietele fete! Ah! Doamne!

Neliniștit, tânărul medic o apucă de braț pe Betty și-i porunci pe un ton hotărât să vorbească mai limpede. Betty își duse batista la ochi și strigă:

— Ți se topește inima! Biata femeie înnebunește!... Ah! Doamne! Ah! Doamne!...

Stephen făcu ceea ce ar fi trebuit să facă de la început. Ieși în stradă, opri o trăsură și porni iute spre Cornhill.

Intrând în casă, constată că Betty avusese dreptate. Sărmana doamnă Mac-Nab arăta ca înnebunită. Toată noaptea își aşteptase nepoatele lângă ușa deschisă a casei, sperând tot timpul să le vadă venind din clipă în clipă.

În zori intrase în casă, urcase cu greu cele două etaje până la cămăruța fetelor, iar odată ajunsă acolo, fu cuprinsă de un fel

de nebunie: le strigase printre lacrimi, până ce-și pierduse puterile, și căzuse în nesimțire.

Când îl văzu pe Stephen, își reveni oarecum și reuși să pronunțe, tot printre lacrimi, numele Anna și Clary.

Stephen ghici. Prin vorbele ei nedeslușite, Betty îl pregătise pentru o nenorocire.

Dar chiar de n-ar fi ghicit, aspectul paturilor goale de care, evident, cele două surori nu se atinseseră, l-ar fi pus curând în temă.

Dispăruseră. Faptul era evident pentru Stephen.

Doamna Mac-Nab nu știa nici ea mai mult.

Stephen se simți copleșit. Lovitura era prea dură, după o lungă noapte de chin și insomnie. Își acoperi fața cu mâinile și-și înăbuși lacrimile care voiau să-l podidească. Maică-sa îl strânse în brațe și murmură printre lacrimi:

— Singura mea nădejde-i la tine, fiule.

La această chemare, Stephen își reveni. Odată depășit primul moment de slăbiciune, își regăsi energia rece ce stătea la temelia firii sale și care, în ceasurile de disperare supremă, constituia calitatea cea mai de preț. Își scutură toropeala rămasă din visurile nopții trecute și-și redobândi vigoarea înnăscută. Se simțea mult mai puternic și mai la largul lui în fața unei nenorociri cunoscute, ale cărei proporții, oricât de mari ar fi fost ele, se puteau măsura, decât în fața temerilor fantastice, neliniștilor înfrigurate care-l tulburaseră în ultimele douăsprezece ore. Pe Stephen fabulosul îl stingherea, poezia îl, deruta; aici, hazardul îi cerea să soarbă o cupă amară, dar se simțea cu picioarele pe pământ. Isprăvisese cu halucinațiile și fantomele, se întorcea la viață.

În fața teribilei și neprevăzutei catastrofe, devenise mai curajos și mai puternic. Sarcina lui era din cele mai ingrate: nu avea de purtat o bătălie, ci trebuia să caute, să scotocească în imensitatea Londrei! Se simți la înălțimea misiunii sale.

— Nu-ți pierde speranța, mamă — răspunse el — ai încredere în mine.

Doamna Mac-Nab nu se afla acasă când cele două surori fuseseră răpite. Temându-se de învinuirile stăpânilor ei, Betty, care fusese singură în momentul acela, falsifica faptele, afirmând că cele două domnișoare plecaseră fără să spună nimic. Nimeni, se jura ea, nu pătrunsese în casă.

Mai rămânea o singură speranță. Angus Mac-Farlane avea un mod atât de ciudat de-a fi, încât doamna Mac-Nab era îndreptățită să presupună posibilitatea unei întâlniri secrete fixată de el fiicelor sale. Stephen împărtăși o clipă această părere. Oricât de slabă ar fi o șansă, când e singură, trebuie să te agăți de ea. Dar tânărul medic nu rămase multă vreme prizonierul acestei iluzii. Cu toate ciudățeniile lui, moșierul nu s-ar fi jucat astfel cu liniștea surorii sale, reținându-le o noapte întreagă pe cele două fete. Și apoi, nimic nu lăsa să se creadă că moșierul se afla la Londra.

Stephen hotărî să meargă la comisariatul de poliție din Bishopsgate.

Când ajunse în stradă, cumetrele din Cornhill și din Finch-Lane aflaseră despre răpirea celor două surori, prezentând-o în felul lor.

De unde știau?

Cumetrele au ochi care sunt în stare să vadă prin ziduri și urechi care aud și ceea ce nu se rostește.

Apoi, mai era și Betty, slujnica doamnei Mac-Nab.

Stephen își continuă drumul spre Bishopsgate, încercând să dezlege enigma dispariției celor două surori. Prima idee care i se ivi în minte: necunoscutul de la Temple Church era autorul răpirii. Rațiunea lui respinse la început această idee căci, admitând că bănuielile lui stârnite de gelozie erau adevărate, Clary era cea care îl iubea pe omul acela și nu el o iubea pe Clary. De altfel, pentru ce le-ar fi răpit pe-amândouă surorile? Argumentele erau, evident, de necombătut. Totuși, Stephen nu renunță cu totul la această idee, deoarece și mințile cele mai rezonabile păstrează într-un colțișor ascuns gânduri tenebroase sau pătimase.

În al doilea rând, Stephen își spuse că putea fi vorba pur și simplu de-o răpire obișnuită, o răpire dublă și nimic mai mult.

Mai există posibilitatea să fie una din acele răpiri atât de obișnuite în vremea aceea, săvârșite de vreo slugă a unui înalt demnitar.

În sfârșit, nu era exclus să fie amestecați furnizorii de cadavre pentru disecție.

Stephen se cutremură și nu îndrăzni să formuleze până la capăt acest gând.

Și totuși, își mărturisi că era cel mai posibil din toate.

Oricare ar fi fost adevărul, socotea că ochiul investigator al poliției îl va ajuta mult și-și legă speranțele de întrevederea cu comisarul de pe Bishopsgate Street.

Comisarul de pe Bishopsgate Street îl primi pe Stephen de la înălțimea poziției sale. Stephen făcu anticameră timp de o oră și jumătate.

Expuse cazul și solicită să se depună de urgență toate eforturile posibile.

— Desigur, desigur, domnule — răspunse comisarul — este un caz urgent... Robin Cross, înregistrează reclamația domnului Mac-Nab... e-un caz urgent... Fir-ar să fie, avem numai cazuri urgente, până peste cap... Vă rugăm să reveniți peste cincisprezece zile, domnule.

— Peste cincisprezece zile! exclamă Stephen stupefiat. Bine, domnule, dar...

— Ah!... Mai doriți ceva, domnule Mac-Nab?... V-am spus; peste cincisprezece zile... La dispoziția dumneavoastră.

— Nu s-ar putea?...

— Nu, fir-ar să fie, domnule!

— Sunt dispus să fac orice sacrificii...

— Oh!... În cazul acesta, vorbiți cu Robin Cross, domnule... Eu nu-mi mai văd capul de treabă... La dispoziția dumneavoastră.

Robin Cross se ridicase. Era un fel de spectru, lung și slab, a cărui figură tăioasă se afla prinsă între două smocuri zbârlite de favoriți albicioși. Îi adresă lui Stephen un salut respectuos și-l rugă să intre cu el într-un birou alăturat.

— Vedeți dumneavoastră, toate aceste cercetări ne costă o groază de bani, domnule — îi spuse el. Vă rog s-a veți amabilitatea de-a lua loc... O răpire!... În general, oamenii cred că noi avem o baghetă magică pentru regăsirea obiectelor pierdute. O dublă răpire!... Sunt drăguțe fetele, domnule?

— Ce importanță are asta! răspunse brusc Stephen.

— Dați-mi voie, scumpe domn!... N-am intenția să vă jignesc... Ne-ați dat semnalmentele lor exacte, dar semnalmentele nu spun nimic... Aș putea să vă citez, bunăoară, cazul faimosului Fergus-cel-Roșu, știți, Fergus O'Breane, banditul din Teviot-Dale, care seamănă ca două picături de apă cu...

— Vă rog, domnule, să revenim la cazul nostru! îl întrerupse Stephen nerăbdător.

Poate că, dacă Stephen nu s-ar fi grăbit să-l întrerupă, ar fi putut afla numele stăvilat pe buzele lui Robin Cross.

— Foarte bine — continuă acesta nespuns de calm. Văntrebam dacă cele două domnișoare sunt drăguțe.

— Da, domnule, sunt drăguțe.

— Hm! Hm! făcu Robin Cross scuturând din cap. Va trebui să puneți la bătaie o sumă cam mare.

— Sunt dispus să nu mă tocmesc — spuse Stephen.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule... Vedeți dumneavoastră, dacă erau urâte, cazul s-ar fi rezolvat de la sine. După patru zile, răpitorii le-ar fi azvârlit în stradă... Cam așa se-ntâmplă, știți... N-am mai fi avut altceva de făcut decât să le culegem... Cu zece guinee ați fi scăpat... și chiar aceste zece guinee ar fi reprezentat un gest de generozitate din partea dumneavoastră, căci legea ne interzice să cerem ceva. Dar sunt drăguțe... hm! hm! domnule... poate chiar foarte drăguțe...

Stephen ridică, nerăbdător și dezgustat, ochii spre cer. Individul îi călca pe nervi.

— Sunt foarte drăguțe, am înțeles! continuă Robin Cross cu un suspin dureros. Ah, dragă domnule, vă va costa cincizeci de lire.

— Și pot fi sigur...?

— De zelul nostru...? Suntem recunoscuți pentru asta, domnule Mac-Nab! Aveți încredere în noi... Dacă nu le vom regăsi pe scumpele domnișoare, înseamnă că voia Domnului va fi împotriva noastră.

— Vă rog, vă rog, domnule! strigă Stephen care luă mâna comisarului și o strânse puternic. Veți cerceta, nu-i așa? Veți răscoli toată Londra...

— Londra-i mare, scumpe domn — mormăi Robin Cross.

Stephen nu-l auzi; continuă, din ce în ce mai aprins:

— Le veți găsi, chiar dacă se află în mâinile unui om puternic...

Robin Cross strâmba din nas.

— Mi le veți reda, domnule, nu-i așa?... Vă ofer cincizeci de lire, o sută, mai mult, cât doriți.

Strâmbătura lui Robin Cross se schimbă deodată într-un surâs excesiv de măgulitor.

— Îmi place să v-aud vorbind așa, tinere gentleman! spuse el strângând, la rândul său, mâna lui Stephen... Fiți liniștit, vom răscoli toată Londra, cum spuneți, vom face imposibilul... Dacă n-ați avea nimic împotriva, să ne puneți la dispoziție ceva... cât doriți... pentru primele cheltuieli...

Stephen lăsă pe șemineu patru sau cinci bancnote de cinci lire.

— Perfect! Perfect! repetă Robin Cross. Veți fi mulțumit de noi, tinere gentleman!

Stephen coborî, plin de speranță, scara comisariatului de poliție. Dar odată ajuns în stradă, aerul proaspăt îi risipi amețeala de care se lăsase cuprins fără voia sa. Chibzui la rece, cântări valoarea promisiunilor acelor lacomi mercenari. Speranța i se pulberă.

Și totuși trebuia să acționeze. Bietele fete așteptau fără îndoială ajutorul lui. Dar cum să acționeze singur, ce era de făcut?

Stephen mergea, fără să știe încotro, drept înainte și nu se sinchisea să-și aleagă drumul. Tocmai când își repeta: "Trebuie să acționez, trebuie să acționez!" ridică ochii și citi, la colțul unei aglomerări de case, numele Finsbury-Square. Păli. Numele acesta îi readucea în gând o idee lugubră, respinsă cu groază. Stephen știa că acolo se afla unul din bârlogurile furnizorilor de cadavre pentru disecții.

Era medic și prin studiile și flecărelile tinerilor săi confrăți dibuise drumul către aceste prăvălii de carne umană a căror existență e tolerată de poliție, datorită cointeresării financiare, și pe care unii oameni le socot "un rău necesar". Era la curent cu faptul că vecinătatea marelui cimitir al nonconformiștilor atrăsese în preajma lui Kinsbury-Square, în Worship Street, pe cel mai cutezător, pe cel mai redutabil dintre traficanții morții.

Primul îndemn al lui Stephen fu să fugă. Apoi o forță irezistibilă și misterioasă îl împinse să-și continue drumul spre Worship Street. Neliniștea are neconținut nevoie de certitudine, iar nenorocirea pe care-o cunoști pare mai puțin amară decât cea de care te temi.

Stephen Mac-Nab se temea și dorea în același timp. Însă, dat fiind starea sufletească în care se afla, cu cât teama-i mai cumplită, cu-atât dorința e mai mare.

Curând se trezi în Worship Street, în fața unei clădiri mări a cărei fațadă semăna perfect cu-a celorlalte case vecine.

Pe ușă, sub butonul soneriei, era o plăcuță de aramă pe care se puteau citi aceste cuvinte:

BIROUL — BISHOP

Stephen întinse mâna spre butonul soneriei. Apoi o retrase pentru a o duce din nou. Inima îi bătea, ca atunci când simți că-ți vine să leșini.

Capitolul XII - Biroul — Bishop

În timp ce Stephen șovăia, cu degetul pe butonul soneriei de deasupra plăcuței Mr. Bishop — Office, de partea cealaltă a străzii un om îl contempla cu interes.

Individul, rezemat de grilajul unei case, purta costumul specific cerșetorilor Londrei, straniu veșmânt semănând perfect cu costumul unui gentleman, diferit doar prin pete și uzură, veșmânt de-o mie de ori mai trist și mai respingător decât zdrențele săracilor de pe continent, deoarece pare să afișeze un fel de pretenție la bunăstare și protestează împotriva unei mizerii evidente.

Poate că și ăsta-i un calcul într-o țară în care mizeria înseamnă a fi condamnat la moarte.

Omul care-l urmărea cu privirea pe Stephen putea să aibă vreo patruzeci de ani, dar părea cu zece ani mai în vârstă. Zdrențele costumului negru îi atârnavă pe umerii osoși, descărnați. Pantalonii, de asemenea negri și peticiți în zeci de locuri, se lipeau, fleșcăiți și jilavi, pe picioarele — de-o înspăimântătoare subțirime.

Trebuie să fi fost cândva un bărbat chipeș, cel puțin așa părea după trăsăturile-i regulate care nu erau lipsite de-o oarecare finețe. Dar foamea sau boala, sau amândouă laolaltă, făcuseră asemenea ravagii, încât ansamblul trăsăturilor nu mai putea inspira altceva decât milă. Fruntea lui îngustă, bombată, era acoperită de-o masă de păr în dezordine. Gura avea acea

expresie de amărăciune ulcerată pe care nevoia de-a zâmbi o face și mai tristă. Avea ochii mohorâți, holbați, rătăciți.

De fapt, trăsăturile lui nu exprimau nimic, nimic altceva decât mizeria împinsă până la limită.

Omul nostru era într-adevăr în această situație: murea de foame.

Bietul nenorocit continua să privească la Stephen cu o stranie expresie de lăcomie. Era evident că dorea nespus să se apropie de tânărul medic, dar ceva îl reținea.

În sfârșit, în timp ce Stephen șovăia el însuși, cerșetorul părăsi tiptil grilajul de care se sprijinea și traversă strada cu pași de lup. Ajunse lângă Stephen în clipa în care acesta se hotărâse în sfârșit să apese pe butonul soneriei.

— Înălțimea Voastră! spuse el timid, trăgându-l pe Mac-Nab de haină. Oh! Înălțimea Voastră!

Stephen se întoarse repede, rușinat că fusese surprins în locul acela. Văzând aspectul nenorocitului; se simți iritat, dar bietul om se clătina pe picioarele-i jigărite; cei câțiva pași pe care-i făcuse îl sleiseră.

— Ce dorești? întrebă Stephen străduindu-se să-și stăpânească nervii.

— Oh! Înălțimea Voastră! răspunse individul cu un puternic accent irlandez. Nu fiți supărat pe mine... vreau doar să vă spun că domnul Bishop vinde foarte scump, în timp ce noi ne putem înțelege la jumătate preț.

Fără să vrea, Stephen făcu un pas înapoi.

— Te ocupi cu vânzarea de cadavre! exclamă el.

— Vreți să cumpărați unul? întrebă încet irlandezul în loc să răspundă.

Stephen se gândi numaidecât la cele două surori:

— Ai o fată tânără? rosti el scrâșnind din dinți.

Irlandezul dădu întristat din cap:

— O! Înălțimea Voastră — spuse el — eu nu-s un asasin ca domnul Bishop... Și când spun că domnul Bishop e-un asasin, poate mă-nșel... știu foarte bine că nu trebuie să-i vorbești niciodată de rău pe bogătani... dar, în ce mă privește, Înălțimea Voastră, e de-ajuns să vă uitați la mine și să vă dați seama că n-aș avea putere să omor nici măcar un copil...

Stephen privi mai atent la sărmanul nenorocit și i se făcu milă de starea lui jalnică.

— Prin urmare, dezgropi cadavre și-apoi le vinzi? Întrebă el pe un ton mai blând.

— Vai! Nu, Înălțimea Voastră — răspunse irlandezul — sunt catolic.

— Atunci, ce vrei să-mi propui?

— Un corp care n-a fost rău clădit la vremea lui, Înălțimea Voastră... cam slăbuț, dar sănătos... patruzeci de ani, înalt de cinci picioare și șase degete... Într-o oră poate fi al dumneavoastră. Dacă-ați putea aștepta opt zile, aș prefera... dar dacă nu se poate...

— Și de unde vei face rost de el? bolborosi Stephen stupefiat.

— Oh! Nu vă sinchisiți de asta, am eu grijă.

— Deci n-a murit?

— Nu tocmai — spuse irlandezul zâmbind trist.

— Ai de gând să-l ucizi?...

— Va trebui...

— Dar bine, omule, spune odată — rosti Stephen tremurând — al cui este cadavrul?

— Dacă Înălțimea Voastră n-are nimic împotrivă — replică irlandezul cu o hotărâre rece — e vorba de cadavrul meu.

Acestea fiind zise, se clătină și, temându-se să nu cadă, se așează pe treptele scării lui Bishop.

Stephen îl examinează atent. Nu descoperi pe chipul lui extenuat nici o urmă de alienare mintală sau măcar de febră. Această culme a mizeriei umane îl făcu să uite pentru o clipă propria-i suferință.

— Cum te cheamă? Întrebă el căutându-și punga cu bani.

— Oh! Înălțimea Voastră — strigă fericit irlandezul — văd că aveți de gând să mă cumpărați... Mă numesc Donnor d'Ardagh și vă pot spune în două cuvinte povestea mea... Vedeți dumneavoastră, noi, irlandezii, suntem ispitiți să venim la Londra și Londra ne ucide...

Văzând că Stephen îl asculta, Donnor își regăsi pentru o clipă volubilitatea proverbială a fiilor Erinului și continuă iute:

— Oh! Da, Înălțimea Voastră, Londra-i o nenorocire pentru irlandezi... Am venit aici, în urmă cu mulți ani, și m-am căsătorit în Saint Giles cu-o fată frumoasă care mă iubea. Eram săraci, dar încrezători în forțele noastre și munceam pe brânci... Acum doi ani trăiam liniștiți, împreună cu cei cinci copii ai noștri, dintre

care unii începuseră să muncească... Cel mai mare, Patrick, era foarte frumos și vânjos; ar fi fost un sprijin pentru noi la bătrânețe, căci avea inimă bună... dar regelui i-au trebuit marinari. Patrick a fost luat și urcat cu de-a sila pe-un vapor care nu s-a mai întors... Sărmana mea Nell plângea tot timpul cât lucra; apoi a-ncețat să mai lucreze, căci avea inimă bolnavă... Pâinea a-nceput să lipsească din *cellarul* (beciul) nostru din Church Street... Lui Georges, al doilea fiu al meu, un copil blând și mărinimos, i s-a făcut milă de maică-sa și-a furat o doctorie de la un negustor de medicamente... Georges a fost trimis la Botany-Bay... Nell s-a prăpădit.

Donnor își înăbuși plânsul și continuă gâfâind:

— Snail și Loo, pe care fusesem siliți să-i trimitem la muncă, într-o fabrică, în timpul bolii lui Nell, s-au înhăit cu drojdia societății și-au decăzut până pe ultima ei treaptă... Se pare că Snail s-ar fi angajat în *Marea Familie*... Dacă ați ști ce băiat drăguț și priceput era, Înălțimea Voastră! Și Loo, frumoasa mea Loo! Slăbiciunea sărmaneii Nell!... Loo a devenit rușinea numelui meu... N-are decât treisprezece ani, Înălțimea Voastră. Nu biata fată, ci Londra trebuie trasă la răspundere!...

Donnor își lăsă capul în piept și începu să plângă, dar nu conținu să vorbească.

— Snail și Loo aveau suflete curate — spuse el — dar Londra pervertește copilăria și copilăria nu-și dă seama... Acum Loo e pe moarte, ucisă de gin și de oboseala îngrozitoareii sale meserii, iar Snail se-ndreaptă cu pași repezi spre spânzurătoare... Oh! Țtia-s copiii mei!... Copiii lui Nell, care era atât de neprihănită și-atât de bună! Acum, Înălțimea Voastră, nu mi-a mai rămas decât o fetiță, fără haine pe ea, care doarme în cenușă la ușa fostului meu *cellar*... Sunt prea slab să muncesc și-ncerc să-mi vând trupul pentru două lire și zece șilingi.

— Dar bine, omule — spuse Stephen — crezi că atunci când dumneata nu vei mai fi pe lume, fetița va suferi mai puțin?

— Oh! Înălțimea Voastră, m-am gândit la tot — răspunse Donnor c-un zâmbet de copil — am avut timp să gândesc. De câteva zile încerc să mă vând... dar domnul Bishop mă găsește prea prăpădit... Se înșală: mai am încă destulă carne pe mine!... Vedeți dumneavoastră, Brien Cork, negustorul de mărunțișuri din Bainbridge Street, e dispus să-mi ia fetița la el, dacă fac rost de două lire pentru îmbrăcăminte... Mi-ar mai rămâne zece

șilingi, din care cinci mi-ar sluji să-i pun lui Neil o cruce pe mormânt... Cu ceilalți cinci...

Donnor șovăi.

— Oh! Înălțimea Voastră — continuă el stingherit — îmi dau seama că nu-i un gând creștinesc... și, la nevoie, aș putea să scad ultimii cinci șilingi... Dar e-atâta amar de vreme de când n-am mai băut și mâncat pe săturate!... Aș fi vrut, Înălțimea Voastră, înainte de-a muri să stau la masă ca un om, să mănânc pâine și să beau bere... Le-am uitat până și gustul.

Stephen rămase o clipă fără grai în fața acestei expresii supreme a mizeriei. Donnor credea că tânărul doctor îi găsește pretențiile exorbitante.

— De va fi nevoie, voi renunța și la cei cinci șilingi — continuă el oftând. Pot să mor și flămând, așa cum am trăit... cât despre ceilalți cinci... Biata Neil n-are nici cruce pe mormânt... Ah! Înălțimea Voastră, dacă vă tocmiți, fetița nu va ști unde să-ngenuncheze pentru a-și plânge mama!...

Ochii lui Stephen lacrimară; stăpânirea de sine i se topi la auzul acestor cuvinte.

— Donnor — spuse el — și eu sunt foarte nefericit... din casa mamei mele au fost răpite două fete pe care le iubesc ca și cum mi-ar fi surori.

— Ah! făcu irlandezul aruncând o privire înțelegătoare spre plăcuța cu numele lui Bishop.

— Du-te de mănâncă și bea — continuă Stephen punându-i în mână niște bani și cartea sa de vizită — cumpără-i cele trebuincioase fetiței... apoi treci pe la mine.

Donnor nu se grăbi deloc să-și arate recunoștința. Cunoștea prea bine Londra spre a crede în binefăcători, iar privirea lui interoga bănuitoare fizionomia lui Stephen.

— Înălțimea Voastră — spuse el după o tăcere — mai trebuie o liră și cinci șilingi.

— Dacă-mi vei putea fi de folos, am să te plătesc — răspunse tânărul doctor scurt, depărtându-se de irlandez cu o mișcare. De nu-mi vei putea fi de folos, te voi ajuta... Du-te, Donnor, și vino azi pe la mine, în Cornhill.

Donnor se îndepărtă, uluit. Ideea de-a câștiga ceva bani, prăpădit cum era, altfel decât vânzându-și cadavrul, nu-și mai putea face loc în mintea lui deprinsă cu gândul morții.

"Am să fac tot ce-mi va fi în putință pentru fetiță", gândi el.

Dar nu-i mulțumi în nici un fel lui Stephen.

Acesta apăsă pe butonul soneriei. Ușa se deschise.

Un valet în livrea roșie îl introduse pe Mac-Nab într-un salon destul de frumos, ai cărui pereți erau ornamentați cu-o mulțime de gravuri proaste reprezentând scene de sport, exhibiții pugilistice și lupte cu floreta. Ici-colo erau aruncate mănuși de box, cravașe, pipe și mai multe numere din ziarul *The Grog*, publicație săptămânală ilustrată, ale cărei coloane se deschid larg știrilor privitoare la vânători, sport, jocuri, meciuri de box sau *eccentricity*.

Stephen întrebă de domnul Bishop.

— Domnul se găsește în biroul său — răspunse valetul. Dacă binevoiți să-mi spuneți numele dumneavoastră, vă voi anunța.

L-am descris pe Bishop-Hoitarul în prima parte a povestirii noastre, cu prilejul memorabilei înfruntări dintre Tom Turnbull și Mich, cumnatul micuțului Snail. Nu vom reveni asupra acestui portret, mult prea puțin atrăgător ca să ne stimuleze fantezia și să-l mai descriem o dată. Totuși, vom fi siliți să indicăm în treacăt câteva trăsături uitate sau modificate în funcție de trecerea timpului.

Bishop era îmbrăcat cu un halat de satin ale cărui broderii șanjante aveau niște reflexe purpurii magnifice. Pe cap purta o bonetă scoțiană din tartan stacojiu așezată într-o parte. Ședea tolănit pe-o canapea de catifea, așezată lângă un perete de asemenea căptușit cu catifea. Canapeaua, fotoliile, tapițeria și perdelele pe jumătate trase ale ferestrelor erau toate roșii. Tot acest roșu arunca pe fața traficantului de cadavre o culoare apoplectică înspăimântătoare. Lingă el, era întins pe covor un câine scoțian uriaș cu părul roșcat. Ochii săi, reflectând lumina de foc a acestui colț straniu, aveau o strălucire într-adevăr diabolică.

Domnul Bishop era și el în felul lui un *eccentric man*. Mobilierul îi exprima viziunea.

Trăgea dintr-o pipă turcească lungă, o narghilea, a cărei sursă de alimentare se află undeva pe jos și trimitea spre tavan colaci de fum împurpurați.

Pătrunzând în strania cameră, Stephen se simți la început oarecum amețit, din pricina culorii insolite care domina toate obiectele.

Primul lucru pe care-l zări în haosul acela încins fu privirea de flăcări scânteietoare a câinelui scoțian care mârâi înăbușit.

Apoi, desluși contururile unui chip de bulldog cu bonetă din tartan scoțian de catifea: era proprietarul. Stephen se îndreptă spre el.

— Oh! Oh! spuse Bishop fără să se deranjeze. Dumneata ești Mac-Nab?... Nu te cunosc... Ce dorești?

— Eu însă te cunosc — răspunse Stephen care-și recăpătase sângele rece — și-aș vrea să-ți văd supușii.

— Supușii mei! Asta-i bună! exclamă Bishop rânjind. Eu însumi sunt unul din supușii credincioși ai regelui... Unde crezi că te afli, prietene, ca să-mi vorbești mie despre supuși?... Ești atât de palici, încât toate catifelele mele nu izbutesc să-ți rumenească obraji... Sper că n-ai venit aici să-ți bați joc de mine?

— Îți repet — replică Stephen — c-am venit să-ți cumpăr un supus.

— Drace! mormăi Bishop ridicându-se dintr-un salt și apucându-l pe tânărul medic de guler. Ești cumva de la poliție, prietene?

Câinele scoțian își întinse labelle din față și le ghemui pe cele din spate, ca și cum ar fi vrut să se năpustească asupra lui Stephen.

Capitolul XIII - Cavoul

Mișcarea lui Bishop fusese atât de neașteptată, atât de imposibil de prevăzut, încât Stephen nu se putuse pune în gardă. De altfel, la ce bun să se apere? Bishop era un om de-o vigoare athletică, iar Stephen se afla acolo lipsit de orice posibilitate de-a cere ajutor.

Sângele rece era singura armă în stare să învingă în acea înfruntare neașteptată. În privința asta, Stephen se putea socoti pregătit.

— Nu sunt polițist — răspunse el calm — și-apoi mai există negustori ca dumneata la Londra, domnule Bishop, iar felul dumitale de-a te purta nu-i de natură să-ți atragă clienți.

Bishop îi dădu drumul din strânsoare.

— Un polițist ar fi tremurat în ghearele mele — bodogăni el — dar la urma urmei nu-l cunosc pe băiatul ăsta... Și totuși, n-aș vrea să-mi pun în primejdie negoțul... Nu ești fricos, tinere domn — adăugă el cu glas tare. Îmi plac oamenii curajoși... Dar de ce naiba ai venit să-mi vorbești despre supuși?... Eu sunt un negustor cinstit de ale, de porto, de gin, de whisky, în sfârșit, de tot ce se poate bea... Dar de supuși, ce naiba! Nu-nțeleg ce vrei să spui!... Te-ntreb pentru a doua oară, ce dorești?

Stephen, care avea acum libertatea de-a se mișca, scoase portofelul și-i înmână lui Bishop cartea sa de vizită.

— Ah! Ah! exclamă acesta. Pentru un om de știință ești cam nechibzuit, tinere gentleman. Afurisit să fiu dacă nu ți-ai riscat pielea... Ai terminat cu ceea ce ar fi trebuit să-ncepi... Nu se vine în felul ăsta în biroul meu, ca și cum aș vinde mânuși franțuzești sau zahăr candel pentru copilași... Cred c-ai să mă scuzi, domnule. Un agent de poliție seamănă destul de mult cu un om și trebuie să fiu cu ochii în patru... Vrei să servești ceva... un pahar de whisky sau de porto... un grog?

— Te rog să mă ierți, domnule — continuă Stephen — nu beau nimic.

Bishop își încruntă sprâncenele groase și se tolăni comod pe canapea.

— Nimic?... Nici măcar un degețel de sherry, domnule Mac-Nab? continuă el oarecum indispus. Mă rog! Faci cum vrei, nu-s eu omul care să mă formalizez pentru un refuz... Dar n-aș vrea să-mi porți pică, domnule Mac-Nab... La urma urmei, poate vei fi un mușteriu interesant... Pe cinstea mea, ai riscat mult... și nu o dată mi s-a întâmplat să transform un spion într-un supus de cinci sau șase guinee.

Aici, Bishop izbucni în râs, iar câinele Turk, stimulat de veselia stăpânului său, scăpară scânteii roșii din privirile ochilor săi uriași.

Bishop luă o sticlă de gin ce se afla pe-o masă la capătul divanului și-și umplu un pahar mare. Albastrul-pal al ienupărului se împurpură sub miile de raze înflăcărate care porneau din toate colțurile odăii. Când Bishop apropie licoarea de buze, ai fi jurat că se pregătea să bea sânge.

— În sănătatea dumitale, domnule Mac-Nab — spuse el — pari un băiat de treabă... Să vedem... ce pot face ca să-ți fiu agreabil?

Stephen, pe care strânsoarea atleticului negustor de carne umană nu izbutise să-l tulbure, se simți năpădit de-o sudoare rece când i se puse această întrebare, totuși ușor de prevăzut. Sosise clipa hotărâtoare. Avea să i se deschidă porțile muzeului morții, unde poate că Anna și Clary...

Stephen se clătină și se sprijini de spătarul unui fotoliu.

— Oh! Pe cinstea mea — exclamă Bishop ridicându-se în coate — am impresia că nu ne simțim prea bine, tinere gentleman!... E-nduioșător, aș putea să jur!... Ei! Dar cum tot suferi de rău de mare, ce mai contează o vizită în salonul meu de lux!... Ah! Ah! vino-ți în fire, domnule Mac-Nab... cu gin sau fără gin, cum dorești... dar vino-ți în fire... Ce dracu! Ai venit c-un scop, desigur...

— Am venit s-aleg și să cumpăr, domnule — spuse Stephen făcând un efort, deoarece simțea primejdia unei îndelungi tăceri.

— Asta-i foarte bine, domnule Mac-Nab. Te rog să-mi spui de ce-ai nevoie.

— Explicația ar fi lungă și tehnică — răspunse Stephen. Prefer să-mi aleg singur.

— Așa-mi placi... Cum stai cu inima?

— Sunt gata să te urmez.

Bishop clipi din ochi cu un aer de superioritate disprețuitoare. Emoția tânărului medic, care era vizibilă și-a cărei sursă nu o cunoștea, îi făcea milă.

— Dumneata, domnule Mac-Nab — continuă Bishop din vârful buzelor sale groase — dumneata mi-amintești de vremea când mă treceau toate sudorile de câte ori trebuia să-mi petrec noaptea în cimitir... căci trebuie să fii mai întâi valet înainte de-a deveni stăpân... Dumneata-nțelegi asta, dumneata care ai învățat greaca și latina în mai multe cărți decât am văzut eu în toată viața mea, slavă Domnului!... Am mânuit multă vreme cazmaua și lopata... Ori de câte ori mă gândesc la asta, simt nevoia să beau un pahar de gin, sau *blue-ruin*, cum i se mai zice în popor... E-o meserie aspră, zău așa, și-n nopțile de toamnă, vezi o mulțime de lucruri ciudate prin cimitire... Dar să nu mai pomenim de asta. Acum am lucrătorii mei și-al naibii să fiu dacă

m-am atins de vreun mormânt în ultimii doi ani... Noaptea sunt făcute să dormi și să bei: beau și dorm. Nici preotul de la Saint Paul nu poate cere mai mult.

Bishop se ridică și prinse o funie de mătase de zgarda lui Turk, pe care-l lega solid de-un inel fixat în perete.

— E-o măsură de precauție, domnule Mac-Nab — murmură el. Diavolul ăsta de Turk, dacă-l lași de capul lui, îți face praf un om mai înainte de-a apuca să spui "șo pe el!" Un braț se-nghite și mai repede...

Stephen schiță un gest de dezgust.

— Bine, bine, domnule! mormăi Bishop. Îmi dau seama, ai o inimă simțitoare... Dar, la urma urmei, un câine nu-i un om. Turk nu vede nimic rău în asta, e ca și când dumneata ai mânca un cotlet.

— Mai repede, domnule, te rog — spuse Stephen.

— Facă-se voia dumatăle, tinere gentleman.

Bishop trase cu violență un buton de cristal fixat în catifeaua peretelui și, în urma efortului, unul din panouri lunecă brusc de-a lungul unei scobituri, făcând să apară o gaură neagră imensă din care răbufnea un val de aer rece.

— Te rog să intri! spuse Bishop, într-o izbucnire de veselie grosolană.

Stephen nu mai putea șovăi. Trecând prin toate fazele fricii și-ale nerăbdării, neliniștea lui se transformase în avânt. Se îndreptă hotărât spre locul indicat.

— O clipă — strigă Bishop oprindu-l cu asprime — iartă-mi comportarea, tinere domn, dar cred că-i mai bine să îmbrâncești un om decât să-l lași să-și frângă gâtul... Când ți-am spus să intri, a fost un fel de-a vorbi... trebuia să-ți spun să cobori, căci nu există decât o văgăună adâncă de douăzeci de picioare și-o scară... Dă-mi voie să trec eu primul.

Bishop se sprijini de perete și coborî scara stând cu spatele. Stephen îl urmă.

— Nu-ți fie teamă — murmură Bishop coborând. Scara-i bună și ai s-o urci din nou... Nu același lucru îl pot spune toți cei ce au coborât-o, domnule Mac-Nab... Este scara științei, zău așa!... N-ai să găsești pe ea decât urmele de praf ale pașilor celor de la Royal College. Ah! Ah! Tinere gentleman, ești un om norocos. Chiar noaptea trecută s-a făcut turul cimitirelor din est și din Southwark... Expoziția-i bogată.

Stephen se opri pe loc.

— N-ai decât cadavre deshumate? Întrebă el.

— Ehe! făcu Bishop cu-o înspăimântătoare cochetărie de negustor. Nu spun nici da, nici nu, domnule Mac-Nab!... Ai să vezi! Ai să vezi!... Merită osteneala... Și totuși, trebuie să-ți mărturisesc numaidecât că mi se atribuie mult mai multe merite decât am... Cu mine se-ntâmpla ca și cu oamenii de spirit, domnule: li se pun în cârcă toate vorbele de duh ce se rostesc la douăzeci de leghe depărtare... Dacă o pisică-i asasinată noaptea pe străzile Londrei, mi se atribuie mie cinstea... E mâna lui Bishop, zice lumea, Bishop-Hoitarul... Pe legea mea, nici Grey, nici Melbourne, nici Holland, nepotul lui Fox, nici Stanley, nici Peel, nici Graham, stupidul conformist, nici Althorp, nici John Russel... destul de afurisit tipul, nici chiar bătrânul Wellington nu-s atât de cunoscuți ca mine... E-un fapt de necontestat, domnule Mac-Nab... Și nu văd ce diferență se poate face între renumele unui o ni și renumele altui om... Ah! Ah! Greu se câștiga reputația, domnule, dar când ai dobândit-o, o ai pe vecie și nu mai știi cum să scapi de ea... Bishop încolo, Bishop încoace... Ah! Ah! Bishop...

Individul râdea atât de zgomotos, încât făcea să se cutremure scara de icniturele sinistrei lui veselii.

— Ei bine, domnule Mac-Nab — continuă el pe un ton serios — toate astea-s prostii. Ucizi, firește, când ești nevoit s-o faci... altminteri, nu te poți socoti decât un biet negustor... dar nu asasinezi în plină stradă, așa cum cred cockneyii, din noapte până-n zori. Fir-ar să fie, domnule, dacă s-ar proceda astfel, poliția ar fi silită să dea, în cele din urmă, un semn de viață... tăcerea ei costă destul de scump, domnule, și jumătate din beneficiu se duce acolo... Nu spun decât adevărul adevărat! Ah! Ah! Nu cumva să crezi că tace, cum spune jalnicul găgăuță de comisar adjunct de pe Lambert. Street, domnul Robert Blound, "în interesul combinat al științei și-al umanității"? Mă rog, în definitiv s-ar putea să fie și-așa, nu-mi pasă... dar, cu toate astea, nu trebuie să mergem prea departe, în interesul combinat al umerilor și gâtului nostru... ha! ha!... Gluma nu mi se pare proastă... Și apoi, domnule Mac-Nab, trupurile "aranjate" sunt al naibii de scumpe... Între noi fie vorba, nu furnizăm acest soi de articole, decât atunci când avem certitudinea unui

plasament bun și când ni se comandă în mod special... Iată c-am ajuns, domnule.

Stephen suferea îngrozitor. Sângele-i era când rece ca gheața, când aprins ca focul. Voia mereu să deschidă gura pentru a-i spune lui Mr. Bishop să se grăbească, dar nu putea vorbi, deoarece o groază irezistibilă îi paraliză corzile vocale.

Domnul Bishop deschise o ușă. Privirea lacomă a tânărului medic căzu deodată asupra unei săli mari, boltite și lunguețe, luminată de lămpi; în jurul încăperii, care era o pivniță uriașă, se înșiruiau o mulțime de mese de marmură înclinate.

Pereții spoțiți cu var reflectau, mai palidă, lumina lămpilor asupra formelor umane, rigide, imobile, culcate pe marmură neagră a meselor.

În mijlocul sălii, o cădelniță mare în care ardea tămâie lăsa să se strecoare fuioare subțiri de fum prin numeroasele orificii ale unui capac de argint.

Existau cel puțin zece mese și nici una nu era goală.

Abia deschisese ușa cavoului și Bishop își pierdu graiul. Nu mai era același om. Fie din pricina schimbării subite de lumină, fie din pricina unei reale emoții, în ciuda volubilității recentului său discurs, trăsăturile-i căpătară instantaneu o paloare de mort.

Apucă brațul lui Stephen. Mână-i era rece.

— Totu-i alb aici — murmură el — totu-i roșu sus... Ca să uit... Când n-am roșu în jurul meu, domnule Mac-Nab, toți oamenii mi se par niște cadavre.

Încercă să zâmbească și continuă:

— Mi-am uitat sticla de gin, și fără gin nu fac nici două parale printre ticăloșii ăștia morți... E jalnic, dar asta-i... Haidem s-alegi...

Stephen nu așteptă să i se splină de două ori. Făcu în grabă ocolul cavoului, lăsându-l pe Bishop mult în urmă.

Apoi căzu în genunchi gâfâind.

— Îți mulțumesc! Îți mulțumesc! murmură el.

Se adresa cerului.

— Ei bine, ei bine, domnule Mac-Nab — strigă de departe Bishop a cărui voce părea tulburată în chip straniu — nu m-aștepți!... Spune-mi!...

Stephen nici n-avea de gând să-i răspundă; era cu totul absorbit de fericirea de-a nu fi văzut acolo ceea ce se temea atât de mult c-ar putea vedea.

Bishop ajunsese lângă el, având grijă să nu privească nici la dreapta, nici la stânga. Pasul îi era nesigur. Când ajunsese în prag, îl împinse pe Stephen la o parte și se grăbi să închidă ușa la loc.

Un suspin zgomotos răsună din pieptul lui.

— Urcă, hai urcă; mi-e sete.

Bishop își recăpătă suflul și continuă:

— Domnule Mac-Nab, în definitiv, ce părere ai?... Nu spui nimic... Ah! Ți-a fost frică, fii sincer?

— Nu, domnule — răspunse Stephen.

— Nici mie; zău așa! Dar îmi uitasem sticla cu gin.

Reintrând în salonul roșu, Bishop se grăbi să-și repare greșeala și bău două pahare mari, unul după altul.

— Asta-i adevărul, domnule Mac-Nab — spuse el apoi — nu mi-aș schimba meseria nici pentru cea a papei... Ei, ți-ai ales ceva?

Stephen răspunse scurt că nimic din ceea ce văzuse nu putea servi studiilor sale actuale.

— Oh! Oh! făcu Bishop fără să manifeste vreo indispoziție. Nu face nimic, domnule, nu face nimic!... Sper însă c-ai fost mulțumit de expoziția mea!

Stephen dădu din cap afirmativ.

— Asta mi-e de-ajuns, domnule Mac-Nab. O să cădem la-nvoială altă dată, deoarece consider să mă pot bizui pe faptul c-ai să-mi fii mușteriu... La drept vorbind, adăugă el strecurând o nuanță de maliție în surâsul lui bădăranos — părerea mea e c-ai venit din pură curiozitate... Nu treci în goană și n-arunci o singură privire dacă, din zece bucăți, nici una nu-ți convine... dar nu contează!... Îmi pare bine că te-am cunoscut, domnule Mac-Nab.

Stephen salută și se îndreptă spre ușă. Mr. Bishop îl conduse până în prag. Ajuns acolo, continuă c-un bizar amestec de stinghereală și nerușinare:

— Am senzația, tinere gentleman, că m-ai luat drept un nătântol văzând cum m-am comportat acolo jos... Adevăru-i că nu mă simt în largul meu fără sticla de gin... dar când am ginul cu mine, nu-mi pasă de ticăloșii ăia palizi, nici cât de marele Mogul... Sper să am plăcerea să te revăd, domnule Mac-Nab.

Deși Stephen era medic, cele văzute îl tulburaseră într-o oarecare măsură. Am aluneca însă departe de adevăr dacă am spune că "prăvălia mortuoară" îl impresionase la fel ca pe-un om înzestrat cu-o sensibilitate obișnuită; totuși, ieșind de la domnul Bishop, își umflă fericit pieptul pentru a inhala aerul proaspăt de afară.

Dar nu ideea morții îl chinuia pe el, ci ideea crimei.

O clipă se dăruie cu totul gândului mângâietor că surorile nu încăpuseră pe mâinile unui asasin; dar, reflectând bine, bucuria lui deveni mai potolită. Bishop nu era singurul furnizor al chirurgilor din Londra; iar ceilalți, mai puțin bogați sau mai puțin curajoși, păstrau în jurul sinistrului lor negoț un mister de nepătruns.

Stephen n-avea deci nici un mijloc de-a dobândi în această privință o certitudine desăvârșită.

Când se reîntoarce în casa din Cornhill, Betty îi spuse că un necunoscut îl aștepta în salon. Omul vorbea despre două tinere fete care fuseseră răpite.

Betty n-apucă să spună mai mult. Stephen o dădu brusc la o parte, ca să intre în salon.

Stephen uitase complet de Donnor d'Ardagh, cerșetorul irlandez, și de târgul straniu pe care acesta i-l propusese la ușa lui Bishop.

Dacă s-ar mai fi gândit la Donnor d'Ardagh, începutul explicației lui Betty, afirmând că omul care aștepta în salon vorbea despre două tinere, l-ar fi determinat pe Stephen s-o ia la goană.

Intrând în salon, îl recunoscuse pe Donnor mai mult după fracul zdrențaros decât după figură, căci bietul irlandez ațipise așteptându-l, iar chipul său sprijinit într-o mână îi era ascuns de pletele dezordonate ale părului său bogat.

Stephen, care se avântase cu toată ardoarea curiozității sale nerăbdătoare, se opri locului deznădăduit.

— Dumneata erai? exclamă el.

Donnor nu sesiză sensul acestor cuvinte, dar se trezi tresărind; își duse mâna la stomac.

— Oh! murmură el. Am visat că mâncăm pâine!... Mi-a prins foarte bine, chiar în vis, căci nu mai sufăr de foame...

Îl zări pe Stephen și se-nfioră din cap până în picioare.

— N-am visat — continuă el — am mâncat... banii sângelui meu. Iată-mă, Înălțimea Voastră. Am fost în Saint Giles. Mitica are acum ce-mbrăca, și-am cumpărat pâine... Nu trebuia să cumpăr pâine — adăugă el suspinând — căci pâinea e bună și-ți dă chef de viață... dar mi-e totuna. Iată-mă.

Donnor se ridicase și stătea în picioare, cu brațele încrucișate, în fața lui Stephen care, doborât de oboseală, se trântise într-un fotoliu.

— Bine — îngâna acesta din urmă distrat. Am să-ți încredințez o misiune.

— Înălțimea Voastră — spuse hotărât Donnor — grăbiți-vă! ... Acum nu mai sufăr, parcă-mi vine iar să trăiesc... În definitiv, n-am decât patruzeci de ani... să terminăm mai repede. Am o funie în buzunar; nu mai e nevoie decât de-un cârlig.

Stephen îl privi uimit.

— Dați-mi cei douăzeci și cinci de șilingi pe care mi-i datorăți — continuă Donnor — și arătați-mi drumul spre laboratorul dumneavoastră... Astă-seară treaba va fi terminată.

Amintirea celor întâmplare reveni deodată în mintea lui Stephen.

— Am nevoie de prieteni vii, Donnor — spuse el c-un surâs involuntar — și voi încerca să-ți scot din cap ideea spânzurării... N-a mai fost nimeni pe-aici, de când ai venit?

— Înălțimea Voastră!... Înălțimea Voastră! strigă Donnor în loc să răspundă. Mai spuneți-mi o dată și mai pe-ndelete... Sunt un biet nenorocit... n-ar fi cinstit să mă lăsați să cred... Deci nu-mi vreți trupul în schimbul banilor dumneavoastră?

— Firește că nu, prietene — replică blând Stephen.

— Oh...! făcu Donnor sufocat de mirare.

Apoi continuă cu-o volubilitate fără seamăn:

— Trebuia să-mi închipui... Doar mi-ați mai spus-o în Worship Street... Dar nu voiam să vă-nțeleg, fiindcă adesea am nădăduit... și-i groaznic de dureros să nădăduiești în van!... Dar, oh! Înălțimea Voastră! Când am văzut că locuiți în casa asta, de unde cele două domnișoare mi-au aruncat de multe ori pomană...

— Deci dumneata ai vorbit despre ele? îl întrerupse Stephen.

— Da, Înălțimea Voastră.

— Le-ai recunoaște?

— Dintr-o mie, pe sănătatea mea!... Am vorbit despre ele, fiindcă mi-ați spus în Worship Street că sunteți în căutarea a două tinere care au fost răpite... și m-am temut...

— Pe ele le caut, Donnor.

— Pe ele! repetă irlandezul împreunându-și mâinile subțiri și ridicându-le deasupra capului. Bieții îngerași!... Și-ați aflat ceva, Înălțimea Voastră?

Stephen dădu trist din cap.

— Oh! Am să le găsesc eu! exclamă Donnor apucându-l pe Mac-Nab de braț. Am să le găsesc, chiar dacă s-ar afla în ghearele diavolului ăluia cu-o mie de capete, *Familia!*... Snail și Loo, cei doi copii ai mei, au căzut în cursă și fac parte din armata aia rușinoasă care atacă neconținut în bezna nopții din Londra... Când muream de foame, am refuzat banii pe care voiau să mi-i dea, fiindcă am mâinile curate, Înălțimea Voastră,

slavă Domnului!... Dar pentru dumneavoastră, care v-a fost milă de mine... pentru cei doi bieți îngerași care mi-au alinat adesea suferința... Oh! Aș fi în stare să fac orice...

— Îți mulțumesc, Donnor, îți mulțumesc — spuse Stephen — dar la ce te gândești?

— Micuța Loo are inimă bună — răspunse irlandezul — iar Snail e-un băiat descurcăreț... Înălțimea Voastră, dacă *Familia* este cumva amestecată în răpirea celor două domnișoare... voi ști... voi afla unde se află... Apoi mă voi reîntoarce să v-ascult poruncile și să v-ajut în strădaniiile dumneavoastră.

Stephen îi strânse mâna, iar Donnor, a cărui față, împietrită de suferință, strălucea acum animată de flăcările unui devotament aprins, mai spuse cu-acel accent de profundă recunoștință pe care prefăcătoria cea mai iscusită n-a reușit niciodată să-l imite:

— Ați dăruit o rochiță fetei mele care umbla aproape despuiată în Church Street, Înălțimea Voastră; ați făgăduit o cruce sărmanei Nell; pentru toate acestea, v-am dat trupul meu... Dacă-aș putea, v-aș dăru și viața, Înălțimea Voastră, dumneavoastră și celor două domnișoare. Fiindcă din toată Londra, numai dumneavoastră trei ați avut milă de-un biet irlandez...

Donnor porni în grabă pe Cornhill, îndreptându-se spre Saint Paul. Era încă destul de slăbit și bieteile lui picioare chinuite de-un post cronic tremurau sub povara trupului istovit: un pumn zdravăn de-al lui Tom Turnbull sau al lui Mich l-ar fi făcut literalmente țândări. Dar figura lui își pierduse imobilitatea mohorâtă. Ochii mari, expresivi și blânzi, aveau flăcări în priviri. Efortul de-a merge cât mai iute îi colora pomeții ieșiți în afară și obrajii scofâlciți, iar înfățișarea lui, în ansamblu, exprima imboldul unui curaj mult peste puterile lui.

Mergea cu fruntea sus, cu privirea sigură și, în timp ce alerga, vorbea singur, după obiceiul oamenilor care trăiesc izolați și n-au nici un prieten căruia să-i încredințeze gândurile:

— Oh! Ce cumsecade-i tânărul gentleman! Oh! Ce inimă bună!... Și bieteile fete, îngerașii mei... Oh! Dumnezeu și sfânta Fecioară să-i aibă în pază pe tustrei!... Nenorocirea să se-abată tocmai asupra acestei case, singura din Londra în care-am găsit niște suflete milostive, care să se-ndure de mine... Ah! Donnor,

trebuie să te zbați, să cauți, să mori pentru asta... Asta trebuie să faci și-o vei face, Donnor... Da, da, o vei face.

Se opri gâfâind la răspântia din Fleet Street, în fața lui Temple-Bar.

— Dar unde să dau acum de-afurisitul ăla de Snail? Dumnezeu știe dacă locuiește undeva!... Ia să vedem: există localul lui Peg, în Before-Lane... Dar e deschis numai seara, în orele de spectacol... Mai e azilul de la Temple, dar nu știu parola, n-or să-mi deschidă poarta... Și-apoi, Snail preferă să bea și să se distreze, nu să doarmă într-o pivniță... Ah! Mai e spirit-shopul Shakespeare, la doi pași de-aici... Sărmanele mele picioare au mare nevoie de odihnă.

Donnor își relua alergătura, trecu prin stânga bisericii Saint Clement și se îndreptă spre Wych Street unde se afla bodega Shakespeare, cunoscută în întreaga Londră drept locul de întâlnire al hoților de tot soiul.

Era aproximativ patru după-amiază. Salonul nu prea avea mușterii. Totuși, două sau trei separeuri erau ocupate și, într-unul din ele, Snail, îmbrăcat în faimosul costum de gentleman pe care-l cumpăraseră cu două zile înainte în Harțe Street, la porunca bravului căpitan Paddy O'Chrane, juca foarte atent whist cu Tom Turnbull și alți doi oameni din *Familie*.

Tom Turnbull avea fruntea bandajată cu-o batistă; altminteri nu se zărea pe fața lui nici o urmă a îngrozitoarei încăierări susținute la Pipa și Oala. Mich, mai puțin norocos sau mai firav, se afla în mâinile unui chirurg.

Într-un alt separeu, în fața unei oglinzi agățate pe perete, micuța Loo se îndeletnicea cu toaleta pentru plimbarea de seară. Își cârlionțase șuvițele abundente ale părului ei blond și-și colora obrajii palizi c-un tampon îmbibat de fard.

Lumina zilei, scoțându-i în relief slăbiciunea, făcea și mai vizibile și mai înspăimântătoare ravagiile viciului asupra acestei nefericite victime a unei decăderi precoce. Paloarea răzbătea de sub roșeața artificială și nici un fard nu era în stare să acopere cearcănele vinete, adânci și mari pe care beția, nopțile pierdute și suferința le schițaseră sub ochii ei mari, îndobitociți.

Ori de câte ori își ridică brațele deasupra capului, să-și aranjeze părul, efortul smulgea pieptului ei bolnav un horcăit jalnic. Atunci se oprea și sorbea o dușcă de gin.

După aceea, un suflu de viață străbătea prin tot corpul ei firav. Zâmbea în oglindă și cânta cu-o voce tristă un crâmpei de refren obscen.

În timp ce micuța Loo se gătea, cântând și bând, Snail, căruia costumul de gentleman îi inspira o mândrie foarte firească, își continua partida de whist cu cei trei parteneri care-l trișau.

— Trei și spațiile! spuse el amestecând cărțile — iar câștigu-i întreit, camarade Tom... Cine-ar spune, văzându-mă jucând cu voi, că era cât pe-acți să-l ucizi pe Mich, cumnatu-meu?... Dar eu mi-s băiat de salon, ce naiba! Și n-are decât să-l ia dracu pe Mich!

— Bietul Mich! spuse de departe Loo. De trei zile nu m-a cotonogit.

— Trage la măsca, surioară Loo, bea și cânta, dar lasă-ne pe noi bărbații să jucăm liniștiți!

Turul începu și se sfârși. Deși era trișat, Snail câștiga tot timpul.

— Suntem egali la spații! Scrie numai două puncte, Tom — spuse el. Aha, frumușica de Madge mi-a povestit noaptea trecută o chestie nemaipomenită... Să mor dac-am înțeles vreo vorbă... Zice că Lorzii Noptii l-au cumpărat pe Saunder Elefantul, fostul uriaș de la circul din Astley, ca să sape un tunel sub palatul regelui.

— Nu sub palatul regelui — replică Charlie, luntrașul cel burduhănos — ci sub tezaurul coroanei, în Turn.

— Bună idee! exclamă Snail. Dar Elefantul o să aibă mult de furcă, deoarece tezaurul se află în mijlocul Turnului, iar Turnu-i mare.

— Vax! spuse Tom Turnbull. Astea-s prostii... Mai bine fiți atenți la joc!

— Poți să joci și să vorbești în același timp, gândesc eu, camarade Tom Turnbull! continuă Snail dându-și aere. Gentlemenii de la cluburi pălăvrăgesc tot timpul când joacă și nimeni nu se supără... Cum vă spuneam, nevastă-mea mi-a împuiat capul cu tot felul de chestii ciudate: aș vrea să fie de față, dar azi-dimineață s-a-mbrăcat să care legume proaspete și carne pe bricul *Kean*, care-a aruncat ancora ieri la Greenwich... zice că Saunders lucrează singur cât doisprezece oameni la un loc... și-i destul de țeapăn pentru asta, băieți!...

— Doisprezece prăpădiți ca tine, neisprăvitule! bodogăni Tom.

— Ca mine, sau ca dumneata, Turnbull... Nu-i prea mare deosebire... Suntem amândoi zdraveni!... Cât despre Saunders ăla, al naibii să fiu dacă n-aș da o jumătate de guinee să-l văd la treabă... V-aduceți aminte? Anul trecut, la circul din Astley, ridica un cal!

— Treaba lui ce făcea, neisprăvitule! Bate pica!

— Bat pica, Tom, și-ți cer treflă... Știți că Paddy, căpitanul, este cornacul Elefantului... Am să-l rog să mă lase și pe mine să-l văd.

— Trebuie să fie nostim — spuse Charlie — dar dacă o să pună laba pe bijuteriile coroanei, noi cu ce-o să ne-alegem?... cu câțiva șilingi... Ah! Dacă Înălțimea Sa n-ar fi venit la țănc, Turnbull, acuma biștarii lui Mr. Smith ar fi fost în mâinile noastre.

— Ce chef am mai fi tras! exclamă Tom.

— Ce *fun*¹! spuse Snail.

În separeul ei Loo tuși și saliva ei avea culoarea sângelui.

— Nu mai am gin — murmură ea.

Apoi, apăsându-și pieptul cu mâinile adăugă:

— Iar mă arde... ca un foc!... Am flăcări în mine...

În clipa aceea ușa salonului se deschise brusc și Donnor d'Ardagh își făcu apariția.

— Ia te uită! exclamă Snail netulburat. Iată-l pe tata!... Ar fi cazul să-ți scoți pălăria, Tom Turnbull... Surioară Loo, fă o plecăciune, te rog...

¹ Distracție (în engleză).

Văzându-l pe Donnor d'Ardagh înveșmântat în hainele lui zdrențuite, bandiții adunați în salonul cuibului de hoți izbucniră în râs, dar chipul de om cumsecade al bietului irlandez avea ceva care impunea respect și-acest lucru, adăugat cuvintelor lui Snail, potoli larma zgomotoasei lor veselii.

— Ah! Ăsta-i taică-tu, Snail — spuse Tom — drace!

Burduhănosul de Charlie și celălalt jucător îl salutară amical cu capul.

— Da, e taică-meu — strigă Snail — bravul meu părinte care a venit să bea un pahar cu noi, ce naiba!

Donnor continuase să înainteze precipitat atâta timp cât avusese vlagă, dar alergătura îl sleise. Se lăsă pe o bancă și încercă să-și șteargă sudoarea de pe frunte cu mâinile.

— Vrei să bei ceva, *daddy* (tată)? întrebă Snail. Îți prezint pe-ăști trei gentlemen care-s prietenii și camarazii mei.

Cei trei *gentlemen* executară trei saluturi identice.

— Dacă Madge, nevastă-mea, n-ar fi fost plecată, fir-ar să fie — continuă Snail, ridicându-și gulerul cu-o gravitate grotescă — ți-aș fi recomandat-o, daddy.

Donnor nu scotea o vorbă și privea la fiul său cu-o uimire mută. Încă de la începutul acestei scene, tonul lui Snail n-avusese nici o intenție de batjocură. Caraghiosul atinsese un asemenea grad de prostie, încât putea spune cu bună-credință toate aceste tâmpenii.

— Nu mi-e sete — rosti în sfârșit irlandezul făcând un efort să vorbească. Ai țoale frumoase, Snail.

— Da, daddy... n-aș zice că-s nemulțumit de croitorul meu... Cred că mă-mbrac destul de elegant.

— Sărmana Neil! murmură Donnor.

Snail nu auzi. Dar chiar dacă ar fi auzit, tot n-ar fi înțeles nimic din durerea amară care exista în evocarea amintirii unei soții cinstite față de depravarea unui fiu.

— Daddy — continuă el cu tonul prietenos al unui fiu care-a izbutit în viață pe căi cinstite și se află în fața tatălui său rămas sărac — nu te-ngrijești destul! Ești slab ca o scobitoare, daddy... nu-i așa, Tom?... Ce dracu! Lumea o să mă ia drept un fiu hain!

— Să lăsăm asta, băiete — spuse Donnor cu-o gravitate plină de tristețe. N-am venit aici să vorbim despre mine... Unde-i soră-ta Loo?

— Loo!... La naiba! Cred, daddy, c-ai dreptate... i-am spus lui Loo să vină pentru a se pleca înaintea ta, așa cum se cuvine... Pesemne că-i beată, *dad*, pricepi... Țasta-i lucrul cel mai puțin rău... Trebuie să-și ude pieptul... Dar unde naiba zace? adăugă el străbătând salonul cu privirea.

Loo dispăruse.

— Asta nu-i frumos — continuă Snail pe-un ton sentențios. Ce părere ai, Tom, prietene? N-aș fi crezut-o în stare de așa ceva pe soră-mea Loo... Fir-ar să fie! Trebuie să știi să te porți... Loo! Surioară Loo!

— Destul, Snail — spuse irlandezul, am să stau de vorbă numai cu tine.

— Nu se poate, daddy, nu se poate. Loo trebuie să-nvețe bunele maniere... E sora unui gentleman și nu-i cazul să se poarte ca o fată fără căpătâi... Loo! Surioară Loo!

Se auzi hârâitul înfundat al unui acces de tuse pe care fata încerca să-l înăbușe.

— Aha! Știam eu! exclamă Snail. A căzut pe undeva, prin vreun colț... Dacă-i așa, îți dai seama, daddy, nu-i poți spune nimic... când se-mbată...

— Tușea asta-i îngrozitoare — murmură Donnor care se ridicase.

— E-o tuse afurisită, daddy?... Dar cu gin se potolește... Uite! I se vede o bucată din poală rochiei.

Se repezi și-o apucă de braț pe Loo care se ascunsese în spatele peretelui unui separeu. Biata fată se opunea. Abrutizarea facultăților ei mintale împiedicase otrava exemplului să acționeze tot atât de eficace asupra ei, ca și asupra fratelui său, Snail; încă mai era în stare să se simtă rușinată în fața tatălui pe care-l iubea.

De-aceea se ascunsese.

Snail o scoase cu forța din ascunzătoare și-o împinse înaintea lui Donnor îndemnând-o:

— Haide, Loo, ce dracu, surioară, nu te prosti! Fă o plecăciune lui daddy, Loo.

Micuța, tulburată, își duse amândouă mâinile în dreptul ochilor înlăcrimați.

— Tată!... Oh! Tată! Îngână ea plângând.

Donnor își simțea inima zdrobită. Văzând toaleta aceea caracteristică, strălucirea falsă, fardul aplicat pe obraji supti, pe care ginul și desfrâul își puseseră pecetea, se simți adânc tulburat. Aripile morții fâlfâiau deasupra copilei gătite pentru orgie. Gâfâia printre lacrimi, iar tușea înăbușită aducea o salivă roșiatică pe buzele-i decolorate.

"Și totuși, cândva, semăna cu Neil" — gândi Donnor. "Biata Neil! Bine c-a murit!"

Loo continua să stea în fața tatălui ei, nemișcată și cu ochii ascunși în dosul mâinilor. Donnor o sărută pe frunte, ridicându-și spre cer privirea scăldată de lacrimi.

— Dumnezeu să aibă milă de tine, fata mea — spuse el.

— Oh! Îngână Loo. Te iubesc, daddy... și când mă gândesc la dumneata plâng... Dar am nevoie de gin, pentru a-mi stinge focul care mă arde aici, înăuntru...

Își apăsă cu amândouă mâinile pieptul.

— Am un foc în mine — adăugă ea — tot timpul!... Dacă-ai ști, daddy, cât de mult aș vrea să mor!

Donnor făcu un gest de disperare mută.

— Ei, fir-ar să fie — spuse burduhănosul de Charlie — chestia asta începe să-mi calce pe nervi.

— Costumul de cioclu îți strică tot cheful — replică Tom Turnbull. Dar voi, ăștia, țineți-vă pliscul. Pare un om de treabă.

— Zău, dad, mă faci să plâng ca un copil — strigă Snail care era într-adevăr emoționat, fără să știe prea bine de ce... Un gentleman nu se cade să plângă, ce naiba! De altfel, i-am dat batista frumoasei mele Madge... Haide, daddy! Haide, Loo! Destul cu smiorcăiala, trăs- ni-m-ar Dumnezeu!... Trăiască veselia.

Snail încheie această cuvântare solemnă și elocventă printr-un mieunat formidabil care-i făcu pe toți cei de față să sară în sus. În ciuda pretențiilor sale la titlul de gentleman, Snail, încântat de efectul produs, era cât pe-acum să repete figura, când o privire a tatălui său îi închise gura.

— Zău, tată, cu tine nu mai poate omul nici să râdă — mormăi el.

— Trebuie să-ți vorbesc, Snail — spuse calm Donnor amintindu-și de scopul vizitei sale.

— Să-mi vorbești, dad?... Între patru ochi, pesemne... Tata vrea să-mi încredințeze un secret de familie — adăugă el întorcându-se spre camarazii săi... Eu sunt fiul cel mai mare, pricepeți, moștenitorul, zău așa!

— Atunci vezi-ți liniștit de treburi, domnule Snail — spuse pe un ton grav Tom Turnbull.

— Păstrați-mi locul — continuă Snail... Jucați cu mână moartă... am să mă-ntorc. Daddy, îți stau la dispoziție.

Donnor își conduse cei doi copii în separeul cel mai îndepărtat și se așeză între ei.

Turnbull continua să amestece cărțile.

— Adevăru-i — spuse el luându-și o mutră serioasă — dacăș fi tată a doi păduchi de teapa ăstora și, să-i zicem, și om cinstit pe deasupra, i-aș strivi pe-amândoi!

— Aiureli! mormăi Charlie. Loo nu mai are de trăit decât vreo două săptămâni, iar Snail n-o să-l lase prea mult pe călău s-aștepte... Te-ai obosi degeaba, Turnbull.

* * *

Se scurseră trei zile. În zelul lui entuziast, bietul Donnor d'Ardagh făgăduise, cu ușurință, mai mult decât era în stare. Snail nu știa nimic și n-avea nici o posibilitate să afle, în ciuda inteligenței sale realmente foarte precoce. Într-adevăr, marea Familie nu-și încredința secretele agenților mărunți. Snail se jurase pe credința lui de om că-i va aduce un răspuns lui taică-său în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Îngâmfat, lăudăros și de altfel nelipsit de-o oarecare bunăvoință, încercase, poate, dar nu izbutise nimic.

La capătul celor trei zile, Stephen nu avea deci încă nici un indiciu care să-l poată pune pe urmele celor două surori. Știa doar că nu căzuseră în mâinile asasinilor de la cadavrele pentru disecție. Era o consolare negativă, un pretext de-a spera, o încurajare de-a continua fără răgaz demersurile și cercetările.

Donnor d'Ardagh se întrecea pe sine însuși. Zelul lui arzător îi dădea puteri. Cât era ziua de mare umbla, se informa, scormonea, spiona. Seara, îi raporta lui Stephen rezultatul eforturilor sale și, cum eforturile erau zadarnice, se acuza amar pentru neputința să.

Din păcate, puterea sărmanului irlandez era departe de-a avea aceleași proporții cu zelul lui.

Stephen lupta cu energia lui caldă și sângele rece al curajului său împotriva disperării care puneă stăpânire pe el. Mama lui, zdrobită de cumplita lovitură care-o luase prin surprindere, zăcea la pat, iar Mac-Nab își împărțea timpul liber dintre investigațiile sale între căpătâiul bolnavei doamne și cel al lui Frank Perceval.

Acesta din urmă se afla în convalescență, iar bătrânul Jack era fericit să constate în fiecare dimineață o ameliorare.

Din noaptea aceea de veghe, dinaintea veștii fatale, noaptea în care monologul lui Stephen, zbuciumat în același timp de gelozie și de amintiri, se întâlnise într-un fel atât de neobișnuit cu visul lui Perceval, tânărul medic nu mai avusese răgazul necesar să stea de vorbă cu prietenul său. De trei zile, vizitele sale nu fuseseră decât scurte apariții, căci se grăbea să-și îndeplinească îndatoririle de medic și pleca apoi numaidecât ca să-și reia dificila misiune.

Totuși, nu uitase planul de a-l interoga pe Perceval. Departe de acesta, dorința lui devenise și mai puternică în urma împrejurărilor funeste prin care trecuse, deoarece răpirea celor două surori era asociată în mintea lui, de altfel printr-o legătură vagă, de sumbrele meditații din timpul nopții de veghe. În ultimele, trei zile, își spusese de mai multe-ori că necunoscutul de la Temple Church nu era deloc străin de răpire.

Ideea nu stătea în picioare, deoarece purtarea lui Edward în timpul acelei serate, care constituise un fel de prolog al nenorocirilor sărmanului Stephen, dovedea clar că nu le cunoștea pe cele două surori. De altfel, chiar dacă le-ar fi cunoscut, ce sens avea ca frumosul visător să răpească două fete?

Deși își repeta toate aceste lucruri raționale, Stephen se încapățâna să nu creadă în ele. Era vădit înclinat să-l urască pe magnificul necunoscut de la Temple Church, în ciuda rațiunii.

În seara celei de-a treia zile, o părăsi pe maică-sa și se îndreptă spre Dudley House, hotărât să încerce a descoperi ce legătură există între visul lui Perceval și frământările sale.

Apropierea aceea ciudată, întâlnirea dintre somn și veghe, putea să nu fie decât o întâmplare. Dar...

— În sfârșit, prietene! exclamă Perceval de îndată ce Stephen intră în cameră. Ai vreo noutate?

— Nici una! răspunse trist Stephen.

— Bietul Mac-Nab! Cât de mult aș vrea să fiu pe picioare, să te-ajut în căutările tale... Ah! Fiecare clipă mi-arată cât de mare-i răul pe care mi l-a pricinuit acest marchiz de Rio Santo!... Crezi că mâine m-aș putea da jos din pat, Stephen?

Stephen îi luă pulsul și-l examină.

— Poate — spuse el. Starea ți s-a îmbunătățit, Perceval; acum nu mai e nici un pericol. Poți să vorbești?... Am să-ți pun o serie de întrebări importante.

— Întrebări? repetă Frank uimit. Sunt gata să-ți răspund... dar ce fel de întrebări sunt oare, de vreme ce necesită o introducere atât de solemnă?

Stephen încercă să zâmbească.

— Doamne — spuse el — e vorba despre o împrejurare legată de-o amintire groaznică, asasinarea tatălui meu, pe care o întâlnire recentă mi-a redeșteptat-o în suflet... Iată despre ce-i vorba, Perceval.

Stephen îi povesti în puține cuvinte gândurile întunecate care-l bântuiau. Vorbi despre gelozia sa, despre necunoscutul de la Temple Church și despre asemănarea acestuia cu asasinul tatălui său.

— Ceva lipsea acestei asemănări, Frank — adăugă el. Ceva de care nu-mi puteam da seama... Tu ai fost acela care, visând, ai pus capăt incertitudinilor mele.

— Cum așa? întrebă Frank.

— Căutam detaliul, amănuntul care lipsea respectivului, pentru a semăna perfect cu ucigașul... și tu ai pronunțat numele detaliului absent...

— Ah! constată nepăsător Perceval.

— Ai spus: cicatricea...

— Cicatricea! repetă Frank care deveni palid și se ridica pe jumătate.

— Apoi ai descris-o...

— Ah! exclamă iar Perceval. Dar... spune-mi, Stephen... am rostit numele marchizului de Rio Santo?

— Nu! răspunse Stephen care, la rândul lui, rămase uimit. Deci știi ce vreau să spun?

Frank întoarse capul spre portretul domnișoarei Harriet Perceval pe care-l luminau vag ultimele raze ale zilei.

— Da, Stephen, oh! Da — murmură el pătruns de-o dureroasă emoție. Știu ce vrei să spui...Sărmana mea surioară! ... Visul acesta mă chinuiește adesea... e-un vis groaznic!...

Capitolul XVI - Pe drumul cel mare

Privirea pe care Frank Perceval o aruncase spre portretul surorii sale era atât de dureroasă, ultimele sale cuvinte purtau pecetea unei tristeți atât de profunde, încât Stephen tăcu și se simți stânjenit, temându-se că, fără să vrea, deșteptase amintiri chinuitoare.

Nu se înșela. Întrebarea lui redeschisese o rană mai profundă decât aceea pe care i-o provocase spada marchizului de Rio Santo.

Frank îi întinse mâna și continuă:

— Ești singurul meu prieten, Stephen, și-ți datorez încredere... Dar există unele dureri pe care le acoperi c-un vâl... anumite răni pe care nu le poți înfățișa în toată goliciunea lor...

— Frank — îl întrerupse Mac-Nab — iartă-mă, te conjur, nu mai spune nici un cuvânt.

— Sufăr nespus, când visul acesta îmi tulbură somnul — continuă încet Perceval care părea să nu fi luat în seamă întreruperea lui Stephen. Biata Harriet!... Era tânără... și frumoasă... și fericită, Stephen!... Apropie-te... mai mult, vreau să-ți spun cum a murit sora mea Harriet... numai ție, m-auzi, Mac-Nab...

Se opri și păru o clipă absorbit de amintiri. Stephen aștepta.

— E-o poveste ciudată! continuă Perceval. Ciudată și plină de aventuri care ar putea părea de domeniul imaginației... Dar, vai! Totu-i adevărat... prea adevărat!... Uneori, mă-ndoiesc, într-atât de mult seamănă amintirile mele cu fantasmalele nebunești ale unui vis... Dar îndoiala mea-i zdrobită de marmură unui mormânt, Mac-Nab... S-a întâmplat acum doi ani. Harriet, cerută

În căsătorie de Henry Dutton, Lord Sherborne, pe care-l iubea, a vrut să-și petreacă sfârșitul verii alături de mama și-am plecat în Scoția în primele zile ale lui iulie. Harriet era o fată minunată: ne iubeam foarte mult. Ții minte, Stephen, că-ți vorbeam mereu despre ea, pe vremuri. Țineam unul la altul mai mult decât se iubesc de obicei un frate și-o soră. Călătoria a fost minunată. Eram singuri într-o diligență. Vorbeam despre viitori, fiecare despre dragostea îmi, despre lord Sherborne și despre Mary Trevor... Oh! Stephen, timpul zbura și nici nu ne păsa de drumurile proaste ale comitatelor din nord. Am ajuns la frontieră. Era o vreme minunată și, când am intrat în Annan, orologiul bătrânei biserici anunța orele zece seara. "Să mergem până la Lochmaben", mi-a spus Harriet. Făceam întotdeauna cu plăcere ceea ce părea să-i fie pe plac, Stephen. "Să mergem până la Lochmaben", am răspuns. "O să dormim la domnul Mac-Farlane, unchiul prietenului meu Mac-Nab." Am schimbat caii la diligență și-am pornit-o din nou la drum, cu un surugiu scoțian. De la Annan până la Lachmaben, o știi mai bine decât mine, Stephen, de vreme ce-i locul tău de naștere, drumul străbate niște peisaje admirabile: Priveam, eu și sora mea, fermecați din clipă în clipă de noi priveliști, fie sumbre, fie grațioase sau mărețe, cărora lumina albă a lunii le împrumuta un farmec fantastic. Dar înaintam foarte încet, căci drumurile bune sunt rare în regiunile pitorești. Ceasul meu arăta miezul nopții, și ne aflăm încă la multe leghe de Lochmaben. Totuși, n-aveam nici un motiv de îngrijorare. Harriet se bucura chiar de-această întârziere care prelungea farmecul frumoasei nopți. Biata surioară! Noaptea aceea avea să fie ultima noapte pe care o privea ea zâmbind. Tocmai îmi pusesem ceasul la loc în buzunar, când trăsură se poticni violent de ceva plasat de-a curmezișul drumului. Trecu de acest prim obstacol grație avântului cailor, dar apoi se prăbuși, sfărâmându-se, într-un șanț, care tăia drumul în lățime, pe o distanță de douăzeci de pași. Atât eu cât și Harriet am scăpat nevătămați. Surugiul trase o serie de înjurături scoțiene și-i ocări pe cei cu întreținerea drumurilor care, sub pretext că le repară, făuresc adevărate capcane unde-și frâng gâtul bieții călători. Șanțul acela, Stephen, era într-adevăr o capcană. Dar am toate motivele să cred că nu fusese săpată de administrația locală. Cât despre primul obstacol, care provocase dezechilibrul trăsurii, era pur și

simplic un trunchi de copac azvârlit cu scopul de-a bara drumul. Am coborât. Am lăsat-o pe iarbă pe Harriet, care îngălbenise de spaimă, și m-am dus să văd ce se-ntâmplase cu diligența. După părerea mea, încă mai putea fi folosită. Totuși, surugiul ne spuse, întărindu-și afirmațiile cu jurăminte, că dacă ne-am continua călătoria ar însemna să ne punem viețile în pericol. N-aveam nici un motiv să mă feresc de-acest om, Stephen. L-am crezut. Noaptea sunt reci dincolo de Solway. Când m-am reîntors lângă Harriet, am văzut că începe să tremure de frig. "Unde-noptăm, Frank?" mă-ntreba ea. Nu știam ce să spun, așa că m-am adresat surugiului, care mi-a răspuns: "De partea cealaltă a drumului, Înălțimea Voastră, se află castelul stăpânului acestor locuri, dar nu-mi vine a crede că Duncan din Leed se va obosi la ceasul ăsta din noapte să ne deschidă!"...

— Erai atât de-aproape de Crewe? îl întrerupse Mac-Nab.

— Ne aflam la cel mult o milă de castelul unchiului tău, Stephen. Și când spun o milă, respect aprecierea surugiului, căci, după părerea mea, eram mult mai aproape.

— Continuă! spuse Stephen. Îmi va fi foarte ușor să ghicesc unde v-ați oprit, din urmarea povestirii tale... Cunosc fiecare palmă de pământ între Annan și Crewe.

Perceval spuse mai departe:

— Nu-i decât acest castel prin apropiere? l-am întrebat eu pe surugiul. Nu știam pe-atunci că stăpânul locurilor era Mac-Farlane. "Mai este ferma Leed, la miazănoapte de castel" — răspunse surugiul — "dar e mult de mers. Cât până la Lochmaben!... Nu văd altceva decât casa Randal..."

— Casa lui Randal Graham! exclamă Stephen.

— Cunoști casa Mac-Nab? întrebă Frank.

— Dacă o cunosc!... Oh! Da, o cunosc... Acolo a fost asasinat tatăl meu...

— Acolo mi-a fost pângărită sora! rosti Perceval cu glas profund și stăpânit.

Între cei doi tineri interveni o clipă de tăcere dureroasă. Frank se ridicase în capul oaselor și-și frângea mâinile. Chipul său îngălbenit de suferință avea o expresie de tristețe aspră. Stephen își sprijinea capul în mână.

— Stranie coincidență — spuse în cele din urmă Perceval.

Apoi adăugă brusc, ridicându-și privirea spre prietenul său:

— Stephen, ai putea să răspunzi pentru unchiul tău Mac-Farlane?

— Nu te-nțeleg!... murmură tânărul medic uimit.

— Văd că ai încredere în el — continuă Frank. Asta-i bine... Te rog să nu-mi ceri socoteală pentru întrebare, înainte de-a termina ce-am de spus... Cred, sper, că din această convorbire se va ivi pentru amândoi o rază de lumină. Căci asasinul tatălui tău, Stephen, trebuie să fie călăul sorei mele.

— Așa cred și eu — replică Stephen.

— Casa lui Randal Graham — continuă Perceval — este, după cum știi, despărțită de șosea printr-un pilc des de stejari și se înalță între două dealuri împădurite, la marginea ruinelor fostei mănăstiri Sfânta Maria din Crewe... De altfel, nu cunosc poziția castelului unchiului tău față de casă și de ruine... nu m-am mai întors niciodată pe meleagurile acelea sinistre.

— Castelul lui Angus Mac-Farlane — răspunse Stephen — nu-i altceva decât fostul corp de case al mănăstirii. Se-nalță dincolo de ruine, la vreo jumătate de milă de casa Randal.

— Ah! făcu Perceval, și se încruntă. Scoțianul mă mințise... Spune-mi, Stephen, știi?... Dar erai prea tânăr când ai părăsit comitatul Dumfries...

— Cunoșteam ruinele, așa cum cunosc camera asta, Frank, și n-am uitat nimic.

— Atunci poate știi să-mi spui... N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre subterane... despre niște galerii care comunică, prin ruine, între casa Randal și castelul din Crewe?

— Niciodată — răspunse Stephen.

— Atunci unde comunică? murmură Frank ca și cum și-ar fi vorbit sieși.

Adăugă cu voce tare:

— Există deci, prin împrejurimi, un alt castel decât cel de la Crewe?

— Nici unul, pe o distanță de mai bine de două leghe de jur împrejur... Dar cine ți-a vorbit despre existența subteranelor?

— Le-am străbătut — replică Frank — sunt lungi și-un om se poate rătăci cu ușurință în labirintul lor... Vom reveni asupra acestui subiect, Stephen. Era puțin clupă miezul nopții când am ajuns la poarta casei Randal. Sora mea nu se simțea bine și se temea de drumurile sălbatice și sumbre. Eu însumi mă simțeam tulburat de-o vagă neliniște. Surugiul bătu la ușă. Aproape

numaidecât am auzit un zgomot înăuntru și-o voce care strigă: "Cine-i acolo?" "Sluga dumneavoastră, domnule Smith", răspunse surugiul. "Am venit c-un tânăr lord și-o doamnă, a căror diligență s-a făcut praf la Groapa lui Roos, dracu să-i ia pe slujitorii regelui plătiți să-ngrijească minunatele șosele ale Scoției! S-a fărâmat țândări, ca un pahar, domnule Smith" "Dar tu cine ești?" întrebă vocea. "Oh! Surugiul Saunie, Saunie din Annan, Saunie-Lătrătorul, domnule Smith." Ușa se deschise. Domnul Smith, a cărei figură era ascunsă aproape în întregime de-o apărătoare verde pentru ochi, ne primi c-un salut rece și ceremonios. "Domnule" — i-am spus eu — "mai întâi vă rog să primiți mulțumirile mele. Fără ospitalitatea dumneavoastră..." "Tinere" — mă-ntrerupse domnul Smith cu-o voce fățarnică. "Sper că tânăra doamnă îți aparține creștinește, că-i sânge din sângele dumitale..." "Tânăra doamnă-i sora mea", am răspuns. "Ah!", exclamă domnul Smith care, după câte am putut să-mi dau seama, o supunea pe biata Harriet unui minuțios examen. "Maudlin!" "Ce s-a-ntâmplat?" se auzi din depărtare o voce pițigăiată. "Pregătește două camere separate", spuse domnul Smith. "Domnule", am încercat eu să obiectez. "Sora mea-i slăbită și suferindă. Aș dori să nu mă despart de ea". "Vai tinere, vai!... Noaptea, demonul ispitei se află în culmea puterii... Noaptea..." "Cum! Domnule", am țipat eu cu indignare și dezgust. Cutezați să presupuneți că?..." "Inima omului, tinere", începu să declame domnul Smith fornăind, "e slabă... Ademenirea cărnii puternică... și dacă nu vreți să vă supuneți regulilor casei mele, duceți-vă și dormiți sub clar de lună". Domnul Smith salută grav și se retrase, în clipa următoare, un valet aduse niște gustări la care Saunie, surugiul nostru, se repezi lacom. Harriet și cu mine abia ne-am atins de bucățele care ne-au fost oferite. "Cine-i domnul Smith?" l-am întrebat eu pe Saunie. "Oh!" exclamă el cu gura plină, "dânsu-i gentlemanul care v-a vorbit adineauri, cel cu apărătoarea aceea verde pe frunte". "Am înțeles, dragul meu, dar ce fel de om e?" "Ce fel de om?" repetă Saunie cu-o mutră nevinovată. "Un om ca dumneavoastră și ca mine, milord... Mă duc să mă culc... Fiți liniștit: mâine diligența va fi gata de drum." Harriet și cu mine am urmat exemplul lui Saunie și ne-am retras în odăile noastre. Erau alături, având doar o ușă închisă între ele, prin care puteam sta de vorbă. Gândeam că, la urma urmei, domnul

Smith ne-ar fi putut rezerva o surpriză și mai neplăcută. Am auzit-o pe Harriet suindu-se-n pat și glasul ei blând urându-mi noapte bună. Eram obosit. M-am trântit pe pat îmbrăcat și-am adormit aproape imediat. Dar, tu cunoști, Stephen, somnul acela neliniștit, ușor, care-ți oferă posibilitatea să simți și să auzi totul. E-un somn viclean, of, Doamne! Auzi și ți se pare că visezi... Este ceea ce mi s-a întâmplat mie. Fereastra rămăsese întâmplător deschisă. Abia încinsesem ochii, și-un zgomot de voci înăbușite îmi ajunse la urechi. Acum, după ce știu cele întâmplăte, cred că vocile veneau de afară și se vorbea sub fereastra mea. "E tare frumoasă", spunea o voce care mi s-a părut a fi a domnului Smith, deși nu mai avea accentul acela de fățarnicie puritană. "Da", răspundea o altă voce "dar nu-i tânăra ducesă de *** și zău dacă merită osteneala să arunci niște stejari de-a curmezișul drumului pentru atâta lucru!... E ca și cum ai prinde un iepure într-o capcană de lup, pe cinstea mea!" "E frumoasă", repetă domnul Smith, "iar Înălțimea Sa se află în castel". "Știu... Înălțimea Sa nu se va alege decât c-un oscior. În trăsura Excelențelor Lor, ducele și ducesa de *** trebuiau să fie cinci mii de lire și niște bijuterii, iar la ăștia n-am găsit absolut nimic... Nu se sapă șanțuri pentru un fleac ca ăsta, domnule maior, ce naiba!" "Ei! Paulus, dragul meu, stejarul și șanțul vor mai fi de folos, deși, la urma urmei, stejarul e prea subțire și șanțul cam prost făcut, de vreme ce trăsura prostănacului a rămas în perfectă stare. Va veni și rândul Excelențelor Lor..." "Voi lua măsuri să se mai adâncească șanțul", mormăi Paulus. "Eu am să mă ocup de tânăra doamnă", spuse Smith, sau maiorul. "Înălțimea Sa va avea un desert pe gustul lui". Auzeam limpede toate acestea, Stephen. Nu-mi scăpa nici un cuvânt. Dar aveam un vâl pe creier și credeam că visez... Desigur, ți s-a întâmplat și ție. Credeam că visez și totuși raționam nedeslușit. Îmi spuneam că visul era, evident, urmarea impresiei nefavorabile pe care mi-o făcuse domnul Smith. Pâlpâirea nehotărâtă care-ți luminează mintea în astfel de momente, Stephen, slujește la înrădăcinarea erorii, astfel încât toate cele din jur, sunetele, mirosurile și chiar atingerile se împletesc de la sine cu starea aceea de semitrezie și ajută somnului. Nu mai auzeam nimic. Am adormit de-a binelea murmurând: "Ce ți-e și cu visurile! Pun rămășag că visul va reveni". Într-adevăr, mi-a revenit visul, Stephen. Sau, mai bine spus, drama îngrozitoare

ale cărei prime scene le auzisem continua în apropiere. Urechea prindea din nou sunetele cu-o claritate ciudată. Dar somnul creierului falsifica percepțiile organelor trezite. Am auzit un zgomot înăbușit venind dinspre camera Harrietei, apoi țipete înăbușite, gemete. După aceea se făcu liniște. Nu se mai auzea nimic, când am tresărit deodată în urma unui din acele șocuri electrice care tulbură uneori somnul. Ai senzația că te prăbușești în vid, că te clatini pe marginea unei prăpăstii, câte și mai câte... Am sărit pe podea. Tot ce auzisem în timpul somnului îmi reveni în minte, învăluind-o într-o spaimă confuză, încă nu credeam că se petrecuseră în realitate, dar cine poate ști, în tulburarea nopților, pe ce drum pătrunde teama în sufletul nostru? M-am apropiat tiptil de ușa Harrietei, am pus urechea în dreptul broaștei. Nimic! Ce-așteptam, ce-aș fi vrut să aud? Nimic! Desigur Harriet dormea. Dar tăcerea aceea m-a înfiorat. "Harriet!" am rostit eu încet. Iar nimic. "Harriet! Harriet!" am strigat din nou. Aceeași tăcere. Presimțiri chinuitoare au început să-mi treacă prin cap și inimă. Întrezăream adevărul. Ceea ce luasem drept vis se petrecuse aievea în preajma mea. Am țipat, am bătut furios, cu pumnii strânși, în ușă. Nici un răspuns. "Oare au ucis-o?" m-am întrebat, în timp ce-o sudoare rece îmi șiroia pe frunte. Am luat bara de fier de la fereastră și, folosind-o ca pe-o rangă, am spart cu ea ușa Harrietei. Luna, pătrunzând printr-o fereastră fără perdele, inunda camera cu razele sale. Patul surorii mele era gol.

Capitolul XVII - Roman

— Harriet fusese răpită — continuă Perceval — gemetele pe care le auzisem în somn erau strigătele de disperare ale sărmanei mele surioare. M-am repezit spre patul gol și mi-am strecurat mâna sub cuvertură. Încă nu se răcise. Răpitorii nu puteau fi departe; dar încotro să-mi îndrept căutările? Camera în care dormise Harriet avea trei uși: una dădea în odaia mea, a doua, pe care auzisem cum o încuiase ea însăși de două ori, rămăsese închisă, în sfârșit, cea de a treia, îngustă, se afla la picioarele patului, în fața ferestrei...

Stephen puse mâna pe brațul lui Perceval.

— Cunosco odaia aceea — spuse el. Acolo s-a-ntâmpilat nenorocirea mea, ca și a ta, Frank... Prin ușița de lângă pat, am văzut la un moment dat apărând doi oameni, din care unul purta o mască pe față... celălalt ținea în mână o făclie. Tata dormea în patul în care a dormit mai târziu nefericita ta soră... Dar spune mai departe, Perceval, te-ascult.

— Mi s-a povestit cândva despre asasinarea domnului Mac-Nab Stephen — continuă Perceval — dar mi s-a relatat în termeni neclari. Tu-mi vei depăna detaliile... Poate că, pentru cele două crime săvârșite în același loc, nu există decât un singur vinovat. Și țin destul la tine, Mac-Nab, ca să te iau părtaș la răzbunarea mea.

— Iar tu ești singurul om din lume, Frank — răspunse Stephen strângându-i mâna cu putere — cu care-aș consimți să-mi împărtășesc ura față de asasinul tatălui meu... Ce-ai făcut după dispariția surorii tale?

— O clipă am rămas ca trăsnet. Îmi strângeam capul cu amândouă mâinile, tremurând, dar capul meu refuză să pândească. Privirea-mi rătăcită și tulburată străbătea odaia în toate direcțiile, părând să zărească peste tot imaginea Harrietei... Ceea ce se întâmplase mi se părea de neconceput. Îmi spuneam că justiția curățase de mult cele Trei Regate de bandele de hoți a căror îndrăzneală îi înspăimântase pe părinții noștri. Îmi spuneam... Dar evidența, evidența inexorabilă înăbușea îndoiala binefăcătoare. O clipă am mers atât de departe, încât am sperat că-mi pierdusem mințile. Căzusem la picioarele patului. Trăiam momentul acela nesfârșit de tulburare, care m-a făcut incapabil de orice hotărâre timp aproximativ un minut. După aceea, nevoia de-a acționa mă scoase din toropeală. M-am ridicat dintr-un salt și, fără să mă gândesc, m-am aruncat în neștire în spațiul întunecat care se găsea dincolo de ușița deschisă. În alte împrejurări, fără îndoială, aș fi murit deoarece ușa dădea spre-o scară de granit, ale cărei trepte înalte, înguste, uzate, coborau la mare adâncime.

— Ah!... exclamă Stephen, ca și cum s-ar fi așteptat la altă urmare.

Apoi, adăugă aproape imediat:

— Ciudat, Perceval. În spatele ușii despre care vorbești, eu n-am văzut nimic altceva decât un zid de piatră.

— Îți spun ce mi s-a întâmplat, Stephen... și, de altfel, n-aud pentru prima oară despre un zid de piatră... dar în povestirea mea există lucruri și mai ciudate. Așteaptă numai, și-ai să te minunezi. Mă repeziseam fără să am habar de existența scării. Abia trecusem pragul când pământul a-nceput să-mi fugă brusc de sub picioare... Scara despre care-ți vorbesc, Stephen, atingea partea de jos a tocului ușii.

— Între zidul pe care l-am văzut cu ochii mei, Frank — răspunse Mac-Nab — construcție veche și roasă de ape, între această și prag, încăpeau doi oameni... Cred că ucigașii tatei acolo se ascunseseră.

— Dumnezeu mi-e martor că nu mă puteam înșela — continuă Perceval. De altfel fiecare din împrejurările acelei oribile nopți a rămas gravată cu litere de sânge în memoria mea. Mă lăsasem în voia soartei, mânat de avântul meu. Lunecând astfel pe acea pantă și abia atingând cu piciorul, în goană, câteva trepte la întâmplare, m-am prăbușit pe pământul jilav al unei galerii, unde am rămas nemișcat câteva secunde. Dar nu eram decât amețit. O clipă mai târziu, m-am sculat și-am constatat că n-aveam nici un fel de rană. În juru-mi, o beznă cumplită. Deasupra capului, la înălțime foarte mare, apărea o lumină slabă, reflex rătăcit al razelor lunii care trecea prin ușița deschisă. O clipă m-am gândit să urc iar scările, pe care alunecasem, căci nu-mi puteam închipui că drumul scos în cale de hazard mă va călăuzi spre biata mea Harriet! Poate că văgăuna aceea n-avea nici o ieșire. Nu-mi dădeam seama de forma ei și nici nu-i bănuiam dimensiunile. Întunericul se întindea pretutindeni, ca un văl opac în jurul meu. Dar în clipa când am pus piciorul pe prima treaptă a scării, ceva m-a ndemnat să fac cale-n-toarsă și să-ncerc iar a sparge zidul întunericului ce mă-ncercuia.

"Am văzut un spectacol straniu, în a cărei realitate mintea mea a refuzat la-nceput să creadă. Am închis ochii pentru a scăpa de vedenia care-mi izbise privirea și care era atât de fantastică încât îmi întărea credința că-mi pierdusem mințile. Dar când am redeschis ochii, am văzut-o iar, am distins-o perfect și, în loc să urc din nou, m-am cufundat în umbra galeriei. La o distanță enormă, Stephen, distanță pe care n-am

putut s-o apreciez exact, dar care micșora într-atât obiectele încât un om arăta cât o păpușă, am zărit o lumină puternică, iar în urma acestei lumini mergeau, grupate patru sau cinci persoane, purtând ceva de culoare albă. "Harriet! Biata mea surioară!" am exclamat eu atunci. Căci, din clipa aceea, am bănuir, am simțit că obiectul alb purtat de oamenii aceia, pe care distanța ce ne despărțea mi-i înfățișa ca pe niște pitici, era soră sau cadavrul surorii mele. Nu mai putea fi vorba de nehotărâre. Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să-i urmez, să-i ajung cu orice preț. Mă aflam în niște galerii subterane de-o întindere extraordinară. Casa Randal se înălța la una din extremitățile galeriilor, cealaltă ducea Dumnezeu știe unde. Grupul, alcătuit din cinci oameni și din sora mea Harriet, înainta la lumina torțelor. Eu n-aveam nimic care să mă călăuzească. Cel ce conducea grupul cunoștea drumul; eu îl ignoram cu desăvârșire. Dar ce importanță aveau toate acestea! Un singur gând mă stăpânea: certitudinea că trebuia să ocolesc niște primejdii, deoarece grupul nu urmase o linie dreaptă și mi se-nfățișase deodată la colțul unei galerii al cărei perete îmi ascunsese până atunci lumina torțelor. Îți clăi seama, Stephen, cât de zadarnic era acest gând, de vreme ce-mi vorbea despre pericol, fără să-mi ofere mijloacele de a-l evita. Busola mea era grupul și torțele sale. Într-adevăr, continuam să văd caravana nocturnă, așa cum de pe acoperișul bisericii Sf. Paul se zăresc trecătorii. Desigur, aveam puține speranțe. Totuși, am pornit-o cu brațele întinse înainte, să nu-mi zdrobesc capul de vreun perete ieșit în afară. Solul galeriei cobora în pantă. Mergeam repede. După puțin timp, mi s-a părut că oamenii dinaintea mea deveneau din ce în ce mai mari. Curajul mi-a sporit. Dar, pe măsură ce-naintam, un zgomot îndepărtat, care la-nceput nu fusese decât un murmur înăbușit, devenea din ce în ce mai distinct. Un zgomot ca de cascadă, o apă care se prăvălea de la o înălțime uriașă...

— Torentul de la Blackflood! murmură Stephen.

— Parcă nu cunoșteai galeriile, Mac-Nab? constată Perceval, privindu-și țintă prietenul.

Stephen zâmbi cu amărăciune.

— Frank — spuse el — n-ai pe lumea asta alt prieten decât pe mine, iar eu nu te am decât pe tine... Să nu ne suspectăm unul pe altul... Am impresia că-l bănuiești pe unchiul meu Mac-Farlane. N-am nici un motiv să-ți împărtășesc părerea, căci îl

respect și-l iubesc pe tatăl sărmanei Clary... dar nu-i voi lua apărarea cu prețul unei minciuni.

— Iartă-mă, Stephen! bâigui Perceval, rușinat, dar era prea sincer pentru a-și ascunde-un involuntar gest de îndoială.

Stephen îi întinse mâna.

— Nu cunosc galeriile despre care vorbești — continuă el. N-am știut niciodată de existența lor, și cred că nimeni nu le cunoaște în regiune. Dar, admitând că există, și nu mă îndoiesc niciodată de ceea ce susții tu, Perceval, iar dacă sunt străbătute de-un curent de apă, negreșit trebuie să fie vorba despre torentul de la Blackflood, care dispare într-adevăr brusc sub stâncă de la Traqhair, la sud de ruinele bisericii Sfânta Maria din Crewe.

— Iartă-mă, Stephen — spuse încă o dată Perceval. În ce privește suspiciunile pe care le-aș avea în legătură cu domnul Mac-Farlane, te voi lăsa pe tine să judeci... A trecut multă vreme până ce-am ajuns la locul de unde venea zgomotul despre care ți-am vorbit. Solul galeriei continua să coboare în pantă ușoară, într-adevăr aproape imperceptibil, dar neîntrerupt. Pe măsură ce înaintam, simțeam sub pași un teren mai lipicios și mai alunecos. Curând un aer jilav mă izbi în față. Zgomotul cascadei era din ce în ce mai puternic. Nu mai exista nici o îndoială. Am mai făcut câțiva pași și-am zărit o pânză albă spintecând întunericul: era spuma provocată de căderea torentului. Continuăm să merg, în ciuda stropilor mărunți și reci care începuseră să-mi biciuiască obraji. Am înaintat până ce am atins cu picioarele spuma fosforescentă a micului lac săpat de apele torentului de la Blackflood, cum îi zici tu. Evident, lacul și cascada erau pricina ocolului făcut de oamenii pe care-i urmăream, ocol ce-mi ascunsese mai întâi lumina torțelor lor. Dar care era celălalt drum? Încotro s-o iau? Am pornit-o la dreapta, apoi la stânga și, în amândouă părțile, am dat, după câțiva pași, de peretele gros și stropit cu apă al galeriei, foarte strâmtă în locul acela. Apoi m-am reîntors la pânza de spumă, Stephen, și încredințându-mi sufletul lui Dumnezeu, m-am aruncat în apă. A fost o încercare nespus de obositoare. Curentul mă prinse cu-o forță irezistibilă, dar știind că galeria-i îngustă și temându-mă, în primul rând, să n-ajung prea departe, în cine știe ce alt loc îngust unde nu-i mai puteam fi de nici un folos surorii mele, am făcut eforturi disperate. Din fericire,

curentul împingea mai cu seamă în direcția de unde plecasem. După ce-am înotat câțva timp, m-am trezit în niște ape mai liniștite. Era și timpul, Stephen, căci începusem să zăresc un perete negru interpunându-se între mine și jumătatea grupului, punct luminos care-mi slujea mereu drept busolă. Dacă m-aș fi lăsat târât, aș fi rătăcit drumul. Am atins malul opus tocmai la colțul peretelui negru, care nu era altceva decât zidul galeriei și mi-am reluat goana. În partea aceea, drumul merge în sus. Alergam cât puteam, pentru a mă încălzi. Grupul devenea din ce în ce mai distinct, mă apropiam, eram lângă el... Deodată, se opri. Mă afluam destul de aproape ca să disting în fața urmăriților o ușă zidită în peretele galeriei. Ușa se deschise. Torțele dispărură. Oh! Stephen, lovitura, la care de altfel trebuia să mă aștept, mă doborî. Am comis imprudența să fac câțiva pași, dorind să caut o lumină, ceva care să mă călăuzească: n-am văzut nimic și, când m-am oprit, mi-a fost imposibil să-mi dau seama încotro trebuia s-o apuc! Torțele dispăruseră. În ce parte? Nu-mi mai aduceam aminte. Zgomotul cascadei se făcea iar auzit, dar acum îmi ajungea la urechi ca un murmur înăbușit, răsunând în dreapta ca și în stânga, în spate ca și în față. Eram pierdut. Lipsit de forță și curaj am îngenunchiat. Mă jeluia ca un copil; plângeam că o femeie, iar blestemul, însoțitorul oricărei slăbiciuni, era pe buzele mele... Dar se pare că noaptea aceea era sortită să ducă mucenicia mea la culme. Aș fi fost fericit să mor, rătăcit în bezna imenselor galerii. În clipa când disperarea mă pironise, stors de vlagă, pe podeaua umedă a galeriei, am auzit în depărtare pașii greoi ai unui om și-o voce cântând. M-am dat la o parte din drum și, stând în picioare, m-am sprijinit de zidul galeriei. Omul trecu pe lângă mine, continuând să cânte. Cred că era Saunie, surugiul nostru. M-am luat după el. Saunie n-avea nici o torță, dar cânta și, de altfel, zgomotul pașilor săi ar fi fost de-ajuns să mă călăuzească. Am mai mers timp de câteva minute. Cred că-am zăbovit nu mai mult de-o jumătate de ceas în galerie. După acest răstimp, am auzit o ușă scârțâind și zgomotul pașilor lui Saunie încetară brusc. Mă afluam iar singur și fără călăuză. Dar eram foarte aproape de țintă și mi se părea că întrevăd o lumină slabă înaintea mea. Atunci, Stephen, mi-am putut da seama, sau, mai bine spus, să-mi imaginez întinderea imensă a galeriei. Lumina pe care-o întrezăream venea de afară, era oglindirea unui reflex, căci

razele lunii nu puteau pătrunde până jos. Lumina cădea pe-o porțiune a zidului înalt în care se găsea ușa pe unde dispăruse Saunie și, înaintea lui, răpitorii surorii mele. Din locul unde mă aflam acum, nu puteam vedea dincotro vine lumina, dar, ajungând lângă ușă, am zărit la mare înălțime o gaură prin care se zărea cerul înstelat. În apropiere se terminau, zidurile galeriei. Mă aflam la un fel de răspântie luminată tulbure de raza care venea de-afară. Erau vreo douăsprezece sau cincisprezece galerii asemănătoare celei pe care tocmai o părăsisem. Tot atât de largi și, fără îndoială, tot atât de lungi. Puteai să rătăcești zile de-a rândul, dacă moartea nu-ți ieșea în cale, în acel labirint întunecat, Stephen!... Privită de jos, de la distanța aceea, gaura părea acoperită cu-o dantelă. Trebuie să fi fost un grilaj de fier pe orificiul acela care slujea de răsuflătoare pentru giganticele galerii. Dar pesemne că ți-e cunoscută, Stephen, căci trebuie să se vadă de la nivelul soiului, nu?

Mac-Nab șovăi.

— Există — spuse el în sfârșit — *Greedy-Hole* (văgăună nesățioasă), în care fostul moșier din Crewe a aruncat, după cum spune hronicul, o mie de căruțe de pământ fără s-o poată umple... Am aruncat adesea eu însumi acolo pietroaie mari, fără s-aud vreodată zgomotul căderii lor.

— Unde se află această văgăună? întrebă Perceval.

— La cincizeci de pași de peronul din Crewe — răspunse tânărul medic.

— Deci, mă aflam sub curtea castelului — continuă încet Perceval. Așadar, spațiul de dincolo de poartă trebuie să fie chiar sub castel.

— Așa cred — murmură Stephen. Dar ce-i dincolo de poartă?

— Ți-aș fi istorisit de mult această poveste lugubră, prietene — continuă Frank în loc să răspundă — dacă n-aveam în adâncul inimii o bănuială îngrozitoare, pe care mi-o confirmă, de un ceas, fiecare din cuvintele tale. Nu mă-nterupe: am de gând să nu-ți ascund nimic. Toate lucrurile acelea, răspântia, răsuflătorea, galeriile mă preocupau în foarte mică măsură. Nu mă aflam acolo ca să meditez sau să privesc. Am împins ușa care s-a deschis și s-a închis singură în urma mea. Un zgomot confuz de cântece și hohote de râs îmi izbi auzul. Bâjbâind prin întuneric, am întâlnit o altă ușă care cedă, întocmai ca și prima.

Un strigăt de stupefacție îmi ieși din piept. Am închis ochii răniți de lumină orbitoare a mii de lumânări, a căror flacără se reflecta în nenumărate cristale, răspândindu-se în jerbe scânteietoare.

Capitolul XVIII - Orgia

— Locul în care mă aflam și unde intrasem întâmplător — continuă Frank Perceval — era o sală vastă, boltită, a cărei lumină orbitoare mă izbise mai cu seamă din pricina beznei profunde în care bâjbâisem până atunci. Sala avea forma unui naos și-mi închipui că fusese folosită drept capelă catolică, fie în epoca primelor persecuții suferite de creștini în insulele noastre, fie în perioada opresiunilor mai recente, pe care le-a adus odată cu ea reforma. Pereții, alcătuiți din enorme pietre jilave, irizau strălucitoarea lumină a candelabrelor. La capătul naosului, în locul unde se află de obicei pristolul unei biserici, se înălța o estradă pe care niște muzicanți, îmbrăcați în costume strălucitoare, ca de teatru, alcătuiau o orchestră completă. În mijloc se afla o masă mare, plină de sticle și mâncăruri alese, în jurul căreia ședeau vreo patruzeci sau cincizeci de călugări purtând rasele austere ale discipolilor sfântului Francisc. Toți aveau bărbii lungi care le ascundeau trei sferturi din obraji. Lângă fiecare din acei călugări travestiți se afla câte o femeie frumoasă și strălucitor împodobită, cu sânii goi și părul despletit presărat cu diamante sau flori. Bărbații și femeile beau și râdeau în hohote. Capela antică răsuna de larma deșănțată a orgiei. Se auzeau râsete fără sfârșit, săruturi zgomotoase, cântece, înjurături. În timp ce țineam ochii închiși, pentru a mă feri de razele luminilor care străluceau în fața mea, am auzit un strigăt răsunător și m-am simțit înșfăcat de două brațe vânjoase, a căror strânsoare mă reduce deodată la cea mai deplină neputință. În clipa următoare, bine legat, eram azvârlit pe un morman de perne îngrămădite lângă peretele capelei. Abia atunci, Stephen, am putut distinge detaliile acelui chiolhan de necrezut. Trebuie să recunosc că, în primul moment, surprinderea și curiozitatea au fost atât de copleșitoare, încât am uitat de nenorocirea mea și, timp de un minut, am crezut că

asist la cea mai bizară reprezentație de teatru. Nimeni nu-mi dădea nici o atenție. Strigătul răsunător stârnit de apariția mea neașteptată se stinsese într-un hohot de râs. Călugărul care mă doborâse la pământ își reluase locul. N-aș fi putut să-l disting printre confrății săi. Între timp, orgia continua. Privirea mea se fixă curioasă pe fețele acelor bandiți deghizați în călugări. Îți jur, Stephen, că printre ele se aflau figuri energice și extrem de distinse. Existau ochi expresivi, frunți albe și gânditoare, surâsuri fine și, printr-un ciudat joc al întâmplării, multe din acele figuri nu-mi păreau necunoscute. Aveam impresia că pe unele din ele le mai întâlnisem în drumul meu. Unde? Toate acestea, Stephen, trebuie puse poate pe seama tulburării mele. Dar nu reușeam să situez chipurile lor decât în saloanele înaltei aristocrații, iar memoria mea se încăpățâna să le despartă trăsăturile de bărbile acelea uriașe, siluetele de veșmintele împrumutate, spre a le înfățișa în costumele elegante întâlnite la recepțiile noastre londoneze... Într-un moment atât de îngrozitor, gândurile-mi erau destul de ușuratic, nu găsești? Recunosc, prietene, și mă mir c-am putut avea asemenea gânduri. Dar ele îmi veneau în minte fără voia mea... De-atunci, rareori am mai pus piciorul în saloanele mondene. În cursul primului an care-a urmat nopții fatale am stat deoparte. Aveam sufletul cernit. În cel de-al doilea, am călătorit în mai multe țări străine. Dar o dată, singura dată, cred, când m-am mai dus de-atunci la o sindrofie, în urmă cu mai bine de-un an, m-am trezit fată în fată, în saloanele ducelui de Buccleugh, c-un om a cărui privire m-a făcut să tresar. Aș fi putut jura că era unul din falșii călugări din galeria Sfintei Maria din Crewe...

— Cine era? întrebă Stephen.

— Ei bine — continuă Frank — era unul din cei mai distinși ofițeri ai armatei noastre, colonelul Sir George Montalt... Iar duminică, după un an de absență, la balul lordului James Trevor, mi s-a părut că-l recunosc pe marchizul de Rio Santo... Dar n-ai putea să mă-nțelegi acum, Stephen, de aceea am să-mi continui povestirea. Aproape toate femeile care participau la banchetul nocturn erau nespuse de frumoase. În afară de aceasta, păreau a fi familiarizate cu orgiile și băutura. Numărul lor depășea cu foarte puțin pe cel al bărbaților. Toate încercau să fie cât mai atrăgătoare, își luau atitudini lascive, ispititoare, zâmbetele lor mângâiau, buzele lor, pe jumătate închise, cerșeau dragoste și

mii de fĂgĂduieli voluptoase se ascundeau Ăn ochii lor languroși. Uneori, vacarmul general se mai potolea, orchestra cĂnta Ăncet o melodie suavĂ, nu se mai auzea decĂt un murmur. Orgia Ăși schimba aspectul. Cincizeci de perechi șușoteau Ăn jurul imensei mese: ici-colo cĂte un braț alb de femeie atĂrna de gĂtul Ănroșit al unui bĂrbat, o gurĂ trandafirie se furișea, lacomĂ, Ăn cĂutarea buzelor unui cĂlugĂr. Și toate acestea, Stephen, Ăți repet, sub valurile de luminĂ care inundau vechea capelĂ, pe un sol pavat cu morminte! Privirea mea cercetase chipurile a aproape jumĂtate din meseni, cĂnd se opri asupra unui personaj al cĂrui aer sfidĂtor, de evidentĂ superioritate, atrĂgea Ăn mod special atenția. PĂrea sĂ fie cĂpetenia tenebroasei adunĂri. Scaunul sĂu, așezat la mijlocul mesei, era mai larg și mai Ănalt decĂt ale celorlalți. SemĂna cu un jilț. N-am vĂzut niciodatĂ un bĂrbat mai frumos, Stephen. Purta un fel de anteriu de mĂtase, viu colorat, ale cĂrui cute largi Ăi clĂdeau un aer maiestuos. Ca și confrății lui, avea chipul Ăn parte ascuns de-o barbĂ lungĂ, neagrĂ ce cobora Ăn valuri bogate pĂnĂ la piept. Ceea ce se zĂrea din trĂsĂturile sale se potrivea foarte bine cu aceastĂ podoabĂ austerĂ. Ochii, cĂnd blĂnzi, cĂnd gĂnditori, cĂnd poruncitori, cĂnd teribili, aveau Ăntr-adevăr o forțĂ supraomeneascĂ. Fața Ăi era calmĂ și tĂnĂrĂ, și cĂnd zĂmbea totul pĂrea sĂ se lumineze Ăn jurul lui. Ăn ciuda desfrĂnatei orgii, convivii manifestau un respect extraordinar fața de omul acela. Fiecare se Ănclina cĂnd Ăi vorbea și toatĂ lumea se ridica Ăn picioare sĂ-i ureze sĂnĂtate. Spre el se Ăndreptau cele mai dulci surĂsuri ale tuturor acelor femei frumoase, iar Ăn surĂsurile lor exista un fel de adorație amestecatĂ cu teamĂ. Pesemne așaa procedeazĂ femeile dintr-un harem cĂnd Ăși disputĂ o privire a sultanului. Toți Ăi spuneau *ĂnĂlțimea Sa*. RĂspundea tuturor omagiilor cu acea nepĂsare regeascĂ care-i apanajul firesc al puterii absolute. ZĂmbetul Ăi era curtenitor dar mĂndru, iar Ăn condescendența sĂ existĂ o nuanțĂ de dispreț. LĂngĂ el, pe-același scaun, stĂtea ghemuitĂ o femeie a cĂrei toaletĂ contrasta Ăn chip ciudat cu toaletele din jur. Ăn pĂru-i blond, lung, despletit nu existau nici perle, nici diamante, nici flori. Era ĂmbrĂcatĂ cu un capot simplu, cu un guler dantelat de muselinĂ. LĂsa impresia cĂ abia Ăși pĂrĂsise patul, Ăn grabĂ, sĂ ia parte la sĂrbĂtoare și sĂ prezideze orgia. Nu reușeam sĂ-i vĂd chipul. StĂtea cu spatele la mine și-și sprijinea capul pe umĂrul ĂnĂlțimii Sale, care ducea din cĂnd Ăn

când în dreptul buzelor, ei un pahar de cristal. Iar femeia bea. Văzând-o pe copila aceea blondă, Stephen, am simțit o durere ascuțită în inimă. Îmi înghețase sângele în vine, sub apăsarea unei spaime de nedescris. Căci aveam impresia că desfrânata aceea, pe jumătate despuiată, care-și umezea buzele bând din paharul unui bandit și se lăsa mângâiata în văzul tuturor, era sora mea...

— Oh! exclamă Stephen cu un aer de reproș. Nu-i așa că era o jignire amară adusă purității angelice ai cărui ochi holbați căpătară deodată o strălucire stranie. Nu-i așa că era o jignire amară adusă purității angelice a bieteii mele Harriet?... O jignire de neiertat adusă stirpei Percevalilor? O nebunie, o slăbiciune, o lașitate?...

— Oricum, o idee pe care numai tulburarea minții tale putea s-o imagineze, Perceval — spuse Stephen.

— Oh! Da... eram foarte tulburat... și neliniștit... iar ideea era nebunească... nebună și lasă!... Am alungat-o din toate puterile. Am închis ochii pentru a-i deschide din nou și-a privi și mai atent. Era într-adevăr frumosul ei păr blond. Doamne, și rotunjimea diafană a umerilor ei... Și apoi, cămașa de noapte!... Oare sora mea nu fusese răpită în timpul somnului?

— Ah! Frank!... îl opri Stephen.

— Îți mulțumesc... îți mulțumesc, Mac-Nab rosti anevoios Perceval strângând mâna prietenului său. Ești un băiat generos... Oh! Ai apăra-o pe Harriet împotriva oricui ar îndrăzni s-o acuze că și-a sprijinit fruntea feciorelnică de umărul unui brigand, nu-i așa?

— Ce-i cu tine, prietene, delirezi! exclamă Stephen. Pe cinstea mea că i-aș lua apărarea, doar am cunoscut-o... Dar ce gură lașă ar putea s-o acuze?

Frank gâfâia și avea o privire rătăcită.

— Gura care ar îndrăzni să rostească așa ceva, Stephen — spuse el încet, cu un calm înfiorător — s-ar închide apoi pentru totdeauna... căci numai eu am dreptul s-o acuz pe fiica lui Perceval!

Stephen rămase stupefiat și tăcu. Frank continuă:

— Sufeream îngrozitor. Stăteam acolo, pironit locului, neputând nici să acționez, nici măcar să transform în certitudine îndoiala care mă copleșea. Tânăra fată stătea mereu cu spatele la mine și, deși privirea-mi lacomă n-o părăsea nici o secundă,

n-am reușit să-i văd chipul. Nimic altceva nu mai conta pentru mine. În toată mulțimea aceea nu existau decât tânăra fată și bărbatul căruia i se spunea *Înălțimea Sa*. Ei procedau la fel ca mine. Se izolaseră. El o ținea în brațe, îi zâmbea cu pasiune și o atrăgea mereu la pieptul său. Fata răspundea mângâierilor. În gesturile amândurora se citea o dragoste care nu semăna nici pe departe cu pantomima lascivă jucată de celelalte perechi. Frumosul călugăr se purta delicat și curtenitor, fata își păstra candoarea, deși se lăsase sedusă. Oh! Stephen, cât de mult aș fi dorit să nu fie asemeni celorlalte, vicioasă, experimentată în subtilitățile desfrâului!... Spune-mi, crezi că o biată fată, luată cu forța din culcușul ei, transportată prin galerii imense, necunoscute, la lumină roșietică a forțelor, și azvârlita în brațele unor bărbați hidoși, poate să-și piardă deodată rațiunea și să cadă pradă demenței?

La această întrebare neașteptată, Stephen, care înțelegea prea bine starea lui sufletească, dar dorea cu încăpățănare să nu priceapă, îl interogă pe Frank, cu privirea.

— Nu ești în stare să-mi răspunzi? adăugă, pe-un ton aspru, Perceval.

— Fără-ndoială — răspunse în cele din urmă Stephen. Spaima, iubirea... au existat cazuri...

Frank îl întrerupse cu un gest și-și luă capul în mâini.

— Iartă-mă, Mac-Nab — spuse el apoi — amintirea aceea mă face să delirez... De altfel, ce nevoie am de avizul științei? Nu-l cunoștea deloc pe bărbatul acela: ori cât de frumos ar fi fost, fascinația nu putea să-și exercite forța într-o jumătate de oră...

— Deci ea era? șopti Stephen.

Frank sări ca ars.

— Ea! Cine? strigă el. Vorbești cumva despre Harriet Perceval?

O străfulgerare de furie i se ivi în priviri.

Dar mânia se stinse la fel de repede cum venise. În timp ce o lacrimă i se prelingea încet pe obrazul palid, spuse:

— Iartă-mă, Stephen. Ești un băiat bun... N-ai să mi-o iei în nume de rău... Scena aceea îngrozitoare se află aci, în fața ochilor mei... Doamne! Cât de mult o iubeam!... La ce bun să-ți ascund? Ea era! Blânda mea Harriet, sora mea dragă, surioara mea, neprihănită ca un înger, Stephen!

Frank plângea.

— Și închipuiește-ți — continuă el cu-o voce pe care lacrimile o făceau aproape de neînțeles — era sfâșietor!... Plângi și tu! Doamne! Am văzut toate acestea cu ochii mei și n-am murit!... Harriet, nefericita copilă, își încolăcea brațele în jurul gâtului acelui bărbat pe care-l luă drept Henry Dutton, logodnicul ei!... Se credea fără îndoială la ceremonia de căsătorie... Ar fi fost atât de feri cită cu Henry, care-i un suflet nobil! Oh! Stephen, cum să te mai miri că trezirea a ucis-o după un asemenea vis oribil!... Dar încă nu știi totul. Sărmana Harriet a rămas nerăzbunată.

Capitolul XIX - Sabbat

Frank Perceval se opri o clipă. Durerea evocată fusese prea violentă pentru starea lui de slăbiciune, nu putuse suporta șocul amintirilor brusc reînsuflețite.

După câteva momente, continuă:

— Se părea că uitaseră de prezența mea. Nimeni nu mă lua în seamă. Festinul nocturn își urma cursul. Starea de beție a fiecăruia se accentua, iar larma era uneori atât de stridentă, încât acoperea complet acordurile orchestrei. Însă și Înălțimea Sa era din ce în ce mai însuflețit. Paharul de cristal trecea mereu de la buzele sale la buzele tinerei fete ale cărei trăsături continuau să rămână invizibile pentru mine. El o privea, Stephen, cu niște ochi în care strălucea flacăra unei dorințe aprinse, exaltate, pătimăse. Tremuram pe pernele unde fusesem azvârlit. Îmi voi aminti întotdeauna de clipa aceea de groază supremă când vâlul a căzut, descoperind cutremurătoarea realitate. A fost o suferință cumplită, Doamne! Eu care, în clipa aceea, mă temeam să văd risipindu-se ceea ce-mi mai rămăsese din speranță, jur că nici o lovitură nu va putea vreodată să-mi zdrobească în chip atât de crud inima. Suntem o familie ilustră, Stephen, și-un neam orgolios. Onoarea mi-a fost inoculată încă din leagăn, iar cel crescut în gânduri orgolioase suportă mult mai greu rușinea. Și-apoi, dac-ai ști cât de mult o iubeam!... S-a-ntâmpat într-unul din momentele de tăcere care

întrerupeau vacarmul orgiei, ca niște clipe de acalmie în timpul unei furtuni. Până și orchestra tăcu. Am văzut-o pe tânăra fată, pe care-o urmăream tot timpul, ridicând paharul în dreptul buzelor și-aproape numaidecât o voce blândă mi-a răsunat în urechi spunând: "Henry, scumpul meu stăpân, beau în sănătatea ta!" Era glasul Harrietei. Am scos un țipăt groaznic și m-am zvârcolit drăcește, făcând eforturi disperate să mă eliberez. Vocea îmi spunea tot, tot ce ți-am mărturisit, Stephen, prezența ei pe marginea prăpastiei și nebunia care o făcea să ia prăpastia drept un pat de flori. Strigătele mi-au fost acoperite de zgomotul paharelor și-al toasturilor. Cuvântul Harrietei fusese un semnal. Totuși, întrucât îmi continuam eforturile de-a o face pe sora mea să mă audă, unul dintre convivi se ridică și mă lovi cu un șervet peste față. Un acces de furie îmi dădu forța de-a rupe una din funiile cu care eram legat și m-am rostogolit la câțiva pași de perne. "Afurisit băiat!" spuse călugărul. "Ce-urlete!... Cred c-ar trebui să-i punem un căluș în gură." "Nu! Oh! Nu!" am strigat, implorând. "Lăsați-mă, fie-vă milă!... Dacă sora mea îmi aude glasul, poate că-și va reveni în fire..." "Ha! ha!..." — bodogăni călugărul. "S-ar putea, la naiba!... Dar n-ar fi deloc pe placul Înălțimii Sale!..." Spunând aceasta, împături șervetul și mi-l legă zdravăn la gură, în ciuda eforturilor mele neputincioase. Am încercat din nou să strig. Dar mizerabilul își cunoștea meseria: aveau un căluș în gură. Mă azvârli din nou pe perne, unde am rămas ca un obiect neînsuflețit. Ceilalți convivi nu-și dăduseră osteneala să se-ntoarcă.

"Milorzi și gentlemen", spuse în clipa aceea unul din falșii călugări, în persoana căruia l-am recunoscut numaidecât pe Smith, stăpânul casei Randal, "așteptam astă-seară o pradă frumușică și întrucât ne despărțim mâine, probabil că tânărul duce de *** și doamna sa vor trece fără dificultate pe lângă castel... Dar, din fericire, am făcut o altă captură ce pare să fie pe gustul Înălțimii Sale!" Discursul fu întâmpinat cu urale. Se bău: începură cuvântările. Acestea erau ținute într-un fel de argou al cărui sens îmi scăpa de cele mai multe ori. Totuși am înțeles câteva fraze, suficiente spre a mă convinge că-n fata mea se aflau câțiva din membrii cei mai marcanți ai unei vaste asociații organizate, fără îndoială, pentru furturi, răpiri și crime. Înălțimea Sa era șeful suprem al asociației, al cărui sediu permanent se afla la Londra, dar care avea și ramificații în

străinătate și-ale cărei galerii de la Sfânta Maria din Crewe erau în același timp loc de refugiu, în caz de pericol, și vilă de țară.

— Și n-ai încercat deloc să-i pui pe magistrați pe urmele acestei bande redutabile? îl întrerupse Stephen.

— Am încercat, prietene — răspunse Perceval. Dar domnul Mac-Farlane e judecător de pace al comitatului Dumfries... A fost însărcinat să facă ancheta și de două ori cercetările au ajuns la un punct mort.

Stephen se căia poate că-l întrerupse. Părea stingherit.

— Înălțimea Sa — continuă Frank — era, după câte am înțeles, în străinătate de mai mulți ani și apărea numai arareori, pentru scurt timp, în Anglia. Dar, în anul următor, Înălțimea Sa urma să se stabilească la Londra, spre a pune în aplicare un gigantic plan de jefuire. Astfel încât omul acela trebuie să fie acum aici — adăugă Perceval încruntându-și deodată sprâncenele.

Stephen ciuli urechile, dar Frank nu trase nici o concluzie.

— Am avut impresia — continuă el — că unii oratori făceau aluzie, în *speech*-ul lor, la planuri întocmite cu multă vreme înainte; toți băură cu entuziasm în sănătatea unui anume Saunders Elefantul care trebuia, singur, să umple cu aur toate casele de bani ale organizației. Numele Saunders și Fergus au fost singurele rostite în prezența mea. Sindrofia la care asistăm era de altfel ultima desfășurată în Scoția. Asociații urmau să se disperseze, ducând cu ei instrucțiunile care fuseseră discutate pe îndelete în cadrul tenebroasei reuniuni. Lucrurile acestea, Stephen, ți se vor părea poate imposibile, de necrezut. Ah! De-aș fi putut și eu să cred că totul nu era decât un vis! De n-aș fi avut o dovadă copleșitoare a realității amintirilor mele!... Dar, celor care se vor îndoi, prietene, le voi arăta un mormânt... Înălțimea Sa răspunse pe scurt și cu-o stranie autoritate tuturor oratorilor. Părea extrem de plictisit de această obligație și se întorcea mereu spre Harriet, de parcă subordonații săi ar fi săvârșit o crimă, răpindu-i câteva clipe din fericirea sa. La sfârșitul ultimului discurs, se ridică și salută adunarea cu-o alură regească. "Milorzi și gentlemani", spuse el zâmbind, "fiecare lucru la timpul lui. Am deliberat toată săptămâna, am discutat, am plănuit... Acum să ne distrăm!" Un tunet de aplauze răsună sub bolțile de zece ori seculare ale capelei. "Fergus! Fergus trăiască în veci"! se strigă frenetic. În același timp, la un gest al

Înălțimii sale, orchestra se trezi. Toate instrumentele care o alcătuiau izbucniră în același timp, iar naosul se umplu de-un cântec zgomotos și însuflețit. Câteva perechi se ridicară. Preludiul fu urmat de un vals. După cinci minute, jumătate din convivi se învârteau în jurul mesei. După alte cinci minute, nu se mai aflau pe scaune decât șeful bandei și sora mea. Ceilalți, furați de ritmul mereu mai accelerat al valsului, se învârteau, se învârteau într-un cerc fără sfârșit. Obosisem privindu-i... Dansul continuă, într-un tempo din ce în ce mai frenetic. Femeile deveneau tot mai palide: ochii bărbaților scăpărau flăcări. Înălțimea Sa. O ținea tot timpul în brațe pe tânăra fată. Buzele lor se atingeau: își vorbeau în șoaptă, iar biata mea soră, amăgită, părea nespus de fericită. În clipa când valsul atinsese un ritm amețitor, șeful se aplecă asupra mâinii surorii mele și-o sărută, apoi, strângându-și cordonul rasei, o luă pe biata fată în brațele sale vânjoase și-și părăsi jilțul. Orchestra își încetini ritmul, cântând un vals mai lent. Abia atunci am putut zări chipul surorii mele. Căci ea era, Stephen!... Oh! Disperarea mea nu mă-nșelase... Surâdea biata neștiutoare, fericită că dansează la balul ei de logodnă: zâmbea și zâmbetul ei îmi sfâșia inima. Înălțimea Sa o invită la dans; se supuse, docilă, amestecându-se printre ceilalți dansatori. Încetul cu încetul, în jurul lor perechile se răriră, ceilalți dansatori, obosiți sau dornici să privească, deveniră spectatori. Curând Harriet și cavalerul ei rămaseră singuri. O văd și-acum, Stephen, trecând prin fața mea, surâzătoare și fericită, pe lângă mine care zăceam zdrobit, legat fedeleș și lipsit de grai... Am și-acum în fața ochilor legănatul grațios al siluetei ei mlădioase care se lăsa, încrezătoare, purtată de brațele viguroase ale acelui bărbat... Oh! Bărbatul acela!... Îl urăsc! Îl urăsc! Stephen! Șoapte de admirație se auzeau de pretutindeni, căci amândoi erau frumoși. Totuși, Harriet abia mai respira. Își sprijinea, plină de iubire, fruntea palidă de umărul Înălțimii Sale care se opri deodată s-o așeze, jumătate leșinată, pe-o canapea încăpătoare aflată la capătul mesei. Orchestra continuă să cânte în surdină. Înălțimea Sa se așeză pe canapea lângă Harriet. Era un semnal. Se stârni un zgomot strident și miile de luminări se stinseră în același timp. Totul se cufundă într-o beznă adâncă. Orchestra tăcu. Frânghiile cu care eram legat îmi intrară în carne, în urma efortului disperat de a-mi salva sora în momentul acela suprem. Dar totul

era zadarnic. Am căzut la loc, învins, mut, zdrobit. Dumnezeu a avut milă de mine: mi-am pierdut cunoștința.

— Sărmane prieten! murmură Stephen strângându-i mâna lui Perceval.

Acesta se afla de câteva secunde într-o stare de dureroasă uitare. Vocea lui Mac-Nab îl făcu să tresară.

— Unde-am rămas? întrebă el brusc. Căci trebuie să termin cruda povestire, Mac-Nab... Ți-am spus că după valsul blestemat, călugărul se așezase lângă sora mea, iar luminările fură stinse de-o suflare infernală?... Da! Trebuie să-ți fi spus, căci mă compătimești prea tare, ca să nu-mi cunoști nenorocirea... E vorba de-o Perceval... jură-mi pe sănătatea ta că vei păstra secretul!

— Oh! Frank! exclamă Stephen. Mai e nevoie să jur?

— Nu — răspunse Frank cu privirea rătăcită — ți-am cerut să juri, Stephen?... Nu... trebuie să-ți fie milă de mine... Ascultă! Cred c-o iubeam pe sora mea mai mult decât pe Mary... Mary... singura mea iubire de-aci înainte... Oh! O cred din toată inima! Nu știu cât a durat leșinul meu — adăugă el aproape numaidecât. Când mi-am venit în fire, era tot întuneric și-o tăcere adâncă domnea în sală. După aproximativ un ceas, am auzit un zgomot răzbătând dinspre galeriile prin care rătăcisem în cursul nopții. Ușa pe unde intrasem se deschise și își făcură apariția mai mulți bărbați ținând în mâini torțe aprinse. Lumina dădu la iveală, destul de nedeslușit însă, urmările orgiei: călugări și femei dormeau laolaltă. Dar nu asta mă interesa. Ochii mi s-au îndreptat numaidecât nerăbdători spre canapeaua pe care șeful se așezase lângă sora mea. Harriet era întinsă pe perne. Dormea. În ce-l privește pe călugăr, era în picioare, cu brațele încrucișate pe piept, absorbit de meditații profunde. Lumina torțelor îl smulse reveriei. Prima lui privire fu îndreptată spre sora mea, pe care-o contemplă o clipă cu compasiune și dragoste. Se aplecă și-o sărută pe frunte. Apoi, scoțându-și rasă de mătase, o acoperi cu ea. Oare exista vreo urmă de delicatețe în inima acestui bărbat, Stephen? După aceea, înaintă până în mijlocul celor ce dormeau și strigă cu-o voce tunătoare: "Deșteptarea, domnilor, deșteptarea!" Bărbații se ridicară, femeile dispărură ca prin farmec. Vechiul naos își schimbase cu desăvârșire aspectul. Strălucirea luminărilor făcuse loc luminii fumegânde și împurpurate a torțelor. Vast, sumbru, misterios,

naosul părea redat adevăratei sale înfățișări. Masa cu resturi de mâncare era tot ce mai amintea de orgia din ajun. Muzicanții plecaseră îndată după femei, astfel încât în capelă nu se mai aflau decât călugării adunați în cerc în jurul Înălțimii Sale. "Milorzi și gentlemeni", spuse el, "a sosit clipa despărțirii... Sunt mulțumit de realizările dumneavoastră... Cât despre mine, am încă multe lucruri de făcut pe continent, dar cred că-mi va ajunge un an pentru rezolvarea lor... Peste un an, mă voi întoarce la dumneavoastră, împreună cu câțiva prieteni buni și credincioși... Până atunci, nu uitați nici o clipă instrucțiunile mele; nu uitați nimic și supuneți-vă". Călugării se înclinară. "Totul e gata?" întrebă Înălțimea Sa pe unul din purtătorii de torțe. "Trăsurile așteaptă lângă castel", răspunse acesta. "Să mergem, domnilor, noroc și la revedere!" Se produse o învălmășeală în direcția ușii. În clipa aceea, unul dintre călugări se îndreptă spre șef și mă arătă cu degetul spunând: "Ce să fac cu el?" Înălțimea Sa își coborî privirea spre mine. "Fratele bieteii fete!" murmură el. "Să-l-...?" continuă călugărul încheindu-și gândul cu un gest expresiv. "Vai! Doctore, vai!... La ce bun această moarte inutilă?" "Nu-i inutilă, milord", răspunse doctorul ridicând vocea, "și dacă i-am consulta pe frații noștri..." Era, evident, un apel. Călugării se apropiară. "Doctore", răspunse șeful îndreptându-și talia înaltă, "nu sunt de acord să discutăm acest lucru... Plecați, domnilor." "Dar omul acesta ne poate nenoroci!" strigă doctorul. "E-adevărat! E-adevărat!" se auziră murmure. Înălțimea Sa își înăbuși un gest de mânie violentă. "Milorzi și gentlemeni, spuse el, știți bine că refugiul nostru-i de negăsit... în momentul de față, locul prin care a pătruns acest tânăr nu mai există... și-apoi, cum își va putea aminti altceva decât de niște galerii întortocheate..." "Dar a venit o dată!"... îl întrerupse o voce. "Rog să nu fiu întrerupt, domnilor! Vă cer viața acestui tânăr." Un murmur străbătu mulțimea. "Țin la sora lui", continuă șeful. "Vreau ca noaptea care a trecut să nusemne pentru ea decât o amintire de dragoste..." Rumoarea se înteți. "Doresc ca-n memoria ei să nu existe, alături de imaginea mea, un gând îndoliat." "Fir-ar să fie, milord!" strigă o voce aspră. "Puneți asemenea nimicuri în balanță cu siguranța noastră?... N-ai văzut nicicând, Stephen, o transformare mai neașteptată și mai înspăimântătoare ca aceea care se petrecu pe figura calmă și mândră a Înălțimii Sale. Ochii săi aruncau

săgeți, în timp ce mușchii feței îi tresăreau violent. Fruntea i se înroși deodată și linia albă a unei cicatrice se ivi atât de clară, încât ai fi zis că-i pictată cu pensula...

— De la sprânceană stângă până la rădăcina părului?... îl întrerupse Stephen.

— Întocmai! spuse Frank. Ți-aduci aminte de visul meu?...

— Mi-aduc aminte de ceea ce am văzut, Perceval! răspunse încet Stephen. Mi-aduc aminte de asasinul tatălui meu... E același om! Oh! El e!

Capitolul XX - Pact între două porniri de ură

— Ascultă-mă, Frank, acum ascultă-mă tu — continuă Stephen. Trebuie să obținem din toate acestea o certitudine... Îți vei continua după aceea povestirea... Oh! Crede-mă, el e, același om care, într-un interval de doisprezece ani, a așternut doliul atât în familia ta, cât și-n a mea... Nu-i posibil să ne-nșelăm: pe lângă semnul cu care mâna Domnului i-a însemnat fruntea, pentru a-l supune răzbnării noastre, e vorba de-același orgoliu ciudat în mediul rușinii, de-aceeași mândrie în lumea crimei, de-același curaj neînfricat în sânul josniciei. Eram încă un copil. Pătucul meu se afla instalat într-un colț al aceleiași camere, din casa Randal, unde nefericita ta soră s-a culcat în același pat în care dormise tatăl meu în noaptea despre care ți-am vorbit. Ușa prin care-ai coborât tu în galerie se deschise. Apărură doi oameni. Unul din ei lăsă pe masă făclia pe care-o ținea în mână și veni la mine să-mi astupe gura cu-o batistă. În același timp, se așeză între mine și pat, în așa fel încât să mă mpiedice să văd. Dar nu-mi acoperise bine vederea, privirea mea putându-se strecura între brațul și trupul său. Am văzut tot. Celălalt, care era mai înalt, avea în mână două pumnale; se îndreptă direct spre patul tatălui meu și-i strigă cu voce tare numele. Tata se trezi tresărind. La vederea străinului care se afla la căpătâiul lui scoase un țipăt. "Taci, Mac-Nab, taci!" spuse omul mascat. "Eu sunt." "O'Breane!" murmură tata lăsând capul în piept. "Mă așteptam la asta!... Mi-am jucat viața, am pierdut!..." "Încă nu, Mac-Nab... Scoală-te! Știi bine că eu nu ucid!...

Scoală-te, îți spun! Am adus două pumnale." Tata se ridică încet. Groaza mea ajunsese la culme, dar continuăm să privesc. Când tata fu în picioare, cel pe care-l numise O'Breane îi întinse unul din pumnale. Tata îl luă și se puse în gardă. Lupta a fost scurtă și tăcută. Tata căzu după câteva secunde. "Peste un ceas voi fi răzbunat!" îngână el. O'Breane se aplecase să lovească. În timp ce se ridica, masca îi căzu de pe față. I-am văzut chipul timp de o secundă, Frank... i-am văzut fruntea aprinsă de focul luptei și, în mijlocul frunții, o cicatrice albă întrutotul asemănătoare celei pe care-ai descris-o. "Copilul te-a văzut, milord!" strigă omul care mă păzea. În același timp își ridică asupra mea cuțitul, dar O'Breane, care-și pusese din nou masca, îi smulse arma din mâini și se-aplecă deasupra culcușului meu. "Biet copil!" murmură el cu-o voce blajină și plină de milă "Dumnezeu mi-e martor c-aș fi vrut să-ți cruț tatăl... Dar îmi stă în cale... și eu trebuie să merg înainte!" Deschise fereastra și sări împreună cu însoțitorul lui afară. La țipetele mele, toată casa a fost în picioare și-aproape numaidecât au sosit niște soldați din Dunfries. De altfel, fuseseră chemați chiar de tatăl meu. Le-am arătat ușița. Au deschis-o.

În spatele ei era zidul acela despre care ți-am vorbit, Perceval, un zid masiv, fără nici o deschizătură, care evident fusese construit cu câteva secole în urmă.

— Ciudat — murmură Frank. Iar împrejurarea aceasta, asupra căreia voi fi silit să revin la sfârșitul povestirii mele, nu constituie nici singurul, nici cel mai mic mister al locului acela funest, Stephen... Dar ne-am străduit în zadar să-nțelegem, căci în toate acestea există ceva și mai straniu... Povestea ta seamănă nu numai cu-a mea, Mac-Nab, ei și cu cea istorisită de lady Ophelia...

— Cum!... exclamă Stephen.

— Secretul contesei de Derby nu-mi aparține — îl întrerupse Frank — și n-am voie să mă folosesc de el decât într-un anumit fel și față de anumite persoane... Dar am cel puțin dreptul să mă slujesc de el față de mine însumi și-această revelație, care concordă, cu cuvintele tale, cu-amintirile mele, îmi risipește îndoielile în asemenea măsură, încât le preschimbă aproape în certitudine. Stephen, cred că știu numele mascatului care l-a ucis pe tatăl tău și numele brigandului care mi-a pângărit sora... Extraordinară coincidență! Ca și cum totul

trebuia să semene, ție ți-a salvat viața în camera din casa Randal, iar mie în capelă. Poate chiar m-a cruțat o dată mai mult decât pe tine... Dar mărinimia e prea neînsemnată în comparație cu răul făcut.

— Nu vrei să-mi spui numele lui? întrebă Stephen.

— Prietene — răspunse Perceval — ți-l voi spune Dar ascultă ce s-a întâmplat cu sora mea. Mânia subită a șefului avu un efect magic asupra așa-zișilor călugări. Se dădură înapoi îngroziți, lăsând un mare spațiu gol între ei și el. Îl priveam cu uimire și admirație. O tăcere profundă domnea în capelă. "Tânărul acesta va trăi", spuse Înălțimea Sa, stăpânin-du-și vocea care voia să izbucnească. "E dorința mea!" Nimeni nu îndrăzni să răspundă. Fără să-și piardă expresia de trufie inflexibilă și dominatoare, chipul Înălțimii Sale redevenise calm. Sprâncenele-i negre schițau pe fruntea acum palidă o linie hotărâtă și pură. Cicatricea dispăruse. "Milorzi și gentlemen", spuse el, "nu vă mai rețin... Puteți pleca." Cu toții se înclinară respectuos, în tăcere. În clipa următoare, în capelă nu se mai afla decât un singur călugăr pe care șeful îl oprise printr-un gest. "Doctore", îi spuse el, "toarnă câteva picături de opium pe buzele sărmanei fete care doarme acolo... E-o copilă frumoasă și blajină... Trebuie să fie iubită, și-aș vrea... Dar e-o nebunie să regreți trecutul, doctore." Călugărul scoase dintr-o trusă pe care-o purta cu el o fiolă și umezi buzele surorii mele. "Dar gentlemanul?" se interesă falsul monah. "Tânărul trebuie adormit și el, doctore." "Dar dacă refuză să bea?" "Încearcă." Doctorul, a cărui barbă semăna cu-o mască, acoperindu-i aproape în întregime fața, veni lângă mine și-mi scoase călușul. Înălțimea Sa se plimba agale pe lângă masă. Am răsuflat din greu. "Vrei să bei?" îmi spuse doctorul. Am luat fiola și-am băut. "Oricine ai fi", am țipat eu apoi, adresându-mă șefului, "te consider un laș, un mizerabil... Primesc viața pe care mi-o dăruiești, dar numai ca să mă răzbun... Să nu-ți închipui că ești atât de bine mascat încât să nu te pot recunoaște..." "Îl auziți, milord?" spuse doctorul. "Îl aud, doctore, dar fii liniștit, cei ce-au vrut să se răzbune pe mine au murit..." Se apropie de mine și mă privi drept în față. "Și eu te voi recunoaște", murmură el "dar dacă va fi posibil, te voi cruța iarăși." Dacă omul acela este cel pe care-l cred eu, Stephen, și-a ținut făgăduiala căci, luna trecută, viața mea s-a aflat din nou în mâinile lui.

Stephen bănuia, dar voia o certitudine.

— Lunea trecută...? repetă el.

Frank își arată rana.

— El e autorul!

— Rio Santo! exclamă Mac-Nab. Aproape că m-așteptam la asta! Dar nevăzându-l vreodată, nu puteam ști... Oh! Trebuie să dau de el! Nici nu bănuiești până unde a-mpins hazardul asemănarea dintre nenorocirile noastre... nu știi că ura noastră are aceleași motive și-aceeași măsură... știi cât de mult seamănă suferințele noastre din trecut... Ei bine! Până și prezentul ne apropie! Omul care stă între tine și Miss Trevor e același care mă-mpiedică să mă apropii de inima Clarei.

— Oare-i cu puțință?... îl întrerupse Frank.

— Pe el îl iubește Clary, cu pasiunea aceea a cărei explicație constituie un mister, ca de altfel tot ceea ce-l înconjoară... el a răpit-o, poate...

Stephen povești cu lux de amănunte scena de la Temple Church și Frank își dădu seama, din descrierea făcută frumosului visător, că era vorba de marchizul de Hi o Santo.

— Da — spuse el după un moment de tăcere — ai drepturi egale cu-ale mele. Iar asemănarea pe care ai găsit-o între omul de la Temple Church și asasinul tatălui tău este o dovadă în plus. Căci fără să fi vorbit împreună despre el, l-am recunoscut amândoi...

Stephen se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Unde te duci? îl întrebă Frank.

— Să-l înfrunt pe marchizul de Rio Santo — răspunse tânărul medic a cărui mânie îl scosese din calmul său obișnuit. Poate voi avea mai mult noroc decât tine, Perceval... dacă nu... va trebui să răzbuni și-un frate în afară de sora ta...

— Stai! se adresa Frank cu o nuanță de reproș. Dacă vrei să profiți de rana mea! Ah! Stephen!... Pentru prima oară ești egoist și nedrept!

Stephen se întoarse lângă pat și-i strânse mâna lui Perceval.

— Iartă-mă, Frank — șopti el — dar mă-nnebunește gândul să nu știu nimic despre Clary...

Perceval dădu plapuma la o parte și puse atât de rapid picioarele pe covor, încât Stephen nu-l putu opri.

— Vezi, prietene, vezi! spuse el. M-am înzdrăvenit și n-am să te fac să m-aștepți mult... Oh! Sărmana mea Harriet! adăugă, întinzându-și mâinile împreunate spre portretul surorii sale. Tu ești în ceruri și-acolo totul se iartă... dar, pe pământ, lumea se răzbună... Oh! Țineai la onoare, Harriet... Chiar sub privirea lui Dumnezeu vei zâmbi când omul acela va fi pedepsit. Încă vreo câteva cuvinte și povestirea mea se termină, Mac-Nab — continuă el cu glas violent, sugrumat de-un accent de durere neașteptat. Șeful și cel căruia îi spunea doctor se retraseră. Am rămas singur cu Harriet care dormea. Nu mai eram atât de strâns legat. M-am târât până la sora mea și-am ridicat vâlul de mătase cu care era acoperită. Avea un surâs pe buze și rostea, în vis, numele iubit al lui Henry Dutton. Biata surioară! M-am așezat lângă ea. M-a prins somnul. În clipa când am sărutat-o pe frunte, am simțit că-mi pierd cunoștința. N-aș putea spune cât timp am rămas sub influența narcoticului, dar de la Crewe până la Dudley-Castle, care se află între Peebles și Middleton, e cale lungă. A fost desigur nevoie de mai mult de-o zi pentru acoperirea acestei distanțe pe drumurile desfundate ale Scoției de Sud. Și totuși, când m-am trezit, Stephen, mă aflu în apropierea castelului mamei mele. Ne aflu, eu și sora mea, în trăsura noastră. Harriet continua să doarmă. Trăsura era părăsită; caii fuseseră deshămați și dispăruseră împreună cu surugiul. Am ajuns la grilajul parcului și-am strigat. Sora mea fu transportată în casă. Se trezi. Prima ei privire mi-era adresată mie. "Frank", spuse ea, "îmi aduc aminte de tot... știu... Va trebui să mor." Din ziua aceea, Stephen, n-am mai auzit-o niciodată pe biata mea Harriet scoțând vreo vorbă. S-a stins încet lângă noi, ucisă de rușinea care-i apăsa conștiința. Cât au fost zile frumoase, se ducea uneori să se așeze la umbra unui stejar în parc. Orele treceau; că stătea nemișcată. Mama era tot timpul după ea și plângea, văzând-o cum se stinge. Când veni toamna, puterile o părăsiră. Nu se mai putea duce în parc. Nu mai avea suflu, într-o seară, ne chemă printr-un gest, pe mine și pe mama, lângă șezlongul ei. Ne-am așezat alături. Și-a pus mâinile în ale noastre și-a început să zâmbească pentru prima oară după șase luni. Apoi și-a ridicat ochii mari spre cer. Mama căzu în genunchi și începu să se roage. Stephen, Harriet murise! Nu așteptasem această clipă ca să acționez în justiție, și chiar a doua zi după sosirea mea la Dudley-Castle scrisesem unchiului

tău, domnului Mac-Farlane, în calitate sa de magistrat al comitatului Dumfries, o scrisoare precisă, amănunțită, scoțând la iveală latura stranie a aventurii noastre care n-avea nici o legătură directă cu onoarea numelui Perceval. Unchiul tău, Stephen, mi-a răspuns printr-o scrisoare — aș numi-o evazivă, ca să n-o calific mai sever — prin care se eschivă să deschidă o anchetă asupra unui fapt considerat de el nu numai straniu, ci și imposibil... Am stăruit într-un mod categoric și fără drept de replică. Ancheta a avut loc. A început și s-a încheiat în casa lui Randal Graham, între pereții camerei în care dormise sora mea. Cazul s-a clasat pe loc, declarația mea fiind considerată, încă de la primele rânduri, eronată. Într-adevăr, scara despre care arătasem că-mi slujise să cobor în galerii nu exista. În locul ei, îndărătul ușii, se înălța un zid de piatră de-o vechime incontestabilă. Cât despre galeriile înseși, douăzeci de martori au declarat că nu auziseră niciodată vorbindu-se despre așa ceva.

— Aș fi procedat și eu la fel ca martorii aceia, Frank, — spuse Stephen.

— Te cred, Mac-Nab. Poate sunt nedrept față de domnul Mac-Farlane... Și totuși, capela aceea blestemată se găsește chiar sub castelul lui din Crewe!... Dar n-avem timp de asta acum, trebuie să ne gândim la alte lucruri, nu să dezlegăm enigme... Mai ești hotărât să-l înfrunți pe marchizul de Rio Santo?

— Nu! răspunse Stephen.

Frank își exprimă printr-un gest satisfacția.

— Dar eu — întrebă el — crezi că voi putea lua în curând lucrurile de la capăt?

— Tu, Perceval? spuse nepăsător Stephen. Ca și mine, nu vei mai încruși de-aci înainte spada cu-acest om. Spada, prietene, este o armă doar împotriva unui braț loial... Cu marchizul de Rio Santo trebuie folosite alte mijloace... Nu-ți dai seama că scena diabolică jucată la căpătâiul tău, pentru a-l induce în eroare pe James Trevor, era o invenție a Senioriei Sale?

— Crezi!... spuse Frank.

— Și mai cred ceva. O bănuială pe care a trebuit s-o resping, devine acum pentru mine certitudine... L-ai recunoaște

pe călugărul acela căruia i se spunea doctorul, în galeriile din Crewe?

— Nu știu... Dar de ce mă-ntrebi?

— Imaginația mea lucrează prea repede — șopti Stephen în loc să răspundă. Și, în definitiv, nu pot crede că doctorul Moore... unul din savanții noștri de seamă... să fie în stare să bea și să danseze cu niște bandiți sub ruinele Sfintei Maria... Încercarea de asasinat rămâne totuși o realitate... Dar de ce oare să fi-ncercat doctorul Moore să te ucidă, Frank? adăugă tânărul medic, adresându-se deodată lui Perceval!

— Mi-ai mai vorbit despre asta, Stephen, dar marchizul de Rio Santo care-mi cruțase viața...

— Oh! Orice mare actor — îl opri Mac-Nab — are infinite nuanțe în jocul său... Cred că marchizul e-un mare actor... În orice caz, este un dușman redutabil, care nu ezită să folosească orice armă...

— N-avem împotriva lui decât ură și bănuieli — spuse Frank.

— Multă ură și bănuieli teribile, Perceval!... Dă-mi mâna... pulsul e bun... vei fi în stare să-ncepi încă din seara asta bătălia!

...

— Fii mai explicit, Stephen.

— Am să-l sun pe Jack... E șapte și jumătate... La opt vom fi în Regent Street.

Jack apăru în prag.

— Ajută-l pe stăpânul dumitale să se-mbrace — îi spuse Stephen.

Frank, uimit, se supuse. Rana nu-l mai supăra. Resimțea doar slăbiciunea pe care i-o stârnise.

După ce bătrânul valet îl ajută pe Frank să-și îmbrace costumul, Stephen continuă:

— Cheamă o trăsură, Jack.

— Te-ai hotărât în sfârșit să-mi spui ce plan ai, Mac-Nab? îl întreabă Frank.

Stephen îi luă mâna și i-o strânse puternic.

— Prietene — spuse el cu o fermitate calmă — vom începe lupta, mai întâi în folosul tău... Va veni și rândul meu... Trebuie să ai o întrevedere particulară cu domnișoara Mary Trevor.

— Aș vrea... aș vrea din tot sufletul, Stephen, dar...

— Te rog să m-ascuți... această întrevvedere va fi prima lovitură dată dușmanului comun... Mijlocul de-a o obține? N-am nici o certitudine; dar lady Ophelia-i geloasă, așa că mergem acasă la ea.

Capitolul XXI - O mică reuniune

În aceeași seară, la Trevor-House avea loc o mică recepție. Lord James juca whist cu doctorul Müller care-i cucerise prin aerul său flegmatic, cu lord Stewart și sir Arcadius Bombastic, poetul laureat.

Lady Campbell era înconjurată de escorta ei, din care lipseau doar marchizul de Rio Santo și frumosul cavaler Angelo Bembo.

De cinci zile, Mary Trevor nu ieșise din camera ei: în seara aceea, coborâse în salon să stea de vorbă cu miss Diana Stewart, cea mai bună prietenă a ei.

Sărmana Mary era foarte slăbită și mult schimbată. Silueta ei firavă părea încovoiată sub povara unei agitații prea mari și nu puteai să-i privești tenul palid fără să-ți inspire milă.

Între ea și prietena ei exista un vizibil contrast. Miss Stewart era o galeză cu tenul ușor bronzat, cu ochi adânci, cu gura trandafirie, cam mare, și-un surâs malițios care-i dădea un farmec deosebit. Strălucea de sănătate, veselie, ironie, tinerețe, viața și bunătate.

Mary te întrista dacă o vedeai lângă ea. Frumusețea ei distinsă, de-un tip superior, dispărea în umbra strălucirii, pline de prospețime, a prietenei. Și-apoi, trăsăturile-i palide purtau pecetea suferinței: era atâta deznădejde în privirea stinsă, iar ochii-i cerniți păstrau urma atâtor lacrimi!

Cele două tinere stăteau de vorbă într-un colț. Toți ceilalți se aflau în jurul prestanței lady Campbell.

Conversația se desfășura sărindu-se de la un subiect la altul, abordându-se teme actuale sau trecute.

Lady Campbell ținea în mâinile sale experimentate frânele discuției și, cum avea ideea ei fixă, conversația revenea periodic la marchizul de Rio Santo.

— Nu l-am mai văzut la Park — spuse lord John Tantivy — de... stați... să mă gândesc... de cinci zile, pe onoarea mea!

— Nu mai e văzut nicăieri — adăugă lady Margaret — nici în Park nici în altă parte.

— O eclipsă totală! murmură Lantures-Luces. Vorbesc serios.

— Scumpule, dumneata vorbești întotdeauna serios — replică un gentleman sportiv, aranjându-și cravata... Acum cinci zile marchizul călărea pe Kitty-Bell, iar iapa lui albă care-a câștigat penultimul *handicap* la Epsom... În ziua precedentă încălecase pe... Erai acolo, sir Paulus?

— Da, milord... Cu siguranță, miladies, marchizul n-apare nicăieri dacă s-a exilat și de cercul iubitei noastre lady Campbell (sir Paulus se înclină în fața surorii lordului Trevor) și trebuie să presupunem că-i vorba de-o indispoziție...

— Fir-ar să fie! bodogăni sportivul. Am impresia că baronetul ăsta de doi bani m-a luat peste picior prin răspunsul lui.

Onorabila Cicely Kemp interveni și dânsa:

— Marchizul de Rio Santo nu-i bolnav — spuse ea mușcându-și buzele — iar în ceea ce privește imensa lui locuință din Belgrave-Square se povestesc lucruri ciudate.

— Și-anume, ce se spune, iubito? întrebă nerăbdătoare lady Margaret.

— Oh! Doamnă — răspunse onorabila Cicely Kemp, care-și mușca din ce în ce mai tare buzele — înainte de căsătorie fetele nu trebuie să se-arate prea inițiate în astfel de probleme...

Lantures-Luces se înclină curtenitor și spuse:

— Miss, aveți un evantai minunat, vorbesc...

— ...Foarte serios! completă, răzbunător, sportivul.

— Lord John m-a ghicit, doamnelor... Apropo, scumpul nostru Rio Santo nu-i singurul transfug... Nici Brian de Lancaster nu se mai arată nicăieri... Cei doi aștri au dispărut deodată.

— Viconte, ești totdeauna modest — spuse surâzând lady Campbell.

— Vai, doamnă, sunteți prea bună. Voiam să spun... Haide, lord John, termină!

Tantivy se strâmba și mormăi: "La naiba". Dacă Lantures-Luces ar fi fost un pursânge, i-ar fi aplicat o pedeapsă exemplară. Dar micuțul și zglobiul franțuz n-ar fi putut să

parcurgă, la trap, nici jumătate din lungimea hipodromului din New-Market.

— Serios! adăugă el triumfător. Lord John n-a vrut să m-ajute... A mai auzit vreuna din dumneavoastră, stimate doamne, vorbindu-se despre scumpul Brian de Lancaster?

— Nu, de la faimoasa reprezentație pe care ne-a dat-o la Covent-Garden — răspunse lady Campbell.

— În urma căreia — adăugă lady Margaret — contele de White-Manor a stat la pat două zile.

— Se spune că-i îndrăgostit — îngână Cicely Kempy roșind peste măsură.

— Shoking! mormăi *in petto* lady Margaret.

— Dragostea-i singurul bun adevărat pe acest pământ, miladies — declamă de departe poetul laureat. O emanație imaterială care fuge dintr-o inimă spre a fermeca alta, un suflu insesizabil, un polen al sufletului...

Hotărât lucru, onorabila Cicely Kemp folosise un adjectiv nepotrivit. Să vorbești despre dragoste la șaptesprezece ani fără unsprezece luni!...

— Închipuți-vă, frumoase doamne — continuă viconte la Lantures-Luces — în aceeași seară, Brian a vrut să mă bată...

"Bună idee!" gândi Tantivy.

— În fața teatrului. Eram cu... cu-o doamnă, miladies.

— Cu signora Briotta — spuse incorigibila Cicely Kemp. Dansează bine, dar are niște rotule cam dizgrațioase.

— Vai, doamnă! exclamă Lantures-Luces scandalizat. Adevăru-i, doamnelor, că mi-a pus mâna în gât. Încă o secundă și-aș fi fost pe jos.

— Teribil, original! spuse lady Margaret cu admirație.

— Povestește-ne, domnule de Lantures-Luces — adăugă lady Campbell — trebuie să fiți de acord, doamnele mele, fără viconte... și fără lord John Tantivy, ne-am simți ca niște biete abandonate.

Doamnele se înclinară.

— Haide, scumpule, povestește! spuse sportivul cu un aer de tristă resemnare.

Domnul viconte de Lantures-Luces se lăsă rugat, în limitele de timp tolerate, declară că, serios vorbind, povestea nu merita să fie istorisită și sfârși prin a spune totul pe îndelete, fără a uita pierderea lornionului.

Întâmplarea primi calificativul de delicioasă, iar John Tantivy fu singurul care nu se amuză deloc.

"Fir-ar să fie!" gândi el. "Ca să fi fost amuzant, trebuia măcar să-i fi stâlcit mutra cu-o lovitură de pumn!"

— Știu și altele mai nostime — exclamă Lantures-Luces, pe care aplauzele îl stimulau. Scumpul nostru Brian, slavă Domnului, ar putea aproviziona singur, cu anecdote, toate saloanele Londrei!...

— Împreună cu marchizul de Rio Santo, și cu dumneata, viconte — spuse sora lordului James, pe-un ton în care-o imperceptibilă nuanță de persiflare se ascundea sub bonomia cea mai curtenitoare. Dânsul ne-nveselește într-adevăr toate reuniunile... N-am dreptate doamnelor?

— Vai! Doamnelor!... Vai! Miladies...! exclamă franțuzul salutând vioi în dreapta și-n stânga, — mă copleșiți!... Nu merit atâta... pe-onoarea mea, nu... vorbesc...

"Vorbești prea mult, poney afurisit!" gândi sportivul care avea chef să povestească un *steep-le-chase*² în cursul căruia douăzeci și doi de cai fuseseră uciși, fără a-i mai pune la socoteală pe gentlemenii călăreți.

— Suntem numai urechi — continuă lady Campbell.

— Pe-onoarea mea, doamnelor, nu-i ceva nou... S-a ntâmplat acum cel puțin trei săptămâni, dar ziarele n-au suflat nici un cuvânt, după câte știu... Iată povestea... Scumpul nostru Brian a luat masa în seara aceea la club, între patru ochi, cu prințul Dimitri Tolstoi, ambasadorul Rusiei...

"Ah! Ce-aș mai vrea să fiu ambasadoare!" gândi onorabila Cicely Kemp.

— Trebuie să vă spun că Excelența Sa bea zdravăn și, când e "făcut", devine foarte melancolic... La al șaselea pahar de șampanie începe să suspine, la al doisprezecelea varsă lacrimi, la al optsprezecelea plânge în hohote, și-așa mai departe. În ziua aceea, Lancaster era tocmai într-una din pasele lui proaste. Îi ținu isonul prințului până la al optsprezecelea pahar inclusiv. După aceea, doamnele mele, Excelența Sa obișnuiește să spargă farfuriile și, în general, tot ce se găsește pe masă... De altfel, Excelența Sa plătește a doua zi dimineața toate pagubele. Brian refuză să-l urmeze pe acest tărâm, oprindu-se la hohotele

² Cursă cu obstacole (în engleză în original).

de plâns. De-acî s-a iscat o gâlceavă în toată regula. Și-au dat întâlnire pentru a doua zi în Greenwich. Avea să urmeze un duel nemilos. Prințul era furios.

— Și s-au bătut? întrebă miss Cicely Kemp.

— Ai puțină răbdare, scumpa mea! replică lady Margaret.

— Plictisit, prințul, care-și dădea seama că nu va putea distruge nici un fel de veselă în seara aceea, se ridică dând să plece. Brian îl opri. "Milord", îi spuse el, "Nu cunosc nimic mai plicticos decât un duel cu spada sau pistolul. Ar mai fi lancea... V-ar place lancea, milord?" "Ce vrei să spui, domnule?" strigă prințul, care credea că vrea să-și bată joc de el. "V-am întrebat, milord, dacă v-ar place lancea... Nu, nu merge! Ar semăna prea mult cu nevinovatele turniruri pe care le organizează anumiți lorzi scoțieni... Luați loc, prințe! Să căutăm împreună un mijloc de-a ne ucide cât mai puțin stupid posibil." Excelența Sa se așează iar la masă. Se aduse șampanie și se bău zdravăn. Prințul era beat turtă. Lancaster nu-și pierduse busolă. "Milord", îi spuse el după o jumătate de oră, "trebuie să ne spânzurăm". "Foarte bine!" exclamă prințul. "Să ne spânzurăm, pe sfântul Nicolaie!... *Waiter!*³ Două funii, te rog." "De ce două, milord?... Știi, e-un duel... ajunge una singură. Dar avem nevoie de niște zaruri. Trebuie să tragem la sorți, să aflăm care dintre noi îl va spânzura pe celălalt."

— Ah! O idee tipică pentru Lancaster — exclamă lady Margaret.

— Și-a existat vreun spânzurat? întrebă onorabila Cicely Kemp.

— Așteaptă puțin, frumoasa mea scumpă!...

— Prințul a strigat: "Bravo!" continuă Lantures-Luces. Brian și prințul deveniseră din clipa aceea cei mai buni prieteni din lume. Au fost aduse zarurile. Brian a pierdut și-a fost condamnat la spânzurătoare. Prințul Dimitri Tolstoi nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Era către miezul nopții. Brian și Excelența Sa au ieșit din club, braț la braț, și s-au îndreptat spre Portland-Place...

— Va să zică — spuse onorabila Cicely Kemp, — domnul de Lancaster n-a fost spânzurat, de vreme ce...

³ Chelner (în engleză în original).

— Te implor, sufletele, ascultă! exclamă lady Campbell. Nu oricine poate povesti ca domnul de Lantures-Luces!...

— Vai! Doamnă! bolborosi viconte. Mă copleșești, pe cuvântul meu, și nu mai îndrăznesc... Ajunși în Portland-Place, în fața locuinței contelui de White-Manor, căci vă-n-chipuieți, stimate doamne, și contele era amestecat în toată povestea asta, Brian își dezlegă cravata și-și scoase haina. "Haide, prințe" — spuse el — "puneți-mi, vă rog, funia de gât." Prințul nu se lăsă mult rugat. N-a fost prea ușor, dar, cu puțină bunăvoință, doamnele mele, reușești orice. Câteva minute mai târziu, Brian de Lancaster se clătina spânzurat de bara unui felinar cu gaz, iar Excelența Sa prințul Dimitri Tolstoi se prăpădea de râs privindu-l.

— Cum! exclamă în cor grupul doamnelor. Lucrurile au mers atât de departe?

— Da, miladies.

— Dar, de fapt — obiectă Cicely Kemp — domnul de Lancaster n-a fost spânzurat de-a binelea?

— S-ar spune că-ți pare rău, iubirea mea! observă cu asprime lady Margaret.

— Oh! Nu, doamnă — răspunse onorabila miss — dar orice poveste trebuie să aibă un sfârșit.

— Ei bine — spuse lady Campbell surâzând — pun rămășag că viconte ne rezervă o surpriză.

— Firește, doamnă — răspunse Lantures-Luces modest. Povestirea mea are un sfârșit-surpriză... Iată-l! Brian ținea funia cu-amândouă mâinile și, înainte de-a se avânta în eternitate, își blestemă fratele cu-o voce tunătoare. Discursul lui scotea treptat, la ferestre, pe oamenii din cartier, astfel încât, murind, bietul Lancaster putea să aibă cel puțin consolarea de-a fi dat ultima lovitură contelui de White-Manor. "Haide, Brian, haide, prietene", îi spunea în timpul acesta prințul care se așezase pe trotuar. "Dă-i drumul, fii băiat cuminte... Nu mă ține aici... simt c-am și răcit!" Brian continua să vorbească, acuzându-și fratele de moartea lui și invocând asupra-i toate blestemele cerului. În timpul acesta, își făcură apariția niște polițai. Oamenii de la ferestre le strigară să-l salveze pe nenorocitul care voia să se spânzure. Brian se grăbi să-și dea drumul, dar nu mai era vreme. Polițiștii îi scoaseră lațul, în ciuda împotrivirii prințului Dimitri Tolstoi care-și pierdu doi dinți în cursul acelei

memorabile încăierări. Dar când Brian fu repus pe picioare, lucrurile își schimbă aspectul. Știți ce teribil e scumpul nostru Brian când se mâniază, stimate doamne?... Ei bine, s-a făcut roșu ca racul văzând niște necunoscuți îngăduindu-și să-l salveze. Erau patru polițai. Brian se năpusti asupra lor și, rând pe rând, îi doborî de parcă ar fi fost niște soldați de plumb. După aceea, îl salută grav pe Excelența Sa ambasadorul Rusiei care zăcea și el în noroi și se duse liniștit la culcare.

— Delicioasă nebunie! spuse lady Margaret.

— Într-adevăr, miladies — adăugă sora lordului Trevor — dacă numai domnul de Lancaster poate inventa și pune în aplicare asemenea *eccentricities*, cred că veți fi de-acord, numai viconte știe să le nareze cum se cuvine.

— Vai! Doamnă! Vai!... bâlbâi Lantures-Luces, umilindu-se în pene de satisfacție.

— Și ce s-a întâmplat cu ambasadorul Rusiei? întrebă Cicely Kemp.

— Ei! Scumpa mea, nu mai contează!... Dar ce părere are Lord John Tantivy despre această delicioasă întâmplare?

— Părerea mea, doamnă — răspunse grav sportivul — este că-n curând nu vom mai avea libertatea de-a ne mișca la Londra!... Poftim! Patru polițiști nătângi împiedică un gentilom să se spânzure când are chef!... Parc-am trăi în Turcia, pe onoarea mea!

— Tantivy vorbește serios, stimate doamne — observă Lantures-Luces căruia triumful îi dăruia un grăunte de inteligență. Ca să răspund domnișoarei — adăugă el salutând-o pe miss Kemp — voi adăuga încă două amănunte: nici prințul Dimitri Tolstoi n-a murit, dar l-a costat o mie de lire că ziarele să mușamalizeze aventura.

Subiectul a mai fost discutat câteva minute, apoi conversația și-a reluat cursul obișnuit, în salturi. Hotărât lucru, lady Campbell poseda în cel mai înalt grad știința de-a dirija situațiile în societate, dar care-i pilotul iscusit care să nu fi eșuat o dată în viață din cauza mareei și a vântului potrivnic? Lady Campbell n-avea decât o dorință: să împiedice abaterea discuțiilor asupra lui Frânte Perceval.

Se ajunsese aci, fatalmente, deoarece la o serată în cerc restrâns trebuie să abordezi toate subiectele, absolut toate.

Onorabila Cicely Kemp, jucând rolul pe care pictorul francez Gavarni îl dă *Copiilor teribili* în fermecătoarele sale schițe de moravuri, rosti numele lui Frank. Lady Margaret întrebă ce s-a întâmplat cu el...

Lady Campbell aruncă o privire neliniștită spre nepoata ei. Numele lui Frank produsese efectul de care se temuse. Biata Mary își plecă fruntea palidă pe umărul Dianei Stewart.

— Frank e tot bolnav — răspunse Lantures-Luces. Nu iese din casă și nu primește pe nimeni.

— Dă-mi voie, dragă — replică Tantivy, bucuros că are prilejul să-l contrazică pe fericitul său rival. Poate că nu primește, dar iese din casă. L-am întâlnit în Regent Street, la ușa contesei de Derby.

— Ah!... gândi cu voce tare lady Campbell. Prima lui vizită a fost la lady Ophelia... Nu-i știam în relații atât de strânse.

— Contesa de Derby, e-n căutare de distracții — spuse Cicely Kemp, *copilul teribil*.

În clipa în care-și termină fraza, repetând, poate, doar ceea ce auzise de la vreo lady ajunsă la vârsta înțelepciunii, ușa salonului se deschise și-un valet anunță:

— Contesa de Derby!

În timpul conversației frivole pe care am relatat-o în precedentul capitol, miss Mary Trevor și Diana Stewart se izolaseră de grupul principal, purtând o discuție cu totul diferită.

— Mary — spunea Diana, care văzându-și prietena deprimată, devenise serioasă — buna mea Mary, nu vrei să-mi spui ce ai pe suflet?... Îți aduci bine aminte că ne-am făgăduit să n-avem secrete una față de cealaltă... eu n-am nici un secret, dac-aș avea, l-ai ști... Nu mai ții la mine, Mary?

— Ba da, Diana... oh! Te iubesc atât de mult... ca și altădată... mai mult decât altădată, de când cei ce mă iubeau m-au dat uitării!... Dar n-am nici un secret.

— Atunci de ce ești atât de palidă, Mary? De ce nu mai știi să zâmbești?

— Știam oare să zâmbesc odinioară? murmură miss Trevor. Diana, nu te mai gândești la asta... eu, să zâmbesc!

— Oh! Da, trebuie să zâmbești! Să fii fericită, Mary...

Miss Trevor își plecă ochii.

— Să fiu fericită! repetă ea, ca și cum acest cuvânt ar fi fost un termen dintr-o limbă necunoscută.

— Erai, pe vremuri, Mary...

— Diana, nu-mi mai aduc aminte.

Mary rosti aceste cuvinte în șoaptă. Erau expresia simplă și sinceră a unei descurajări atât de profunde, încât miss Stewart își simți ochii podidiți de lacrimi.

— Dragă Mary — spuse ea — nu vorbi așa... Nu-i cu putință să fi uitat înflăcăratele noastre discuții de la castelul mamei și lungile plimbări în pădurea de la Trevor-Castle!... Ce visuri frumoase de viitor ne făceam amândouă!

— Simple visuri, Diana...

— Visuri ce se pot schimba în realitate, Mary!... Nu-i oare totul la fel că-nainte? Uite, și vărul meu Frank s-a-ntors din călătorie...

— Te rog să nu-mi vorbești despre Frank — spuse miss Trevor încruntându-și ușor sprâncenele delicate.

— De ce, Mary? Nu-l mai iubești?

— Nu.

Mary întoarse capul. Când își privi din nou prietena, un surâs forțat îi urâtea fața.

— Nu știai? continuă ea. Îl iubesc pe marchizul de Rio Santo!

— Și tu! exclamă miss Stewart. Oh! la seama, sărmana mea Mary! Eu m-am temut să-l iubesc!... Cred că l-am iubit... cred chiar...

Diana se opri. Apoi deodată un zâmbet îi înflori pe buze.

— Dar eu, eu iubesc în felul meu și nu mă las furată de tristețe... în definitiv, e regele bărbaților!... Ah! Îl iubești, Mary... Ei bine! N-am cuvinte să-ți spun cât sunt de fericită că te-aud glumind...

— Nu glumesc, Diana! Mint!

Miss Stewart își pierdu surâsul și-și contemplă prietenă al cărei glas jalnic se umpluse deodată de amărăciune.

— Minți?... repetă ea fără să înțeleagă.

— Sufăr!

Diana își trecu brațul în jurul taliei firave a prietenei sale.

— Asta se vede, biată Mary! replică ea oftând. Dar rândurile tale îmi scapă... cuvintele pe care le rostești nu mai au nici o noimă pentru mine...

— Cu-atât mai bine, Diana! Înseamnă că ești fericită.

— Aș fi, Mary, dacă nu te-aș mai vedea suferind... Aș vrea atât de mult să te-ajut!... Doamne! Dar nu-ți mai înțeleg inima... Fie-ți milă de tine și de mine, răspunde-mi fără ocol... Nu-l mai iubești pe Frank Perceval?

— Mă mărit cu marchizul de Rio Santo, Diana.

— Am auzit... Dar nu-mi vine să cred... Bietul Frank!

Mary aspiră adânc mirosul acru al sticlutei sale cu săruri.

— Sper să mor curând! spuse ea.

Domnișoara Stewart rămase uluită.

— Să mori! Oh! Îl mai iubești, Mary!... Cum ai fi putut să-l uiți! O inimă nobilă ca a ta nu se schimbă și nu iubește decât o singură dată... Dar ce tiranie stranie îți siluiește astfel voința? Lord Trevor e cel mai bun dintre părinți, lady Campbell...

— Ascultă! o întrerupse Mary înfiorată de spaimă.

— Ce este? întrebă miss Stewart.

— N-auzi?

Diana ascultă cu luare-aminte dar nu auzi nimic, în afară de vocea pițigăiată a vicontelui de Lantures-Luces povestind, în modul agreabil pe care l-am relatat, o *sccentricity* a lui Brian de Lancaster.

Nervii sărmanei Mary păreau violent zdruncinați.

— Oh! Eu aud — spuse ea — și zgomotul acesta mă-nspăimântă... E-o trăsură, Diana, care aleargă pe asfaltul din Park-Lane: dacă-i a lui!...

În vocea domnișoarei Trevor se simțea o groază de nedescris.

— Trăsura cui? întrebă Diana.

— A lui!... O aud din depărtare: când nu-i lângă mine, ceva din el se transmite nervilor mei și-i torturează. Mătușă-mea spune că-l iubesc... poate că-l iubesc. Diana... să nu iubești niciodată, oh! Niciodată! Tu, care ești atât de plină de prospețime și drăgălășenie, tu, care zâmbești atât de voioasă, Diana, tu, care cânti atât de frumos la harpă și care dansezi la bal cu-o bucurie atât de sinceră; tu, care ești liberă oriunde și fericită, să nu iubești niciodată, ar însemna să suferi prea mult! ... Înveți să plângi, Diana, devii palidă și nespus de tristă... cântecul te irită, dansul te plictisește... iar noaptea... oh? Noaptea, Dumnezeu, care n-are deloc milă de tine, îți trimite visuri de fericire... Visuri, atunci când fericirea este imposibilă, iar la trezire te pândește neliniștea!

Mary își ridică spre cer ochii ei mari secătuiți de lacrimi; vocea îi era înăbușită, stăpânită de disperare.

— Sărmană Mary! suspină miss Stewart care bănuia vag proporțiile straniului ei martiriu.

— Au trecut șase zile de când n-a mai venit — continuă Mary Trevor. Oare doresc să se reîntoarcă!? Sufăr la fel de mult și când e departe de mine, fiindcă gândul lui e-ntotdeauna prezent... Ah! Nădăjduiesc să mor cât mai curând!

— Dar, odinioară, Mary — spuse miss Stewart contrariată — când îl iubeai pe Frank Perceval, nu sufereai deloc!

O sclipire fulgerătoare luminează fruntea fetei.

— Odinioară, murmură ea, odinioară!... Ce bucuroasă eram când știam că trebuie să vină! Cum urmăream mersul prea încet al acelor pe cadranul pendulei! Ce nerăbdătoare eram să-l văd, ce fericită eram de prezența lui, ce atentă eram la vorbele sale nobile, ce geloasă eram pe fiecare din privirile lui! Dar nu-i asta

dragostea, Diana... Mătușă-mea mi-a explicat pe-ndelete... pe-ndelete și de multe ori... atât de mult, încât o ceață s-a așternut peste propriile-mi gânduri... Vezi tu, dragostea-i un supliciu, iar ceea ce simțeam pentru Frank era un sentiment plin de speranță și fericire... Oh! Pe marchizul de Rio Santo îl iubesc!

Mary rosti această concluzie, care părea o glumă amară și disperată, pe un ton convins.

— Dar e-o nebunie, scumpa mea Mary! strigă Diana. Ai înțeles-o greșit pe lady Campbell, sau fascinația exercitată de acest om ți-a tulburat mințile... Tu îl iubești pe Frank, nu l-ai iubit niciodată mai mult ca acum.

— Ești o copilă, buna mea Diana — spuse miss Trevor scuturând din cap — și nu te pricepi la lucrurile astea... e adevărat că nici eu... și-am să mor fără să le cunosc.

Între cele două prietene se lăsă o clipă de tăcere. Domnul de Lantures-Luces își terminase povestirea. Conversația încetase și în celălalt colț al salonului. Diana se uita la prietena ei cuprinsă de-o dureroasă curiozitate. Mary părea să mediteze sau, mai bine spus, își lăsa gândurile fără apărare în fața asalturilor tristeții ei obișnuite. O umbră de melancolie amară coborî deodată peste fruntea ei.

— Știi, Diana — spuse ea — e nespus de frumoasă femeia care mi-a răpit inima lui Frank Perceval!

— Ce tot spui acolo, Mary? replică numaidecât Miss Stewart izbită brusc de un gând. Frank să iubească altă femeie!... Oh! Tare aș vrea să nu mă-nșel și să cred că numai gelozia-i cea care te tulbură! Te asigur... ești victima unei erori, Mary!... Și cine știe dacă bietul Frank n-a fost calomniat față de tine?

— Am văzut-o — răspunse Mary — e nespus de frumoasă!

— Ce-ai putut să vezi! strigă Diana regăsindu-și vioiciunea. Frank e vărul meu și nu-ngădui... Biata Mary! se stăpâni ea. Iartă-mă! Cred că-nțeleg acum suferința ta... Dar cine-i oare, în casa lui James Trevor, dușmanul lui Frank Perceval?

— Eu! răspunse miss Trevor, cu o privire în care licărea mânia.

— Tu, Mary!... Cum vrei să te cred? Te știu atât de nobilă și bună!... Oh! Doamne, totul e foarte ciudat... O clipă am crezut că-nțeleg, dar acum văd că toate aceste lucruri bizare sunt mai presus de biata mea putere de-nțelegere... E ca o fatalitate pentru tine!

— Poate, Diana... dar ce importanță are?... Doar știu că voi muri curând!

În clipa aceea, contesa de Derby își făcu apariția în salonul de la Trevor-House. Pe vremuri, înainte de sosirea lui Rio Santo la Londra, lady Ophelia era foarte intimă cu lady Campbell. Dar legătura ei bine cunoscută cu marchizul făcuse ca relațiile lor să se răcească. Totuși, aceste relații nu încetaseră cu totul; într-o anumită lume nu-i ușor să rupi definitiv o legătură, deoarece o ruptură devine prilej de bârfă. Am văzut că lady Ophelia participase la balul de la Trevor-House.

Dar se întâmpla foarte rar ca lady Ophelia și lady Campbell să-și facă vizite fără protocol și mai ales în zilele rezervate intimilor. Un zid de etichetă se înălțase între cele două. Nu se mai iubeau.

Dimpotrivă, lady Ophelia păstrase pentru Mary Trevor un fel de prietenie, sau mai degrabă de compasiune tandră. Mary era totuși rivala ei; dar sufletul nobil al contesei de Derby nu putea urî un adversar atât de slab și inofensiv pe care i-l scosese în cale hazardul. Și-apoi spiritul ei minunat, monden, subtil care știa să distingă nuanțele cele mai imperceptibile, vedea clar, sau aproape, în adâncul inimii fetei.

Își dădu seama că adevărata rivală nu era biata copilă ci mătușa ei, lady Campbell, a cărei încăpățănare constituia o pasiune. Aceasta iubea, până la nebunie, în contul și în locul ne poatei sale.

Apariția contesei de Derby stârni o oarecare nedumerire printre obișnuiții salonului de la Trevor-House. Fiecare din ei cunoștea perfect relațiile existente între frumoasa vizitatoare și amfitrionă. Vicontele de Lantures-Luces își mângâie energic lanțul lornionului; sportivul bodogăni: "La naiba!", iar miss Cicely Kemp era pregătită să pronunțe o enormitate, *shoking* din cale afară, când lady Margaret avu bună inspirație de a-i impune printr-un gest tăcerea.

În ceea ce-o privește pe lady Campbell, care nu era firește cea mai puțin surprinsă, se ridică cu zâmbetul pe buze și porni jovială în întâmpinarea fostei prietene, ceea ce oferi lordului John Tantivy prilejul de a mormăi în gând această judicioasă reflecție:

— Într-o împrejurare asemănătoare, două iepe s-ar lua la bătaie! Astea se hârjonesc!

De altfel, termenul *astea*, în intenția lordului John, nu implică nici o comparație jignitoare pentru cea mai frumoasă jumătate a speciei cabaline.

Jucătorii de whist se ridicaseră. O primire în toată regula.

Dar pe cât de încântată și agitată părea lady Campbell, pe atât de stingherită și tulburată se simțea contesa de Derby. Faptul părea ciudat, căci lady Ophelia se bucură în toată Londra de renumele de-a fi incomparabilă în știința comportării în societate. Rivalele îi copiau ținuta, deoarece știau că nu pot obține rezultate mai bune procedând altfel decât ea.

Era foarte palidă. Frumoșii ei ochi aveau câteva urme de oboseală sau poate de lacrimi. Privirea îi era distrată, aproape pierdută.

— N-o văd pe miss Trevor — spuse ea înainte de-a lua loc. E cumva bolnavă?

Mary se afla în fața ei.

— Ah!... continuă lady Ophelia zărind-o. Te-ai schimbat foarte mult, dragă Mary!

O sărută pe frunte și, cu un gest involuntar, îi strecură mâna la piept. O retrase apoi repede și roși, de parcă ar fi săvârșit un gest urât.

Apoi se îndepărtă brusc de Mary și se duse în mijlocul grupului.

— Doamnă — îi spuse Lantures-Luces — cred că nu v-am văzut niciodată purtând o agrafă atât de minunată!

Trebuie să precizăm că lady Ophelia nu avea nici un fel de evantai pe care franțuzul să-l poată admira, cum îi era obiceiul.

— Nu vreți — continuă el — să ne dați vreo știre despre scumpul nostru Frank Perceval?

Lady Ophelia se schimbă la față.

— Vai, cum ați roșit, milady! exclamă onorabila Cicely Kemp. Și ce palidă sunteți acum!

— Te rog, iubito, te rog — murmură lady Margaret.

— Frank Perceval! bâigui lady Ophelia. Nu știu nimic... într-adevăr nimic... domnule.

— Probabil că lord John s-a-nșelat — interveni franțuzul care, în fond, avea o inimă bună.

Prevenită în acest fel, contesa făcu un efort să se stăpânească și continuă:

— L-am văzut, într-adevăr, pe domnul Frank Perceval... Suferă încă de pe urma rănii și în plus... suferă mult, domnule.

Mary o luă de braț pe miss Stewart. Cele două prietene se îndepărtară. Lady Ophelia le urmări cu-o privire îngrijorată.

Restul vizitei, care de altfel n-a durat mult, a fost penibil, în ciuda eforturilor depuse de lady Campbell cu admirabilul ei talent de-a anima o conversație. Evident, contesa suferea și, lucru ciudat, indispoziția ei semăna cu rușinea sau remușcarea.

În cele din urmă se sculă în picioare. Fiecare se grăbi s-o imite, căci, spre deosebire de alte dăți, prezența ei devenise apăsătoare pentru toți.

După ce dădu mâna cu lady Campbell și-l salută pe lord James, în loc să meargă spre ușă, se îndreptă c-un pas grăbit spre Mary, care scoase un țipăt înăbușit.

Era, fără îndoială, din pricina surprizei.

În ciuda repetatelor invitații de a-și ține gura, pe care i le adresă lady Margaret, miss Cicely Kemp susținu că vizitatoarea scosese din sin o hârtie și-o aruncase pe genunchii feței în timp ce-o îmbrățișase.

Lady Campbell aruncă o privire bănuitoare în direcția aceea. Dar nu văzu nimic.

E-adevărat că mâna albă a Dianei Stewart se întinsese, retrăgându-se apoi repede. Din fericire, onorabila Cicely Kemp nu observase mișcarea.

Contesa de Derby plecă.

Evident, nu era nici o pierdere. Cercul se formă la loc și începu să comenteze acea vizită neașteptată.

În timpul acesta, Mary, emoționată, primea pe furiș din mâinile Dianei Stewart o scrisoare pe adresa căreia recunoscuse dintr-o privire scrisul lui Frank Perceval.

Miss Cicely Kemp avusese dreptate.

Frank Perceval se prezentase singur la domiciliul contesei de Derby. Stephen îl așteptase în trăsură.

A fost nevoie de multe rugăminți, pentru ca lady Ophelia, înzestrată cu-o mare delicatețe sufletească, dar și îmbibată de-acea orgolioasă și demnă rezervă ce ține ioc de morală în lumea saloanelor, a fost nevoie deci de multe stăruințe spre a fi convinsă să încerce demersul echivoc care încheie capitolul precedent.

Să transmită o misivă clandestină unei tinere fete! Ce rușine!

Dar cazul frumoasei lady Ophelia nu era deloc un caz obișnuit.

Într-adevăr, nu știa ce amenințare întuneca viitorul domnișoarei Trevor, nu cunoștea drepturile lui Frank de-a lua apărarea sărmanei năpăstuite?

De asemenea, principalele ei scrupule erau determinate de silă, firească oricărui suflet integru, de-a săvârși un lucru echivoc. Dacă lady Ophelia ar fi socotit demersul rușinos sau numai condamabil din punct de vedere al onoarei, nimic pe lume n-ar fi putut-o hotărî să-l îndeplinească. Șovăiala ei avea o cu totul altă pricină. Se temea să nu-i facă vreun rău marchizului de Rio Santo.

Dezvăluisese deja secretul marchizului. Se căia pentru că, oricât de sigură era de dreptatea lui Frank, se temea de o luptă în care ea însăși ar fi furnizat niște arme împotriva bărbatului iubit. Trebuia oare să meargă mai departe și să dea într-un fel semnalul, deschizând ostilitățile?

Prezentată sub acest aspect, chestiunea era ușor de rezolvat. La primele cuvinte ale lui Frank, contesa deveni inflexibilă și refuză categoric.

Dar Frank avea lecția învățată. Stephen vorbi, Frank își aminti și pledă ca un avocat, dragostea derutată tăcu.

Secretul încredințat de lady Ophelia nu-i aparținea decât ei, dar Frank era legat și el prin onoare să vegheze asupra domnișoarei Trevor. Era de datoria lui să păstreze tăcere, atâta timp cât va fi posibil. Dar împrejurările sufereau modificări.

Lordul James, în sufletul căruia secretul încredințat ar fi rămas închis ca într-un mormânt, refuzase orice explicație. Avea doar două soluții.

Prima era să se ducă acasă la marchiz, să-l amenințe, să-l silească să-și abandoneze planul, arătându-i arma pe care indiscreția contesei o făurise împotriva lui.

Cealaltă era mai simplă. Să stea de vorbă cu Mary.

Dar Mary nu ieșea din casă, iar Frank nu se putea înfățișa la Trevor-House.

Aceasta a fost, în esență, pledoaria lui Perceval.

Putea oare lady Ophelia să mai ezite în fața celor două posibilități oferite? Folosind-o pe cea de-a doua, Rio Santo nu afla nimic, iar secretul rămânea între Frank și Mary Trevor.

Ea se resemnă, iar Frank scrise o scrisoare. Contesa porunci să i se pregătească trăsura și plecă la Trevor-House.

Tulburarea ei excesivă în clipa remiterii biletului lui Perceval către Mary, rezulta din cele două motive arătate mai sus. Dar acolo, sub privirile dușmănoase ale prestanței lady Campbell, rușinea era mai mare decât temerile ei de îndrăgostită. Contesa roșise: tremura, nu pentru Rio Santo, ci pentru sine.

Când părăsi Trevor-House, fruntea îi era îmbrobonată de sudoare. Se ghemui, înspăimântată, într-un colț al trăsुरii. O povară uriașă îi apăsa pieptul. I se părea că întreaga Londră vă citi a doua zi pe chipul ei crima de les-bunăvoință pe care o săvârșise.

Or, Londra, atât de îngăduitoare cu viciul acceptat, stabilit, normal, e nemiloasă față de orice vină nedefinită.

Acolo poți săvârși orice, însă într-un anumit mod. Trebuie să păstrezi aparențele și să nu te tăvălești în noroi decât după etichetă.

Când trăsura se opri în fața lui Barnwood-House, contesa era încă tulburată.

— N-aș fi făcut-o! murmură ea tremurând. Vai, nu, n-aș fi îndrăznit, Doamne!... Dar biata copilă era atât de palidă și părea să sufere atât de mult!...

* * *

Scrisoarea lui Frank nu conținea decât câteva rânduri.

Ea solicita domnișoarei Trevor, în termeni respectuoși, dar hotărâți și presanți, o întâlnire acasă la prietena ei miss Diana Stewart, verișoara lui Frank Perceval.

Mary citi și rămase o clipă absorbită.

— Crezi că un bărbat poate iubi două femei, Diana? întrebă ea după un timp.

— Nu știi, Mary? replică nechibzuit Diana. Marchizul de Rio Santo nu iubește niciodată mai puțin de patru deodată!

O lacrimă se prelinse pe obrazul domnișoarei Trevor.

— Fără îndoială că-i și Frank la fel — îngână ea — mă iubește pe mine, dar o iubește și pe femeia aceea... Eu nu-l mai iubesc.

Întinse scrisoarea Diane.

— Ascultă, Diana — continuă ea. Măine, când va veni acasă la tine să mă vadă, spune-i că sunt foarte fericită... spune-i că-i o plăcere să m-auzi cântând, să mă vezi surâzând... Spune-i că nu mă poți întrece în veselie, atât sunt de bine dispusă...

Se întrerupse, epuizată. Diana, care nu înțelegea nimic, aruncă o privire asupra scrisorii.

— Cum! Mary — strigă ea — ai curajul să-l refuzi pe bietul Frank care-i rănit și suferă?

— Oare suferă cât sufăr eu? replică miss Trevor, a cărei voce se stingea. Spune-i... îți amintești, nu-i așa, Diana?... Spune-i orice... Ei bine! Când voi fi moartă, va ști cât am suferit... dar până atunci să mă creadă fericită!

— Oh! Mary, biată Mary! murmură miss Stewart. Ce influență nefastă te-apasă! Ce mână ți-a legat ochii cu-atâta cruzime, încât te-a orbit!... Ai milă de tine și nu respinge rugămintea lui Frank. Vino mâine, fie măcar pentru a-ți lua rămas bun de la el!

— Dacă ai fi văzut-o, Diana — răspunse Mary, recăpătându-și oarecum forțele prin gelozie — dacă ai ști ce frumoasă-i!... Nu, oh! Nu, nu mă duc!

Ca toate firile slabe, Mary era excesiv de încăpățânată. Miss Stewart renunță s-o convingă.

A doua zi, la ora stabilită, Frank Perceval alergă la întâlnire. Diana era singură în salonul mamei ei. Fu nevoită să-i transmită lui Frank trista veste a refuzului.

Dar Frank n-avu răgazul să-și mistuie tristețea. Diana abia terminase de vorbit, când miss Trevor își făcu apariția, fără să se anunțe.

Deși era dimineață și miez de iarnă, purta o rochie albă. Una din acele grațioase pălării de paie, pe care doamnele din lumea bună le poartă în orice anotimp, îi ținea strâns părul din care câteva bucle se respirau muiate de aerul umed de afară.

Străbătu salonul cu pasul ei suplu și ușor de altădată și-i întinse mâna mai întâi Diane, apoi lui Frank.

După aceea, se așază între ei doi, cum obișnuia pe vremuri, înaintea plecării lui Perceval în călătorie.

— Toată noaptea v-am visat pe amândoi — spuse ea. V-am visat cu ochii deschiși, căci de multă vreme am uitat censeamnă somnul... M-am gândit că Diana mă va socoti rea la suflet și-am vrut să-l văd pe Frank... aș spune chiar pe dragul meu Frank — adăugă ea c-un zâmbet — ca să-l asigur că Mary Trevor continuă să-i dorească fericirea.

Rosti aceste cuvinte cu glas obișnuit, ferm și netulburat de nici o emoție.

— Ajută-mă, Frank — continuă ea. Pălăria asta-i prea grea pentru capul meu, îmi apasă fruntea... Mulțumesc, Frank — continuă ea cu-o amărăciune imperceptibilă, când Perceval îi îndeplini rugămintea — în timpul călătoriei tale n-ai uitat arta de-a sluji doamnelor.

Părul ei lung, eliberat din strânsoare, îi căzu în bucle ușoare pe umeri încadrându-i cu reflexe aurii contururile palide ale chipului. Era încă frumoasă, dar frumusețea ei părea să nu mai aparțină acestui pământ. Semăna cu una din acele fecioare pe care ni le înfățișează poezia cețoasă a lui Ossian, ieșind din mormânt și dăruindu-se vântului din nord ce le ia cu el, făcând să le fluture în depărtare coștele bălaie și vălurile diafane.

Se uită rând pe rând la Perceval și la Miss Stewart care rămăseseră amândoi muți de uimire.

— Pari tristă, dragă Diana — spuse ea. Și tu, Frank, te-ai schimbat mult... Nu știu dacă am să mor sau am să-mi pierd mințile...

Aceste cuvinte ciudate fură rostite cu degajarea pe care-o folosești atunci când schimbi idei obișnuite într-o conversație banală, dar ele căzură ca plumbul pe inima lui Frank și-o făcură pe Diana să tremure.

Mary nu luă seama la impresia dureroasă pe care o stârnise și-și scutură capul, cu un soi de cochetărie copilărească.

— Diana — continuă ea deodată — ți-ai uitat rolul?... Când ne aflăm astfel, tustrei împreună, după câteva minute îți venea cheful să cânti la pian... Ai uitat, dragă Diana?... Frank și cu mine rămâneam atunci singuri...

Miss Stewart stătea nemișcată. Mary bătu cu piciorul în covor.

— Ei bine! Diana! strigă ea nerăbdătoare. Cât timp vei sta aici, Frank nu-mi va spune că mă iubește!...

Diana se ridică, parcă acționată de-un resort mecanic și se îndreptă încet spre pian. Mary îi oferă mâna lui Perceval care-o contempla impresionat. Culoarele fugare pe care nerăbdarea recentă i le adusese în obraji dispărură. Își lăsă capul pe piept și nu mai scoase o vorbă.

Diana își plimbă mașinal degetele pe claviatura pianului din care își luă zborul câteva note la întâmplare.

Aceste sunete neașteptate avură pentru Mary Trevor efectul unui șoc. Tresări violent, își ridică brusc capul și-și retrase mâna.

— Oh! exclamă ea suspinând prelung.

Apoi, privindu-l pe Frank de parcă l-ar fi văzut atunci pentru prima oară, se îndepărtă de el adăugând:

— Ce cauți aici, milord?

— Mary! Draga mea Mary! strigă Frank. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă... nu fi crudă ca tatăl tău... nu mă respinge înainte de a-mi fi ascultat justificarea... Te iubesc, Mary! N-am iubit niciodată pe altcineva decât pe tine!

Miss Trevor făcu un efort vizibil pentru a-și păstra pavăza de răceală cu care se apăra.

— Milord — spuse ea — cuvintele dumitale mă uimesc. De ce să te justifici? Nu te-acuz de nimic... Ar însemna să dăm prea multă importanța unui trecut îndepărtat, pe care suntem pe cale de a-l renega amândoi.

— Amândoi, Mary!... Oh! Nu... cel puțin eu, nu! Acest trecut va fi de-a pururi cea mai scumpă amintire a mea... Doamne! e deci adevărat că nu mă mai iubești!...

— Da, milord.

— Și poți să mi-o spui în față, fără tulburare și fără păreri de rău, Mary?

— Pot și trebuie s-o spun, milord, pentru că sunt logodnica marchizului de Rio Santo.

Capitolul XXIV - Confidența

Numele marchizului de Rio Santo, rostit de Mary Trevor, străpunse inima lui Frank ca un pumnal; trăsăturile lui, chinuite de febră și de urmările rănirii, îi exprimau elocvent durerea cumplită din suflet. O clipă, nu reuși să răspundă nimic.

Inima fetei, în momentele acelea, se avânta spre el. Biata Mary se învinuia pentru suferința lui Perceval. Eliberată pentru moment de obsesia inexplicabilă exercitată asupra ei de lady Campbell, simțea că iubește.

Dar una din principalele trăsături de caracter ale lui Frank era o mândrie excesiv de susceptibilă. Odată trecută prima clipă de durere, se retrase în orgoliul său, acoperindu-și rana cu un vâl.

Cursul ideilor i se schimbă. Furat de dragostea pe care o nutrea, era pe punctul de-a uita adevăratul scop al vizitei sale. Venise să acuze. Dacă i-ar fi explicat prezența Susannei la Dudley-House, biata copilă, înduioșată și căindu-se pentru răul pe care-l săvârșise, ar fi cedat imediat bucuroasă!

Dar Perceval nu găsi de cuviință să continue în momentul acela explicația anunțată.

— Doamnă — spuse el cu o voce gravă și hotărâtă, oare o silea să-i acorde atenție — nu știam că ești logodnica marchizului de Rio Santo, dar dacă aș fi știut, m-aș fi grăbit și mai mult să te-ntâlnesc... Acum, nu mai vorbesc din punctul meu de vedere. Orice s-ar întâmpla, pe buzele mele nu vor mai apare nici plângeri, nici rugăminți... Voi încerca să uit, ca și dumneata, amintirile scumpe de dragoste care au fost cea mai prețioasă comoară a mea... Între noi nu mai există jurăminte; te dezleg, doamnă, de cele pe care mi le-ai făcut.

Mary asculta, păstrându-și atitudinea distantă de la începutul convorbirii, dar deja învinsă în adâncul inimii și înfrângându-și cu greu lacrimile care voiau să izbucnească.

Miss Stewart, care continua să se afle la pian, își lăsă degetele să alerge la întâmplare pe clape, cântând, fără să-și dea seama, refrenul naiv al unui cântec galez.

— Dar dacă nu mai am nici o speranță — continuă Perceval a cărui voce se îndulcise — încă iubesc și n-am făcut nimic care să mă priveze de dreptul de-a te ocroti și de-a înlătura, pe cât îmi stă în putere, groaznica nenorocire ce atârna asupra capului dumitale...

— Nu te-nțeleg, milord — bâigui Mary.

— Am să mă explic, doamnă... Oh! Nu te teme că vei găsi în cuvintele mele amărăciune sau reproșuri... Sentimentul de mânie pe care mi l-a stârnit primirea dumitale indiferentă nu-mi mai tulbură inima... Ai suferit, Mary, ai suferit mult și încă mai suferi... Dumneata care, când am plecat, erai atât de plină de tinerețe și de viață... Ah! Biată Mary, te iert...

— E-adevărat c-am suferit mult, milord... și trebuie să-ți par schimbată — spuse miss Trevor. De când nu te mai iubesc, zilele îmi sunt lipsite de bucurie, iar nopțile mi se scurg în lacrimi... De ce?... Nu știu... Îl iubesc pe marchizul de Rio Santo care, la rândul lui, mă iubește... Ar trebui să mă simt nefericită?

— Sărmană Mary! repetă Frank, uitându-se la ea cu o compasiune de nedescris. Spui că iubești?... Nu... Dacă ai iubi, n-ai spune-o... te-ai teme că-mi zdrobești inima...

— Oh! Nu, milord — îl întrerupse Mary ai cărei ochi se umeziră. E mai frumoasă decât mine... Lacrimile nu i-au stricat tenul... Oh! Nu, nu mă tem să-ți spun că nu te mai iubesc.

— Prin urmare ai văzut-o și dumneata, doamnă? întrebă Perceval.

— Da milord, am văzut-o... Nu știu de ce, văzând-o am simțit că mor... Vai! Frank, mintea mi-e la fel de slabă ca și inimă... Am crezut că, poate, te mai iubeam încă... Da, am văzut-o... urcă scările în Dudley-House... Tata a urmărit-o... Și astfel am devenit logodnica marchizului de Rio Santo.

Își duse mâna la frunte și închise ochii.

— Deci ai devenit a lui silită și luată prin surprindere? strigă Frank.

— Cine ți-a spus asta milord? întrebă Mary ridicându-și capul. Oare nu orice femeie trebuie să fie mândră de dragostea marchizului de Rio Santo?

În loc să răspundă, Frank își întoarse privirea.

— Sunt o proastă — continuă miss Trevor. M-am frământat cumplit, deși ar fi trebuit să mă bucur... Nu trebuia să mă simt fericită că fusesem dată uitării, când eu însămi nu mai iubeam?

— Doamnă — spuse Perceval încercând pentru a doua oară să scape de sub influența slăbiciunii sale sentimentale — nu mi-e dat să-nțeleg ce se petrece în adâncul inimii dumitale... În ce mă privește, n-am încetat nici o clipă să te iubesc și aș putea să mă justific c-un singur cuvânt...

— Justifică-te — murmură miss Trevor.

Frank îi luă mâna și-o sărută.

— Cei ce ți-au orbit astfel inima loială și bună, Mary, sunt niște oameni nespuse de cruzi — spuse el. Oh! Da, te-am iubit întotdeauna... te voi iubi mereu!

— Dar femeia aceea, milord?

— N-o cunosc, Mary... Femeia aceea a jucat la căpătâiul meu o comedie perfidă și infamă... femeia aceea era plătită.

— De cine, Frank?... Doamne! De ce nu pot s-o cred?... De cine?

— Fără-ndoială, de cel care a-ncercat să mă otrăvească atunci când am fost rănit...

— Of! Frank!... murmură biata copilă înspăimântată.

— De singurul om din lume care avea interes să mor sau să fiu nefericit.

— Oh Doamne! Doamne! izbucni în plâns Mary. Au încercat să te ucidă, Frank, dragul meu Frank... Și eu care te respingeam!...

Se opri. Privirea ei deveni mohorâtă și fixă.

— Și eu care sunt acum logodnica lui! adăugă ea. Destul, milord, nu te cred.

— Sărmana copilă! murmură Frank din ce în ce mai emoționat. Cine-a putut să-și bată joc de ea în halul ăsta?

— Ascultă — continuă el deodată. N-am venit aici nici pentru a-ți reproșa purtarea, nici ca să mi-o justific pe-a mea... Am venit să te opresc pe marginea unei prăpăstii... Ceea ce voi face pentru dumneata, aș face-o pentru oricine, căci procedând astfel îmi îndeplinesc datoria de gentilom... Ascultă-mă.

Mary îl privi cu teamă, subjugată de solemnitățile cuvintelor sale.

— Există la Londra o femeie cu suflet nobil care a avut milă de dumneata și de mine — continuă Perceval. Mi-a dezvăluit taina ei, ca să te salvez. Juri că vei păstra acest secret, Mary?

— Ce mă privește asta pe mine, milord?

— E vorba despre trecutul omului care îți este impus spre a-ți deveni soț cu de-a sila.

— Milord, nu pot s-asculț nici un cuvânt jignitor la adresa marchizului de Rio Santo.

— Totuși, ai să m-asculți Mary — strigă Frank — ai să m-asculți, dacă te rog...

Își trecu brațul în jurul taliei fetei a cărei frunte se însenină.

— Ai să m-asculți — continuă Frank — căci mă mai iubești, Mary, în ciuda lor și-a ta!

— E-adevărat! gândi cu voce tare biata fată. Frank, odinioară te iubeam mai puțin ca acum!... Dar sunt logodnica lui...

Își încolăci brațele în jurul gâtului lui Perceval, cu nepăsarea grațioasă a unui copil și începu să-l privească surâzând blajin.

— Nu trebuie să te bucuri, dar nici să te-ntristezi, iubitul meu Frank — adăugă ea. Vezi tu... nu mai am nici o putere... în îndurarea lui, Dumnezeu cel milostiv îmi trimite moartea...

— Nu, nu vei muri, Mary! strigă Frank simțindu-și inima copleșită de tulburare. Fericirea îți va reda viața... Voi împiedica să se încheie această căsătorie odioasă. Jură-mi Mary, jură-mi că vei păstra secretul pe care mi l-a încredințat lady Ophelia.

— E bună și suferă ca și mine — spuse Mary. Jur!

Frank o trase la pieptul lui.

— Mary — continuă el în șoaptă — știi că lady Ophelia trebuia să fie soția marchizului de Rio Santo?

— Știu că-l iubește — răspunse Mary.

— Ți-aduci poate aminte de-un străin venit la Londra, odată cu marchizul, și pe care deci eu n-am avut cum să-l cunosc. I se spunea cavalerul Weber.

— Mi-aduc aminte, Frank... după trei luni a plecat în India.

— Nu, Mary... cavalerul a plecat mult mai departe și nu se va mai întoarce niciodată din călătoria sa... cavalerul a fost asasinat.

Frank o simți pe biata copilă tremurând în brațele sale.

— Era tânăr — continuă el — bogat și distins. La unul din balurile de la Almack, din stagiunea trecută, s-a-ndrăgostit

nebunește de contesa Ophelia care, prinsă încă de pe atunci în mrejele marchizului, a trebuit să respingă la început stăruințele noului precedent. Dar Weber nu s-a lăsat descurajat. I-a scris contesei o scrisoare pasionată în care-o conjura să nu-și unească soarta de cea a lui Rio Santo. În scrisoarea aceea vorbea, pe ocolite, despre niște primejdii teribile care o așteptau din partea marchizului și se oferea să dea în vileag unele fapte atât de grave, încât contesa ar fi trebuit să fie nebună dacă acceptă să se mărite cu el. "Dacă nu voi primi nici un răspuns, milady" — spunea el în încheiere — "măine la orele unsprezece dimineața mă voi prezenta la dumneavoastră acasă". Contesa nu luă în seamă cele scrise și, în primul moment, nici nu se gândi să răspundă. Totuși, seara, își aminti de ultima frază și hotărî să-i scrie câteva rânduri, spre a evita vizita anunțată de cavalerul Weber. Dar, ca să răspundă, avea nevoie de adresa cavalerului. Contesa căută scrisoarea pe care-o aruncase, desfăcută, pe covor. Scrisoarea dispăruse. În ziua aceea, doar marchizul de Rio Santo intrase în budoarul ei...

Inima fetei bătea în salturi neregulate lângă pieptul lui Frank. Acesta încercă o teamă nedeslușită și-și luă mâinile din jurul taliei ei pentru a se îndepărta și-a o privi mai bine. Mary era foarte palidă, atâta tot. Nu părea să sufere mai mult ca de obicei. Diana Stewart cânta un vals a cărui armonie discretă se înălța ca o barieră între urechile ei și confidența lui Perceval.

Acesta continuă:

— Contesa petrecu o noapte neliniștită și agitată. A doua zi, la orele zece, marchizul de Rio Santo era acasă la ea. Lady Ophelia nu mi-a povestit amănuntele întrevederii. Tot ce știu e că marchizul de Rio Santo adusese două spade sub mantaua sa și că lady Ophelia, cedând rugămintilor lui, îl lăsase singur în salon, după ce dăduse dispoziția ca domnul Weber să fie introdus acolo când va veni. Nimeni nu poate ști exact ce s-a petrecut între marchiz și cavaler, deoarece întrevederea lor n-a avut martori. Contesa, care se prăbușise pe jumătate moartă, pe-a sofa în camera învecinată, a auzit doar niște șoapte. Marchizul porunceă; cavalerul părea că se apără și imploră. Apoi s-a făcut tăcere și, după un timp, contesa a auzit zăngănitul unor spade ce se încrucișau. În mai puțin de-o jumătate de minut, unul dintre combatanți căzugreoi pe covor. Contesa sări de pe canapea; se temea pentru Rio Santo. Dar, când deschise

ușă, marchizul de Rio Santo se afla în picioare, nemișcat, în fața cavalerului neînsuflețit, întins pe jos. "L-ai ucis, milord!" strigă ea. "Doamnă" se mărgini să răspundă Rio Santo "voia să ne despartă"!...

— Mă ascuți, Mary?

Frank puse această întrebare neașteptată, deoarece, de câteva secunde, întreaga înfățișare a fetei era ciudată. Stătea țeapănă pe scaun; pieptul ei, ce se agitase mai înainte, nu mai tresărea. Ochii mari deschiși păreau să nu vadă nimic. Îmbrăcată toată în alb, nemișcată; semăna cu-o fermecătoare statuie de marmură.

Nu răspunse la întrebarea lui Frank.

Speriat, acesta îi luă mâna. Era de gheață...

— Mary! Mary! strigă Frank. Ce-i cu tine?... Răspunde-mi.

Aceași tăcere, aceeași nemișcare.

— Oh! Diana! strigă Perceval. Vino, te implor... Mary a murit!

Miss Stewart sări ca arsă de la pian și rămase fără grai văzând-o pe Mary.

— A murit! murmură ea în sfârșit. Nu se poate... Privește! Spatele ei nici nu se mai sprijină de spătarul scaunului... Mary! Pentru numele lui Dumnezeu, Frank, ce i-ai făcut?

— I-am spus cine-i Rio Santo, logodnicul ei — răspunse Perceval... Oh! Diana! Nu cuvintele mele au zdrobit-o... șocul e mai vechi... Sărmană martiră! Cu câtă cruzime i-au torturat inima! Nădăjduiesc că Dumnezeu ne-o va reda... Dar cine-o fi oare vinovat de-acest lent supliciu, ce călău neînduplecat?...

— Ascultă! îl întrerupse Diana. Aud un zgomot. Nimeni nu trebuie să afle...

Se repezi la ușă, dar era prea târziu: se trezi față în față cu lady Camphell.

— Mary și Frank! exclamă aceasta pe un ton plin de mânie. Cum, Miss Stewart — adăugă ea dând vocii o inflexiune de dispreț amar — casa mamei dumitale găzduiește asemenea întâlniri?

— Doamnă — răspunse Diana roșind, nu-i momentul...

Arătă printr-un gest spre Miss Trevor care continua să stea nemișcată, țeapănă, ca împietrită.

— Întotdeauna-i momentul potrivit să te indignezi împotriva unei acțiuni josnice și de neiertat, domnișoară — continuă sec lady Campbell care nu bănuia ce se întâmplă cu Mary.

— Ah! Doamnă! Doamnă! strigă Miss Stewart, neputând să-și mai stăpânească ciuda. Frank Perceval întreba adineauri cine-o fi călăul, neînduplecatul călău în stare s-o tortureze până la moarte pe această blândă și dulce copilă!...

— Deci ea-i! murmură Frank, săgetând-o pe lady Campbell cu-o privire plină de ură.

Aceasta arboră o mină de demnitate jignită și trecu prin fața Diane și-a lui Frank, cu capul sus, îndreptându-se spre Mary.

— Vino, copila mea — spuse ea — să ieșim din casa asta în care n-ar fi trebuit să intri...

Cum Mary nu răspundea nimic, încercă să-i ia mâna, dar venind în contact cu degetele ei de marmură, scoase un țipăt și căzu înspăimântată pe-un fotoliu.

Frank se-apropie cu pași ușori.

— Când am plecat, am lăsat-o tânără, frumoasă, fericită — spuse el c-un glas în care indignarea se amesteca cu lacrimile — fericită, mă-nțelegeți?... Și acum, iată unde ați adus-o!... Ah! Va trebui să dați socoteală, dar nu în fața oamenilor, doamnă... Dumnezeu să vă ierte...

Capitolul XXV - Catalepsie

Portretul înaltei doamne, lady Campbell, ar trebui retușat la fiecare pagină a povestirii. Caracterul ei avea mai multe părți bune decât rele, iar răul pe care-l făcea nu era voit. Numai că nu trebuia să i se dea pe mâna fete tinere, deoarece excesul de bune intenții o îndemna să devină nefastă pentru elevele ei. Asemenea femeii aleg pentru ele, iubesc pentru ele și, poate — cine știe? — s-ar mărita bucuroase în locul lor.

În fond, lady Campbell nu merita cuvintele aspre adresate de Perceval. Și totuși, Perceval era îndreptățit să i le adreseze. Aceasta ar putea să pară o contracție, dar este adevărul adevărat. Spirituală femeie își ucisese nepoata din prea multă

prietenie, fără alt gând decât acela de-a o face cea mai fericită dintre domnișoarele din West End. Avea inima ușoară, conștiința împăcată.

Ce altceva urmărise decât binele? Și cu cât efort, Doamne! Câte strădanii pentru a duce la bun sfârșit căsătoria proiectată!

...

De aceea, ultimele cuvinte ale lui Frank nu avură efectul la care se aștepta el. Nu le înțelese.

De altfel, în momentul acela era pradă unei neliniști atât de reale, unei dureri atât de adevărate, încât lipsa ei de judecată nu trebuie să surprindă deloc. Lady Campbell o iubea sincer pe Mary și, ca s-o înțelegem mai bine, entuziasmul ei excesiv pentru marchizul de Rio Santo se datora tandreței nutrite față de Mary. În mintea ei, erau căsătorii de mult.

După ce Frank plecă, luă mâna domnișoarei Stewart.

— Scumpa mea copilă — spuse ea — știu că ești bună și-mi vei ierta ieșirea de adineauri... Țin la tine, fiindcă știu că o iubești pe sărmana mea Mary și n-am vrut să te jignesc... Dar, fie-ți milă, nu-mi ascunde nimic! Ce s-a petrecut între ei?

— Nu știu, doamnă — răspunse Diana — și chiar dacă aș ști, aș ruga-o pe înălțimea voastră să-și amâne întrebările pentru altă dată... Cred că cel mai urgent lucru este să venim în ajutorul fetei.

— Ai dreptate, copila mea... ai dreptate, domnișoară — murmură lady Campbell — am s-o transport pe nepoată-mea la Trevor-House.

— Mă tem că nu veți putea face acest lucru, doamnă... Oricum, ar trebui avizul unui medic... Să trimit după doctorul mamei?

— Nu, frumoasă scumpă, nu... Fiindcă ești atât de bună... trimite după doctorul Moore în Wimpole Street 10... Marchizul de Rio Santo ni l-a pus la dispoziție.

Un groom plecă numaidecât în Wimpole Street spre a-i aduce pe doctorul Moore, care ocupa locuința din imediata vecinătate a celei rezervate Susannei, sub numele de prințesa de Longueville.

În așteptarea doctorului, lady Campbell și miss Stewart se agitară, fără zgomot, în jurul bolnavei. Această boală ciudată le umplea de uimire și de spaimă. Bănuiau că miss Trevor trăia, dar nu puteau fi sigure, căci Mary n-avea nici respirație, nici

puls, nici căldură. Dezolată, lady Campbell acuza cerul, întâmplarea, pe Frank, tot ce există pe lume, în afară de ea însăși. Diana, îngenunchată lângă Mary, îi ținea una din mâinile reci și plângea în liniște.

În sfârșit, Moore își făcu apariția. Acest medic avea o siguranță în aprecierile de la prima vedere, încât devenise aproape proverbial în lumea confrăților săi. O singură privire îi fu de ajuns spre a-și da seama ce se întâmpla cu domnișoara Trevor. Fața lui placidă nu exprima nici surprindere, nici neliniște, dar pentru un ochi atent, accelerarea subită a pasului, de obicei atât de măsurat, ar fi fost o dovadă a gravității situației.

— Domnule, oh! Domnule! exclamă lady Campbell. Spuneți-ne cât mai degrabă, de ce anume trebuie să ne temem și ce putem spera?

Printr-un gest, doctorul îi recomandă să tacă.

Diana, care stătea deoparte, privea cu atenție chipul de nepătruns al lui Moore și încerca să-i ghicească gândurile; dar pe trăsăturile acelea de bronz nu era scris nimic. Doctorul luă un fotoliu și se așeză drept în fața lui Mary. După aceea, se lăsă pe spate și-o privi atent vreme de-un minut.

— Milady, vă rog să pregătiți numaidecât niște făină de muștar și apă — spuse el continuând să privească bolnavă. Dar mai întâi, un lighean și niște apă.

Abia atunci apărură ceva pe fața doctorului care părea muncit de gânduri profunde și curiozitate.

Se ridică și-și apropie obrazul de gura bolnavei. Ceea ce nu simțiseră Diana și lady Campbell, descoperi Moore: Mary respira. O răsuflare imperceptibilă și rece izbi ușor obrazul doctorului. Îi puse mâna pe piept: inima bătea, dar atât de încet încât era nevoie de niște degete experimentate pentru a simți slabele pulsații.

— Asta-i! Da, asta-i! murmură el cu un fel de satisfacție.

Lady Campbell și Diana se îmbrățișară la auzul acestor cuvinte care le bucurau nespuse.

Doctorul își frecă mâinile și se așeză iar.

Se aduse ligheanul cu apă. Doctorul își scoase trusa și luă o lanțetă.

— la să vedem — spuse el.

Întinse brațul țeapăn al bieteii Mary. Vena deschisă lăsa să cadă picătură cu picătură câteva lacrimi de sânge.

— Bun! spuse doctorul.

Abia dăduse drumul brațului domnișoarei Trevor, când acesta, descriind o curbă ușoară, își relua poziția inițială.

— Afecțiune rară, misterioasă, teribilă — murmură Moore că și cum ar fi citat ceva — care în viață are toate caracteristicile morții, iar în moarte principalele trăsături ale vieții... Asta-i!... Eter, miladies, eter și opium, vă rog!

Îi dădu feței o mică doză de eter și alta de opium și continuă:

— Leac băbesc!... Dacă izbutește, va trebui să-mi rup diplomele... dar copila rezistă... bravo!... Eram sigur!

— O va salva, doamna — spuse miss Stewart împreunându-și mâinile.

— Oh! Draga mea — răspunse lady Campbell — marchizul de Rio Santo ni l-a pus la dispoziție.

În clipa aceea, o cameristă aduse muștarul cu apă. Moore aplică compresele fierbinți pe picioarele delicate și micuțe ale domnișoarei Trevor. Apoi se așază din nou și, punându-și ochelarii, reîncepu s-o privească.

— Pregătiți un pat, vă rog, doamnelor — spuse el după câteva minute. Un pat tare, fără perne, înclinat... Oh! De mult doream să-ntâlnesc un asemenea caz!

Diana și Lady Campbell se priviră uimite.

— Așa-s toți doctorii, scumpa mea copilă — spuse cu timiditate lady Campbell.

— Veniți! strigă deodată Moore. Veniți să vedeți: e ciudat, pe onoarea mea, mai ciudat ca orice pe lume!... Compresele astea ar fi străpuns și pielea unui taur. Apropie de nări șervetul îmbibat. Muștarul a fost excelent, apă clocotită de mi-am ars degetele... Ei bine, priviți!

— Are picioarele albe ca varul, domnule doctor — spuse lady Campbell. E semn bun?

— Cred, milady... m-am temut la-nceput să nu fie vorba de o isterie obișnuită, dar e cazul unei strașnice și minunate catalepsii! O catalepsie! continuă el entuziasmat. O afecțiune rară, misterioasă, teribilă! Care în viață are toate caracteristicile morții, iar în moarte principalele trăsături ale vieții... Ah! De

douăzeci și cinci de ani de când profuez e pentru prima oară când văd așa ceva!

— Omul ăsta-i nebun, milady — exclamă miss Stewart îngrozită.

Moore tresări și-și coborî privirea.

— Doamnă — spuse el Dianei pe un ton de aspru reproș — cei ce se consacră științei, pentru a-i dăruia toate clipele existenței lor, nu cunosc legile tranzitorii și convenționale care rânduiesc viața lumii... Uneori, li se-n-tâmplă să gândească cu voce tare și, cum gândurile lor sunt mai presus de puterea de-nțelegere a vulgului, aud foarte adesea murmurându-se în jurul lor: "Omul ăsta-i nebun!" Dar ei nu se lasă deloc impresionați, doamnă, deoarece știu să disprețuiască jignirea și să ierte ignoranța.

Diana, biata fată, bâigui niște scuze.

Între timp, Mary Trevor continua să stea nemișcată, împietrită. Nici sângerarea, nici opiumul, nici eterul, nici compresele nu izbutiseră să aibă vreun efect, cât de mic, asupra toropelii ei.

Două cameriste o luară pe Mary în brațe și-o așezară pe patul pregătit după indicațiile doctorului Moore. Acesta o culcă el însuși și reuși, după mari eforturi, să-i îndoiaie membrele înțepenite.

— E-un lucru foarte simplu — murmură el pentru sine. Tânăra era de multă vreme într-o stare cu totul împotriva firii... cunosc multe femei mai viguroase decât ea, care n-ar fi rezistat atâtea zile. Sistemul nervos îi era excitat la culme... Tot timpul trecea prin stări epuizante, alternate, de surexcitare și atonie... Pe scurt, era supusă, într-un alt mod, unui tratament analog celui aplicat copilei drăguțe pe care mi-a vândut-o Bishop cu-o sută de guinee și pe care fac experiențe în Wimpole Street... Astăzi a suferit un șoc violent... Sângele i s-a coagulat în vine... iar creierul i-a fost atins de paralizie... Dar asta nu-i totul. Trebuie să caut, să observ, să descopăr...

Încearcă să-nchidă pleoapele bolnavei. Cedară fără prea multă rezistență la presiunea degetului, dar se redeschiseră încet.

— Doamnă — continuă el cu glas tare — trebuie să cunosc de ce natură-i evenimentul care-a precedat, care-a declanșat, fără-ndoială, leșinul domnișoarei Trevor.

— Deci nu-i vorba decât de-un leșin, doctore?

— Moarte-i un leșin prelungit la infinit, doamnă... Dați-mi voie să vă repet că trebuie să-mi spuneți...

— Nu știu, domnule, habar n-am... Doar dacă miss Stewart ar vrea...

— Tot ce știu — răspuse Diana — este c-a stat de vorbă foarte mult timp cu Frank Perceval.

— A-ah!... făcu doctorul, prelungind această elastică silabă.

— Încă de dimineață, când a venit, părea tulburată și stăpânită de idei ciudate...

— Perfect, doamnă... Și... care-a fost motivul venirii dânzei? Diana roși și tăcu.

— Doamnă — continuă Moore autoritar. Miss Trevor e foarte grav bolnavă... trebuie să-mi răspundeți.

— Promise o scrisoare de la Frank — spuse încet Diana.

— Era deci un complot! exclamă lady Campbell.

— Ah!... făcu doctorul. Onorabilul Frank Perceval s-a vindecat foarte repede!... Am avut și eu o oarecare contribuție, doamnelor... Prin urmare, nu putem afla ce s-a petrecut între miss Trevor și el?

— Nu, domnule — răspuse Diana.

Moore îi aruncă o privire scrutătoare.

— Doamnelor, vă prezint omagiile mele — spuse el întorcându-se spre Mary.

Diana îl privea cu spaimă și dispreț. Cât despre lady Campbell, privirea îi era atrasă, printr-un soi de fascinație, către ochii sticloși și ficși ai bolnavei.

Doctorul se ridică după câteva minute și salută în tăcere, luându-și rămas bun.

— Oh! Nu ne părăsiți astfel, domnule doctor — exclamă lady Campbell. Spuneți-ne cel puțin că există speranțe!

— Miss Trevor n-a murit, doamnă — răspuse rece doctorul.

Își trase mânușile cu grijă și adăugă:

— Am să vi-l trimit pe Rowley, asistentul meu, care-i va aplica bolnavei o ventuză... Voi reveni diseară!

— Doamne! Doamne! murmură lady Campbell descurajată, după plecarea doctorului. Ce nenorocire îngrozitoare!... Tocmai când era atât de aproape de fericire!... Uite, draga mea, ce privire înspăimântătoare are Mary!... Oh, dacă mai rămân mult lângă biata fată simt că mor!

— Doamnă — răspunse miss Stewart — dacă doriți, rămân eu singură de veghe...

În timpul acesta, Moore se afla în trăsura sa, gonind spre Wimpole Street.

— Rowley să coboare în cabinetul meu — porunci el groomului care-i deschise ușa.

Asistentul-chirurg-farmacista-asasin apăsă aproape numaidecât.

— Ei bine, Rowley! Întrebă doctorul. Ce mai face drăgălașa noastră păsărică?

— Tot în colivie, domnule — răspunde ciudatul personaj rânjind cu-o oarecare bonomie. Zău, dacă micuța nu și-ar da un picior să poată alerga șontâcând cu celălalt spre libertate...

— E tot la regim?

— O jumătate de uncie de pâine la două zile.

— Camera-i ferită de lumină?

— Ca un horn. În locul fetei, aș fi murit până acum de douăzeci de ori.

Moore ridică din umeri.

— Ah! — continuă Rowley — nu trebuie să vă faceți griji, e mult schimbată, prăpădită... dar se ține bine! Asta mm cam încurcă... Azi-dimineață am lăsat-o să doarmă, în loc s-o trezesc din zece în zece minute, cum ne-am înțeles... Când a adormit, am intrat s-o văd... ce vreți, eram curios... Ah! Pe legea mea, treaba merge grozav! Nu mai are pe ea decât pielea și oasele... Ce gâfâieli, ce tremurături... Ah! E-o experiență grozav de izbutită!

Rowley își scoase ceasul.

— Fir-ar să fie! strigă el. I-am îngăduit să doarmă treisprezece minute, afurisită! Formidabil! Am s-o trezesc cu trâmbița...

Asistentul-otrăvitor ieși în mare grabă.

O clipă mai târziu, se auzi o voce tunătoare mugind la etajul superior. Îi răspunse un țipăt stins de femeie.

Trecuseră cinci zile de când — Clary Mac-Farlane căzuse în mâinile lui Bob Lantern care o *cedase* lui Bishop. Acesta o adusese doctorului Moore.

De atunci, Moore o ținea închisă în casa lui din Wimpole Street.

Acolo se trezise după îndelungatul somn artificial provocat de lichidul furnizat de domnul Bishop, din care drăgălașa și prea bună doamnă Gruff vărsase o doză zdravănă în faimosul *scotch-ale* de la hanul *Regele George*.

Deșteptarea nu se lăsase mult așteptată. Abia trecuse un sfert de ceas, din clipa în care asistentul Rowley închisese ușa camerei amenajată pentru primirea ei, când fata deschise ochii.

La început nu-și dădu deloc seama de situația în care se afla. Credea că doarme încă un somn greu și fără vise, dat fiindcă un întuneric dens, compact, de nepătruns o înconjura. Amintirea însă o trezi de-a binelea.

— Tata! murmură ea. L-am văzut pe tata...

Scena de pe Tamisa reapăru în mintea ei nedeslușit, confuz, în sfârșit așa cum o înregistrase în scurtul interval de timp când își venise în fire, între somnul letargic și leșin.

Un singur lucru îi apărea clar pe fondul întunecat al memoriei: figura palidă a lui Angus Mac-Farlane luminată de razele lunii.

Amintirea evenimentelor anterioare era mai vie și mai completă. Își amintea de camera încăpătoare de la hanul *Regele George*, de sora ei dormind și de lupta îndârjită cu somnul.

Gândul acesta o copleși.

— Sărmana Anna! spuse lăsându-și capul în piept. Or fi omorât-o... Dar de ce nu m-au ucis și pe mine?...

Se opri brusc. O undă de speranță coborâse în sufletul ei.

— Anna! rosti ea în șoaptă, întinzându-și brațele în stânga și în dreapta. Dacă o fi aici!... Anna!

Brațele întâlnește pretutindeni vidul, nici un răspuns.

"Oh! gândi ea. Anna a murit... Dar eu?... Noaptea asta adâncă, tăcerea... Și eu... De ce nu m-or fi ucis?"

La început era o idee vagă, mai degrabă o nădejde decât o teamă; apoi prinse rădăcini. Se credea transformată, dacă nu zdrobită. Avea impresia că nu se mai recunoaște.

— Moartă!... Asta-i deci moartea! continuă ea. O noapte veșnică, fără stele... Oh! Mi-amintesc! Am blestemat în casa aceea afurisită... Cu ce-am păcătuیت față de Dumnezeu, am spus, să merităm un martiriu atât de crud!... Am spus-o... Și Dumnezeu m-a pedepsit!

Rămase câteva clipe tăcută și cufundată în gânduri. După cinci-șase secunde, adăugă cu-o voce liniștită:

— Anna, scumpa mea Anna, trebuie să fie în cer...

Își încrucișă brațele pe piept; contactul cu propriu-i trup o făcu să tresară.

— Nu, n-am murit! Își spuse ea. Am fost îngropată de vie. Noaptea!... Noaptea asta-mi arde ochii... Oare cât timp trebuie să suferi astfel înainte de-a muri!...

Energia ei înnăscută o făcu să nu se lase copleșită fără luptă. Inima îi bătea. Se ridică vrând să sondeze până în adâncul chinului ei și să-și cunoască, pe cât posibil, mormântul.

După trei sau patru pași, mână-i întinsă întâlni un obstacol. Era o barieră ciudată care cedă la presiunea mâinii, dar numai până la un anumit punct; dincolo se afla un zid de netrecut. Părea să fie un perete căptușit cu lână de sus până jos.

Clary schimbă ruta. Un obstacol absolut identic îi bară din nou drumul.

La dreapta, la stânga, în toate direcțiile, același lucru.

Era într-un fel de cutie imensă, căptușită peste tot. În ce scop? Clary nu-și putea da seama, dar când în sfârșit spaima crescândă îi smulse din piept un țipăt ascuțit, acesta se pierdu în juru-i, fără nici un ecou, devenind un murmur...

Pereții aceia căptușiți erau o măsură de precauție împotriva zgometelor dinăuntru, un zid împotriva zgometelor dinafară. Datorită lor, tăcerea era desăvârșită. Tot grație lor, strigătele prizonierei aveau să moară, închise împreună cu ea.

Cele douăzeci și patru de ore ale zilei se scurseseră.

Nici un zgomot, cât de voalat, nici o lumină, cât de slabă, nu ajunseră până la biata prizonieră. Tenebrele din jur nu erau din acelea cu care ochiul se poate obișnui. Mereu aceeași noapte, opacă, lugubră, apăsătoare.

Când cea dintâi senzație de foame se făcu simțită, tortură îi lăsa o clipă de răgaz. Trecuseră mai bine de două zile de când nu mâncase nimic. Își duse mâna la piept. Dacă o minune ar fi putut risipi întunecimea aceea absolută, ar fi văzut zidurile închisorii ei. La capătul suferinței sale se afla moartea. O întâmpina ca pe o prietenă generoasă, ale cărei brațe deschise reprezentau o supremă consolare. Pe măsură ce foamea făcea progrese, mii de gânduri confuze se învâlmășeau în mintea ei: gânduri dureroase și gânduri fericite se amestecau într-un ritm amețitor.

În același timp, trupu-i slăbit căpătă o sensibilitate exagerată. Tremura din senin, îi venea să alerge, să se rostogolească, să danseze...

Se frământă tot timpul pe patul de paie și, pe neașteptate, izbucniri de râs cu hohote tulburau liniștea de moarte a criptei.

Biata copilă era *disecată, după* îngrozitoarea expresie a doctorului Moore. Sistemul nervos începea să-i cedeze în fața atacurilor ascunse ale foamei, beznei, tăcerii. Deodată, o groază de nedescris o țintui, pe jumătate moartă, în culcușul ei. Trecu încă o zi. Ajunse atât de slăbită, încât nu se mai putea mișca.

Sora, tatăl, Stephen îi treceau prin fața ochilor fără s-o vadă. Voia să-i strige, dar cuvintele i se opreau în gâtulejul uscat și umflat.

Apoi, o altă imagine i se înfățișa în depărtare. Clary își acoperea atunci, cu mâinile, ochii obosiți de-atâta plâns; lacrimi îmbelșugate îi șiroiau printre degete, iar vocea-i stinsă murmură:

— Edward!... Edward!...

Capitolul XXVII - Halucinații

Era o agonie înspăimântătoare! Nimic nu se poate compara cu-acest supliciu lent, ucigător. Numai când te gândești la o astfel de tortură nemiloasă ți se strânge inima și te trec fiori.

De asemenea, nu era cazul să se-aфирme că, până atunci, Clary Mac-Farlane nu știuse ce-i suferința. De șase luni suferea,

deoarece o iubire puternică, irezistibilă, îi pătrunsese în inimă, împotriva voinței ei, și-i tulbura conștiința; suferea de asemenea pentru că dragostea aceea, ascunsă de toate privirile, umbrea încrederea fără margini care existase până atunci între ea și sora ei; în sfârșit, suferea fiindcă dragostea ei, care devenea cu atât mai pătimasă cu cât se străduia mai mult s-o înăbușe, ardea ca o flacără tăcută și solidă, nealimentată de altceva decât de speranțe vagi, de-o imensă dorință necunoscută și, din când în când, de câteva ceasuri de contemplare mută a feței omului iubit.

Există la Londra o fată debilă și nefericită care se stingea în urma unei maladii necunoscute, iar Clary, robustă, plină de viață, sănătate și frumusețe, fusese silită să-și schimbe forța în vlăguire, seva în atonie. Pe liniile perfecte ale corpului ei se aruncase un văl de nepătruns, că taina morții. Prin singurătate și tăcere i se nimiceau simțurile; în același timp i se distrugeau trupul și sufletul; în mod științific, corpul și mintea erau supuse unui proces de exterminare.

Toate acestea de dragul unor experiențe medicale, cadavrul urmând să fie folosit pentru disecții.

De obicei, membrii lui Royal-College își făceau experiențele pe animale. Doctorul Moore se temuse fără îndoială să nu dea la iveală o cățea isterică.

L-am auzit explicându-i foarte liniștit marchizului de Rio Santo sistemul lui.

Clary era supusă unui regim de înfometare și claustrare absolută în întineric.

După primele două zile de *regim și clastrare*, Clary MacFarlane prezenta deja toate simptomele unei afecțiuni nervoase foarte avansate. Nu-și mai dădea seama de starea ei, decât în momentele de luciditate care deveneau din ce în ce mai rare. Foamea, care era acum factorul cel mai activ al suferinței ei, nu se mai mărginea să-i distrugă stomacul prin suferințe de nesuportat, îi ataca întregul organism.

Uneori, simțea că se sfârșește, alteori, se gândea cu disperare c-ar mai putea trăi așa încă multă vreme. Nu îndrăznea să se mai roage. Între ea și Dumnezeu, pe care și-l închipuia crud, neiertător, se intercala cu încăpățănare o imagine umană: pe buzele ei, se afla neconținut uri nume.

Era Edward, Edward pe care-l iubea, care era totul pentru ea; care-i umplea atât de bine și-i domina atât de energic ultimele licăriri de rațiune, încât sufletul ei pios nu-și mai aducea aminte de Dumnezeu...

Întinsă pe patul de paie, Clary avu în cursul nopții ei fără sfârșit nenumărate viziuni teribile; unele erau plăcute, în altele durerea și bucuria se împleteau în mod bizar.

O dată zâmbi: era un zâmbet fericit și liniștit în mijlocul unui spasm. Clary se văzuse deodată în brațele lui Edward care străbătea, în goana unui cal minunat, străzile aglomerate ale Londrei. În toate direcțiile, lumea se dădea la o parte îngrozită. Calul zbura. Edward, ferm și calm în șa, îi cuprinsese talia. Simțea atingerea ușoară a brațului aceluia a cărui mână se oprea chiar în dreptul inimii ei.

Cu capul lăsat pe spate, îl privea. Respirația ei urca până la gură. Îl simțea cu tot trupul și era în culmea fericirii.

La rândul lui, Edward o privea și-i zâmbea. Clary vedea în surâsul acela o întreagă lume. Era în același timp zâmbetul unui stăpân care se umilește iubind și-al unui sclav care adoră și slujește. Era distant și impunător, dar și tandru și supus.

Frumosul cal gonea mereu. Tropotul pașilor săi elastici răsuna pe caldarâm. Casele cenușii ale Londrei dispăreau că prinse într-un vârtej.

Din când în când, brațul lui Edward se mișca pentru a o ajuta să stea măi comod în șa. Atunci se simțea mai aproape și mai bine. Ochii ei înlăcrimați exprimau recunoștință, în timp ce el se apleca surâzând și-i săruta părul.

Această himeră de fericire acționa atât de puternic asupra simțurilor ei frământate, încât broboane mari de sudoare îi inundau tâmplile, iar pieptul apăsător scotea gemete de durere...

Londra se pierduse undeva în depărtare. Acum peisajul era câmpenesc, frumoasele priveliști râdeau în soare și-și desfășurau vastele bogății în zarea luminoasă. Ce plăcut e să iubești în aer liber! Cât de frumoasă-i dragostea în fața imenselor splendori ale naturii și cât de mult se înfrumusețează natura sub privirile vrăjite ale dragostei!

Clary se lăsa purtată în voie sau se cufunda frenetic în fericirea care-o înconjura din toate părțile. Privirea ei alunecă de pe chipul mândru al lui Edward asupra minunățiilor peisajului și revenea, spre a se pierde în privirea iubitului ei.

Cu braț neobosit, el zorea mereu pasul frumosului animal. Orizonturile dispăreau ca, odinioară, casele Londrei. Peisajele se schimbau. Defilau, rând pe rând, munți, lacuri, păduri, lanuri bogate. În depărtare, se zăreau profilul sumbru al unei cetăți, turnurile cenușii ale unui vechi castel, linia de azur a unui fluviu schimbându-și cursul sinuos printre câmpii. Iar peste toate acestea, soarele își revărsa valurile aurii.

Dragostea și soarele, cele două făclii ale lumii! În viața reală nu se moare de prea multă bucurie; dar Clary era în afara realității. Deznădejdea, ca și bucuriile ei, depășeau limitele omenești. Avea să moară de fericire...

Deodată, cursa luă sfârșit. Frumosul cal se opri. Clary îl căută, dar nu-l mai văzu. Soarele își cobora încet discul înroșit și se ascundea după un munte.

Fata se afla întinsă pe iarbă. I se părea că recunoaște peisajul din jur. Se uită cu atenție. Era într-adevăr natura întunecată a Scoției meridionale. Era țara ei. Toate lucrurile pe care le îndrăgise în copilărie se aflau în jur: casa locuită de tatăl ei înainte de-a cumpăra castelul din Crewe, fermă din Leed, pădurile din Sfânta Marie, în mijlocul căreia se înălța solitară căsuța lui Randal Graham, torentul din Blackflood, și ruinele acoperite cu mușchi ale vechii mănăstiri.

Lângă ea, întins pe iarbă, se afla Edward, mut ca și ea, vorbindu-i doar cu ochii lui vrăjiți.

Își lăsa capul pe umărul lui Edward. De jur-împrejur, o liniște suavă, un calm nesfârșit. Briza serii trecea tăcută, încărcată de parfumurile proaspete pe care le răspândesc câmpurile la asfințit.

Voluptățile zilei trecuseră. Lumina șovăielnică a serilor este preferabilă razelor orbitoare ale soarelui de amiază. Odihna-i mai plăcută decât alergătura. Spre a atinge apogeul senzualității, dragostea are nevoie de lenevie și umbră.

Cât de înflăcărată era iubirea ei și totuși cât de departe de sensul pe care-l exprimă cuvântul! Era neprihănită și nu putea visa decât mângâieri pure, dar pasiunea îi strecură o senzație necunoscută printre gândurile-i feciorelnice! Iubea, iubea...

O tresărire dureroasă; de data aceasta, nu mai era vorba de nervii ei zdruncinați. Era tot visul. Zărise, așezată, întocmai ca și ea, pe iarbă, în cealaltă parte a lui Edward, o femeie.

Inima îi îngheță.

Nu distingea trăsăturile acelei femei, o siluetă cu-o formă nedefinită, în întunericul nopții. Se ghemui lângă Edward, care nu răspunse elanului ei.

Geloasă, lovită în iubirea-i fără margini, Clary privi din nou la femeie, la umbra aceea, rivala ei.

O recunosc pe sora ei și-i rosti deznădăjduită numele.

Anna se întoarse, surâzătoare. Edward se uită la una, apoi la cealaltă, ca și cum ar fi ezitat, apoi, respingând-o pe Clary cu un gest rece, căzu în genunchi la picioarele Annei.

Clary, biata fată, izbucni într-un hohot de plâns sfâșietor și se prăbuși, țeapănă, pe patul ei de paie.

În temniță, tăcerea era, ca și în întunericul, desăvârșită. Nu se auzea nici cea mai slabă respirație a nefericitei prizoniere.

Visul ei, cu un început atât de frumos și-un sfârșit scăldat în lacrimi, nu avea probabil să se realizeze vreodată, deoarece viitorul fetei părea că nu va depăși câteva ceasuri. Totuși, conținea un adevăr și facultatea misterioasă de a ghici, care precede, pare-se, moartea, îi revelase dragostea lui Edward pentru sora ei.

Timp de aproximativ o jumătate de oră în celula ei domni o tăcere absolută. După aceea, se auzi un zgomot slab venind din tavan. În aceeași vreme, o rază de formă conică spintecă întunericul, scoțând la lumină pulberea suspendată în atmosfera densă a închisorii.

Raza proiectă mai întâi un cerc de lumină pe paiele de jos, apoi începu să înainteze, de parcă ar fi vrut să lumineze succesiv întreaga suprafață a dușumelei. După câteva tatonări, Clary se trezi deodată în plină lumină.

Zăcea pe paie, lipsită de orice senzație. Cele două zile de tortură o făcuseră aproape de nerecunoscut. Chipul ei, slăbit de suferință și foame, purta de asemenea pecetea, durerii pe cărei i-o stârnise sfârșitul visului.

Nici un călău n-ar fi putut privi fără milă efectele acestui supliciu barbar, aplicat unei ființe umane. Și-un călău s-ar fi înduioșat văzând mâinile acelea albe apăsând cu-o mută disperare pieptul care nu mai palpita, obrații palizi, marcați de suferință, ochii holbați și triști, ridurile din jurul gurii!

Dar omul care mânuia de sus felinarul avea o inimă de piatră. Nu era călău. Era maestrul Rowley, asistentul-farmacist aflat în slujba doctorului Moore.

El plimbă grijuliu lumina felinarului asupra chipului domnișoarei Mac-Farlane și, după ce termină examinarea, spuse:

— Oribil!... Dacă te gândești bine, nu merită o sută de guinee... Dar, din moment ce-au fost plătite, nu trebuie irosite... cred că fetița vrea să moară fără să ne ceară-ngăduința... Ei, asta-i bună!... Am adus noi la viață un spânzurat, o s-o împiedicăm să ne scape printre degete... Ta, ta, ta, fetița mea, ne-ai costat o sută de guinee și-ai să mai trăiești un pic pentru banii noștri...

Capitolul XXVIII - Asistentul-farmacist

Maestrul Rowley închise cu grijă fereștrua prin care proiectase lumina felinarului, apoi se ridică în picioare și așeză la loc colțul de covor, acoperind astfel deschizătura.

Maestrul Rowley era la el acasă, la etajul al doilea din locuința doctorului Moore. Odaia, ca și persoana sa, avea un aspect oribil. O mulțime de fiole de toate mărimile, majoritatea acoperite de praf, ofereau o imagine respingătoare. În plus, exista un miros de medicamente atât de acru și pătrunzător, încât te puteai otrăvi numai aspirându-l.

Nu se poate spune că această atmosferă pestilențială nu-i pria maestrului Rowley. Era slab și noduros, dar se simțea foarte bine. Mirosul drogurilor și-al diabolicelor preparate îi gâdila în mod foarte plăcut nările nasului subțire și coroiat; fiolele prăfuite îi încântau ochii cenușii ascunși în spatele unor ochelari rotunzi cocoțați pe nas.

Era arsenalul, biblioteca și, în același timp, pivnița lui; căci maestrul Rowley își pitea ginul în flacoane medicinale și nu bea niciodată mai cu poftă decât atunci când dădea pe gât conținutul unei sticle pe a cărei etichetă sta scris: Laudanum, Acid cianhidric sau alte asemenea denumiri infernale.

N-avea în casă decât o singură carte, *Toxicological Amusements* a doctorului Vernon, care te învăța cum să otrăvești pisicile, canarii, cârțițele, țiparii și, la nevoie, oamenii.

Maestrul Rowley citea în fiecare seară, înainte de culcare, câte un capitol. În felul acesta adormea ușor, de parcă ar fi ascultat o odă în cinstea lui Wellington sau un discurs imprimat al lordului Stanley.

Nu se simțea bine unde era aer curat și nu respira normal decât într-o atmosferă viciată.

Fusese însărcinat de Moore s-o păzească pe Clary MacFarlane. Doctorul fixase el însuși regimul strict sever al prizonierei. Cele două zile se scurseseră. Rowley voise să vadă efectul.

Înfățișarea fetei, care zăcea leșinată pe patul de paie, nu-i făcuse nici un fel de impresie. Era lucrul cel mai firesc din lume. Nici măcar nu se mira, fiindcă în previziunile lui lucrurile trebuiau să se petreacă întocmai.

Alese din arsenalul său o jumătate de duzină de fiole și coborî în cabinetul doctorului. Pentru o mie de motive, acesta nu permitea nimănui să intre, în timpul absenței sale, în sanctuarul savantelor și tenebroaselor lui lucrări; dar Rowley era un fel de trup fără suflet și nu conta deloc. De altfel el aparținea cu totul lui Moore, care-l agreea pentru veninul lui, așa cum ar fi iubit un șarpe cu clopoței. "E-o treabă destul de gingașă", mormăi el când ajunse în cabinet. "Să irosești un *subiect* de-o sută de guinee!... Dar de ce să dai o sută de guinee? L-ar fi putut obține cu cincizeci... Și câte lucruri bune am fi putut cumpăra cu celelalte cincizeci!"

Maestrului Rowley îi lăsa gura apă, ca unui gurmand care vorbește despre niște mâncăruri gustoase. *Lucruri bune* însemna, pentru el, droguri și otrăvuri.

Străbătu cabinetul doctorului și deschise o ușă care scârțâia. Aceasta era căptușită pe dinăuntru și lipită aproape de-o alta, de-asemenea căptușită cu lâna, prin care se intra în închisoarea fetei.

Maestrul Rowley continua să țină în mână felinarul. Celula fu brusc luminată.

Era o încăpere foarte mică, făcând parte din apartamentul particular al doctorului, și amenajată evident pentru a fi folosită în scopul pe care-l avea de trei zile încoace. Capitolele precedente au dat cititorului o idee despre această odaie. Pereții erau, cum am spus, căptușiți cu grijă. Singura mobilă: un scăunel fără spătar.

Ar mai trebui să adăugăm doar că stofa care acoperea lâna de pe pereți era neagră, fără îndoială cu țelul de-a opri orice lumină din interior.

Era un adevărat mormânt. Raza felinarului, absorbită din toate părțile de tapetul negru, părea să-și fi pierdut proprietatea de-a lumina. Scosese la iveală doar chipul alb al domnișoarei Mac-Farlane.

Maestrul Rowley așeză felinarul pe scaunul pe care-l apropie de Clary.

— Bună, copila mea, bună — spuse el — frumos păr, pe cîstea mea... frumoasă dantură... Dar o sută de guinee!... În definitiv, nu mă privește... Trebuie să re cunosc, văgăuna asta afurisită nu-i prea plăcută!

Își roti, pe sub ochelari, privirea în jurul camerei.

— Dar — mormăi el — stofa neagră-i de cea mai bună calitate... s-ar putea croi din ea niște costume grozave, cu vestă și pantaloni!... Iar cu lâna de dedesubt, ai putea burduși o jumătate de duzină de perne... Ta, ta, ta. Toate astea au costat bani, nu glumă! Haide, copila mea, haide — continuă el după aceste reflecții cu caracter economic. Deși arăți cam leșinată... Ha! He!... Inimioara nu ne mai bate... Hai, copila mea, să respirăm ceva bun, să ne venim în fire.

Miroși, una după alta, cu-o evidentă satisfacție, toate sticlutele și, în cele din urmă, trecu una deschisă pe la nasul bolnavei.

Era fără îndoială un preparat puternic, căci Clary scoase numaidecât un geamăt slab și răsuci nervoasă firele de paie care i se strecuraseră printre degete.

— Bine, bine, copila mea! murmură maestrul Rowley care avusese grijă să-i ferească ochii de lumină. N-ai vrea să mănânci ceva?

Clary căzu iar în nesimțire.

— Cine tace consimte — continuă asistentul-farmacist eu-o oarecare bonomie. La drept vorbind, fata mea, trebuie să-ți fie foame... Așteaptă-mă o clipă.

Se reîntoarce numaidecât cu-o bucată de pâine.

Îi puse pâinea în mână.

Apoi, îi trecu din nou sticluta pe la nas.

— Când se va trezi, nu-și va mai găsi cina, asta-i precis își spuse el. Dar va căuta... Hai, copila mea.

Clary se agită tresărind ușor, apoi deschise ochii. Rowley stinse repede felinarul.

— O, Doamne! murmură prizonieră. Am crezut că văd!...

Auzi zgomotul unei uși care se închise la loc, apoi totul se cufundă iar în liniște.

Stimulată de-acest sunet, primul pe care-l auzea de trei zile, avu puterea să se repeadă spre locul de unde părea că pornise, dar nu dădu decât de salteaua uniformă ce acoperea pereții peste tot.

"Iar am visat?" gândi ea prăbușindu-se din nou toropită.

Maestrul Rowley se urcase în odaia lui și deschisese încet ferestruică.

— Și-a ratat cina, firește! își spuse el, urmându-și ideea de adineauri. Și totuși trebuie să mănânce!... Mărturisesc că problema asta mă pune în încurcătură.

Maestrul Rowley își scărpină o secundă urechea. Timp mai mult decât suficient pentru o minte strălucită spre a concepe un plan. El spuse:

— Caută, fetița mea, caută!... Dumnezeu, care dăruiește hrană păsărilor, ți-a lăsat la picioare o bucățiță de pâine...

Clary ridică imediat capul și zări deasupra ei o lumină șovăielnică, care însă dispăru numaidecât. Era ferestruica ce se închidea la loc.

Clary pipăi în jurul ei căutând pâinea.

O găsi și căzu în genunchi, pentru a mulțumi mâinii divine care-i venea în ajutor. Credința ei, reînsuflețită de rugăciune, mai mult chiar decât de hrana neîndestulătoare, îi dădu iar liniște și chiar putere.

Dar foamea, foamea și epuizarea reveneau. Odată cu ele, reapăreau principalele simptome ale febrei și nervozității ei.

Doctorul Moore zăbovea cam mult! Cine putea ști dacă Clary avea să se mai trezească din acest somn dureros și morbid? Dar doctorul Moore își petrecea o parte din timp la Irish-House, unde făcea grijuliu inventarul cabinetului secret al marchizului de Rio Santo.

Iar Rowley inventase un preparat, cu totul nou, care omora un câine de patru luni în trei secunde. Rowley trăgea concluzia că otrava respectivă ar ucide un om într-un sfert de minut. Era un rezultat destul de mulțumitor.

Clary își reveni totuși. Deșteptându-se, se trezi culcată pe un pat deasupra căreia se încrucișau niște perdele de damasc închis, într-o încăpere necunoscută, slab luminată de o lampă cu abajur așezată pe-o măsuță îndepărtată de pat. În fața acestuia, se afla o fereastră ale cărei geamuri lăsau să pătrundă o rază oblică de lună care, înfruntând lumina lămpii, trasa o linie albicioasă pe covor.

Lângă măsuță ședea, cu spatele la Clary, un om care frunzărea încet paginile unei cărți *in-quarto*. Omul avea un cap lunguiet, chel, cu două smocuri mari și stufoase la tâmple. Din pat, nu-i zărea decât profilul: un obraz plat, din care se ivea vârful ascuțit al unui nas ca un cioc de ibis, un colț de sprânceană și-un sfert dintr-o pereche de ochelari.

Clary nu putea distinge toate acestea. O trezise foamea. Își duse amândouă mâinile la pieptu-i care ardea și gemu:

— Doamne! Cât sufăr!

Omul cu volumul *in-quarto* puse un semn la cartea care era tomul întâi din *Toxicological Amusements* și se întoarse spre pat, înfățișând în întregime fața firoasă a maestrului Rowley, asistentul-farmacist.

— Ah! Drace! răspunse el. Ah! Drace! Copila mea!... Zici că suferim?... Ei bine! Porumbița mea, vom avea un medic... un medic vestit...

— Puțină pâine! murmură Clary. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, puțină pâine!

— Ta, ta, ta! făcu Rowley. Puțină pâine, fata mea!... Nu dăm așa, cu una cu două, pâine bolnavilor noștri...

În gândurile fetei se făcu oarecare rânduială. În clipa aceea vru să întrebe unde se afla, să se informeze, dar nu mai avea putere.

Rowley își pusese sub braț volumul și se apropiase de pat cu lampa în mână.

Clary își închise ochii obișnuiți cu întunericul. Rowley privi la ea o clipă.

— E rezistentă față! spuse el, în sfârșit, cu convingere. Extrem de rezistentă!... Mai mult ca sigur, o simplă doză de laudanum n-ar reuși s-o...

Se opri pentru a schița un zâmbet.

— Ta, ta, ta! continuă el ridicând din umeri. Dar și laudanumul e răsuflat... Ah! Tare-aș vrea să-mi încerc descoperirea pe cineva... Trei secunde!

Buzele bolnavei se albiseră, iar pleoapele îi tremurau.

— Oh! Oh! exclamă maestrul Rowley, punând la loc în buzunar sticluța pe care-o scosese și-o mângâiasse, timp de câteva clipe, cu afecțiune. Copila o să aibă o criză... treaba doctorului.

Capitolul XXIX - Trezire

Există lucruri pe care pana refuză să le descrie. Am spus destul pentru ca cititorul să ghicească sau să înțeleagă care trebuie să fi fost misiunea doctorului Moore la căpătâiul domnișoarei Clary Mac-Farlane. El nu venea acolo spre a alina cu știința lui suferința; venea să experimenteze, cu riscul de-a ucide.

Iar expresia de care ne folosim aci este prea blândă; nu acuză destul. Într-adevăr, pentru doctor, moartea lui Clary mizera o probabilitate, ci o certitudine. Astfel încât se prezentă în fața ei cu chipul descoperit. Or, doctorul Moore era un om prudent. Ca să procedeze astfel cu victima sa, trebuia să fie foarte sigur de tăcerea ei.

Doctorul o condamnase pe Clary și această sentință era fără drept de apel. Avea să-și târască viața de chin atâta timp cât va fi necesar experiențelor lui Moore, apoi...

Moore își petrecu toată noaptea la căpătâiul bolnavei, în clipa când îl chemase Rowley, biata copilă era pradă unei furibunde crize de nervi. Doctorul se folosi de toată experiența lui vastă. Nu era nevoie de atât de mult pentru a-i cruța viața. Moore nu voia deloc s-o salveze. Spre dimineață se duse în cabinetul său, unde așternu în grabă câteva observații pe hârtie.

Clary avea acum un somn bun, liniștit.

— Ce-i de făcut? întrebă maestrul Rowley care se gândea la noul lui preparat.

— Trebuie să determinăm alte accidente — răspunse doctorul meditând. Noaptea asta a fost prețioasă. Sunt

mulțumit... Dar nu cunosc decât o anumită ipostază a bolii domnișoarei Trevor.

Reflectă câteva minute, apoi continuă:

— Să i se ducă patul în camera neagră, Rowley... De-acum înainte, va avea încontinuu nevoie de somn... Din când în când vei deschide fereștriuca și-o vei trezi brusc.

Rowley ieși. Din clipa aceea, Clary a fost hărăzită celui mai barbar supliciu. În mod periodic era trezită brusc din somnul ei greu, irezistibil, de tunetele unei voci teribile care-i răsună deasupra capului. Căci maestrul Rowley își făcea datoria conștiincios.

După trei zile, Clary ajunse aproape în starea dorită acum pentru noi experiențe. Organismul ei robust, total dezechilibrat, nu mai avea pic de putere. În schimb, sensibilitatea-i nervoasă, accentuată excesiv, continua să reacționeze, să fie iritată neconținut în urma nemiloaselor surprize ale trezirii periodice.

Dar, după cum am văzut, boala domnișoarei Trevor își schimbă complet aspectul. În fața acestei maladii necunoscute, doctorul Moore se opri nehotărât. Nu mai avea rost s-o creeze artificial altcuiva, din moment ce trebuia s-o combată la miss Trevor. O clipă, doctorul încetă să se ocupe de Clary, devenită inutilă, lăsând-o în grija maestrului Rowley care-și împărțea orele libere între ea și ale sale *Toxicological Amusements*.

Acum știm ce voise să spună Moore vorbind marchizului de Rio Santo despre noile simptome și despre criza teribilă încercată de miss Trevor. Conversația lor și evenimentele care au precedat-o avuseseră loc a doua zi după ce Frank Perceval și Diana se întâlniseră în casa amabilei lady Stewart.

Trecuseră douăzeci și patru de ore de când Mary se găsea în starea aceea de catalepsie.

În timpul acestor douăzeci și patru de ore, Moore epuizase toate mijloacele pe care i le furnizau știința lui profundă și vasta-i experiență.

Încercase să acționeze asupra simțurilor prin metode extramedicale; organizase un concert în camera bolnavei deoarece unii autori pretind că muzica este suverană în astfel de afecțiuni.

Dar boala rezista cu încăpățănare. Așa cum am văzut-o în salonul ladyei Trevor așa rămăsese, cu chipul alb, nemișcat, cu ochii ficși și strălucitori, cu membrele țepene, ca o statuie.

Părăsindu-l pe marchiz, Moore se duse la ea. Nici o schimbare nu se petrecuse în starea domnișoarei Trevor de la ultima sa vizită. Diana Stewart și lady Campbell, care stăteau tot timpul lângă ea, erau disperate. Conform obiceiului său, doctorul nu răspunse la întrebări și plecă prescriind o rețetă, de la care nu aștepta nici el vreun efect.

Întorcându-se acasă în Wimpole Street, îl chemă pe Rowley și-l întrebă ce se mai întâmplă cu Clary.

— Pe legea mea — răspunse Rowley — trebuie să batem fierul cât e cald și s-o observăm cât mai are viață în ea... E pe ducă, domnule, dacă vreți să bateți fierul, trebuie să vă grăbiți, căci se răcește.

— S-a ivit vreun simptom noii?

— Da, da... sigur, domnule, există un simptom nou... și mâine va mai apărea unul... Va fi moartă!

— Trăiește? întrebă Moore.

— Da... puțin... A leșinat... Tocmai încercam s-o fac să-și revină când m-ați chemat... Mă-ntorc la ea.

Doctorul îl apucă de braț în momentul în care se pregătea să plece.

— Lasă asta — spuse el încet — și pregătește bateria voltaică... cea mare.

Rowley îl privi uimit. Apoi plecă murmurând:

— Ta, ta, ta! Ce de fasoane! Micuța se va bucura de tot ceremonialul!...

Între timp, se făcuse ora la care marchizul de Rio Santo poruncise să fie trezit. Cavalerul Angelo Bembo, căruia îi revenise această misiune, intră în camera moșierului, unde adormise Rio Santo.

Acesta se afla în fotoliul în care l-am lăsat. La prima atingere a lui Bembo, deschise ochii, dar îi închise numaidecât la loc.

— S-a și făcut ora? murmură el plictisit. Ange, somnul ăsta m-a zdrobit.

— Trebuia negreșit să vă odihniți câteva ore, milord, credeți-mă — spuse Bembo privind cu-o solitudine filială trăsăturile obosite ale marchizului. Aveți timp până mâine, când vă veți relua misiunea...

Rio Santo își ridică privirea asupra tânărului maltez și zâmbi trist.

— Misiunea mea! repetă el încet. Ai ochiul ager al unei femei geloase, Ange... Știi tot, deși nu pui niciodată întrebări... Cât timp prezența ta este inutilă, nu te arăți deloc, dar în ceasul primejdiei te afli acolo...

— Vă jur pe fericirea mea, don José — îl întrerupse Bembo, — că nu o curiozitate indiscretă m-a îndemnat să veghez asupra dumneavoastră.

— Știu, dragul meu! replică Rio Santo întinzându-i mâna pe care Bembo o strânse timid. Când n-ai pe lume decât un singur prieten, Ange, îl cunoști și-l judeci... Te-asigur că-n clipa când am căzut victimă furiei acestui om, m-am gândit la dumneata. O vagă speranță mi-a trecut prin minte... Mi-am spus: probabil că bunul meu Ange veghează...

— Oh! Milord — spuse trist Bembo — îmi părăsisem postul!

...

— Am auzit totul când m-am aflat acolo, întins pe jos... Știu că străjuiai de câteva ceasuri... Ai o inimă nobilă și caldă, Ange! ... Când mă gândesc la devotamentul tău, mă simt mai sigur de izbândă.

Bembo roși de mândrie. Privirea lui avea ceva din entuziasmul cavaleresc pe care-l stârnește în sufletul credincios al unui ostaș lauda unui comandant iubit.

— Dumnezeu ține cu tine, Bembo — continuă marchizul al cărui surâs avea o nuanță de tristețe. Între tine și Dumnezeu nu există amintiri ascunse... Eu însă... oh! Eu — adăugă el deodată avântat — aș vrea, cu prețul sângelui meu, să pot ține spada de luptă într-o mână curată ca a ta, tinere prieten, atunci m-aș simți cu-adevărat puternic!...

Angelo păstra o tăcere respectuoasă. Rio Santo continuă cu-o voce calmă și profundă:

— Dar, oricum, mă simt puternic!... Ce importanță are, la urma urmei, mâna care-o îndeplinește, dacă misiunea-i sfântă! ... Ah! Nu merit marile satisfacții ale triumfului, o știi prea bine.

Își împreună mâinile cu-o ardoare pasionată:

— Nu mă tem de moarte, Doamne! Oh! Pot să mor! continuă el. Dar, ca și Moise, vreau să-mi văd țelul atins... să mor biruitor... să mor pe pământul dușmanului, dar ultima-mi privire să vadă strălucind la orizont vremuri mai bune pentru patria mea! Să mor! N-am nimic împotrivă să mor, dar greutatea

cadavrului meu să zdrobească Anglia învinsă, iar sufletul meu, părăsind această lume, să sărbătorească renașterea Irlandei!

Bembo scoase un strigăt de uimire.

— Irlanda — spuse el — patria dumneavoastră!... Signore, signore! Știam că războiul dumneavoastră împotriva englezilor e-un război legitim!

Rio Santo păru o clipă absorbit de profunde meditații.

— Ange — spuse apoi atât de blând, încât inflexiunea vocii schimba aproape adevăratul sens al cuvintelor sale — dacă un altul, în locul tău, ar ști jumătate din ceea ce cunoști, l-aș ucide... Dar între tine și ceilalți există o prăpastie. Îmi deschid inima în fața ta fiindcă știu că nu-mi vei înșela încrederea. De-ai fi fost fiul sau fratele meu, n-aș fi putut face mai mult, căci tainele mele sunt sau scoase la iveală de succes sau pecetluite de moarte sub piatra unui mormânt.

— Mulțumesc — murmură Ange — mulțumesc, milord! Nu vă cunosc viața, dar vă cunosc inima generoasă... Secretele dumneavoastră vă aparțin. Ceea ce știu... și știu foarte puțin... mă umple de admirație și respect... Ah! Sunteți irlandez! Veți învinge, milord! Puteți să vă bizuiți pe mine și să lăsați în seama mea o parte din primejdie!

— Partea ta-i demult dată, signor Angelo Bembo — răspunse marchizul grav. De multă vreme mă bizui pe tine.

Privirea tânărului italian se luminează. O întrebare nerăbdătoare i se ivi pe buze. Rio Santo îl opri c-un gest.

— Vei avea un rol de frunte în bătălie, Ange — continuă el surâzând. Dar n-am ajuns încă pân-acolo... M-am gândit că ți-ar face plăcere să mă-nsoțești astăzi.

Angelo se înclină.

— Trimite-mi-l pe Ereb — continuă marchizul. Sunt încă foarte slăbit, dar trebuie să recâștig timpul pierdut.

De îndată ce Angelo plecă, marchizul încercă să se ridice. Într-adevăr, era foarte slăbit. Încercă de trei ori, prăbușindu-se de fiecare dată greoi în fotoliu. În sfârșit, reuși să se țină pe picioare și făcu câțiva pași, clătinându-se. Se îndreptă spre patul ale cărui perdele lăsate îl țineau ascuns pe Angus Mac-Farlane.

Moșierul dormea adânc.

— Bietul frate! murmură Rio Santo. Și el suferă, fiindcă m-a iubit!... Ah! Trebuie să mă grăbesc să-nving, pentru a avea dreptul de-a muri!

Un zgomot de pași vesti intrarea lui Ereb în cabinetul alăturat. Rio Santo lăsă perdelele patului lui Angus și părăsi încăperea.

Ereb era negrul micuț pe care l-am văzut slujind drept pupitru frumosului Edward în salonul clădirii din Cornhill. Avea vreo paisprezece ani.

Rio Santo îl găsi în picioare, nemișcat, în mijlocul cabinetului.

— Dă-mi ceva de băut! spuse marchizul sprijinindu-se de birou.

Ereb luă o cheiță pe care-o ținea atârnată la gât, de-un cordon de mătase, și deschise o casetă admirabil încrustată ce să aflat pe-o etajeră. Scoase un pahar de cristal și-o sticlă pe jumătate goală. Turnă în pahar apă și două picături din conținutul sticlei.

Apa deveni acidulată și căpătă culoarea aurului.

Rio Santo bău puțin.

— E bună — spuse el. Valetul să-mi pregătească hainele.

Se așeză și goli paharul. Când, după un minut, se sculă în picioare, avea foc în privirea stinsă mai-nainte, iar sângele, stimulat, îi colora obrazii. Își recăpătase înfățișarea falnică. Se îndreptă cu pas sigur spre apartamentul său.

Iar când, după alte câteva minute, apăru îmbrăcat cu-acea eleganță distinsă cu care numele său devenise sinonim, n-ai fi putut recunoaște în el pe omul de adineauri, pe bolnavul doborât de oboseală și de agitația a șapte nopți de veghe.

Era din nou magnificul Rio Santo, regele saloanelor somptuoase din West End, cavalerul frumos prin excelență, irezistibil, fără rival, chiar în amintirea femeilor trecute de vârsta dragostei.

Era semizeul la picioarele căruia cercurile mondene se prosternau, înălțând un pedestal viu gloriei sale. În sfârșit, era Rio Santo așa cum l-am cunoscut: calm în fața dușmanilor săi zeloși, omul puternic, frământat de gânduri.

Trăia din nou; fruntea îi strălucea. Sub lumina stăpânită a privirii sale exista o lume de promisiuni și amenințări.

Cavalerul Angelo Bembo îi oferî mîna spre a-l ajuta să urce în caleașca sa cu patru cai minunați. Rio Santo îl privi surâzând. Bembo, care nu-l examinase încă, se dădu îndărăt, copleșit de-o admirație amestecată cu teamă în fața exuberanței și-a forței de

neîmblânzit ce emană din corpul acela atât de vlăguit cu câteva clipe mai-nainte.

— Oh! Don José! spuse el. Ceea ce pe-alți oameni robuști i-ar doborî, pe dumneavoastră abia vă atinge, fără a lăsa vreo urmă... V-am văzut murind... și iată-vă sprinten, vioi, în stare să înfrunțați alte oboseli care pe mine m-ar istovi ca pe-un copilaș... Oare sufletul dumneavoastră posedă o putere supraomenească menită să vă reînvigoreze trupul?

Rio Santo zâmbi din nou și urcă dintr-un salt în trăsură.

Bembo continuă, adresându-se sieși, cu convingere:

— Veți învinge, milord, veți învinge!

Când trăsura porni, din caldarâm țâșniră scânteii, apoi eleganta caleașcă alunecă, grațioasă și ușoară, printre copacii desfrunziți ai pieții, pătrunzând în galop pe șoseaua largă din Grosvenor-Place.

Capitolul XXX - Nici Messalina, nici Magdalena

Caleașca marchizului de Rio Santo străbătu Green-Park, de unde vremea rece și ceața alungaseră pe cel ieșiți la plimbare, o luă pe Picadilly și se avânta în Regent Street. Se opri în dreptul lui Barnwood-House.

— Ne întâlnim peste un sfert de oră, Ange — spuse marchizul înainte de a coborî. Plimbă-te cu trăsura, ca să nu fie văzută staționând în fața locuinței acestei doamne, lady Ophelia.

Contesa de Derby era singură, pradă unor gânduri întunecate. Nu cunoștea rezultatul nefast al întrevederii dintre Frank și miss Trevor, iar impresia penibilă care-i rămăsese în urma demersului din ajun n-ar fi fost de-ajuns ca să aștearnă pe chipul ei fermecător semnele de amară descurajare. Stătea ghemuită într-un jilt, în fața unui foc muribund. Lady Ophelia suferea; obosită de lupta ei împotriva suferinței, nu mai avea putere să reacționeze. Se lăsa purtată pe panta gândurilor ei dureroase. Întreaga-i ființă le urmă, docilă. Regrete și temeri se iveau rând pe rând; erau receptate de-o inimă obosită care-și

jelea trecutul, într-un prezent lipsit de orice bucurie și nu întrezărea nici un fel de consolare în viitor.

Fapta săvârșită în ajun se afla acum în fața judecății. Voise să ridice un obstacol între Mary Trevor și Rio Santo, deoarece acesta îi spusese cândva că dacă ar suferi un eșec în fața fetei s-ar reîntoarce fericit la picioarele ei.

Așa spusese. Dar oare Rio Santo putea suferi vreun eșec? Existau oare obstacole pe care să nu le poată răsturna?

Lady Ophelia era ultima ființă de pe lume care ar fi putut răspunde afirmativ la această dublă întrebare. Rio Santo era pentru dânsa un zeu. Cu toate acestea, la un moment dat, începu să se teamă pentru zeul ei. În fața temerilor nemărturisite, el recăpătă deodată proporțiile unui om, iar lady Ophelia își reproșa acum faptul că-i dezvăluise secretul, punându-i viața în primejdie. Căci, în avântul ei nesăbuit, își alesese drept confident, pentru acest secret funest, tocmai pe rivalul marchizului, pe omul care avea tot interesul să-l distrugă cu orice preț!

Omul acesta era leal. Avea o inimă deschisă și sinceră de adevărat gentilom; dar omul iubea, cu înfocare, din adâncul sufletului. Și Lady Ophelia era leală, și ea era sinceră! Și totuși, nu-și trădase oare jurământul, făcut de-atâtea ori lui Rio Santo, de-a trece sub tăcere funebra aventură a cavalerului Weber?

Dragostea este asemeni ambiției: adoarme conștiința și aruncă vălul uitării asupra celor mai sfinte făgăduinți.

Dar dacă Frank Perceval avea să-și uite jurământul! Dacă o indiscreție...

Biata Ophelia nu îndrăznea să ducă până la capăt această teribilă ipoteză formulată în gând. Se căia amarnic și se considera nespus de vinovată!...

Când Joan, camerista, anunță sosirea marchizului de Rio Santo, toate aceste gânduri întunecate își luară zborul ca prin minune. Se ridică radioasă, consolată, și făcu un pas spre ușă. Dar nu îndrăzni să înainteze mai mult; deasupra omului care avea să apară și pe care-l iubea cu atâta pasiune atârname dezonoarea sau moartea.

Își pierdu brusc curajul și se prăbuși în fotoliu.

Rio Santo intră. Când îi luă mâna pentru a o săruta, îi simți tremurul.

Emoția contesei se dovedi contagioasă. Cuprins de-o tulburare extraordinară, Rio Santo îi lăsă mâna să cadă, fără a o mai duce la gură și îndreptă spre lady Ophelia una din acele priviri care interoghează inimile slabe sau subjugate. Ophelia își plecă ochii, dar prin pleoapele coborâte simțea privirea marchizului apăsând-o ca o povară. Avea senzația că, scrutând-o implacabil, fără cuvinte, îi sfredelea conștiința. Rio Santo își încruntă ușor sprâncenele. Văzu o lacrimă prelingându-se din genele Opheliei.

Acum știa ce voia să cunoască, ceea ce se temea să afle. Luă din nou mâna contesei, o sărută cu răceală și se îndreptă spre ușă.

— Oh, milord! milord! strigă Ophelia ale cărei lacrimi până atunci stăpânite izbucniră. Nu mă părăsi astfel!

Rio Santo se opri. Privirea lui era plină de tandrețe și milă.

— Te căiești, nu-i așa? spuse el. Oh! Te cred! Ai vrea să-ți răscumperi cu orice preț imprudența...

— Cu prețul sângelui, milord! îl întrerupse Ophelia împreunându-și mâinile și ridicând spre el o privire rugătoare.

— Cred, biată Ophelia, cred — repetă Rio Santo. Ești bună și mă iubești... Regretele tale sunt sincere... dar un cuvânt odată rostit nu mai poate fi luat înapoi...

— Deci știi tot! murmură contesa.

— Mă temeam, milady, dar nu știam nimic. Te-ai trădat singură... Altădată erai atât de bucuroasă când mă vedeai! Iar azi mă întâmpini cu lacrimi...

Se opri, apoi continuă calm:

— Ne-așteaptă o mare nenorocire, doamnă!

— Cum! strigă contesa disperată. Primejdia s-a apropiat... și viața ta!...

— Viața mea! o opri Rio Santo zâmbind trist. Nu-i vorba de viața mea, doamnă... Oare nu era de-ajuns cea a domnului Weber?...

Contesa simți cum i se usucă lacrimile pe obrajii aprinși.

— Oh! Milord — murmură ea îngrozită — mă tem că te-nțeleg.

— Într-adevăr, mă-nțelegi, milady... indiscreția dumitale a condamnat un om, dar nu stă în puterea dumitale, nu stă în puterea nimănui să mă condamne pe mine!

Ophelia se ridică și îngenunche.

— Îndurare, don José! Îndurare pentru el! spuse ea.

Rio Santo o luă de mână și se așează lângă ea.

— Biata Ophelia! murmură el. Câte neajunsuri ți-a pricinuit dragostea mea!... Ești într-adevăr cea mai nobilă și mai frumoasă dintre femeile pe care le păstrez în amintire... Te iubesc la fel de mult, mai mult chiar decât altădată, nu se va putea spune c-ai îngenunchiat zadarnic în fața mea... Așează-te la masă, Ophelia, ia o pană, și scrie-i onorabilului Frank Perceval.

Contesa se supuse numaidecât. Rio Santo se sprijini de spătarul fotoliului ei.

— Aș vrea să-ți pot spune pur și simplu: Perceval n-are de ce să se teamă de mine; aș vrea, căci cele mai infime dorințe ale tale sunt pentru mine porunci... Dar eu nu-mi aparțin și ceea ce pare că-i voința mea nu-i decât destinul meu... N-am fost oare silit atunci să părăsesc viața minunată pe care o duceam în preajma ta?... Scrie, te rog.

Lady Ophelia își muie până în călimară, iar marchizul continuă:

— Scrie-i onorabilului Frank Perceval că-l aștepți mâine seară în trăsura ta, în fața teatrului Saint James, colț cu Duke Street... Mâine seară, la orele nouă.

Ophelia scrise.

— Va trebui să merg acolo? întrebă ea.

— Trăsura ta, milady... pe Frank Perceval îl voi întâmpina eu.

Ophelia se întoarse brusc și-aruncă spre Rio Santo o privire neliniștită.

— Îți dau cuvântul meu de gentilom — încheie marchizul, răspunzând privirii ei — că viața lui Perceval va fi cruțată... Scrie adresa, căci orele noastre sunt numărate.

Lady Ophelia mai șovăia. Își amintea de cavalerul Weber.

În timp ce contesa ezita, Rio Santo se uită la ceas, apoi își luă pălăria de pe mobilă.

— Doamnă — spuse el înclinându-se — numai o datorie imperioasă mă silește să mă-ndepărtez atât de repede... Îmi face impresia că vrei să te mai gândești. Gândește-te. Mâine, îmi vei comunica ce-ai hotărât... Ți-am spus care-i singurul mijloc de-a izbăvi viața onorabilului Frank Perceval.

leși. Ophelia rămase pe gânduri. Avea, în mod cert, motive serioase să mediteze.

Se gândea oare la primejdia care-l amenința pe Frank Perceval?

Vai! Lady Ophelia era o femeie generoasă. În sufletul ei se afla tot ce poate fi mai demn, mai sensibil, mai bun. Dar o dragoste care suferă nu se poate gândi decât la ea însăși. Ophelia uitase de scrisoare, iar gândurile ei rătăceau printre numeroasele amintiri ale unui trecut prea scump.

Scrisoarea neterminată o trezi în cele din urmă. Amintirile pledaseră cu multă elocvență, fără ca ea să-și dea seama, cauza marchizului: semnă scrisoarea fără să mai reflecteze, scrise adresa și-o aruncă în cutia pentru corespondență din care Joan avea s-o ia a doua zi.

— Îndoielile acestea, îndreptățite și jignitoare — murmură ea — îndoielile acestea îl îndepărtează de mine... Toți bărbații se bat în duel... iar domnul Weber a murit cu spada în mână... Oh! Dar duelul acela a fost straniu, Doamne!...

Rio Santo urcase de mult în trăsură. Bembo observase un nor pe fruntea lui în clipa în care se așezase pe pernele de mătase, iar când vizitiul întrebă încotro s-o ia, marchizul îi răspunse distrat:

— Nu știu.

— Ne întoarcem la Irish-House, nu? întrebă atunci Angelo.

— Nu... nu... — răspunse marchizul care părea absorbit. Când ne vom întoarce la Irish-House, Ange, se va fi lăsat de mult întunericul...

Apoi, adresându-se vizitiului, adăugă hotărât:

— Cornhill, magazinul Falkstone!

Caleașca porni numaidecât.

— Ange — continuă Rio Santo cu emoție în glas — vorbeai adineauri de primejdie... primejdia s-a ivit.

— Cu-atât mai bine, milord! exclamă Bembo. Pe toți îngerii, călăuzitorii mei, cu-atât mai bine!

Marchizul scutură încet din cap.

— Ah! spuse el. Dacă n-aș fi irosit cele șase zile!... Dar poate c-au lucrat alții pentru mine. Am să aflu. Corespondența mea secretă m-așteaptă la casa de comerț... Oricum, clipă a sosit, Ange. Un cuvânt scăpat din imprudență... Ah! Să nu-ți împărtășești niciodată secretele unei femei, Bembo!.. Un singur

cuvânt poate grăbi deznodământul... slab sau puternic, va trebui să lupt.

— Voi fi alături de dumneavoastră, milord! spuse Bembo cu vioiciunea caldă a devotamentului său.

— Îți mulțumesc... Știu că viața ta îmi aparține, Ange.

Îi luă mâna și-o ținu multă vreme într-ale sale, ca și cum s-ar fi cufundat el însuși în adâncile-i meditații.

— Zarurile au fost aruncate — murmură el în cele din urmă. Dumnezeu aibă în pază Irlanda!

— Dumnezeu aibă în pază Irlanda! repetă Bembo fericit.

Marchizul tresări la auzul acestei voci străine care-i reproducea gândul, până atunci atât de bine ascuns în el. Privirea îi sclipi, învăluindu-l pe Bembo care, tulburat de strălucirea aceea extraordinară, își plecă ochii.

— Îți mulțumesc — spuse din nou Rio Santo, a cărui voce părea plină de-o melancolică amărăciune. M-ai speriat, Ange, căci aceste cuvinte rostite la Londra sună ca un teribil semnal de război... iar cincisprezece ani de eforturi, prietene, mi-au conferit dreptul de-a da eu însumi acest semnal.

Caleașca se opri în Finch Lane, colț cu Cornhill.

Rio Santo continuă pe-un ton degajat:

— Prin urmare, iată-te aghiotantul meu, care... Nu ți-am spus nimic, dar te-am lăsat să bănuiești: și asta-i o dovadă de încredere...

— Am înțeles perfect, milord, și-aștept să mă folosiți.

— Nu vei aștepta mult, Bembo... Mai întâi, îți încredințez misiunea de a-i aduna pe toți Lorzii Noptii în sala din White-Chapel, chiar în seara asta... Eu voi fi acolo peste două ore... Trebuie să-i găsesc pe toți laolaltă...

— Îi veți găsi, milord.

— La aceeași oră trebuie, de asemenea, să am informații despre stadiul lucrărilor din Prince Street... căci vom avea nevoie de munți de aur, Bembo.

— Veți avea informații precise peste două ore.

— Pe curând, deci! spuse Rio Santo sărind din trăsură și cotind pe Finch Lane, pentru a ajunge în străduța noroioasă unde se afla întreprinderea Edward and Co.

Trăsura continuă să staționeze în fața magazinului de bijuterii Falkstone.

Bembo ieși pe ușa cealaltă și urcă într-o altă trăsură.

În magazinele Edward and Co., ale căror obloane erau ermetic închise, nu exista nici un fel de lumină; dar Ereb, micuțul negru, care-și părăsise scaunul de la spatele trăsorii de îndată ce Rio Santo pusese piciorul pe trotuar, scoase din sin o cheie cu orificiul pătrat, cu ajutorul căreia răsuci o plăcuță de aramă, făcând să iasă în afară broasca ușii principale. Cu-o a doua cheie, mai mică, sili ușa să se răsucescă în țâțâni.

— Du-te și bate gongul în salonul din mijloc — spuse Rio Santo.

— De câte ori?

— O singură dată.

Negrișorul o luă înainte. Rio Santo îl urmă și pătrunse curând în salonul fără ferestre, cu șase uși, în care l-am văzut, sub numele de Edward, împreună cu domnul Smith, doamna Bertram, domnul Falkstone, zaraful Walter și maestrul Peter Practice, telal și cămătar.

Ecoul gongului mai răsuna, când una din cele șase uși se deschise și Fanny Bertram își făcu apariția.

Este un lucru stabilit: oricărei femei care a păcătuit i se spune fie Messalina, fie Magdalena. Nu se vorbește decât de extreme: desfrâul sau căința: acesta-i verdictul oamenilor.

Fanny Bertram își permitea să nu fie de acord. Nu era nici Messalina, nici Magdalena. Desfrâul ar fi dezgustat-o, căința nu se potrivea cu firea ei indolentă de creolă. Se simțea plictisită și obosită, iar dacă uneori sufletul i se reînsuflețea, regăsindu-și elanurile tinereții, se avânta spre-o amintire.

Fanny nu mai iubea, pentru că iubise prea mult, sau poate fiindcă ultimul bărbat pe care-l îndrăgise o făcea să-i disprețuiască pe ceilalți pe care i-ar mai fi putut iubi.

Se cufundă, toropită, în apatia ei, resemnându-se să-l dea uitării pe bărbatul care trecuse prin viața ei ca un meteor. După fericirea pe care i-o aruncase în treacăt, nu mai dorea altă fericire.

Și totuși, Fanny păcătuisese mult înainte de-a fi iubită marchizului de Rio Santo, care-o răpise într-o zi, pentru a se descotorosi de ea în cea următoare.

Acum își depăna amintirile și acea unică zi era de-ajuns pentru a-i umple viața. De multă vreme nu-i mai iubea pe marchiz cu-acea dragoste care atâta poftele și stârnește gelozia, dar își simțea inima la adăpost de orice ispită.

Când intră în salonul din mijloc, Fanny Bertram avea în mână o casetă încrustată.

— Dă-mi-o, Fanny, dă-mi-o! strigă marchizul luând repede caseta. Sunt multe scrisori?

— Multe — răspunse creola, așezându-se lângă marchiz.

— Unde-i cheia?

— Lasă-mă pe mine s-o deschid, Edward, ție-ți tremură mâna...

Într-adevăr, mâna lui Rio Santo tremura. De îndată ce Fanny răsuci cheia în broască, marchizul deschise capacul privi înăuntru.

Erau vreo douăzeci de scrisori. Dintr-o singură privire Rio Santo descoperi un plic din hârtie de proastă calitate purtând pecetea poștei irlandeze.

Scoase un strigăt de bucurie și desfăcu plicul.

Capitolul XXXI - Scopuri nobile

Fanny Bertram continua să șadă calmă lângă Rio Santo, deși scrisoarea din Irlanda, dorită cu-atâta înfocare, și deschisă acum, se afla la dispoziția privirii ei.

La rândul său, Rio Santo nu se gândea deloc să se ferească. Citea cu lăcomie, fără să se teamă. El care se priva de orice sprijin numai să n-aibă nici un confident, își dezvăluia acum o parte din taină unei femei!

Rio Santo era singurul om din lume care-o cunoștea pe Fanny Bertram mai bine decât se cunoștea ea însăși. Era femeia ideală spre a-i sluji drept confidentă, jucând de minune rolul unei casete a cărei cheie o avea el, Rio Santo.

Acolo se concentra vasta sa corespondență venită din aproape toate colțurile globului. Numai ei îi erau adresate scrisorile acelea pline de evenimente și de uneltiri, din care cea mai insignifiantă ar fi motivat zece acuzații capitale. Știa oare Fanny Bertram acest lucru? După toate aparențele, nu. Dacă ar fi știut, probabil că și-ar fi jucat rolul la fel de bine, deoarece curajul este o calitate care nu lipsește nici unei femei.

Între timp, Rio Santo își devora scrisoarea din Irlanda. Pe măsură ce citea, privirea-i strălucea tot mai mult, iar fruntea i se lumina de bucurie.

— Zece mii! exclamă el în cele din urmă entuziasmat. Zece mii de inimi curajoase și cinstite!

Fanny, care-l privea cu admirație, tresări la această izbucnire neașteptată.

— Vrei să te războiești cu cineva, milord? întrebă ea.

Credea că-i departe de adevăr.

Rio Santo nu răspunse. Un nou gând îi trecu prin minte. Fruntea i se întunecă deodată.

— Dar scrisoarea datează de-acum zece zile! murmură el. Oamenii trebuie să fi venit... și eu încă nu sunt gata!

— Scrisoarea a sosit chiar în ziua când ți-am numărat zece mii de lire — spuse creolă.

— Trebuie să mai fie una.

Rio Santo răsturnă caseta. Două scrisori îi izbiră privirea. Una de la Londra, datată în aceeași zi, avea adresa scrisă de aceeași mână ca prima scrisoare. Cealaltă purta un timbru din Irlanda. Scrisul acesteia din urmă nu trezi curiozitatea lui Rio Santo. O desfăcu pe cea de la Londra.

Scrisoarea era un fel de corolar al celei dintâi, vestind plecarea a zece mii de irlandezi ce se îndreptau spre Londra în grupuri mici și pe diverse căi și-l înștiința pe marchiz de sosirea acestei armate.

La ora aceea, Rio Santo avea la Londra zece mii de soldați irlandezi, adică niște oameni foarte curajoși și înfometați, aprigi și gata de orice.

Se răsturnă în fotoliu, iar Fanny Bertram îl auzi murmurând:

— Oh!... Cele șase zile irosite!...

Rio Santo își reveni și trecu rapid în revistă celelalte scrisori. Erau de toate soiurile, multe scrise în argouri pe care savanții de la Royal-Society ar fi avut mult de furcă încercând să le tălmăcească.

Citi toate misivele și în fiecare găsi o veste bună pentru planurile sale. Totul mergea strună în ziua aceea. Din fiecare punct al globului i se trimitea o armă împotriva puternicului său inamic.

Astfel, când așternu în fața lui toate acele scrisori care, într-un consens unanim, îi făgăduiau succes și victorie, un imens

orgoliu îi cuprinse sufletul. Chipul mândru îi fu iluminat de-o aureolă de atotputernicie. Se simțea, ca și arhanghelul rebel, în stare să lupte și împotriva lui Dumnezeu.

Fanny își plecă ochii suspinând.

Rio Santo se ridică și făcu un pachet din toate scrisorile. Atingându-le, degetele sale fremătau de-o plăcere aproape războinică. Simțea în mâini un explozibil capabil de-a sfărâma un imperiu.

— La treabă! spuse el, fără să-și dea seama că vorbea.

În clipa când se îndrepta spre ușa ce ducea spre birourile Edward and Co., vocea blândă a doamnei Fanny îl opri.

— Milord — spuse ea — ai uitat o scrisoare.

Rio Santo se întoarse în grabă.

— Într-adevăr — spuse el sărutând mâna femeii care devenise palidă. Tu ești geniul meu bun, Fanny... Veghezi zi și noapte asupra tainelor mele, fără a-ncerca să le pătrunzi vreodată... Mi-ești cel mai bun prieten.

Fanny întinse scrisoarea lui Rio Santo care o luă și-o deschise.

— Să uit eu o scrisoare din Irlanda! Îngână el surâzând.

Fără să se oprească la prima pagină, căută mai întâi iscălitura. Abia o descifrase, când o expresie de respect grav i se întipări pe față. Se așază din nou și citi scrisoarea de la un capăt la altul, de două ori.

Iată care era conținutul scrisorii:

"Milord,

Deși părerile noastre se deosebesc în esență, și cu toate că avem idei diametral opuse asupra mijloacelor prin care im putea oferi scumpei noastre Irlande rangul ce i se cuvine printre națiuni, nobilul dumneavoastră devotament, dragostea fierbinte de patria comună n-au putut lăsa indiferent pe omul a cărui întreagă viață este închinată Irlandei, omul a cărui pasiune este fericirea poporului irlandez.

Diferitele privilegii pe care le-am avut de-a discuta cu Senioria Voastră m-au umplut de admirație pentru profunzimea de gândire, justetea extraordinară a ideilor și puternicele resurse ale spiritului dumneavoastră cutezător.

Firește, milord, dacă războiul efectiv pe care Senioria Voastră avea atunci de gând să-l declare împotriva *** s-ar fi sfârșit printr-o izbândă, aceasta s-ar fi datorat exclusiv Senioriei Voastre. Aveți geniul de-a pregăti, curajul de-a duce la îndeplinire.

Dar luptă este prea inegală, milord. Poate va veni o zi când șansele se vor echilibra între cele două țări. Aceasta se va întâmpla atunci când rușinoasele nedreptăți ale Angliei, vizibile până și pentru englezi, ne vor oferi aliați prețioși chiar în rândurile dușmanilor noștri; aceasta se va întâmpla atunci când un strigăt prelung de dezaprobare se va ridica din toate colțurile Europei, transformându-se într-o condamnare a unui guvern egoist și mizerabil ai cărui proconsuli necinstiți își întind mâinile lacome spre nefericita noastră patrie...

Dar până atunci, milord, trebuie să așteptăm. Învinși, vom decade și mai mult; învingători, va trebui să colaborăm cu foștii noștri tirani.

Milord, nu mi-ați vorbit niciodată despre planurile dumneavoastră, dar cunoscându-vă bine inteligența deosebită, nu-mi pot închipui altceva decât că urmăriți să înarmați străinătatea împotriva Angliei. Credeți că în felul acesta slujiți Irlanda, milord?

Îndrăznesc să cred că sunt un patriot tot atât de înfocat ca și Senioria Voastră; singura diferență dintre noi, în această privință, este că, deși îmi iubesc mult țara, nu nutresc nici un fel de ură. Consider că Dumnezeu n-ar fi de acord să doresc pieirea Angliei, a acestui popor mare și sănătos.

Milord! Nu este întotdeauna necesar să distrugi pentru a clădi.

Eu vreau ca Irlanda să fie liberă, atâta tot; dumneavoastră, milord, vreți ca Irlanda, cucerindu-și libertatea, să îngenuncheze metropolă, făcând-o, la rândul ei, sclavă. Senioria Voastră nutrește multă ură.

În scrisoarea pe care îmi faceți cinstea de a mi-o adresa, îmi solicitați sprijinul și părerile. Sprijinul, fie că e puternic, cum susțineți dumneavoastră, sau slab cum cred eu, nu vi se poate acorda, milord, decât dacă urmați calea legală și pașnică pe care am pășit eu însumi. Irlanda mi-a acordat încrederea ei: mă străduiesc din răputeri s-o merit; dar, din ziua când vă veți alătura nouă, milord, și veți merge cot la cot cu soldații

"Deșteptării", nu voi mai fi decât aghiotantul său ministrul dumneavoastră, deoarece am încredere în capacitatea pe care o aveți și sunt convins că într-un geniu ca al dumneavoastră stă salvarea unui întreg popor, salvarea și gloria lui!..."

— Deșteptarea! murmură Rio Santo nerăbdător. Nu-i decât un cuvânt!

"Deșteptarea! continua scrisoarea, de parcă ar fi vrut să dea un răspuns acestei întreruperi. Așteptați cinci ani, milord, cel mult zece și ecourile lumii întregi vă vor retrimite acest cuvânt amplificat, amenințător și atât de înfricoșător încât Anglia se va cutremura din temelii numai când îl va auzi.

Cât despre sfatul pe care binevoiește să mi-l solicite Senioria Voastră, iată-l: Nu îngăduiți că ura să vă domine patriotismul. Așteptați.

Nu sunt considerat un om cu prea multă răbdare, milord. Dimpotrivă, foarte mulți îmi reproșează violența, pasiunea, pripeala și aceste acuzații glăsuiesc adevărul. Îmi fierbe sângele în vine când mă gândesc la robirea Irlandei, dar, în secolul nostru, legea este o armă mai tăioasă decât spada. Vreau să înving după lege, cu legea, prin lege. Violența, pasiunea, mânia mea, toate acestea pot fi înăbușite. Știu să aștept..."

Rio Santo închise brusc scrisoarea și-o azvârli, mototolită, în casetă.

Venind în contact cu rațiunea aceea rece, entuziasmul lui Rio Santo înghețase subit. Rămase câteva minute nemișcat, absorbit de gânduri.

Fanny, biata femeie, se căia că-l silise să citească scrisoarea aceea care-i schimbă bucuria în tristețe.

— Acest om e-un avocat! spuse în sfârșit marchizul cu amărăciune și mânie.

Apoi, își reveni numaidecât, ca și cum și-ar fi reproșat cele spuse:

— Este o minte luminată — adăugă el — și-un mare cetățean, dar nu-mi cunoaște posibilitățile... El nu știe că...

Surâsul lui triumfător reapăru, în timp ce cântarea în mână pachetul de scrisori aflat mai înainte în casetă.

— El nu știe — continuă Rio Santo — că armata mea își are nenumăratele sale batalioane dispersate în sânul tuturor popoarelor aliate sau inamice Angliei! El nu știe c-am propovăduit peste tot, pretutindeni, cruciadă împotriva Marii Britanii!... S-aștept, spune el... Dar am așteptat cincisprezece ani... El nu știe asta!... Ah! Totuși într-un punct are dreptate... Urăsc Anglia aproape tot atât de mult pe cât iubesc Irlanda... De aceea căile lui legale și pașnice nu-mi sunt suficiente; de-aceea vreau să distrug ca să clădesc; de-aceea nu vreau să mai aștept!...

După câteva minute, marchizul de Rio Santo solicita să fie primit de Excelența Sa prințul Dimitri Tolstoi, ambasadorul Rusiei.

Diplomatul își terminase toaleta. Pleca la curte. Costumul lui de feldmareșal strălucea de-atâta aur și diamante, scoțându-i și mai mult în relief trăsăturile aspre.

Văzându-l pe Rio Santo, arboră o înfățișare afabilă și porunci să nu i se mai aducă trăsura.

— Domnule marchiz — spuse el — vizita dumitale mă bucură nespus. Sper că vom avea multe de discutat...

— Foarte multe, milord — răspunse Rio Santo.

Prințul se înclină grațios și-și conduse oaspetele până în apropierea șemineului.

Rio Santo luă loc, prințul la fel.

— Domnule marchiz — continuă această din urmă — problema noastră merge bine... Am urmat întru totul instrucțiunile Senioriei Voastre și nu m-ar mira deloc dacă peste două sau trei luni...

— Prințe — îl întrerupse blând Rio Santo — cu sau fără ajutorul Excelenței Voastre, totul se va sfârși peste două sau trei zile...

Capitolul XXXII - Diplomatul

Uimit, prințul Dimitri Tolstoi îl privi pe Rio Santo cu o figură care părea să spună: oare omul ăsta e-n toate mințile?

— Firește, milord — declară el după o lungă tăcere — vă sunt foarte devotat, dar nu se poate să ignorați tărăgănelile

inerente negocierilor diplomatice... De șase zile am început o serie de demersuri...

— Milord — îl opri Rio Santo — dumneavoastră le veți continua, dar eu n-am timp s-aștept rezultatele. Am nevoie de un avans asupra lor... Excelența Sa nu crede că o promisiune politică poate fi scontată întocmai ca o poliță?

— Dacă Senioria Voastră ar binevoi să fie mai explicit...

— N-ați înțelege mai bine, prințe, pentru c-ați înțeles perfect... Dar Excelența Sa are timp să reflecteze... Reflectați, milord.

Diplomatul ajunsese la concluzia că n-avea altceva mai bun de făcut decât să profite de-această îngăduință. După câteva secunde, continuă cu-o evidentă proastă dispoziție:

— Pe legea mea, milord, cu riscul de-a vă face impresia unui spirit obtuz și opac, trebuie să recunosc că nu vă-nțeleg.

— Dumnezeu n-ar fi de-acord să pun la-ndoială cuvântul Excelenței Voastre, așa că am să mă explic... între complici, milord, trebuie să existe sinceritate.

Tolstoi își reținu un gest de violentă negare.

— Complice sau... colaborator, milord — continuă marchizul — termenul n-are nici o importanță. Sunt absolut convins că n-aveți de gând să negați participarea dumneavoastră la o operă pe care împăratul, stăpânul dumneavoastră, o onorează cu înalta sa aprobare... Iată despre ce-i vorba. Cred că v-am mai spus, bătălia în care mă veți ajuta nu-i decât o părțică din planul meu de luptă... principalul nu este deci să se reușească efectiv și complet, ci să se-ajungă la un rezultat care, real sau fictiv, să se poată combina cu alte arme și să ajute lupta ce se va da... Mai târziu, când se va obține succesul deplin, când se va-ncercui Anglia, această gigantică tarabă, cu-o barieră de netrecut pentru produsele sale, faptul nu va fi deloc inutil, căci colosul nu se va prăbuși deodată. Dar, în momentul de față, e vorba de-o fantomă, de-o aparență, de-o amenințare... Ați început să mă-nțelegeți, milord?

— Voi înțelege mai bine, domnule marchiz, dacă-mi veți explica mai pe larg.

— Fie... Aș vrea, milord, ca măsura pe care Excelența Voastră crede c-o vor lua, peste vreo două sau trei luni, domnii ambasadori ai puterilor străine, să constituie subiectul tuturor conversațiilor, mâine, la Bursă...

— Cum, domnule! strigă prințul încruntându-și sprâncenele. Un asemenea subiect să fie colportat la Bursă!...

— Aș dori, milord.

— Dar Senioria Voastră nu se gândește că există primejdia ca astfel să fie compromis numele împăratului.

— Ba da... numele împăratului trebuie rostit. Lucrul mi se pare absolut indispensabil.

— Iar mie îmi e absolut imposibil — răspunse prințul pe un ton hotărât.

— Nu-i posibil ca acesta să fie ultimul dumneavoastră cuvânt, milord, căci scrisoarea împăratului...

— Considerați deci că Maiestatea Sa ar consimți la imprudentul demers pe care mi-l propuneți? strigă Tolstoi.

— Nu, milord, firește că nu — răspunse rece marchizul. Nu pot crede așa ceva. Maiestatea Sa Imperială este un prea fin politician ca să...

Diplomatul se ridică și-și împinse scaunul cu violență.

— Atunci — spuse el, dând frâu liber furiei stăpânite data trecută și mâniei actuale — atunci, domnule, propunerea dumitale trebuie considerată ca o jignire evidentă...

— Vai, prințe! Vai! rosti grav Rio Santo. Devotamentul dumneavoastră, nemărginit nu poate trezi nici măcar umbra unei îndoieli... Niciodată Maiestatea Sa n-a avut un slujitor mai sigur, mai de nădejde...

Furia lui Tolstoi se domoli încă o dată. Un fel de teroare instinctivă îi apără în privire.

— Milord — spuse el, așezându-se din nou — am crezut... mă gândeam... accept cu plăcere explicațiile Senioriei Voastre.

— Dar Excelența Voastră e de-acord cu scopul vizitei mele?

Tolstoi interogă cu-o privire fugară chipul marchizului. Calmul desăvârșit, împins până la indiferență, pe care-l descoperi pe fața lui, părea să-i schimbe din nou cursul gândurilor. Își reluă tonul peremptoriu:

— Nu, milord, nu — răspunse el. Scrisoarea Maiestății Sale, care se află în mâinile dumneavoastră...

— E clară, gândiți-vă, prințe.

— Nu îndeajuns ca să autorizeze o trădare, milord!

Cu un surâs involuntar, Rio Santo răspunse:

— Înțeleg oroarea Excelenței Voastre numai la gândul unei trădări...

— Ce vreți să spuneți, domnule? strigă iar Tolstoi, reluându-și atitudinea de spadasin. E pentru-a doua oară dând cuvintele dumneavoastră au un accent de persiflare...

— Departe de mine acest gând, milord... Vă rog să fiți convins, vă conjur, n-am vorbit niciodată mai serios... Îmi închipui, spuneam, că Excelența Voastră are oroare numai la gândul unei trădări, cu-atât mai mult cu cât aceasta nu i-a reușit odinioară.

Tolstoi se făcu roșu de furie. Izbucnind într-un râs amar, spasmodic, își dezvălui dinții ascuțiți și albi că ai unei jivine sălbatice. Avea ceva din atitudinea amenințătoare a tigrlui, gata să se repeadă asupra prăzii sale.

— Cine v-a spus asta? întrebă el cu glas sugrumat.

— Nimeni... Am știut-o.

— De unde?

— Este o povestioară, milord — răspunse Rio Santo opunând brutalei vioiciuni a lui Tolstoi excesul unei curtoazii exagerat de ceremonioase. Mi-ar face plăcere s-o istorisesc Excelenței Voastre. După câte îmi amintesc, era în 182... Mă aflam la Petersburg, sub numele de contele Policeni...

— Policeni! repetă Tolstoi.

— Da... În viața mea am purtat mai multe nume... Exista, pe vremea aceea, un tânăr gentilom destul de bine văzut la curte, contele Dimitri Spraunskov care, pentru un motiv sau altul, a fost acuzat de înaltă trădare...

— Dar a fost judecat, milord — îl întrerupse Tolstoi agitat — judecat și absolvit de acuzația aceea calomnioasă... Ați greșit mizând pe această tristă amintire.

— Contele Dimitri a fost achitat din lipsă de dovezi, milord.

— Calomnia n-are niciodată dovezi, domnule... Și, pe sfântul Nicolae, contele Spraunskov, devenit prințul Tolstoi, n-a încetat de-atunci să țină capul sus, mă auziți, deoarece a fost acuzat odinioară pe nedrept.

— Fiecare își ține capul cum crede de cuviință, milord... Spuneam deci că Excelența Voastră a fost achitată din lipsă de dovezi.

— Și, mă rog, la ce concluzie vreți s-ajungeți, domnule? întrebă trufaș Tolstoi.

— Dacă Excelența Voastră binevoiește să-mi îngăduie, îmi voi continua povestirea... Pe vremea aceea, contele Spraunskov

avea ca amantă o foarte frumoasă italiancă, foarte frumoasă, milord, trebuie să recunosc, pe nume signora Palianți...

— Într-adevăr — murmură diplomatul.

— Nu știu cum s-a făcut... Se pare că Spraunskov, în timp ce se afla închis, a-nceput să regrete faptul că avusese prea multă încredere în frumoasa lui amantă, temându-se de niște mărturisiri, ba mai mult, de dezvăluirea unor documente... a unor piese importante... niște dovezi...

— Bine, domnule, dar!... vru să-l întrerupă ambasadorul.

— Dați-mi voie, milord — continuă calm Rio Santo — spuneam că era vorba de niște dovezi. Într-adevăr... Fie că făcea sau nu parte din complot, signora Palianți se afla în posesia unor scrisori, a unor liste, a unor registre cu partidă dublă ale conspirației... Să nu uităm că ne aflăm în Rusia. Oh! Milord! Aș pune rămașag că prințul Dimitri Tolstoi n-ar săvârși astăzi o asemenea nesăbuiță!...

— Vreți să spuneți că...

— Permiteți, milord... contele Spraunskov, încercând să repare greșeala printr-o stângăcie, i-a scris Laurei...

— Pretindeți c-ați fost amantul ei! exclamă Tolstoi spumegând.

— Vai! Milord — răspuse Rio Santo cu-o atât de perfectă stăpânire de sine, încât înfumurarea prostească a afirmației prințului trecu aproape neobservată. Acesta-i lucrul cel mai puțin important, iar Excelența Voastră nu-mi poate cere să-mi amintesc exact... Dacă am avut fericirea, trebuie să se fi petrecut în perioada despre care vorbim, căci scrisoarea contelui mi-a trecut prin fața ochilor...

— Infamie! bâigui Tolstoi. În timp ce eu eram închis!

— Nu cred să fi spus — îl întrerupse Rio Santo — că signora a așteptat arestarea Excelenței Voastre.

Își încheie fraza printr-o înclinare ușoară, însoțită de-un surâs binevoitor.

Diplomatul se ridică a doua oară, tremurând de mânie și făcu un pas spre marchiz.

Acesta, fără să-și piardă zâmbetul, îi aruncă o privire de sus. Tolstoi avea ochii aprinși sub sprâncenele-i încruntate.

Se opri, copleșit de mânie dar și de-un sentiment de teamă. Îi trecu prin minte ideea că omul cu care stătea de vorbă avea o putere supraomenească.

Rio Santo își puse coatele pe fotoliu.

— Da, milord — continuă el — scrisoarea contelui Supraunskov n-a ajuns numai în mâinile signorei. Din mâinile ei a trecut în ale mele...

— Și-ați citit-o?

— Am săvârșit această indiscreție, milord.

Tolstoi lăsa să-i scape un blestem și începu să străbată: cu pași mari salonul, murmurând imprecății înăbușite. Rio-Santo părea să nu se sinchisească de această plimbare furibundă, în timpul căreia prințul își oferi plăcerea de-a izbi de bronzul aurit al șemineului o Toglioni de marmură pe care-o cumpărase în ajun cu-o sută de lire.

Acest gest îi aduse o ușurare vădită.

— Pe onoarea mea, domnule marchiz — spuse el după câteva secunde, pe-un ton care voia să pară foarte degajat — nu știu ce fel de joc jucăm în seara aceasta. Dar, la urma urmei, ce mă privesc pe mine toate astea? Presupun că nu mă mai credeți gelos pe signora Paliani, iar în ceea ce privește scrisoarea mea, aceasta vă dă dreptul doar să mă socotiți vinovat, atâta tot.

— Dați-mi voie, milord — continuă Rio Santo, a cărui voce deveni gravă. Excelența Voastră greșește: nu-i tot... Dacă ar fi tot, povestioara mea ar fi lipsită de sare și m-aș vedea silit s-o închei cu-o maximă banală, ca, de pildă, aceasta: e nebun cel ce-și încredințează secretele în mâinile unei femei... Am un sfârșit mai bun decât acesta, milord.

— Ce mai e? Îngână prințul.

— Am venit în vizită la Excelența Voastră c-un scop precis. Cererea mea a și fost o dată respinsă și revin asupra ei.

— Inutil, domnule! spuse Tolstoi nerăbdător.

— Iartă-mă, milord, e nu numai foarte util, dar și absolut indispensabil... Trebuie să vă spun că, de când mă știu, am fost întotdeauna stăpânit de-o manie ciudată... De altfel, v-o recomand și dumneavoastră, milord, căci mi-a folosit întotdeauna. Mânia mea constă în a nu scăpa nici un prilej ce mi se oferă de-a pătrunde în adâncul unei taine, fără a ști la ce-mi vor sluji informațiile culese... Vedeți dumneavoastră, milord, eu numesc asta a însămânța la întâmplare... și nu cunosc sol mai fertil decât hazardul. Recolta se lasă uneori așteptată, dar

sămânța uitată încolțește într-o bună zi pe neașteptate, iar recolta întrece cele mai optimiste așteptări.

Tolstoi își simțea inima cuprinsă de-o vagă neliniște, înțelegea că Rio Santo descoperise la el un punct vulnerabil și nu știa cum să braveze. Stătea în picioare, cu brațele încrucișate, în fața marchizului care ședea, într-o atitudine nepăsătoare, tolănit în fotoliu. Neliniștea crescândă a diplomatului era zugrăvită pe chipul său aspru.

Rio Santo continuă pe-un ton tăios:

— Nu vreau să vă mai pun răbdarea la-ncercare, milord. După ce-am citit scrisoarea dumneavoastră, mi-a trecut prin cap fantezia de-a vedea dovezile acelea pe care le-ați încredințat signorei Paliani...

— Ce imprudent! Imprudent și smintit! murmură prințul mânios pe sine însuși.

— Eu n-aș fi îndrăznit niciodată să atribui acest ultim epitet Excelenței Voastre — continuă Rio Santo. La început, signora a refuzat să-mi satisfacă curiozitatea. Trebuie să adaug c-a rezistat multă vreme rugăminților mele, cel puțin cinci minute, milord. Dar, oricât de încăpățânată ar fi fost, orice rezistență are un sfârșit. Signora a cedat. Am avut în mâinile mele acele faimoase piese care mi-au adus la cunoștință că erați în relații cu asociațiile secrete din Germania... Nimic nu lipsea din dosarul dumneavoastră. Cuvântări solemne, jurăminte scrise cu sânge și până și clasica listă a conjurațiilor!...

Rio Santo începu să râdă. Tolstoi fierbea.

— Pe onoarea mea, era și lista acolo! continuă marchizul. O listă lungă, plină de nume simandicoase, printre care figura, la loc de cinste, și cel al dumneavoastră...

— Și ce-a făcut Senioria Voastră cu toate hârțoagele acelea? întrebă timid Tolstoi care abia mai putea să respire.

— Le-am restituit signorei, milord.

Din pieptul prințului, care-și înălță capul, izbucni o răsuflare zgomotoasă.

— Aha! Le-ați restituit signorei? spuse el cu glasul acela înăbușit care tindea să devină provocator și amenințător.

— O, da, milord.

— Pe toate?...

— Aproape...

Tolstoi se dădu îndărăt, ca și cum ar fi primit o lovitură în piept.

— Milord, n-am păstrat decât una — continuă Rio Santo cu implacabilul său aer curtenitor. Una singură, cea mai mică din toate, trei rânduri scrise și semnate cu sânge.

— Jurământul! bolborosi Tolstoi năucit.

— Exact, milord.

— Jurământul prin care... Doamne! Doamne!

— Prin care jurați să împlântați pumnalul în inima Maiestății Sale...

— Doamne! Doamne! repetă bietul diplomat devenit neputincios ca un copil.

— Milord — continuă marchizul — n-aveam de unde să știu atunci că Spraunskov, prizonier al statului, care încredințase unei aventuriere secrete teribile, va deveni într-o bună zi floarea diplomaților europeni... M-a împins puterea obișnuinței... Am însământat la întâmplare... După cum vedeți, recolta n-a întârziat prea mult.

Tolstoi nu răspunse imediat. Se trânti, doborât, într-un fotoliu. Avea halucinații. Mii de imagini amenințătoare și bizare îi treceau prin fața ochilor. Întrezărea celule întunecate, nesfârșitele întinderi înghețate ale Siberiei, paloșul strălucitor al călăului...

După câteva minute, își împinse fotoliul pe covor și se apropie de Rio Santo.

— Prin urmare — spuse el cu glas înăbușit — dețineți scrisoarea aceea, domnule marchiz?

— Asemenea lucruri se păstrează, milord.

Privirea lui Tolstoi, scânteind deodată, părea să-l măsoare pe Rio Santo, cântărind șansele unei lupte disperate. Rio Santo, care înțelegea perfect sensul acestei priviri, rămase neclintit.

— O aveți — continuă prințul — la dumneavoastră?

— Nu, milord.

Dinții lui Tolstoi i se înfipseră în carnea buzei de jos. Privirea i se stinse.

— Nu! repetă Rio Santo surâzând. Excelența Voastră credea... Nu cunosc un portofel atât de vast, încât să poată cuprinde toate micile talismane pe care le-am colecționat astfel în cursul vieții mele... Jurământul dumneavoastră se află la loc sigur.

— Unde? întrebă prințul, fără speranța de-a obține un răspuns.

— La Petersburg, milord.

Tolstoi ridică asupra lui Rio Santo o privire de ură neîmpăcată.

— Domnule marchiz — spuse el, strângându-i mâna tremurând — să vă ferească Dumnezeu să fiți vreodată în puterea mea, așa cum sunt eu acum în a dumneavoastră!... Porunciți: mă voi supune.

Capitolul XXXIII - Sifoneria

Marchizul de Rio Santo își abandonează atitudinea nepăsătoare și schimbă numaidecât tonul.

— Nu mai avem decât foarte puțin timp la dispoziție, ca să discutăm despre afaceri, milord — spuse el uitându-se la ceas. Vă voi arăta ce-aștept de la bunăvoința dumneavoastră îndatoritoare și care va fi rezultatul.

— Ei! Domnule marchiz! replică diplomatul cu un zâmbet amar. În ce privește rezultatul, mă bizui pe Senioria Voastră... Ați *însămânțat* atât de bine, încât vă veți atinge țelurile în ciuda aliaților dumneavoastră înșiși.

— Prefer să nu iau în seamă această mărturisire, milord — spuse sever Rio Santo — care m-ar putea duce la gândul că Excelența Voastră se numără printre adversarii mei...

Tolstoi tăcu.

— Milord — continuă marchizul, dând vibrații profunde notelor grave și sonore ale vocii sale — nu credeți că unul dintre numeroșii dumneavoastră dușmani de la Curte ar fi fericit să intre în posesia scrisorii despre care vorbeam adineauri?

În fața acestei amenințări, trăsăturile lui Tolstoi se contractară.

— Loviți un om învins, domnule marchiz — spuse el anevoie. Vă repet, porunciți: mă voi supune.

— Nu va trebui să depuneți nici un efort, milord. Zvonul despre interdicția aplicată produselor engleze se va răspândi de la sine la Bursă. Îmi asum eu această misiune. Rolul

dumneavoastră se va mărgini să negați cu stângăcie, atunci când vreun bursier înspăimântat va veni la dumneavoastră acasă să vă ceară amănunte... înțelegeți, milord?... Va trebui să răspundeți în așa fel, încât negațiile dumneavoastră să poată echivala cu-o mărturisire.

— Destul — spuse prințul — veți fi satisfăcut.

— Dar Excelența Voastră nu dorește deloc să cunoască scopul?

— Nu, milord.

— Mi-ar fi făcut plăcere să-i încredințez acest secret... Scăderea va fi subită și violentă, cu-atât mai mult cu cât alte zvonuri vor veni să se alăture acestei știri fatale.

— Ah!... făcu prințul care-și regăsi curiozitatea diplomatică.

— Da, milord... Guvernul a primit chiar astăzi și în decursul ultimelor săptămâni o mulțime de depeșe copleșitoare...

Rio Santo își scoase pachetul cu scrisori și le parcurse continuând:

— Trei așezăminte ale Companiei au fost devastate de afghani...

— Fleac! spuse prințul.

— Dați-mi voie... întregul Sindhy a pus mâna pe arme, la îndemnul unor agenți misterioși care se crede c-au venit din Europa...

— Ah! exclamă Tolstoi.

— Canada de Sus (Nord) se află în plină revoltă; trupele regelui au fost înfrânte în două bătălii...

— Oh! Oh! Și cine-a pus la cale această revoltă, domnule marchiz?

— Niște răsculați... oameni veniți din Europa...

— Ah!... spuse pentru a treia oară Tolstoi, a cărui privire deveni temătoare și respectuoasă.

— Împăratul celest — continuă Rio Santo — a interzis comerțul cu opiumul pe tot teritoriul țării sale, sub pedeapsa cu moartea.

— Bravo! exclamă involuntar diplomatul. Cine naiba i-a dat maimuțoiului o idee atât de strălucită?...

— Oameni îndatoritori, milord, veniți din Europa.

— Sunteți un mare politician, domnule marchiz — murmură Tolstoi.

— Altceva. Statele Unite ridică pretenții în legătură cu Oregonul; vorbesc despre un război și o spun foarte răspicat...

— Tot grație dumneavoastră?

— Milord, Excelența Voastră este prea binevoitoare atribuindu-mi toate acestea. Cred că însăși lăcomia americanilor ar fi de-ajuns ca să explice o astfel de acțiune... Se susține totuși că niște oameni veniți din Europa...

Diplomatul își arată dinții lungi hohotind sincer și zgomotos.

— Domnule marchiz — îl întrerupse el, — toți acești oameni veniți din Europa seamănă teribil cu comis-voiajorii dumneavoastră politici, trimiși acolo să însămânțeze la întâmplare.

— După cât se pare, vă place termenul — se mărgini să răspundă marchizul. Dar asta nu-i tot... În Irlanda s-a constituit un partid cu mulți adepți care, renunțând la acea politică a păcii, a petițiilor inofensive și-a temporizării, al cărei apostol se cheamă Daniel O'Connell, vrea să scuture efectiv jugul și să-și câștige printr-o bătălie drepturile ce nu i se recunosc.

— Așteptam această ultimă acțiune — spuse Tolstoi. Senioria Voastră n-a uitat nimic!

— Oamenii aceștia curajoși, milord — continuă Rio Santo — consideră că marele agitator ezită prea mult să treacă la acțiune. Ei spun că sufletului său generos, leal, îi repugnă ideea de-a recurge la *ultima ratio* a popoarelor oprite. Ei gândesc că Daniel O'Connell, în ciuda geniului cu care-a fost dăruit, își face iluzii sperând să cucerească libertatea unei mari națiuni cu ajutorul câtorva subtilități legale. Legea engleză este și-n favoarea lui și împotriva lui, are texte pentru fiecare și, în timp ce el târăgănează, un juriu corupt n-ar putea oare să-i rețeze de la rădăcină proiectele, închizând în urma lui porțile unei închisori?...

— Acești oameni curajoși vorbesc despre aur, domnule marchiz... Nu cumva mai e vorba și de-altceva?

— Nu, milord. Asta-i tot, în afară de câteva dezastre minore care vor trece neobservate, când guvernul va intra în panică.

Rio Santo își puse scrisorile la loc în buzunar.

— Am uitat totuși să informez pe Excelența Voastră — adăugă el — despre creditul Companiei care-i zdruncinat de fuga simultană a jumătate din contabilii ei din India, unde s-a ivit un fel de epidemie neașteptată de falimente...

— Oh!... Oh... Oh!... strigă prințul frecându-și mâinile. Asta pune capac la toate!... Pe sfântul Nicolae! milord, dac-ați fi un agent al Maiestății Sale Imperiale, în loc să acționați într-un scop necunoscut, care-mi scapă și mă neliniștește, v-aș sluji ca valet!

— Vă mulțumesc, milord. Dar nu acesta-i capacul... Capacul constă în mică operație financiară la care veți binevoi să m-ajutați... Un singur loc a rămas deschis creditului Angliei, Europa, unde comerțul ei, violent atacat în cele patru colțuri ale lumii, ar putea încerca o retransare... Acesta-i locul în care Excelenta Voastră va sta de strajă... Lovitura pe care-o veți da, fără să vă stingherească prea mult, va desăvârși dezastrul... scăderea de mâine... sau de poimâine — căci îmi lipsește o ultimă informație care trebuie să fixeze data — va avea toate aspectele unei catastrofe. Mă veți înțelege, milord, când vă voi spune că am la dispoziție cinci sute de mii de lire... Or, după câte știu, Trezoreria n-are în casă mai mult de-un milion...

— Dar mai e Compania Indiilor — spuse prințul.

— Compania Indiilor nu poate s-ajute pe nimeni în clipa de față.

— Dar banca?

— Banca?... Milord, la oră despre care vă vorbesc, Banca va trece de partea noastră și nu va face plăți decât pentru noi.

— Cum așa? spuse Tolstoi uimit.

Rio Santo se ridică.

— Milord — replică el salutând în semn de rămas bun — nu stă-n puterea mea să vă satisfac curiozitatea... Mâine, voi avea cinstea să vă dau vești noi.

— Domnule marchiz, voi aștepta ordinele dumneavoastră.

Tolstoi își conduse oaspetele până la ultima treaptă a peronului. Urmări cu privirea trăsura purtată în galop de caii ei minunați și-n privirea lui nu mai scânteia nici un fel de ură.

— E de prisos să-ncerci a te lupta cu-acest om! — murmură el în timp ce se întorcea încet în salon! Preferabil e să nu-i ieși din vorbă... În sfârșit! Trebuie să mă duc la Curte... Pe sfântul Nicolae! Poate-i ultima mea vizită!

La colțul străzii, trăsura lui Rio Santo se opri. Surugiul coborî și-o luă pe jos spre Irish-House. Ereb se urcă în locul lui și, fără să întrebe în ce direcție trebuia să meargă, lansă cei patru cai în galop.

În timpul acesta, cavalerul Angelo Bembo își îndeplinise o parte din misiune, și-i convocase pe Lorzii Noptii. După aceea, se îndreptă spre Prince's Street (Bank).

La colțul format de această stradă și Poultry, vizavi de colțul Cornhillului, exista, la parter, o clădire curată și proaspăt spoită, care jumătate era ocupată de frumoasa prăvălie de fructe deschisă spre Poultry și Price's Street.

Bembo se opri în fața acestei clădiri.

Totul avea acolo un aspect onest, serios, lipsit de agitație. Era, evident, locuința unui quaker sau a unuia din acei presbiterieni scoțieni, de viță veche, care se hrănesc cu texte din evanghelie și visează, în nevinovăția sufletului lor, capete tăiate de regi și-alte fleacuri biblice.

Se exercita, doar pentru întreținerea trupului și spre a nu se lăsa spiritul pradă demonului trândăviei, un comerț foarte modest de sifonerie.

Mușteriii erau rari. Înfățișarea gravă, rece, taciturnă a patronului, sau mai bine spus a patronilor, căci la teighea se aflau două persoane, îndepărta mai mult decât atrăgea și dacă n-ar fi fost băiatul de prăvălie, un irlandez lung și slab, cu o fire acceptabilă, *prăvălioara ar fi rămas fără clienți*.

Dar asta îl interesa prea puțin pe sfântul Jedediah Smith care, nepreocupat de micile probleme ale acestei lumi, își petrecea viața, cum spunea el, "în cele ale sufletului și chinuindu-și trupul".

Bembo era grăbit. Intră repede în biroul în care domnul Smith citea cu voce tare și furnăitoare un capitol din Biblie.

— Ce dorești? întrebă acesta din urmă, întrerupându-și lectură, dar fără să-și ridice privirea protejată de-o imensă apărătoare verde pentru ochi.

— M-a trimis domni Edward...

Domnul Smith închise repede Biblia.

— Încet, signor, încet! spuse el. Spune-mi Jedediah Smith... Vezi doar că-i un local public.

— Ei bine! Domnule Jedediah Smith — continuă Bembo — am fost trimis să aflu în ce stadiu se află lucrările...

— Vorbește mai încet, signore... Lucrările? Dumnezeu ne-a binecuvântat eforturile și suntem foarte aproape de țintă.

— Milord dorește un răspuns mai precis — spuse Bembo.

— Milord va fi mulțumit, signore... Te rog să iei loc o clipă.

Jedediah Smith îi întinse Biblia în quarto cavalerului Angelo Bembo, așa cum este obiceiul să oferi o revistă sau un ziar cuiva care urmează să aibă răbdare și să aștepte. În același timp, trase cu putere de cordonul unei sonerii care însă nu se auzi zbârnâind.

Bembo luase loc, după ce atrăsese atenția că era grăbit.

După un minut, se auzi un pas greoi izbind la intervale regulate scândurile scării oficiului.

— Haide, domnule, haide! strigă Jedediah Smith.

— Mii de tunete, la naiba! răspunse o voce cu timbru viguros. Sosesc îndată...

— Cartea sfântă glăsuiește: să nu blestemi! rosti patronul cu glasul lui fornăit.

— Trăsni-m-ar Dumnezeu, domnule Smith! replică bravul căpitan Paddy O'Chrane, care-și făcu în clipa aceea intrarea și-al cărui trup slăbănog ieși atât de încet din cușca scării, încât ai fi putut crede că n-o să apară întreg niciodată. Lua-m-ar dracu, domnule! Dacă așa scrie în cartea sfântă, în definitiv e-o carte bună, trăzni-m-ar!...

— Te-am chemat — spuse Smith — să dai un răspuns acestui gentleman.

Paddy se întoarse — spre Bembo și-l salută militărește.

— Și ce dorește să știe onorabilul gentleman? întrebă el.

Bembo îi repetă în puține cuvinte întrebarea pe care i-o pusese lui Smith. Paddy se îndreptă și-și schimbă aspectul de băiat de prăvălie, luându-și o înfățișare demnă de om conștient de propriul său merit, pe care i-l cunoaștem.

— Prin urmare, pentru numele lui Belzebuth! Să mă bată Dumnezeu, să mă bată ca pe-un păgân! spuse el. Pot aduce la cunoștința acestui gentleman, pe legea mea, că nu vorbește unui băiat de prăvălie dintr-un *public-house*⁴, ci căpitanului Paddy O'Chrane, fost comandant al șalupei *Hareng*, al casei "Gween și Gween" din Carlisle, mii de trăsnete!

— Nu-i vorba de-asta — spuse Smith — răspunse domnului.

— Să-i răspund, putrezi-mi-ar oasele! Să-i răspund!... exclamă căpitanul. Foarte bine, domnule Smith, foarte bine! Nici eu nu vreau altceva, sau să fiu ars, fără milă, pe vecie!...

⁴ Crâșmă (în engleză în original).

— Cartea sfântă glăsuiește: să nu blestemi — murmură Smith în virtutea obișnuinței.

— Foarte bine, domnule, ce dracu! Foarte bine! Cartea nu spune nimic; dumneata o faci să vorbească... Gură de iad! Aș vrea să știu, pe legea mea, cui poate să-i strice!... Cât despre întrebarea gentlemanului, nimeni n-ar putea răspunde mai bine ca mine, în afară de nenorocita aia de namilă din carne, oase și gin, preacinstitul Saunder Elefantul... Dar s-ajung în ștreang dacă Saunder știe să se poarte și cunoaște bunele maniere, pentru a răspunde cum se cuvine la întrebarea gentlemanului.

Bembo bătu din picior nerăbdător.

— Mă grăbesc! repetă el.

— Oh! Drace! Domnule!... De ce n-ați spus-o de la-nceput! ... Ei bine! Treaba merge-ncet. Dublinul n-a fost construit într-o singură zi, de Dumnezeu! Știți ce distanță e de-acî pînă-n incinta Băncii? Saunder e-un cretin ticălos, dar e băiat cinstit... muncește... și bea conștiincios.

— Dar în sfârșit, unde-i acuma puțul?

— Puțul, domnule?... Vreți să spuneți tunelul, pentru numele lui Scaraoțchi!... Pe legea mea, e-aici, sub picioarele dumneavoastră și-ale mele, mii de trăsnete!... Și sub țurloaiele lui Mr. Smith, lua-m-ar dracu!

— Nu pot să cobor acolo, împreună cu dumneavoastră? Întrebă Bembo.

— Dacă puteți?... Cred că da, domnule... Și totuși, nimeni în afară de mine nu-și prea vira acolo nasul... Ce părere aveți, domnule Smith?

— Gentlemanul vine din partea Înălțimii Sale — răspunse domnul Smith.

— Ah! Bate-m-ar dracu-n cap, să mă bată! exclamă Paddy, scoțându-și respectuos pălăria și salutând până la pământ. Sunt sluga gentlemanului și-a celui ce-l trimite... pe legea mea, se schimbă chestia... Tunelul e-aproape gata, domnule, din moment ce înălțimea Să vrea să știe și, dacă busola nu minte, mai avem cel mult trei picioare pentru a năvăli ca niște oameni cumsecade în subsolurile Băncii... Era și timpul, zău așa, căci nefericitul ăsta de Saunder, făptură cretină și ticăloasă, nu mai bate decât dintr-o aripă și miroase a mort de la o poștă... Vedeți dumneavoastră, domnule, au trecut nouă luni de când face pe cârțița sub pământ și de-atunci a-nghițit mai multă băutură

decât ar trebui ca să dobori zece creștini... Să ne pedepsească Dumnezeu!... Adică să ne ierte, pe mine și pe dumneavoastră, domnule... ca și pe Mr. Smith, de altfel!... Dar de vreme ce veniți din partea Înălțimii Sale, consemnul gândesc că nu-i pentru dumneavoastră și dacă vreți să vizitați tunelul...

Bembo nu-și putu înăbuși primul impuls al unei curiozități întărită.

— Răspunsul meu către milord va fi mai precis — spuse el. Accept propunerea dumneavoastră, domnule.

Paddy O'Chrane își îndreptă talia, scoase, ca să-și curețe gâtlejul, un "trăsni-m-ar Dumnezeu" tunător, care-l făcu pe Smith să tresară, și-o porni, cu pasul lui obișnuit, spre pivniță, în care cele șase picioare ale înălțimii sale dispărură puțin câte puțin.

Cavalerul Angelo Bembo îl urmă.

La capătul de jos al scării se afla o mică sifonerie, întru totul asemănătoare celor obișnuite din comerț. Căpitanul Paddy străbătu oficiul fără să se oprească și, ajuns la extremitatea opusă, dădu la o parte un butoi uriaș care camuflă o ușă.

Acolo începea tunelul săpat de Saunder Elefantul.

— Fir-ar să fie! Domnule — spuse căpitanul — iertați-mă că v-o iau înainte. Mi-s la mine acasă.

Capitolul XXXIV - Saunder Elefantul

În 183..., exista la circul din Astley un clown pe nume Saunder Mass sau Saunder Elefantul, care stârnea admirația tuturor cetățenilor de la periferia Londrei prin vigoarea sa extraordinară. Acest Saunder era originar din Namur și se numea pur și simplu Alexandre. Era un bărbat de-o înălțime colosală, un gigant limfatic, greoi, tont, o replică belgiană a lui Goliath. Se spunea despre el că era în stare să săvârșească isprăvi cu totul ieșite din comun: l-am auzit doar pe Snail afirmând că Saunder putea să ridice un cal.

Oricum, Saunder Elefantul era unul din cele mai populare personaje ale Londrei, în primăvara anului 183..., an ce precede epoca în care se desfășoară povestea noastră, când deodată

obișnuții circului s-au trezit privați de clownul lor favorit. Saunder dispăru și nimeni nu știa unde.

În timp ce lumea se preocupă de soarta lui, Saunder Elefantul își petrecea timpul în mod nespus de agreabil, în compania căpitanului Paddy O'Chrane, care, cu-acest prilej, își făcuse de cap timp de trei zile, schimbând băutura sa ieftină pe gin curat, ca să-i cânte în strună "matahalei" aleia nenorocite, preacinstului și bravului Saunder".

Toate acestea s-au petrecut în casa din Prince's Street, transformată în sifonerie. După trei zile, festinul prelungit la care fusese invitat Saunder Elefantul luă sfârșit. Căpitanul îi puse în mână o sapă de forare și diverse instrumente de oțel, potrivite pentru scormonirea pământului fără a produce surpări și, chiar în încăperea în care am găsit butoiul acela uriaș mișcat din loc de Paddy, Saunder se puse pe treabă.

La început lucrul merse foarte încet, căci omul habar n-avea de această muncă și inteligența lui nu era în stare să suplinească experiența. Pe de altă parte, din exces de prudență și ca să nu trezească atenția vecinilor, n-avea voie să lovească și să desprindă pământul sau temeliile prin șocuri violente, așa cum se procedează de obicei când se fac săpături. Trebuia să sape în tăcere, precum pătrunde viermele în fructul unde se cuibărește; doar forța brațelor sale de atlet și greutatea extraordinară a trupului său trebuiau să-l sprijine în uriașa misiune ce urma să fie îndeplinită cu îngerească răbdare.

Saunder vâra în pământ sapa de forare, din oțel, bine ascuțită, apoi o împingea cu toată greutatea corpului. Era metoda cea mai înceată, dar cea mai sigură. Nu se auzea nimic afară, nu se auzea nimic nici chiar în biroul unde Mr. Smith se stabili curând cu Biblia și apărătoarea lui verde, neabsentând decât foarte puțin în zilele de plată ale întreprinderii comerciale Edward and Co.

Spre a se înțelege mai bine proporțiile imense ale operației la care era folosit astfel un singur om, trebuie știut că nu era vorba de străpuns un simplu drum îngust și lung în care cineva să se poată strecura pe burtă. Lorzii Noptii aveau nevoie de-o galerie, o galerie în care să se poată umbla și alergă în voie.

Încă de la început, căpitanul Paddy O'Chrane slujise drept etalon viu. Odată atinsă adâncimea la care urma să fie continuată, paralel cu planul străzii, galeria trebui scobită în așa

fel încât să-i îngăduie lui Paddy să stea drept. Asta însemna o înălțime de șase picioare.

Cât despre lățime, chiar dimensiunile enorme ale gigantului stabiliră în chip fatal măsura. Pretutindeni pe unde trecea el, doi oameni aveau putința să pătrundă în urma lui, unul lângă altul.

După străpungerea fundațiilor casei, treaba începu să meargă ceva mai repede. Saunder căpătase experiență. Ori de câte ori târnăcopul lui fără coadă pe care-l mânua cu ambele mâini se afunda în pământ, o porțiune uriașă se desprindea și cădea.

În timpul nopții, niște căruțe veneau la ușa sifoneriei și încărcau pământul scos în butoiașe ușor de mănuit pe care Paddy le ridică el însuși din fundul galeriei.

Aceasta era partea cea mai primejdioasă a operației, deoarece vecinii s-ar fi putut mira văzând agitația extraordinară din prăvălioara fără prea multă clientelă; dar prăvăliile din Poultry trag obloanele devreme, iar în Prince's Street zidurile înalte ale Băncii constituiau ele însele o pavăză.

Cât despre paznicii de noapte care mai reprezentau pe-atunci poliția din City, aproape nu mai e nevoie să spunem că vedeau tot, dar treceau mai departe.

În văgăuna lui, Saunder ducea o existență perfect pusă la punct. Bineînțeles, nu ieșea niciodată: această necesitate a sechestrării fusese cauza principală a alegerii lui. Într-adevăr, prima condiție a unei asemenea operații era secretul ei inviolabil și absolut; or, ce garanție poate fi mai bună, pentru păstrarea secretului, decât captivitatea omului de-a cărui indiscreție te poți teme? Saunder se afla acolo pentru a înlocui munca a zece oameni, care n-ar fi putut fi ținuți închiși decât cu forță.

El nu se plângea în nici un fel de soarta lui. Se poate spune chiar că se afla acolo de bună voie, căci fascinația n-a fost socotită nicicând violență. Un imens castron, întotdeauna plin cu gin, înlocuia cu folos orice altă atracție.

Pe de altă parte, Paddy O'Chrane, cu elocvența lui sentențioasă și împănată cu înjurături artistic formulate, căpătase o influență excepțională asupra minții necoapte a *Elefantului*. Saunder avea o încredere oarbă în tot ce spunea Paddy, iar bravul căpitan nu-și mai făcea griji că uriașul s-ar putea gândi la o eventuală evadare.

Dimpotrivă. În termeni care ar fi stârnit gelozia celor mai abili oratori ai Camerei, căpitanul scotea în relief fericirea de care era înconjurat Saunder. Ce-i lipsea? N-avea un pat bun în văgăuna lui? Nu i se dădea la masă carne de vită și băutură din belșug? Toate acestea, fără a mai vorbi de cinstea de-a ciocni din când în când un pahar c-un gentleman de talia căpitanului Paddy O'Chrane, fostul comandant al șalupei *Hareng*!

Exista totuși un punct asupra căruia Elefantul și mentorul lui nu se puteau pune de acord. Elefantul voia uneori să știe ce scop urmărea munca lui.

— Mii de trăznete! fulgera atunci Paddy. Ceea ce vom descoperi acolo ne va-mbogăți, atât pe mine cât și pe tine, namilă ticăloasă, la naiba! Bunul meu prieten... Vei avea, trăsnească-ne Dumnezeu pe-amândoi... o casă cu trei etaje în Lambeth; toate femeile, cretin sclerată, scumpul meu camarad, îți vor face curte, iar în pivniță vei avea o mie de litri de gin, o mie de litri de bere, Saunder, o mie de litri de whisky și o mie de litri de... legăna-te-ar dracu, o mie de nenorociți!

Argumentul era mai mult decât convingător. Elefantul se lungea pe buze gândindu-se la toate miile de litri de lichid, iar chipurile femeilor, devenite și mai seducătoare prin cele câteva luni de singurătate, îi zâmbeau dansând într-un ritm amețitor în jurul ochilor săi holbați.

— Minunat!... Minunat!... mormăi el. Domnule Paddy... o să bem împreună.

— Fără-ndoială, mârlane, fără-ndoială, gingașul meu prieten. O să bem împreună... sau o să bei singur singurel... Haide! Acum la treabă, fiule, arză-te-ar focul iadului!

Iar Saunder își înfîgea unealta în pământ cu un avânt sporit.

De altfel, nu trebuie să se creadă că muncea peste măsură. Nu era îmboldit de la spate. Nimeni nu-l zorea vreodată. Tactică era înțeleaptă, căci altminteri întreaga elocvență a lui Paddy s-ar fi izbit de lenevia sa apatică. Avea orele lui de lucru și orele lui de odihnă. În total, nu lucra niciodată mai mult de opt ore pe zi.

Dormea șaisprezece ore.

Așa se explică de ce Paddy se putea consacra și altor îndeletniciri, găsim timp și pentru a împuia cu șoapte de amor urechile doamnei Burnett de la *Armele Coroanei*.

Saunder dormea de obicei opt ore în șir, după care muncea fără să se lase rugat timp de patru ceasuri. Se obișnuise cu acest program. De aci încolo, uriașul era reglat ca un ceasornic. Odată treaba terminată, își relua somnul sau fuma și bea.

Desigur, această viață nu era la fel de grea ca aceea pe care-o dusesse odinioară la ciroul din Astley; și, totuși în cele din urmă, îi fu fatală. Odihna aproape constantă, întreruptă de-o muncă ce pune în mișcare și obosea doar anumiți mușchi, se dovedi nefastă ca și acțiunea ucigașă a atmosferei umede și viciate din galerie. Abuzul de băuturi tari jucă și el un rol în operă de distrugere lentă a robustului organism al lui Saunder. Pe scurt, la opt luni de la deschiderea galeriei, gigantul, după expresia căpitanului Paddy, *nu mai bătea decât dintr-o aripă*. Altul, în locul lui, n-ar fi rezistat nici atât teribilului regim.

Munca mergea totuși mai departe, înaintând nu repede dar continuu, și nimeni la Londra nu bănuia nimic despre extraordinara operație. Succesul nu mai părea umbrat de nici o îndoială. Încă vreo câteva tone de pământ scoase și-un drum larg avea să se deschidă din colțul lui Prince's Street până în subsolurile Băncii.

Era un tunel larg, de formă semicilindrică, susținut la scurte intervale de cercuri de fier și atingând, în unele locuri, mai bine de patruzeci de picioare sub nivelul străzii. Calculul Lorzilor Noptii fusese exact. În ciuda leneviei sale, *Elefantul* realizase ceea ce șase oameni n-ar fi izbutit.

În ziua când Paddy O'Chrane îl introduse pe cavalerul Angelo Bembo în galerie subterană, treaba era aproape terminată. Busola indicase direcția exactă ce trebuia urmată și, după părerea căpitanului, doar câțiva metri îi mai despărțeau de subsolurile Băncii.

Bembo străbătu uimit galerie, suficient luminată de niște felinare. Nu-i venea să-și creadă ochilor că un om a făcut toate astea.

— Nu se-aude nimic — spuse Bembo: Pesemne că omul dumneavoastră doarme, sau se odihnește.

— Omul meu! repetă Paddy. Ei! ei! Omul meu nu doarme, pe ce-am mai sfânt!... Omul muncește, dacă se poate spune că-i om... Nu-i ora lui de somn, altminteri l-ați auzi sforăind, pe veșnica mea sănătate!... Face mai mult zgomot când doarme,

decât când muncește... dar, trăsnii-m-ar Dumnezeu, milord! Și-o să mă trăsnescă! O să-i auziți numaidecât muzica.

Bembo ciuli urechile și prinse sunetele grave și înăbușite ale unui horcăit îndepărtat.

— Așa scâncește el — continuă căpitanul cu-o înjurătură aleasă pe care n-avem voie s-o transcriem. Se pare că asta-l amuză, fiindcă nu mai contenește... Poftim iată patul și sticla lui.

Paddy arată o adâncitură în peretele galeriei, unde se afla un pat adevărat și confortabil. Cât despre *sticlă*, era un cogeamite ulcior în care încăpeau cel puțin șase căni.

După câțiva pași, începură să urce o pantă destul de abruptă și, curând, căpitanul, oprindu-se deodată, se lipi de perete.

— Dacă Senioria Voastră, la naiba, vrea să-și dea osteneala să privească — spuse el — îl va vedea pe Saunder Elefantul, cel mai umflat și, în același timp, cel mai deșirat ticălos de pe întinsul celor Trei Regate, trăsnii-ne-ar Dumnezeu!

Bembo ridică ochii și văzu într-adevăr în fața lui un colos masiv care, horcăind și răsuflând, își ridica și-și lăsa brațele ritmic, ca o mașină. Nu auzise pașii vizitatorilor și-și vedea mai departe de treabă, fără să bănuiască prezența lor.

Pământul pe care-l desprindea în bucăți enorme, la fiecare efort, cădea într-o ladă așezată înaintea lui și, din când în când, golea lada plină într-unul din butoaiile despre care am pomenit. La câțiva pași în urma lui, exista un ceas, o busolă, un instrument pentru verificarea poziției și câteva instrumente de calcul. Era postul căpitanului Paddy O'Chrane.

Bembo contemplă câțva timp, cu-o surprindere mută mașina umană despre a cărei forță extraordinară vorbea tot ceea ce-l înconjura. Gigantul era pe jumătate despuiat. Lumina ultimului felinar cădea puternică pe umerii săi scâlțați de sudoare. I se vedeau mușchii țâșnind în afară, apoi dispărând, iar proporțiile atletice ale torsului său depășeau într-atât dimensiunile omenești, încât Bembo avea senzația că visează. Aștepta pătruns de-o curiozitate plină de teamă, că gigantul să se întoarcă.

Paddy se bucură în sinea lui de uimirea oaspetelui. Saunder îi aparținea și era, trebuie să recunoaștem, un animal destul de rar, pentru a nu simți un sentiment de mândrie arătându-l oamenilor.

— Ei, ce părere aveți, milord?... spuse el, în sfârșit, cu acea modestie vanitoasă a sportivului care-și expune cel mai bun cal. Pe toți dracii!... Ei, cum îl găsiți pe micuțul meu Saunder?

— De-neînchipuit! murmură Bembo. Cum despică pământul, fără nici un zgomot... fără nici o izbitură...

— De parc-ar fi un pudding, fir-ar să fie! Milord, nu-i așa? Îl întrerupse căpitanul. Ar trebui să cauți multă vreme, vă jur pe onoarea mea, în numele lui Dumnezeu și-al diavolului, să fiu spânzurat de-o drăcoaică, mii de trăsnete! Ar trebui să cauți multă vreme până să găsești un ticălos, de talia lui, atât de bine strunjit... Eu l-am dresat, milord.

— Pare foarte obosit! spuse Bembo.

— Îndată se va odihni, milord.

În clipa când Paddy rosti aceste cuvinte, mica pendulă începu să bată orele unsprezece. Elefantul lăsă numaidecât unealtă din mână și răsuflă mulțumit.

— Foarte bine, Saunder, foarte bine! exclamă Paddy pe-un ton părintesc. Știi să numeri, huidumă trândavă, copilul meu... Bea paharul ăsta de gin, nefericită făptură, la naiba! În sănătatea Senioriei Sale.

Saunder se întoarse și Bembo fu cât p-aci să scoată un țipăt de uimire la vederea chipului istovit, suferind, blând al gigantului. Văzându-l din spate, ți-l închipuiai pe Saunder cu una din mutrele acelea care bagă spaima în cei slabi de înger și chiar în cei mai curajoși. Văzut din față, nu era decât un copil de proporții colosale, care, prin lipsa lui totală de inteligență și voință, își anulă avantajul forței fizice.

Văzându-l pe Bembo, Saunder începu să zâmbească nevinovat și-și lăsă ochii în pământ, ca un copil rușinos.

— E strunjit — spuse trufaș căpitanul — strunjit și dresat, trăsni-m-ar Dumnezeu!... Dresat de mine.

Saunder înghiți dintr-o sorbitură conținutul enormului pahar de gin oferit de Paddy.

Figura lui palidă și buhăită nu se însufleți deloc. Se mulțumi să murmure lingându-și buzele:

— Bun... Domnule Paddy, bun!

— Te cred, bețivan borțos, prietene, butoi de gin — replică blând căpitanul. Te cred, lua-te-ar dracu!... V-ați săturat de mutra lui, milord?

Bembo schiță un gest de milă pe care Paddy îl luă drept afirmație.

— Du-te la culcare — spuse el — burete nenorocit, prietene... Somn ușor și lua-te-ar- dracu! Să nu visezi urât.

Saunder se strecură grijuliu între Bembo și perete, în clipa următoare sforăia.

Paddy îl pofți pe Bembo la masă sa și umplu două pahare cu gin.

— Milord — spuse el — ați văzut tot... Beau în sănătatea Senioriei Voastre, aștepta-m-ar iadul!... Să m-aștepte mult și bine...

— Dar n-am aflat care-i stadiul lucrărilor — replică Bembo.

Paddy își luă cel mai grav aer cu putință și spuse pe tonul cel mai sentențios de care era capabil:

— Mii de trăsnete! spuse el arătând o hârtiuță acoperită cu cifre destul de prost rânduite. În chestiuni de calcul, ce naiba, noi, marinarii, suntem doctori... Pe *Hareng*, întreit uragan! Pe legea mea! Am făcut operații mai grele decât asta... Suntem sub pivnițe, milord, la zece pași de tezaur.

Cum Bembo n-avea nici un mijloc de-a verifica această aserțiune și cum timpul îl zorea, se reîntoarce pe drumul pe care venise, urmat de căpitanul O'Chrane, care-l conduse curtenitor până în stradă și-i ură cordial afurisenie veșnică.

Domnul Smith plecase.

Bembo se urcă în trăsură și porunci vizitiului să se îndrepte în goană spre White-Chapel-Road. La răspântia cu Osborn Street, plăti cursa și coborî pentru a-și continua drumul pe jos, până în Bakers-Row.

Ajuns acolo, ciocăni nervos la ușa unei vaste clădiri, ușă care se deschise numaidecât. În spatele acesteia, se aflau doi oameni aparent neînarmați, dar al căror aspect, era destul de grăitor în privința faptului că, odată ușa deschisă, mai rămânea o barieră de trecut.

— Pe cine căutați, domnule? întrebă unul dintre ei.

— Consiliul Familiei — răspunse Bembo.

— Cine sunteți?

— Un Lord al Noptii.

— Seniora Voastră a-ntârziat — spuse celălalt ușier sau paznic, dându-se la o parte pentru a-i face loc să treacă — Lorzii s-au întrunit de-o oră.

Bembo urcă în grabă o scară mare, bine luminată, fu curând introdus în salonul acela spațios unde lady Jane B..., la ieșirea din pivnița fetidă a *purgatoriului*, schimbase cele douăzeci de mii de lire ale protectorului ei regal cu diamantul coroanei.

În jurul imensei mese acoperită cu-o catifea verde, se aflau instalați vreo douăzeci de oameni.

În mijloc, pe-un fotoliu mai înalt decât celelalte, semănând oarecum cu jilțul pe care ședea în capela subterană Sfânta Maria din Crewe călugărul cu anteriorul de mătase, se afla marchizul de Rio Santo.

Dar nu numai jilțul semăna cu scaunul căpeteniei falșilor călugări. Între această gravă reuniune de astăzi și orgia de pomină a bandiților existau și alte puncte comune.

Introdus pe neașteptate în salonul strălucitor luminat, Frank Perceval ar fi recunoscut fără îndoială multe chipuri și, dintre vocile acelea, câteva l-ar fi făcut să tresară.

Cum spuneam, în jurul mesei se aflau instalate vreo douăzeci de persoane. Aproape toți erau oameni distinși având acel lustru pe care-l conferă frecventarea lumii aristocratice. E-adevărat, unii din ei pătrunseseră în această lume cu ajutorul unor titluri false și-al unor nume dubioase, dar majoritatea posedau prin naștere dreptul de-a face parte din ea.

Coborâseră, treaptă cu treaptă, acea scară a viciului la capătul căreia se afla crima.

Cei mai mulți erau așa-ziși hoți "de elită". Îi vom trece rapid în revistă, păstrând tăcere doar asupra șefului lor, marchizul de Rio Santo, a cărui poveste nu poate fi descrisă într-un singur capitol.

La dreapta lui se afla doctorul Moore care trecea drept confidentul și prietenul său. Lângă Moore, pe care cititorul îl cunoaște prea bine, se găsea un gentleman cu-o înfățișare semeață și un aspect milităros, care vorbea foarte tare și uneori încerca, fără succes însă, să țină piept marchizului. Era sir George Montalt, colonel în regimentul *******, la fel de celebru prin noblețea manierelor și generozitatea fastuoasă a ospitalității sale, ca și prin nenumăratele sale datorii. Sir George tocuse, de altfel cu multă eleganță, o avere de aproximativ o jumătate de milion de lire, și nu mai poseda decât bunuri ipotecate, ceea ce nu-l împiedica să azvârle banii pe fereastră cu-o dărnicie realmente cavaleriească. Acestei dărnicii îi era necesară o sursă de alimentare: sir George devenise hoț, după ce fusese victimă.

După el venea bancherul Fauntlevy care avea să preocupe peste câteva luni întreaga Londră și să adune în jurul eșafodului său cele mai frumoase flori ale saloanelor mondene. Fauntlevy era prietenul intim al unuia dintre frații regelui, se bucura de încrederea întregului West End și-o merita, căci nu-și lăsase

nobila clientelă să piardă nici o părăluță. Doar comerțul avea să se plângă de el, dar nu te puteai teme de-acest ciudat și strălucitor hoț, de vreme ce numele lui era înscris în almanahul nobilimii și chiar al baronilor Regatului-Unit.

Era un tânăr frumos, cu părul blond, cu surâsul feminin, cu talia elegant strânsă într-un frac negru de-o croială impecabilă.

Ducea o viață la fel de fastuoasă ca și sir George, iau locuința lui din Pimlico făcea să pălească de rușine palatul Saint James.

Dosarul procesului său conținea paisprezece mii de falsuri. Fratele regelui solicită grațierea lui și veni să-l viziteze la închisoare. Dar, totuși, era vorba de paisprezece mii de falsuri! Fermecătorul bancher fu în cele din urmă spânzurat.

Lângă bancherul monden se afla un tip spătos care duhnea tot timpul a rom de Antile. Dacă facem abstracție de slăbiciunea lui în a-și însuși bunul altuia, personajul putea fi considerat un sfânt. De câteva luni se vorbea despre el că va fi promovat în postul rămas vacant prin decesul decanului de Westminster, și, fie spus cu tot respectul convenit clerului protestant al Angliei, nu avea cu mult mai puține drepturi decât altul. Reverendul se numea Peter Boddlesie. Pe atunci nu avea decât un beneficiu modest de vreo două sute de lire, iar superiorii săi, cu care lucra în cârdășie, încasau pe lună mii de guinee.

Trebuia deci neapărat ca reverendul Boddlesie să găsească un mijloc de a-și spori veniturile.

Reverendul Peter Boddlesie era unul din membrii cei mai utili ai Familiei: nu mai e nevoie să spunem în ce fel.

Lângă reverend, se afla John Peaton, fiul cel mai mic al marchizului de ***.

John Peaton era un tânăr înalt ale cărui trăsături bolnăvicioase și obosite nu exprimau nimic, în afară de acea apatie stupidă pe care desfrâul și beția le aștern atât de des pe chipul tinerilor lorzi. El intervenea numai la nevoie, atunci când Familiei îi trebuia un nobil pentru a interpreta un rolișor într-o intrigă; dar era un actor destul de slab.

Pe cât de util era onorabilul John, pe-atât de indispensabil era organizației vecinul său. Acesta, un bărbat de patruzeci de ani, care se uita pieziș și întotdeauna pe furiș la oameni, având de la bărbie până-n creștetul capului fizionomia unui *observator*, nu era altul decât S. Boyne, inspectorul-șef al poliției

metropolitane. Grație lui, și unui subcomisar din City, care ședea puțin mai încolo, Familia trăia în pace (sau aproape) cu poliția. Dar această pace o costa foarte scump.

S. Boyne era poate singurul Lord al Noptii care putea să emită fără teamă o părere opusă celei aparținând lui Rio Santo. Reprezenta o forță în consiliu, deși, în fond, era un om de nimic. Totuși, opoziția lui nu depășea niciodată anume limite, deoarece S. Boyne avea motive temeinice să fie convins că Rio Santo, domnul Edward, putea, c-un singur cuvânt, să-l facă șomer.

Or, S. Boyne era foarte prudent. Știa că, în ziua când își va pierde funcția de polițist, întreaga lui influență va dispărea.

Lângă magistrat, se lăfăia un lord...

Un lord? Vai, da. Un adevărat lord, purtând coroana de viconte deasupra blazonului său normand, un lord nobil, Rupert Bel... viconte Cle...

În stânga lui stătea un gentleman care purta, pe un nas subțire și palid, o pereche de ochelari de aur, și abia atingea fotoliul cu spatele, având ținuta rigidă specifică etichetei britanice. Gentlemanul era personajul cel mai important al adunării, deoarece calitatea lui de subcasier central al Băncii îi oferea posibilitatea de-a furniza toate informațiile necesare marelui act de spoliere pe care-l plănuia Familia. Se numea William Marlew și nu se arăta binevoitor decât cu cei care-i spuneau sir William.

După el veneau mai mulți funcționari guvernamentali și un judecător.

În partea cealaltă a mesei se afla grupul cu adevărat militant al consiliului Familiei. Cu excepția doctorului Moore, cei pe care i-am numit participau mai mult cu poziția decât cu acțiunile lor; ceilalți erau adevărații bandiți care acționau, unelteau și puneau în mișcare cele o sută de mii de brațe ale asociației.

Acolo, îi regăsim pe bietul orb, sir Edmund Mackensie, pe domnul Smith, lipsit de apărătoarea verde și de aerul lui fățarnic, care n-ar fi cadrat deloc cu titlul belicos de maior Borougham, pe sir Paulus Waterfield, doctorul Müller, în persoana căruia cititorii noștri l-ar fi recunoscut pe bijutierul Falkstone și alți doi-trei ticăloși îndrăzneți și inteligenți care, ca și Jedediah Smith și Müller, veneau direct de la ocnă.

În această ciudată adunare, fiecare discuta pe-un ton grav și cu-o bună-cuviință care ar fi făcut de rușine întrunirile parlamentare.

Când Bembo fu introdus în sală, la cuvânt se afla William Marlew, subcasierul central al Băncii.

— Afirm — declama el, afectând o gravitate care mirosea a pedanterie — și, dacă pot îndrăzni s-o spun, susțin că s-a ales în chip foarte judicios momentul pentru a se opera sustragerea despre care-i vorba... Cred că, prin poziția mea, sunt îndreptățit să vorbesc despre acest punct cu-o oarecare autoritate... aş spune chiar cu-o oarecare consistență...

— Ascultați! Ascultați! murmură lord Rupert care căsca lenevos, crezându-se la o întrunire a Camerei...

— Mulțumesc nobilului lord pentru binevoitoarea sa întrerupere — continuă birocratul — și mențin... Mai mult, susțin că tezaurul administrației noastre n-a avut niciodată cantități atât de mari de aur...

Un murmur aprobator străbătu adunarea, ceea ce-l făcu pe lord Rupert să repete:

— Ascultați! Ascultați!

— Mulțumesc sincer Senioriei Sale pentru îndatoritoarea sa încurajare și afirm... domnilor, cifrele vorbesc... Banca posedă peste douăzeci și cinci de milioane lire sterline în tezaurul ei...

Ca și cum anunțarea acestei sume uriașe ar fi avut puterea de-a străpunge zidurile, pentru a ajunge până la gloata murdară care zăcea la câțiva pași de locul consiliului, în Purgatoriu, tubul acustic începu să reverse un murmur înăbușit și fremătător, căruia i se alătură rumoarea adunării, saturată de aviditate.

— Douăzeci și cinci de milioane! repetă orbul Tyrrel ai cărui ochi scânteiară.

— Frumușică sumă — spuse S. Boyne, frecându-și mâinile.

— Bine folosită în comerț — adăugă bancherul Fauntlevy — această sumă s-ar putea dubla în șase luni.

— Și cât ne va reveni, fiecăruia din noi? întrebă foarte mulțumit reverendul Boddlesie, viitorul decan de Westminster.

— E-o problemă de aritmetică, domnule — răspunse casierul — o simplă împărțire...

— Sir William — interveni Rio Santo — vă rog să ne spuneți care este suma, în valori la purtător, care se poate afla în tezaurul băncii.

— Faptul acesta mi se pare lipsit de interes, milord, dat fiind că valorile la purtător nu vor mai reprezenta în curând decât neantul... Totuși, spre a o satisface pe Senioria Voastră, voi răspunde... dați-mi voie...

Marlew numără pe degete și continuă:

— Seifurile personale și depunerile de portofolii pot conține, în valori la purtător, pe care n-aș da nici șase pence, dublul aurului din tezaur.

— Foarte bine, domnule — spuse Rio Santo.

Bembo se apropiase de el pentru a-i da raportul.

— Milord — continuă aproape numaidecât marchizul, nerăbdarea dumitale firească va fi în sfârșit satisfăcută... poimâine noapte ne vom afla în bancă.

Gravitatea adunării nu rezistă acestei fericite vesti și-un strigăt de veselie făcu să răsunе pereții sălii.

Cei din Purgatoriu auziră fără îndoială aceste aclamații, căci tubul acustic revărsă în sală, drept răspuns, un vaiet amar și batjocoritor.

— Trebuie luate unele măsuri — continuă Rio Santo — pentru care, sper, consiliul îmi va acorda puteri depline...

— Desigur! Desigur! se răspunse din toate părțile.

Doar lord Rupert folosi o variantă personală la această replică spunând:

— Ascultați! Ascultați!

— Sir William va avea amabilitatea de-a se deplasa la fața locului — continuă Rio Santo — pentru a masca planul tezaurului și-a furniza oamenilor noștri toate informațiile necesare... căci e nevoie să se acționeze iute și cu maximă prudență... Sir William va indica de asemenea depozitele de valori la purtător, deși pare să disprețuiască acest aspect...

— Din moment ce bancă va fi ruinată... începu casierul.

— E-adevărat, domnule, dar veți face ceea ce vă cer. Cât despre măsurile de prevedere, asta-i treaba domnilor de la poliție: ne putem bizui pe zelul lor. De altfel, îmi asum misiunea de-a mobiliza toate forțele Familiei pentru a provoca, la nevoie, mai multe răzmerițe în diferite puncte și-a da astfel de furcă forței armate... Să nu vă mire deci, milorzi, dacă toți oamenii noștri vor fi convocați în același timp.

Moore, care nu rostise încă nici un singur cuvânt, aruncă pe furiș marchizului o privire pătrunzătoare; ultimele cuvinte i se păreau că ascund un plan secret.

Oricum, dacă Moore și Tyrrel bănuiau că marchizul de Rio Santo își păstra pentru sine o bună parte a gândurilor, nu se înșelau deloc. Jefuirea băncii nu reprezenta decât un element secundar al marelui său proiect, un detaliu al planului. Valorile la purtător, despre care vorbise casierul, dobândeau pentru Rio Santo o valoare neprețuită prin faptul că, în mâinile lui, deveneau o armă și determinau brusc falimentul primului așezământ financiar al Angliei, prăbușirea unuia din cele mai solide puncte de sprijin ale guvernului.

În proiectul său, nu era vorba numai de jefuirea fondurilor de garanție ale Băncii; aceasta trebuia silită să proclame pierderea fondurilor sale, să suspende plățile, să recunoască în sfârșit că toate bancnotele răspândite din belșug pe întreg teritoriul celor Trei Regate nu mai erau decât niște petice de hârtie, fără nici o valoare.

În ceea ce privește convocarea generală a oamenilor Familiei, aceasta reprezenta o altă poveste. Era într-adevăr vorba de-o răscoală, dar nu tocmai pentru a proteja răpirea aurului Băncii. Răzmerița trebuia să se întindă mai departe și urmărea un alt scop.

Lorzii Noptii se despărțiră și, fără îndoială, avură în noaptea aceea frumoase visuri de îmbogățire.

Moore se întoarse la locuința lui din Wimpole Street. În ziua aceea, nu se ocupase deloc de Clary Mac-Farlane, iar noaptea, o dădu uitării spre a-și frământa creierii încercând să descifreze lucid proiectele lui Rio Santo. În timpul celor douăzeci și patru de ore, biata Clary, căreia i se schimbase regimul, nu avu de suferit decât din pricina singurătății, a temerilor și regretelor ei. Rowley primise poruncă să-i dea de mâncare, pentru a fi în stare să suporte șocul electric la care doctorul urma s-o supună. Un moment de răgaz, o pauză între torturile ei și ultimul act al martirajului.

Marchizul de Rio Santo se urcă în caleașcă împreună cu cavalerul Angelo Bembo. Era atât de absorbit, încât uitase să se informeze la doctorul Moore despre starea sănătății domnișoarei Trevor.

Tăcu tot drumul, murmurând doar din când în când vorbe fără şir din care nu se puteau deduce decât frânturi ale gândurilor sale.

În clipa când caleaşca se opri în Belgrave-Square, Rio Santo luă mâna lui Bembo şi-o strânse puternic.

— Ange — îi spuse el — se apropie ceasul. Voi avea absolută nevoie de tine... Dacă există pe lume cineva la care ții, dăruieşte-i gândurile şi noaptea asta şi mâine, căci, după aceea, vei fi numai al meu, Ange, nu-i așa?

— Vă aparțin, don José, — răspunse Bembo — vă aparțin întru totul...

Apoi, când Rio Santo îl părăsi spre a se retrage în apartamentul său, Bembo, rămas singur, repetă încet şi trist:

— Dacă există pe lume cineva la care ții... sărmana fată!

În loc să urce în camera sa, se strecură încet de-a lungul coridorului pe care se; află camera lui Angus Mac-Farlane şi se așează în dreptul ferestruicii situate peste drum de *lord's corner*.

Anna era tot în camera în care am mai văzut-o, instalată în acelaşi jilț care-i slujea drept pat. Dar era nespus de palidă şi mult schimbată. Ochii ei înroşiți trebuie să fi plâns mult. Până şi în somnul care o furase, avea întipărită pecetea durerii şi-un aer înspăimântat.

Flacăra unei luminări îi lumina ușor obrazul pe care se furişau, vizibile ca într-o oglindă, temerile copilăreşti ale visurilor ei. Bembo o contemplă multă vreme în tăcere.

— Dacă există pe lume cineva la care ții... — murmură el în cele din urmă. Oh! Da... o dragoste de ieri, pe care va trebui s-o dau uitării mâine... O dragoste fără trecut şi fără viitor... Dar o iubesc... O iubesc așa cum n-am iubit încă şi cum nu voi mai iubi vreodată.

Era una din rarele înserări când iarna Londrei îmbracă mantia de promoroacă a ținuturilor polare. Chiciura scânteia pe ramurile desfrunzite ale copacilor care ascundeau Irish-House, reflectând, bizar colorate, în nenumărate nuanțe, razele mohorâte ale lunii în amurg. Strada era pustie. Se auzea doar din depărtare, în Grosvenor-Place, zgomotul înăbușit al unei trăsurii întârziată.

— N-am la dispoziție decât noaptea asta — continuă Bembo — noaptea asta care-i pe sfârșite... Biata copilă! Nu voi avea nici

măcar timpul să mă bucur de fericirea mamei ei când o va revedea...

După o jumătate de oră, ușița prin care prințul Dimitri Tolstoi fusese introdus în Irish-House se deschise fără zgomot și cavalerul Bembo se furișă în stradă. Era clipa în care Londra întreagă se cufundă în somn, când până și trăsurile încetează să tulbure caldarâmul. Nici un sunet nu se auzea în tăcerea desăvârșită a nopții. Bembo măsură din ochi distanța care-l despărțea de fereastra odăii unde ardea lumânarea Annei și încercă să azvârle pe balcon o scară de mătase rămașiță a unei tinereți aventuroase și nepăsătoare.

Dar nu izbuti.

Din fericire, era agil și om de acțiune. Pumnalul înfipt între cărămizi îi sluji drept scară și ajutat de-acest punct de sprijin, ca și de unele fisuri, reuși să se cațere pe balcon.

Odată ajuns acolo, legă solid scara de mătase de barele din fier, căci, după ce urcase, trebuia să și coboare, și încă însoțit.

Anna Mac-Farlane se trezi brusc. Pumnul lui Bembo, înfășurat într-o batistă zdrobi unul din geamurile ferestrei. O clipă mai târziu, Bembo se afla în cameră.

Aerul rece de afară năvăli înăuntru odată cu Bembo și flacăra lumânării se aplecă, nemailuminând decât foarte vag obiectele. Anna, care a început schițase un gest de fugă, se avântă spre el, scoțând un strigăt de bucurie. Căzu în brațele lui Bembo care rămase uimit.

— Stephen! Oh! Dragul meu Stephen! țipă ea. În sfârșit Dumnezeu mi te-a trimis într-ajutor.

Un frison de durere îi străbătu tot trupul lui Bembo. Simțea că leșină la auzul aceluiași nume care sfărâma dintr-o singură lovitură speranțele lui înaripate.

— M-am rugat atâta! continuă Anna cu-o voce care se-mplânta până în adâncul inimii lui Bembo. M-am rugat atâta, scumpul meu Stephen...! Dumnezeu s-a-ndurat de mine. Știam că salvarea îmi va veni de la tine.

Flacăra lumânării își reveni. Anna își descoperi greșeala care-și avea rădăcina nu atât în asemănarea dintre cei doi tineri cât în gândurile ei închinat tot timpul lui Stephen. Se desprinsese, îngrozită, și se refugie alergând în celălalt colț al camerei. Acolo se ghemui lipindu-se de perete.

Bembo nu făcu nici o mișcare. Cu cât o privea mai stăruitor pe frumoasă fața cuprinsă de-o spaimă naivă, cu-atât inima i se strângea și mai tare.

"Stephen! Își spuse el în gând. Unde-o fi acest Stephen pe care ea îl iubește și care-o lasă în mâinile răpitorilor?... Oh! Ce nebun sunt! Iată, acum îl urăsc pe omul ăsta necunoscut... Nu trebuia oare să m-aștept la surprize?... E-atât de frumoasă!..." Se opri și încheie, suspinând prelung o părere de rău: "Doamne! Cât de mult aș fi iubit-o!"

Între timp, spaima Annei sporea, văzându-l pe străinul acela nemișcat care se uita tot timpul la ea și-avea pe chip o expresie ce nu putea fi definită. Tremurul ei, la început ușor, deveni din ce în ce mai puternic, ochii i se umpluseră de lacrimi. În sfârșit, izbucni într-un hohot de plâns și îngenunche spunând:

— Vă implor!... Vă implor, fie-vă milă de mine.

Bembo tresări la auzul acestei rugi care schimbă caracterul emoției sale. Într-adevăr, i se făcu milă, se simțea stăpânit de-acea milă caldă și tandră ce reprezintă una din măștile iubirii și poate înlăcrima, pe neașteptate, ochii unui bărbat. "O voi reda lui Stephen al ei", gândi el simțindu-și inima topindu-i-se. "Îi voi spune s-o facă fericită... Dar o va iubi, așa cum o iubesc eu?"

Nu era un răspuns pentru ea. Anna își împreună deznădăjduită mâinile micuțe și se clătină.

Bembo alergă spre ea.

— Nu vă fie teamă de nimic — spuse el pe-un ton atât de blând, încât Anna își recăpătă brusc încrederea — nu trebuie să vă temeți de mine, doamnă, prezența mea n-are de ce să vă inspire spaimă.

Îi luă mâna, adăugând cu tristețe:

— Dintre noi doi, nu dumneavoastră aveți motive să vă temeți sau să implorați.

Anna nu înțelese ce voia să spună, dar se simțea din ce în ce mai liniștită privind chipul acela nobil, și deschis, pe care nu-l văzuse până atunci sub influența tulburării primelor ei clipe de spaimă.

— Atunci ce căutați aici, domnule? întrebă ea păstrând totuși o oarecare suspiciune.

Bembo aproape că uitase. Această întrebare îl readuse deodată la realitate. Măsură obstacolele care-i mai rămâneau de învins, își aminti de locul unde se afla. Valeții lordului, treziți din

întâmplare, s-ar putea opune destul de lesne plecării lui. Cel mai mic zgomot, cea mai mică rezistență din partea sârmanei prizoniere, puteau să-i închidă la loc porțile de la *lord's corner*.

Oh! Ce repede ar fi ieșit din impas Bembo dacă n-ar fi auzit numele acela afurisit de Stephen, aruncat ca un vâl apăsător și rece pe speranțele lui arzătoare. Dar tristețea-l un rău sfetnic. Imaginația își retrage aripile când simte atingerea ei de gheață. Bembo păstră timp de-un minut o tăcere plină de șovăieli.

Totuși, trebuia să acționeze. Fruntea Annei se întunecă din nou, iar privirea ei grăia limpede că era din nou pradă neliniștii.

— Doamnă — spuse în sfârșit Bembo — mă aflu aici spre a vă salva.

Și, biruind cu greu o repulsie instinctivă, adăugă, încercând să zâmbească:

— Nu ghiciți?... Vin din partea lui.

— Din partea lui? exclamă domnișoara Mac-Farlane al cărei chip exprimă deodată o încredere nemărginită.

— Din partea lui Stephen — spuse încet cavalerul Bembo.

Anna sări în sus de bucurie. Râdea și plângea în aceeași timp.

Bembo întoarse capul; Anna nu observă acest lucru.

— Ați venit să mă luați — spuse ea. Am să-l revăd deci... am s-o revăd pe Clary... tot ceea ce iubesc... Vă mulțumesc! Oh! Și pe dumneavoastră vă voi îndrăgi...

Bembo suferea îngrozitor; dar avu puterea de-a folosi până la capăt generoasa lui stratagemă.

— Să mergem! murmură el. Stephen vă așteaptă.

O ridică în brațe pe tânăra fată care nu opuse nici un fel de rezistență și începu să coboare cu precauție scara de mătase.

Bembo se afla cu spatele la Irish-House, pe care Anna o privea din față.

Coborau foarte încet, deoarece scara se clătina la fiecare mișcare. La jumătatea drumului dintre fereastră și pământ, lui Bembo i se păru că aude în spatele lui, în locuința marchizului de Rio Santo, zgomotul unei ferestre care se deschide.

Continuă să coboare.

Câteva trepte mai jos, o simți pe Anna tremurând în brațele sale.

— Priviți... priviți!... spuse ea îngrijorată. O umbră se strecoară printre ramurile copacilor...

Bembo încercă zadarnic să se întoarcă. Anna continua să privească umbra care cobora și ea de-a lungul unui din trunchiurile copacilor plantați îndărătul lui Irish-House. Ajunsă în dreptul zidului curții, umbră se lipi de el și rămase nehotărâta o clipă.

Era un om pe jumătate gol căruia i se zăreau în bătaia razelor oblice ale lunii picioarele jigărite și pieptul păros.

Anna încremenise.

În sfârșit, Bembo puse piciorul pe ultima treaptă a scării. În aceeași clipă se auzi căderea unui corp pe pavaj. Era umbra care sărise în stradă.

Astfel încât cei doi fugari și umbra atinseră în același timp pământul și se treziră față în față.

Bembo șovăi. Omul se sprijini, epuizat, de zidul pe care-l escaladase și-o voce tremurată se ridică în tăcerea nopții. Aceasta cânta:

*Moșierul din Killerwan
Avea două fete
Nicicând n-au existat
Atât de frumoase în Glen-Girvan.*

— Tata! strigă Anna desprinzându-se din brațele lui Bembo pentru a se îndrepta spre cel ce cântă. E glasul tatii!

Angus! Era într-adevăr el. Făcu un pas în direcția fiicei sale căreia îi recunoscuse glasul; dar, aproape numaidecât, cuprins de-o oroare ciudată, se dădu îndărăt, clătinându-se.

— Iar mă urmăresc umbrele celor ce-au murit! murmură Angus deznădăjduit.

— Tată! Scumpul meu tată! exclamă din nou Anna.

— Lăsați-mă! Lăsați-mă! țipă Angus. Le-am văzut cu ochii mei...

Iar când Anna încercă să-și încolăcească brațele în jurul gâtului său, o respinse violent și-o rupse la fugă strigând:

— Amândouă!... Amândouă!

Bembo îl pierdu din vedere la răspântia din Belgrave-Lane. O luă din nou în brațe pe Anna care leșinase și plecă cu ea.

A doua zi, marchizul de Rio Santo găsi gol patul moșierului. N-avu cui împărtăși îngrijorarea sa, căci cavalerul Angelo Bembo nu se arătă la Irish-House în tot cursul zilei.

Până aci, povestirea noastră s-a desfășurat în cadrul riguros al unei săptămâni.

Dar se apropie momentul când trebuie să sărim peste timp și spațiu, suntem siliți să punem câteva luni distanța între scenele dramei noastre, acțiunea urmând a-și stabili desfășurarea în peisajul sălbatic al Scoției de sud.

Între timp, am reluat unul câte unul toate personajele noastre lăsate în umbră în a doua parte a acestei povestiri, unde atenția cititorului era aproape exclusiv îndreptată spre Susannah și Brian de Lancaster; am urmărit pe fiecare din ele în acțiunile lor bune sau rele, analizându-le sentimentele și aventurile. Cursul acestor întâmplări îndreptându-se în mod firesc spre același scop, ne readuce la ziua în care Brian de Lancaster îl omorâse pe Ruby, frumosul lui cal, și înfruntase gloanțele străjilor călare pentru a depune o floare la picioarele Susannei.

Într-adevăr, în ajunul acelei zile, marchizul de Rio Santo se aflate în pericol de moarte din pricina atacului furibund dezlănțuit de Angus Mac-Farlane; în aceeași dimineață, pe la orele trei după miezul nopții, cavalerul Bembo o răpise din închisoarea ei pe cea mai mică din fiicele moșierului.

Prin urmare, era seara aceleiași zile în care Frank Perceval trebuia să se ducă, în fața teatrului Saint James, la întâlnirea fixată de contesa Ophelia.

Dar între primirea acestei scrisori și ora întâlnirii, la care marchizul de Rio Santo avea să-și aștepte zadarnic partenerul, se petrecuseră multe: lucruri.

Între doctorul Moore și Tyrrel Orbul exista o legătură secretă, o legătură strânsă. Orbul îi era îndatorat doctorului pentru un serviciu, unul din cele care nu pot fi plătite și-avea față de el un soi de recunoștință. De altminteri, țelul lor îi apropia foarte mult: cei doi voiau să împartă succesiunea marchizului de Rio Santo. Amândoi locuiau în Wimpole Street:

Tyrrel la numărul 9, Moore la numărul 10; casele lor erau lipite una de alta.

În plus, comunicau între ele printr-un coridor bine mascat, coridor a cărui existență nu putea fi bănuită de nimeni, că-atât mai mult cu cât Moore și Tyrrel se serveau de el pentru contactele lor obișnuite, astfel încât nu erau niciodată văzuți intrând unul la altul.

Prin acest coridor se evacuasera cei din casă de la numărul 9, în timp ce Brian de Lancaster se dusesese să ceară sprijinul poliției.

Moore era absent și nu venise acasă toată ziua. Locuința se afla deci în grija lui Rowley, asistentul, care se distra copios cu *Toxicological Amusements*, lăsând-o în pace pe biata Clary MacFarlane. Fusesse scoasă din celula ei, deoarece doctorul avea nevoie ca fată să-și recapete forțele înainte de-a o supune teribilei încercări a șocului electric. Stătea culcată, încă slăbită și suferind, într-o cameră învecinată cu cabinetul doctorului.

Pasajul care lega cele două case se termină printr-un scurt coridor ce dădea chiar în cabinetul doctorului. Acolo se refugiară la început fugarii de la numărul 9. Susannah nu intenționase să pună vreo rezistență, deoarece nu știa că era transferată dintr-o casă într-alta.

Imediat după ce intră în cabinetul doctorului, Tyrrel o luă deoparte pe ducesa de Gêvres și-i spuse:

— Maudlin, te duci în White-Chapel-Road și-i avertizezi că locuința mea se află în mâinile poliției... S-ar putea ca cineva să vină acolo și să fie luat ca din oală... În seara asta sunt ocupat, căci smintitul de Brian, până mâine dimineață, trebuie făcut să-și țină gura.

— Neplăcută treabă, milord — răspunse întristată micuța franțuzoaică. Aveam o locuință tare drăguță acolo... — Tyrrel ridică din umeri.

— Mâine vom avea poate un palat, Maudlin, — replică el. Haide! Grăbește-te!

Ducesa de Gêvres aruncă pe furiș o privire spre Susannah.

— O lăsăm singură aici? întrebă ea.

— Răsucim cheia în broască — spuse orbul îndreptându-se în grabă spre ușă. Grăbește-te... Am să mă ocup de-ndrăgostit... Ai să mai auzi despre asta, doamnă ducasă.

Frânzuoaica se apropie de Susannah care şedeaa într-un colţ.

— Drăguţa mea — îi spuse ea — ai fost foarte imprudentă... dar, în sfârşit, trebuie să fim îngăduitori cu cei care păcătuiesc... Am să mă străduiesc să aranjez în aşa fel lucrurile, pentru tine şi pentru el, încât să nu laşaa nimic rău din toată povestea asta... La revedere, scumpa mea.

Înainte de-a ieşi, se răzgândi.

— Dar n-ai mâncat nimic toată seara, frumoasa mea — continuă ea — şi poate am să lipsesc mult. Am să mă ocup de cina ta.

— Nu mi-e foame — spuse Susannah.

— Doamne! Te-nţeleg, ştiu ce simţi, dragostea mea!... Când suferi, când eşti disperat... nu ţi-e foame... totuşi, trebuie să mănânci puţin pui, inimioara mea... o bucăţică, două... şi să bei un păhărel cu vin.

Ducesa de Gêvres, care părea să se simtă acasă la Moore ca în propria-i locuinţă, ieşi şi reapăru curând urmată de-un servitor care ducea un platou. Acesta conţinea o gustare consistentă. Groomul o depuse pe-o masă, apoi micuţa franţuoaică se retrase, de data aceasta definitiv, spunând:

— Poftă bună, inimioara mea!

Cheia se răsuri de două ori în broască, pe dinafară.

Susannah rămase singură.

Trecuse abia o jumătate de oră de când Lancaster o părăsise. Între timp, evenimentele se succedaseră cu-o asemenea repeziciune, încât nu putuse aprecia cu luciditate situaţia din pricina gândurilor tulburate. Se afla încă sub impresia spaimei teribile pricinuite de apariţia lui Tyrrel, tocmai în clipa în care se şi credea liberă şi fericită. Nu era în stare nici să se întrebe ce va urma, ce va face Lancaster, ce avea de sperat, de ce trebuia să se teamă.

Îşi pusese capul între mâini şi încerca să-şi risipească, haosul din gândurile care-i frământau creierii. Primul lucru care-i trecu prin minte fu o frică nespusă. Îşi aminti de ameninţările pe care Tyrrel i le adresase adesea, ameninţări ce-l aveau întotdeauna drept ţintă pe Lancaster. Cât de imprudentă şi vinovată se socotea! Cât de-amarnic se căia pentru mărturisirile ei care-l înconjurau acum pe Brian de inamici invizibili, puternici, implacabil! Primejdiile acelea necunoscute, pe care le abătuse

asupra capului lui Lancaster, îi păreau cu-atât mai îngrozitoare, cu cât nu le putea împărtăși cu el. În timp ce lui Brian i se vor întinde capcane la tot pasul, ea se va găsi la adăpost!...

Nu știa nici măcar dacă avea să-l revadă!

Susannah era o fire tare; dar când venea vorba despre Brian, toate puterile o părăseau. Temperamentul ei viguros își pierdea dintr-odată caracterul neînfricat. Redevenea femeie, o femeie slabă.

După câteva minute, ochii i se umplură de lacrimi.

— Oh! Doamne! Eu l-am ucis! murmură ea copleșită.

Un geamăt slab se auzi în spatele ei, ca un ecou al propriei disperări. Susannah nu-i acordă nici o atenție și încercă să se roage.

În timp ce se ruga, gemetele se întetiră. Susannah le auzise și se ridică în picioare, căci, în sufletul ei nobil și generos, nici disperarea nu-i putea înăbuși mila. Ascultă atentă. Tânguirile slăbeau treptat, apoi reveneau și mai sfâșietoare.

Susannah luă lumânarea și împinse cu putere ușa din spatele scaunului ei. Patul în care zăcea Clary se afla la vreo zece pași.

Clary tăcu de îndată ce văzu lumina. Pesemne se temea să nu-și fi trezit pe vreunul din călăi. Apoi, zărind în lumina lumânării fermecătorul chip al frumoasei fete, avu din nou impresia că visează și, descurajată, închise ochii.

În cursul ultimelor trei zile văzuse doar atâtea chipuri de îngeri strălucitori și blânzi aducându-i la căpătâi zâmbetele lor înșelătoare! Își împreunase de atâtea ori cu speranță mâinile slăbite și implorase în van acele fantome iscate de febră delirului!...

Între timp, Susannah înaintase până în apropierea patului și-și aruncase asupra necunoscutei privirea plină de compasiune. Întâlnind trăsăturile bolnavei, fața frumoasei fete exprimă o emoție extraordinară. Ochii i se înlăcrimară și deveniră neliniștiți, că privirea unei mame deasupra leagănului copilului; un surâs nehotărât, trist și vesel în același timp, destinse arcul armonios al buzelor sale.

Apoi îngenunche pe covor, în timp ce frumoșii ei ochi îi erau ațintiți spre cer.

Simțind un sărut pe mâna, Clary deschise ochii. Visul continua; acesta fu primul ei gând; dar ce dulce, ce minunat vis!

Îngerii din visurile de până atunci nu erau atât de frumoși ca femeia aceasta cu zâmbetul prietenos, care părea întruchiparea geniului bun, al speranței și îndurării.

Clary privea fermecată și nu mai gemea.

— Pe dumneata — murmură în sfârșit Susannah cu glas stăpânit, care mângâie urechile lui Clary ca un acord învăluitor al unei muzici îndepărtate — pe dumneata te caut de-atâta vreme!

O uimire mută apăru pe chipul domnișoarei Mac-Farlane.

— Nu-ți mai aduci aminte! continuă Susannah. Sufletele generoase uită faptele bune pe care le săvârșesc... Dar cei ce trag foloase de pe urma lor... Oh! Eu mi-amintesc și, de când am învățat să mă rog, n-am conținut o clipă să mă rog pentru dumneata și pentru celălalt înger cere-ți seamănă și care fără îndoială ți-e soră... pentru Clary, nobila fata, și pentru Anna, dulcea copilă.

— Dar cine ești dumneata, doamnă? întrebă Clary.

— Nu-mi cunoști numele... și nici nu mi-ai cerut să ți-l spun, Clary, în ziua când brațul dumatăle mi-a sprijinit trupul istovit pe Cornhill, în ziua când ai ajutat o biată fată necunoscută care se stingea de foame...

— De foame! repetă Clary apăsându-și pieptul. Oh!... Acum și eu mor de foame!

Susannah ieși repede din cameră și se întoarse numaidecât, aducând gustarea pregătită pentru ea. Ochii înlăcrimați îi râdeau naivi și fericiți.

— Îi iert femeii aceleia tot răul pe care mi l-a făcut — spuse ea — pentru că mi-a adus gustarea asta cu care-ți pot veni în ajutor, Clary.

Îngenunche din nou pe covor și-o ajută pe sărmana bolnavă să se ridice. În timp ce aceasta înfuleca lacomă, oprindu-se doar să scoată, din când în când, un oftat provocat de slăbiciune, frumoasă fată o încuraja, îi zâmbea, o alinta cu cuvinte calde și-i săruta, ca o soră, mâinile palide, aproape transparente.

Clary se reînsuflețea văzând cu ochii, stimulată atât de hrană cât și de blândețea mângâietoare a acelei dezmiertări nesperate care apăruse deodată în preajma patului ei de suferință. Se simțea fericită și recunoscătoare, se întorcea la viață.

— Ce înfometată era, sărăcuța! spunea Susannah între două sărutări. Dacă ai putea vedea, Clary, cum ți s-au îmbujorat obraji!... Acum ești iar frumoasă, ca altădată!... La-nceput, ca să te recunosc, a trebuit să privesc de două ori în adâncul inimii mele, unde-ți păstram chipul... Pecetluisem acolo toate trăsăturile dumitale... Fruntea frumoasă, gravă și gânditoare, ochii aceștia atât de buni care au zămbit durerii mele, gura scumpă care mi-a grăit cândva cuvinte de-alinare... Deși erai palidă, Clary, scumpa mea Clary, când te-am simțit aproape, ceva s-a trezit în mine; mi-am simțit inima prinzând aripi și tresărind... Te iubesc atât de mult, surioară!...

Clary avea ochii încețoșați de lacrimi.

— Îți mulțumesc!... Îți mulțumesc! îngână ea.

Apoi, cuprinsă de spaimă involuntară și neașteptată, adăugă tremurând:

— Dar nu vei putea rămâne mereu lângă mine, și-atunci când nu vei mai fi aici, mă vor supune din nou la chinurile foamei.

Susannah se îndreptă instinctiv, ca și cum ar fi vrut să se așeze între Clary și-o primejdie subit recunoscută. Pentru prima oară își dădu nedeslușit seama de situația lui Clary Mac-Farlane și se întrebă de ce biata copilă era supusă înfometării într-o casă în care totul respira opulență.

Îi puse o serie de întrebări. Clary se strădui să dea răspunsuri cât mai limpezi, dar nici una nici cealaltă nu posedea cheia îngrozitorului mister. Susannah, neștiutoare și neavând decât porniri generoase, Clary suflet pur și nobil, se străduiau în zadar să dea de capătul acestei intrigi tenebroase.

Sigur era doar faptul că Miss Clary îndurase o suferință cumplită și că temerile ei erau mai mult decât îndreptățite.

— Mizerabilii! spunea Susannah. Să te-atace pe dumneata, Clary!... Pe dumneata care ești un înger al bunătății și blândeții! ... Am să te apăr... sunt dârză ca un bărbat!... Să îndrăznească a te mai chinui!...

Se opri, deoarece Clary păli deodată și închise ochii cu groază.

Înainte de-a se întoarce, pentru a vedea care era pricina acestei spaimе subite, o voce seacă și aspră rosti la urechile ei:

— Ta ta ta ta!

Întorcând repede capul, văzu un omuleț pleșuv, având la tâmpile două imense smocuri de păr. Omulețul, cu nasul prins în cleștele unei perechi de ochelari, ducea ud în quarto sub braț. Era maestrul Rowley, cu-ale sale *Toxicological Amusements*.

Înaintase cu pas de lup, după obiceiul său și nu-și ascunse nemulțumirea văzând rămășițele copiosului meniu al bolnavei.

— Ta ta ta ta! repetă el cu-o indispoziție crescândă. Și, mă rog, cu ce drept se-amestecă această lady?... Fetița a mâncat ca un căpcăun... Și, mă rog, ce-o să spună stăpânul?... Vă întreb, ce-o să spună?

De fapt, maestrul Rowley își adresa sieși această întrebare și stătea la o distanță respectuoasă, deoarece auzise ultimele cuvinte ale Susannei, și n-avea deloc chef să înfrunte mânia acesteia.

Frumoasa fată se instalase între el și patul bolnavei, cu brațele încrucișate pe piept. Îl privea țintă, pironindu-l cu privirile.

— Hm! Hm! bodogăni asistentul, dându-se un pas înapoi. Nu mă tem de-această amazoană... în definitiv, cu preparatul meu, nu mi-ar trebui decât trei secunde, cinci treimi și o fracțiune ca s-o aranjez cum trebuie... Nu-mi pasă. Aș vrea totuși s-o-ndepărtez de-aici înainte de sosirea doctorului.

Dar această dorință a lui Rowley n-avea să se realizeze, căci, aproape numaidecât, ușa se deschise brusc și doctorul Moore, sumbru și cu sprâncenele încruntate, intră în cameră.

— Ce-nseamnă asta, domnule? întrebă el pe-un ton aspru, adresându-i-se lui Rowley.

— Sir Edmund a trecut prin ușiță — replică încet asistentul — și-a adus-o pe dânsa... pe această lady...

— Această lady n-are ce căuta aici... Retrage-te și roag-o să te urmeze...

— N-am să plec nicăieri, domnule — spuse Susannah cu glas domol și liniștit.

— Ta ta ta ta! făcu Rowley.

Doctorul înaintă până în dreptul patului.

— Doamnă — spuse el străduindu-se să-și stăpânească mânia care-i încolțise în suflet — nu cunosc și nici nu-mi pasă de formulele puerile pe care lumea le consideră galanterie... Totuși, prevăzând un deznodământ supărător acestei situații, și vrând să-l evit, îmi voi scoate pălăria în fața dumneavoastră, doamnă

— Își luă pălăria în mână — mă voi înclina ca un nerod și astfel voi epuiza întreg fondul meu de curtoazie spunându-vă: vă rog, doamnă, vă implor să plecați numaidecât!

Pentru ca cititorul să înțeleagă dintr-odată situația, va fi de-ajuns să-l informăm că doctorul o părăsise cu câteva clipe în urmă pe Miss Trevor și se întorcea acum să încerce asupra lui Clary teribila experiență amânată până atunci.

Susannah întoarse capul spre Clary.

— Oh! Nu mă părăsi! imploră biata fată căreia i se păru că vede o șovăială în acest gest.

— Să te părăsesc! exclamă Susannah înconjurându-i talia cu brațele. Oh! Nu, Clary! Nu cunosc forță care m-ar putea despărți de dumneata.

— Încăpățânată! mormăi Rowley.

Doctorului îi scăpă o exclamație înăbușită.

— Doamnă!... Doamnă!... spuse el cu voce tremurândă. Nu mă cunoașteți!... Și nu vă dați seama ce crimă ați săvârșit, în ochii mei, pătrunzând în acest apartament...

— Știu că s-a-ncecat distrugerea acestei ființe — răspunse Susannah fără să se emoționeze — și vreau să veghez de-acum înainte asupra ei.

Ușa se deschise din nou. De data aceasta, intră Tyrrel Orbul. Nimeni nu se uită la el. În loc să înainteze în interiorul camerei, rămase nemișcat și nepăsător în prag, privind scena cu-o indiferență totală, cu ochii lui mohorâți și sticloși.

Doctorul tresărise vizibil la răspunsul Suzannei.

— Ah!... Deci știți totul, doamnă! murmură el cu-o spaimă amenințătoare. Ei bine! Aș putea da uitării faptul că știți... aș putea chiar să vă iert pentru asta. Dar plecați!... Plecați numaidecât!

— N-am să plec nicăieri, domnule — repetă frumoasă fată a cărei privire senină, strălucitoare prin calmul ei sublim, înfruntă fără să se încovoie sinistra fulgerare din uitătura lui Moore — va trebui mai întâi să mă ucideți pe mine, dacă doriți viața acestei copile.

Doctorul își vârî mâinile în vastele buzunare ale costumului; chipul lui, de obicei palid, se înroșise până la rădăcina frunții și oferea o imagine respingătoare.

— Ieși afară! îi ordonă el lui Rowley, furios. Doamna a vrut-o!

Nici unul din mușchii frumosului chip al Suzannei nu se contractă. Ridică doar ochii spre cer, fiindcă își dădea bine seama că avea să moară.

Dar Tyrrel Orbul se hotărâse în sfârșit să joace un rol în această scenă. În clipa în care Moore, cuprins de unul din acele accese de furie ce se ivesc mai cu seamă la oamenii a căror, pasiune se-ascunde în mod ipocrit sub un veșmânt de gheață, deci în clipa când se îndrepta spre Susannah care continua să stea nemișcată, brațul vânjos al lui Tyrrel îi opri brusc.

Doctorul încercă să se desprindă. Zadarnic.

— Cum! țipă el în cele din urmă, sleit de-acea luptă de-o clipă. Îndrăznești să folosești violența împotriva mea, tu!

— Părerea mea-i că femeia asta nu trebuie ucisă, doctore — răspunse liniștit Tyrrel.

— Și dacă vreau eu?

— Voi încerca să te-mpiedic.

— De ce, nenorocitul, de ce?! urlă doctorul.

Clary era mai mult moartă decât vie. Susannah, pe care furia lui Moore nu izbutise s-o facă să tremure, se uita acum la Tyrrel cu neliniște și teamă.

Acesta continuă pe-același ton flegmatic:

— Doctore, din mai multe motive... Mai întâi, femeia aceasta-i fiica mea.

Susannah suferi un șoc imperceptibil și deveni mai palidă, dar nu manifestă nici o mirare. Moore, dimpotrivă, se dădu înapoi uimit.

— Ah! Ah! Suky — continuă Tyrrel aruncându-i acea privire lungă, pătrunzătoare și grea despre care frumoasă fată îi vorbise de-atâtea ori lui Brian de Lancaster. Nu mă cunoști?

— Te recunosc, domnule — rosti încet Susannah — și totuși...

— Și totuși, nu-nseamnă nimic, Suky, pentru un savant ca domnul doctor... Ai văzut când m-au spânzurat, nu-i așa? Cine știe? Poate mă vei mai vedea spânzurat... Doctore — adăugă Tyrrel întorcându-se spre Moore, a cărui mânie se potolise în fața acestei revelații, dar care continua să privească pe cele două fete cu-o șovăire ce nu prevestea nimic bun. Când spun: e fiica mea... mă-nțelegi bine, nu?... Pe vremea când purtam numele de Ismail Spencer, ea se numea Susannah Spencer,

asta-i tot... dar nu acesta-i motivul pentru care am intervenit între voi.

— Atunci care-i? întrebă Moore.

— Marchizul de Rio Santo mi-a poruncit să veghez asupra ei.

— Ah! făcu doctorul plecându-și capul.

— Mi s-a poruncit categoric! încheie Tyrrel.

— Și totuși — continuă Moore — a aflat... viața ei ar putea însemna condamnarea mea!

Tyrrel se înclină grav.

— Cine-și va asuma misiunea de-a o readuce la tăcere?... continuă doctorul. Dumneata, Ismail?

Tyrrel aruncă pe furiș o privire piezișă Susannei care leșinase pe pat și-avea ochii închiși.

— Ei bine, da! răspunse el împrumutând deodată bonomia personajului Sir Edmund. Îmi asum această misiune, doctore.

Capitolul I - Două exemplare de "Soare" pentru o "Lună"

Faptele se petreceau în timp ce Brian de Lancaster, întors în Wimpole Street, în fața casei cu numărul 9, însoțit de-un mic grup de polițiști, constata că scurta lui absență fusese de ajuns pentru ca locuința să rămână pustie.

Noaptea era minunată. Umezeala de peste zi, așternută pe caldarâm de-un vânt înghețat din nord, făcea din fiecare stradă o oglindă lucitoare pe care trecătorii alunecau, se clătinau și cădeau, spre marea satisfacție a tuturor Snaililor din capitala imperiului britanic.

În apropiere de Portland-Place, la mijlocul străzii Devonshire, se adunase, în ciuda frigului pătrunzător, o mulțime considerabilă în fața unei uși deschise. Mulțimea era alcătuită numai din bărbați, care semănau oarecum între ei, deși unii aveau numai niște zdrențe pe ei, în timp ce alții purtau costume foarte decente. Erau, evident, confrăți, căci se împingeau, se înghionteau, cu aerul cel mai prietenos din lume, fără a ține seamă de îmbrăcăminte.

Aproape toți aveau sub brațe teancuri enorme de ziare; doar cei mai eleganți făceau notă discordantă, însă pe ei îi urmau unul sau mai mulți groomi, încărcăți ca niște asini cu teancuri asemănătoare. Toți vorbeau în același timp. Strigăte ciudate țâșneau din această mulțime amestecându-se cu reflecții filosofice, cu vorbe de duh și hohote de râs.

În fața ușii deschise se aflau patru sau cinci valeți în uniformă care azvârleau neconținut asediatorilor pachete cu hârtie jilavă, și care răspândeau acel miros scârbos pe care Dumnezeu l-a dat ziarului ca să avertizeze fără îndoială publicul

împotriva minciunilor sale nerușinate, așa cum a agățat o sfârlează de coada nelată a șarpelui cu clopoței.

— O duzină pentru Pleydell și Browne! se auzea o voce în mulțime.

— O duzină pentru Pleydell și Browne! repeta unul din valeți.

Aceste cuvinte treceau din gură în gură și ajungeau până la un funcționar care avea o față de fosilă, ca pergamentul, vârâta într-un registru.

Funcționarul mâzgălea câteva cuvinte și repetă încă o dată cu glas ascutit:

— O duzină pentru Pleydell și Browne. Dați-i drumul.

Se livra un pachet.

— Patruzeci pentru Gilbert din Strand!

— Douăzeci și cinci pentru doamna Dodson!

— Două sute pentru Howard și Flower!

Vânzarea mergea strună. Pe măsură ce fosila constata rezultatele, pergamentul chipului său căpăta nuanțe aurii; iar atunci când, în cele din urmă, Howard și Flower cerură două sute de exemplare, funcționarul lăsă din mână pana pentru a-și freca mâinile.

Dar nu avu mult timp. Strigătele de-afară se înteteau.

— Șaptezeci și cinci pentru Prior!

— Cincizeci pentru Goodrige!

— Optzeci pentru Samuel Lowter!

Răsunară sute de alte nume, sute de alte cereri, astfel încât, în cele din urmă, o voce ieșind din străfundurile biroului rosti triumfătoare:

— Tirajul s-a epuizat, domnilor.

Se stârni o zarvă generală.

— Mai trageți un tiraj! Două mii, trei mii, zece mii!... Luăm tot!

— Zațul a fost desfăcut și-aruncat, domnilor.

Oamenii încercară să protesteze, dar cele două uși mari batante se închiseră și fața gălbejită a funcționarului dispăru.

Toate acestea se petreceau la ușa domnului Timothy Overflow, editorul ziarului *The Moon* (Luna), gazetă de seară. Mulțimea adunată în stradă era un *rush* de "jurnaliști" sau vânzători de ziare.

De obicei, fișuca *The Moon* își făcea apariția într-un anonimat absolut și nu ajungea la vânzători decât dacă era transportată la chioșcuri; dar, în ziua aceea, cuprindea o anumită știre, o știre senzațională! Tirajul ediției din seara aceea se dovedise insuficient pentru afluența de cumpărători. Fiecare voia să știe, să citească cu ochii lui.

De multă vreme, curiozitatea publică nu mai fusese astfel stârnită. Și pe bună dreptate: nu era o știre obișnuită, o excentricitate ridicolă.

De data aceasta, era vorba de istorie. În joc se afla un personaj regesc.

Într-adevăr, era relatată o crimă odioasă, un asasinat nelegiuit săvârșit, sau cel puțin încercat, pe terasa castelului din Kew.

Și împotriva cui, Doamne! Împotriva unei copile grațioase și neprihănite care, eventual, putea fi desemnată să urmeze la tron, împotriva speranței celor trei regate, împotriva prințesei Victoria, într-un cuvânt, fiica Alteței sale regale ducele de Kent, nepoata Maiestății Sale.

Era deci cazul să se cumpere, la orice preț, *Evening-Post*, *Standard*, *Evening-Mail* și *Moon*, spre a se cunoaște detaliile nemaipomenitei atrocități.

Lumea spera de altfel să găsească în toate aceste ziare, sau în unul din ele, numele mizerabilului a cărui mână săvârșise sacrilegiul etc.

Cei care, venind prea târziu, nu și-au mai putut procura nici măcar un exemplar din *Moon*, fișuca atât de neglijată de obicei, au înregistrat o amară decepție. S-a instituit imediat un fel de bursă, în fața ușii domnului Timothy Overflow. Unii voiau să cumpere, de la a doua mână, cu bani peșin, câteva numere din prea solicitata gazetă, alții propuneau schimburi.

— Un șiling pentru un exemplar din *Standard*! propunea unul.

— Ofer șase pence în plus, față de prețul curent, pentru fiecare *Evening-Post* — striga altul.

— Un *Times* pentru un *Evening-Mail*!

— Două *Suns* pentru un *Moon*!

Cumetrele "bine informate" începură să-și dea drumul la gură:

— Vă jur pe sănătatea mea că știu tot... Mi-a spus doamna Footes, care ține pe cumnatul doamnei Crosscain, care-i grădinar la *pleasure ground* din Kew... Era o amazoană pe-un cal uriaș... A tras asupra bieteii copile douăzeci și șapte de săgeți otrăvite! spuse una.

— Nu se poate! răspunse alta.

— Ba da! insistă prima. Oamenii de strajă, drăguții de ei, au venit și-au tăiat-o, pe ea și calul, bucățele-bucățele.

— Foarte bine i-au făcut! declară o persoană.

— Vă spun eu care-i adevărul — interveni o altă femeie. Criminalul e-un sălbatic din lumea mare... A lovit-o pe biata prințesă cu-o măciucă în cap...

— Nu-i adevărat! ripostă alta. E-un catolic irlandez, un cerșetor netrebnic de dincolo de canal, un...

— Da' de unde! E-un gentleman! I s-a găsit calul mort în mijlocul parcului din Regent... un cal minunat!

— Ce aiureli se mai născocesc la Londra! constată prima cumătră dând din umeri.

Povestea celor douăzeci și șapte de săgeți otrăvite i se părea, fără îndoială, singura în măsură să ofere un grad suficient de verosimilitate.

Pentru a pune capăt agitației care se iscase și a îndemna mulțimea să se împrăstie, funcționarul-fosilă coborî la parter, ducând cu sine singurul și ultimul exemplar din *Moon* care se mai afla în birou.

O voce lentă, monotonă, precisă se auzi în stradă, făcând să amuțească deodată țipetele "jurnaliștilor" și comentariile mulțimii.

Iată ce spunea glasul, vorbind de la fereștriuca ușii:

— Detalii autentice privind oribilă tentativă de asasinare împotriva augustei persoane a Alteței Sale Regale prințesa Victoria de Kent, nepoata iubită a Majestății Sale, regele, bunul nostru suveran. Azi-dimineață, la orele unsprezece treizeci și cinci, un necunoscut, călărind un cal roib, a pătruns în *pleasure-ground* din Kew, deși drapelul regal flutura deasupra clopotniței. Gărzile pedestre însărcinate cu paza terasei nu l-au zărit decât atunci când se și afla lângă marea seră japoneză. După alte versiuni, însăși prințesa l-ar fi descoperit în clipa când se îndrepta spre dânsa purtând un pistol burdușit cu gloanțe. Văzând temuta armă, tânăra prințesă ar fi scos un țipăt de

groază... și s-ar fi îndreptat spre palat cerând ajutor. Se pare că străinul nu s-a mai gândit la altceva decât cum să dispară. S-a îndreptat repede spre zidul la picioarele căruia își lăsase calul...

Fosila închise încet ghișeul și se retrase.

Mulțimea, nemulțumită de informațiile primite și vrând să afle mai multe amănunte, se îmbulzi spre ușă încercând s-o forțeze. Unii cereau chiar să se dea foc casei. Alții înjurau de mama focului.

În vreme ce mulțimea își manifestă astfel mânia într-un vacarm de ocări, o trăsură venind din Wimpole Street și îndreptându-se spre Devonshire își croi cu greu drum prin gloată. Personajul din trăsură habar n-avea că era eroul dramei care se desfășura în plină stradă, iar mulțimea nu-și putea nici pe departe închipui că *necunoscutul* se afla în momentul acela în mijlocul ei...

Trăsura o coti în Portland-Place și se opri în fața locuinței contelui de White-Manor.

Brian coborî în grabă și urcă treptele peronului de unde valetii îl izgoniseră într-o zi din porunca fratelui său.

Ciocăni puternic în ușă.

Valetul care veni să-i deschidă se dădu îndărăt înspăimântat, de parcă l-ar fi văzut pe dracul în persoană.

— Te rog să-l anunți pe contele de White-Manor — spuse Brian cu un calm imperturbabil — că domnul de Lancaster solicită Senioriei Sale o audiență.

Întreaga Londră cunoștea dușmănia dintre cei doi frați. Era deci mai mult decât firesc ca un valet de la White-Manor să n-o ignoreze. Groomul căruia i se adresase Lancaster rămase o clipă pe gânduri, întrucât o întrevvedere între conte și fratele său mai mic i se părea un lucru extraordinar, de neconceput.

Totuși, când Brian îi repetă porunca pe un ton hotărât se supuse.

După câteva secunde se întoarse, iar Brian fu poftit numaidecât în salonul de recepție.

Se trânti într-un fotoliu. Avea gândurile adânc tulburate. Ceea ce se petrecuse în casa din Wimpole Street, destăinuirile Susannei, dispariția ei neașteptată, toate acestea erau încă vii în mintea lui și nu căpătaseră limpezimea și înțelegerea pe care le-o dau lucrurilor câteva zile de meditație. Era conștient că un inamic puternic, mai cu seamă prin faptul că nu putea fi identificat, voia să i-o răpească pe Susannah; venea la fratele lui să caute mijloacele de-a combate și-a învinge dușmanul necunoscut. Acesta îi era scopul: s-o regăsească pe Susannah și s-o ia sub aripa sa protectoare. Dar nu știa încă nici ce mijloace să folosească pentru a obține acest rezultat, nici în ce fel trebuia să acționeze pentru a dobândi sprijinul fratelui său, în momentul de față, asta avea mai puțină importanță. Nu se simțea oare sigur de el, în urma nenumăratelor victorii repurtate asupra lui White-Manor? Nu avea oare de partea lui oboseala și plictiseala deznădăjduită a contelui, ajuns la disperare într-o luptă împotriva firii, în care era întotdeauna țapul ispășitor?

De multă vreme Brian de Lancaster nu mai pusese piciorul în casa strămoșilor săi. De la moartea tatălui lor, certurile continue cu White-Manor îl îndepărtaseră de casa familiei, devenită proprietatea exclusivă a fratelui mai mare. Deși preocupat de gânduri străine emoțiilor obișnuite, Brian simți în suflet o tulburare gravă și necunoscută. O voce, amuțită de ani, părea să-l îndemne la privirea șirului de portrete nobile și austere de pe pereți, înfățișând alternativ chipurile mândre ale părinților și trăsăturile demne, semețe și blajine ale bunicilor

dispăruți; iar vocea aceea clocotea, în adâncul lui, reproșuri în care amestecă și numele detestat al fratelui său.

Sub ciudatul veșmânt de scepticism cutezător în care se înfățișa lumii, Brian avea sufletul nobil al unui cavaler. Acum, poate că se căia. Oricum, își plecă fruntea ca și cum i-ar fi fost rușine să înfrunte privirile tuturor generațiilor adunate acolo; venea în mijlocul lor cu gânduri ostile față de succesorul lor legitim, moștenitorul numelui comun, omul care purta titlul transmis din tată în fiu intact și pur, stăpânul casei, într-un cuvânt, cel căruia o ramă goală îi aștepta portretul în continuarea tuturor acelor venerabile portrete.

Își aminti că răposatul conte de White-Manor îi unise pe patul de moarte mâna cu cea a fratelui său. Își aminti că ultimul cuvânt al mamei sale îl îndemnase la dragoste și la iertare... Mama lui, ale cărei trăsături binecuvântate, fixate pe pânza de un penel abil, păreau să-i surâdă încă...

O ușă laterală se deschise. Lordul White-Manor apăru, sprijinit de brațul intendentului său, Gilbert Paterson.

Între conte și fratele său există o foarte mare diferență de vârstă. Vigurosul temperament al lui Brian și excesele lui White-Manor accentuaseră această diferență transformând-o într-un contrast izbitor. Într-adevăr, Brian își păstrase la vârsta virilității ceva din grația juvenilă, din suplețea elastică a membrelor, din spontaneitatea expresivă a mișcărilor feții, calități care aparțin, în general tinerilor.

Structura lui fizică, precum și morală, erau neprihănite. Rămăsese tânăr în aparență și în fond, mult mai tânăr decât acei lorzi de douăzeci de ani, pe care galopul unui cal îi face să pălească și care-și reînsuflețesc cu chiu cu vai, apelând la excitante, apetiturile stinse. Frumos, puternic și pasionat, dincolo de aspectul flegmatic, era plin de îndrăzneală, iubire și temperament. White-Manor, dimpotrivă, îmbătrânise înainte de a fi depășit limitele vârstei maturității. Inima lui, egoistă prin natură, devenise de piatră; trupul său, robust altădată, se prăbușea sub povara unei decrepitudini precoce. Totuși nu era una din acele ruine cărora vârsta sau excesele le distrug corpul: merg încovoiate, plâpânde, tremurânde, debile, rugind lumea să le facă loc pentru a-și târî pașii nesiguri; lordul White-Manor își păstrase rigiditatea siluetei puternice; se ținea încă drept pe picioarele ca de plumb, iar torsul său sfrijit își ascundea

defectele sub minciunile abile ale unui costum elefant. Dar, la fiecare pas pe care-l făcea, o tresărire dureroasă îi tulbura chipul; respira greu, gâfâit; sub artificiiile părului de împrumut se zăreau câteva fire albe rare, presărate ici și colo pe un craniu gol, ridat; avea paloarea înspăimântătoare acelor loviți de apoplexie.

Într-un fel era ruina unui organism robust.

Uneori, când mânia îi înfierbânta brusc și-i dilua sângele îngroșat care-i astupa vinele, își regăsea pentru o clipă vigoarea de odinioară; putea încă să distrugă ceva, un om sau un lucru, în furia sălbatică a impulsurilor sale.

Dar plătea repede și scump asemenea izbucniri nesăbuite. Revenind pe neașteptate, cu violență, în trupul acela uzat, înghețat, înțepenit, viața îl nimicea prin șocul ei formidabil. White-Manor cădea atunci ca o masă inertă sau, dacă șocul nu era prea puternic, creierul său se simțea cuprins de-o toropeală, de-un fel de îndobitocire prezentând caracteristicile imbecilității și-ale nebuniei.

Viitorul său era supus — și el știa acest lucru — amenințării unei dileme implacabile: apoplexia sau demența.

Când fratele său, care înainta încet, sprijinit tot timpul de brațul lui Gilbert Paterson, se apropie, Brian se ridică și se înclină ceremonios. Contele îi răspunse la salut încercând, dimpotrivă, să afișeze o expresie de bonomie cordială.

O dată mai mult, între cei doi bărbați, rolurile erau inversate. Teama îl domina pe cel puternic, siguranța se afla de partea celui slab. Fratele cel mare, stăpânul, posesorul unei averi imense, se temea de fratele cel mic, care nu avea nimic pe lume.

Cei doi frați rămaseră o clipă nemișcați și se priviră în tăcere.

Chipul lui Lancaster exprima răceală și orgoliu: cel al contelui avea un aer din ce în ce mai binevoitor și supus, dar cine ar fi judecat gândurile lor după aceste simptome exterioare s-ar fi înșelat amarnic.

În inima lui Lancaster exista milă, o milă sinceră și crescândă. Contele de White-Manor suferea și mai mult ca de obicei; purta pe figură urmele ultimului atac care-l doborâse în noaptea precedentă, în camera Annei Mac-Farlane din *lord's corner*. Ochii săi care încercau să surâdă, aveau o privire fixă,

stupefiată. O jumătate din corpul lui, potrivit mișcării mușchilor, se târa aproape inertă, ca și cum ar fi fost lovită de-un început de paralizie.

Brian nu putu să constate fără amărăciune și compătimire schimbarea funestă intervenită la fratele său de la ultima lor întâlnire; și trecuse multă vreme de atunci. Vocea sângelui care vorbise adineauri în sufletul său, în timp ce aștepta, singur, venirea lordului, se făcu din nou auzită, cu și mai multă energie. O clipă fu ispitit să întindă brațele spre fratele său.

Dar o străfulgerare de ură care demască, pe furiș, bonomia simulată a lui White-Manor, fu de-ajuns să-l oprească pe Lancaster. Își relua aerul rece și așteptă.

În sufletul contelui nu exista decât aversiune profundă, dorință de răzbunare, ură implacabilă, nemărginită. Și el era neplăcut impresionat de aspectul fratelui său; și el încercă un sentiment de amărăciune privind trăsăturile acelea pe care nu le mai văzuse ani de zile, decât de departe, temându-se de ele că de-o amenințare înfiorătoare. Dar ce mare deosebire între surprinderea lui și cea a lui Brian!

White-Manor ar fi vrut să-l găsească pe acesta din urmă îmbătrânit ca și el, zdrobit, ba chiar mai mult decât el! Or, îl revedea tot tânăr, tot puternic, tot plin de energie și viață! Forța și energia lui nu constituiau oare o, insultă adusă epuizării sale, tinerețea aceea nu-și bătea joc de decreptitudinea lui? Nu era, din partea aceluia om sănătos la minte și trup, o supremă ofensă faptul că se prezintă în fața unui bolnav amenințat de nebunie?

Pătimașul răzbunător se afla acolo pentru a savura agonia victimei sale; moștenitorul venise să-și dea seama câte zile mai trebuia să aștepte pentru a intra în posesia unor bogății incalculabile, a castelelor lui White-Manor, a parcurilor, a heleșteielor, a pădurilor lui White-Manor, a numelui, a titlului, a rangului lui White-Manor.

Nu mai avea nici un alt mijloc de a-i răpi această moștenire, nici unul, în afara hotărârii de-a rămâne în viață! Dar viața lui era pe sfârșite. Contele se simțea alunecând spre neant. Astăzi mai mult ca oricând, când își compara propria-i slăbiciune cu vigoarea fratelui său, se vedea apropiindu-se de capătul drumului.

Brian se afla în, fața lui, mai viguros ca niciodată. Dădea impresia că se fălește cu sănătatea lui de fier. Își cambra talia elegantă și fermă părând a spune:

— Nu te grăbi, milord, fratele meu. Stinge-te în voie, mori liniștit... Am timp s-aștept.

White-Manor n-ar fi putut nutri asemenea gânduri și să păstreze în același timp prefăcuta atitudine de bunăvoință ospitalieră pe care încercase până atunci s-o pună cât mai în evidență. Ura lui ieși la suprafață și-i scăpără în privire, în timp ce un surâs amar îi ridică colțurile buzelor făcându-le să tremure.

După câteva secunde, în care se studiară reciproc, și înainte ca vreun cuvânt să fie rostit, cei doi frați ajunseră să se măsoare din ochi ca doi dușmani gata să se strângă de gât.

White-Manor rupse cel dintâi tăcerea.

— Ce vrei de la mine, frate? întrebă el cu-o voce dulceagă care contrasta puternic cu expresia chipului său. Ai venit să constați progresele supliciului lent la care mă supui?... Sunt foarte bolnav, Brian, așa că poți fi satisfăcut.

— Milord — răspunse Lancaster înclinându-se — am vrut să mă informez asupra stării sănătății Senioriei Voastre... îmi pare rău că te găsesc bolnav... Cât despre acuzația de-a fi cauza suferinței duminale, cred că Senioria Voastră greșește față de viața fericită pe care-a dus-o altădată și-mi atribuie mie, o putere de care nu dispun...

— Vipera care ucide, domnule, e obscură și slabă. Până și un copil o poate strivi cu piciorul.

Brian rămase impasibil, iar contele regretând numaidecât această vorbă scăpată mâniei sale pline de ură, bâigui încurcat:

— Vroiam să spun... dar între frați nu ești obligat să-ți cântărești fiecare cuvânt.

— Sunt de-aceeași părere, milord — spuse rece Lancaster — frații care se iubesc, își pot spune orice. Rog pe Senioria Voastră să nu se jeneze.

White-Manor își ascunse tulburarea sub o strâmbătură de om bolnav și făcu semn lui Gilbert să-i aducă un fotoliu.

— Te rog să iei loc — îi spuse el lui Brian. În ce mă privește, îți cer permisiunea de-a face același lucru... ei și-acum, întrucât nu prea obișnuim să ne vedem foarte des, te rog încă o dată să-mi spui care este scopul vizitei.

— Am venit să discut cu Senioria Voastră între patru ochi — răspunse Lancaster instalându-se — și aștept să rămânem singuri.

White-Manor șovăi vizibil. Privirea lui părea să facă din nou o comparație între forța fratelui său și propria-i slăbiciune. O spaimă evidentă se putea citi pe obrajii lui căzuți.

— Între patru ochi! repetă el. Gilbert Paterson e-un demn slujitor, frate. De obicei, nu mă părăsește niciodată.

— Prin urmare nu erai departe, milord, în noaptea când Gilbert Paterson, acest demn slujitor, a pus valeții dumitale, înarmați cu bice, pe urmele mele?

— A fost un lucru nespus de regretabil, Brian — îngăimă contele, Gilbert și-a primit pedeapsa cuvenită...

— Dar n-a fost izgonit — îl opri Brian, a cărui voce calmă nu lăsa să răzbată amărăciunea din sufletul său. Milord, ești stăpân în această casă și n-aș cuteza să-ți nesocotesc preferința pentru un servitor...

— Vrei să-l alung? spuse repede lordul.

— Mă interesează prea puțin — adăugă Lancaster — dacă îl alungi sau nu pe acest slujitor atât de demn! Dar chestiunea care mă aduce este gravă... foarte gravă... pentru mine, milord, ca și pentru dumneata. Prezența acestui valet mă stingherește.

Contele se gândi un minut, apoi se ridică singur și se îndreptă spre ușă spunând:

— Urmează-mă, Gilbert... Brian, mă întorc într-o clipă și vom fi singuri.

Într-adevăr, după câteva secunde, contele reapăru, dar în loc să se așeze în fața lui Brian, luă loc pe-un scaun de lângă masă ce se afla în mijlocul salonului și depuse ostentativ pe cuvertura groasă care-o acoperea o pereche de pistoale.

— Asta-ți dovedește, Brian — spuse el pe un ton scurt și degajat — că vom discuta serios și deschis. Te urăsc, o știi prea bine. Mă tem de tine, s-ar putea s-o știi și pe asta. Te cred în stare de orice, de-aceea am adus doi martori care, deși muți, îl vor înlocui totuși pe Gilbert Paterson... Te ascult.

Brian începu să zâmbească compătitor.

— Ah! Milord — spuse el — don Quichotte lovea cu lancea în morile de vânt! Era o nebunie mai mică decât aceea pe care ar reprezenta-o amenințarea mea cu pistoalele!... Nu-ți dai

seama ce plească ar însemna pentru mine să fiu asasinat de Senioria Voastră?

— Nu, domnule, nu-mi dau seama — răspunse contele pe un ton tăios. Vorbele dumitale batjocoritoare nu mă mai impresionează.

— Pe cinstea mea, ar fi mai grozav decât dacă m-aş spânzura sub fereastra dumitale... Nu, nu milord, pistoalele nu te vor apăra de atacurile mele şi vei avea nevoie de alte arme ca să duci mai departe lupta, dacă respingi propunerea de pace pe care ți-o ofer.

— Cum! sări contele într-un prim elan de speranţă. Ai de gând să pui capăt urmăririi tale implacabile, Brian?

— Te voi graţia, milord — răspunse acesta coborând asupra lui White-Manor privirea lui indiferentă şi semeată. Închipuieşte-ţi că-mi inspiri milă, închipuieşte-ţi că vocea sângelui s-a rostit, c-am obosit să tot lovesc într-un frate, că m-am plictisit să zdrobesc un inamic care nu ştie deloc să se apere, în sfârşit, m-am plictisit să tot abat dispreţul lumii asupra omului ce poartă numele venerat al tatălui meu...

— Ah!... exclamă neîncrezător White-Manor, căruia meditaţia îi reducea bănuielile. Ai un fel foarte aspru de-a propune pacea.

— Asta fiindcă am senzaţia c-ai atins ultimele hotare ale nenorocirii, milord. Deşi nu mă pot întoarce la dumneata cu braţele deschise, aşa cum te-ntorci la un frate, am capriciul clemenţei. Ai decăzut atât de mult! Ți-e ruşine să mai fii dumneata însăşi! Eşti atât de-nspăimântat în timpul zilei, când auzi în juru-ţi vuietul prelung al lumii care noaptea te-asurzeşte, ţipetele acelea atât de batjocoritoare, atât de amare, atât de sfredelitoare care-ţi dau insomniile!... Nu sunt un călău şi vreau să pun capăt astăzi torturilor dumitale.

White-Manor se făcuse roşu că racul. Fiecare din acele cuvinte era ca o lovitură de măciucă pentru orgoliul său; mila aceea dispreţuitoare îl sufoca. O clipă, mânia urcă în valuri atât de mari spre creierul său, încât mâna i se agită involuntar, în timp ce privirea se îndreaptă cu lăcomie spre pistoale.

În ce-l priveşte pe Brian, socotea că vorbise destul şi-acum răsfoia un album.

White-Manor se potolise întrucâtva, stăpânindu-şi oarecum furia împotriva aceluia calm biruitor. I se părea cu neputinţă să-l

atace pe omul care nici nu se sinchisea c-ar putea fi atacat și care, fără să urmărească măcar mișcările inamicului său înarmat, își fixase atenția asupra unor imagini frivole.

Pistoalele rămaseră pe masă și contele făcu un efort spre a-și veni în fire.

— Prin urmare — continuă el după o tăcere — astăzi mă insultă în virtutea obișnuinței, pentru ultima oară?

— Te-nșeli, milord — răspunse Lancaster continuând să acorde atenție imaginilor din albumul pe care-l răsfoia — n-o insult pe Senioria Voastră. Scot doar la iveală, tristele limite la care o văd redusă.

— Cu alte cuvinte, procedezi ca negustorii care depreciază o marfă, pentru a o putea obține la un preț mai scăzut.

— Nu tocmai... N-am impresia că negoțul e-n măsură să-mi ofere o comparație convenabilă... Eu, milord, depreciez anume ca să obțin un preț mai bun.

— Prin urmare, ai venit să-mi propui un târg nerușinat?

— O capitulare, milord... Strămoșii dumitale și-ai mei își răscumpărați prizonierii de război.

— Îmi este îngăduit, domnule, să-ți prezint cealaltă față a acestui tablou pictat cu abilitate în culori atât de sumbre?

— Firește, milord — răspunse Brian închizând albumul și ascultând cu atenție.

— Constat din parte-ți multă condescendență — continuă contele încercând, la rândul său, să persifleze. Sunt foarte nenorocit, e-adevărat, foarte nenorocit, din pricina dumitale. Dar dumneata, care vorbești cu-atâta siguranță, crezi că ești într-o situație mai bună? Cu cât mă faci pe mine mai nenorocit, cu-atât ies mai mult la iveală propriile-ți nenorociri, căci invidia este o mărturisire, un omagiu! Și ești gelos pe mine. Ești sărac... Dumneata care, risipitor cum te știu, ai putea să cheltuiești o avere, n-ai o para chioară... Eu sunt pair al regatului, gentleman și milionar... Te-nțeleg și bănuiesc, crede-mă, scopul vizitei dumitale. Găsești că trăiesc prea mult!... Dar, slavă Domnului, frate, voi mai trăi încă destule zile ca să-ți pun la grea încercare răbdarea; venind la mine ca să facem pace, cum spui, și să găsești mijloace de a scăpa de această viață plină de lipsuri și datorii pe care-o duci de-atâta vreme, ai procedat ca un om cuminte... Numai că, poate, ar fi mai prudent din parte-ți să rogi în loc să ameninți.

Brian nu răspunse numaidecât, ca și cum ar fi vrut să ofere contelui posibilitatea de a-și prelungi discursul.

— Milord — replică el în sfârșit — în tot ce ai spus e-un dram de adevăr, dar sunt și multe erori. Sunt sărac și nici nu mă gândesc s-o neg, dar vremea datoriilor a trecut pentru mine: nu mai am credit!

— Vrei să mă faci să cred că trăiești din munca dumitale? întrebă White-Manor sarcastic.

— Nu, milord; nu știu să fac nimic.

— Și totuși, trăiești...

— Într-adevăr, spre necazul Senioriei Voastre. Dar nuprimum, mi se dă de pomană.

— Cum! țipă White-Manor, tresărind în fotoliu. Ai împins nebunia până acolo? Ai pătat într-atât numele pe care-l porți, încât să te pretezi la cerșit?...

— Milord — îl întrerupse Brian — trebuie să atrag atenția Senioriei Voastre că cerșitul e sever interzis, chiar și fraților mai mici ai membrilor Parlamentului, față de care bunul-simț și omenia cereau, după părerea mea, un amendament... Primesc pomană, dar n-o solicit... Dar nu crezi c-am vorbit destul și c-ar fi cazul să trecem la fapte? Dintr-un motiv sau altul, îți ofer pacea. O accepți?

— Depinde de prețul la care te gândești.

— Prețul?... repetă Brian.

Șovăi. Evident, această întrebare îl luă prin surprindere.

— De cât ai nevoie? întrebă contele.

— Milord — răspunse în sfârșit Brian cu-o voce înceată și gravă — nu prea știu de cât am nevoie... dar am nevoie de mult... Trebuie să scot din casă de bani a Senioriei Voastre până la concurența... bunului meu plac, milord.

Capitolul III - Fie-ți milă, frate!

Față de această cerere exorbitantă, contele rămase o clipă stupefiat. Își privi fratele drept în față, de parcă ar fi încercat să găsească pe chipul lui o explicație logică a extravaganțelor sale pretenții. Acest examen nu-l putea satisface, deoarece trăsăturile lui Brian, calme și hotărâte, confereau un aer foarte grav propunerilor sale.

— Deci îmi ceri toată averea, domnule! strigă în sfârșit contele, mai mult uimit decât furios. Sper să nu-ți închipui că vei reuși a mă sili s-accept așa ceva...

— Într-adevăr, milord, e vorba de-ntreaga dumitale avere. Dar, gândește-te, s-ar putea să mă mulțumesc c-un sfert... cu jumătate... nu se știe... Cât despre speranța pe care Senioria Voastră o consideră imposibilă, îți dau cuvântul meu de onoare că niciodată n-a avut un caracter mai real și n-a fost mai bine întemeiată...

Se opri. Aproape imediat urmă pe-un ton simplu, calm, hotărât:

— Să nu-ți închipui, milord, că întreprind cu dumneata o acțiune diplomatică, c-am venit purtând în mine un gând ascuns, pe scurt, c-aș avea vreo metodă infailibilă, cu ajutorul căreia pot împinge de la spate pe Senioria Voastră, silind-o să sară șanțul cu ochii legați... Dacă n-aș disprețui astfel de mijloace, aș putea într-adevăr s-angajez băătălia pe acest tărâm, căci îți cunosc trecutul, milord, fratele meu, mult mai bine decât îți închipui...

— Trecutul meu — îl întrerupse contele — este trecutul unui gentilom și degeaba ai încerca să mă sperii cu astfel de amenințări. Nu mă tem să-mi dau la iveală trecutul...

— Ba da, milord — spuse Brian — te temi și ești îndreptățit să te temi, dacă n-ai uitat că Senioria Voastră a avut o soție și-o fiică. O soție al cărei martiriu rușinos a fost uitat de lume, o fată, moartă sau vie, căreia numai ochiul lui Dumnezeu a putut să-i urmărească destinul misterios.

— Îndrăznești să presupui!... strigă contele.

— Cert e că nu presupun nimic bun, milord și frate. Dar să lăsăm asta. Îți repet, n-am de gând să te-ameninț pe la spate. Am alte arme, mai puțin banale... Ce naiba! Milord ar însemna să-ți fac misiunea prea ușoară, angajând lupta pe un teren cunoscut!... Ești destul de bogat ca să negi evidența, iar ironiciile ar trece probabil de partea Senioriei Voastre... Nu! Nu! Fără acuzații! E trist și banal. Lumea mă aplaudă cu condiția să port acest duel până la capăt, fără să mă schimonosesc și fără să-mi pierd sângele rece... Nu sunt un avocat, milord, sunt un gladiator.

White Manor asculta încordat și obosit acest straniu discurs al cărui sens scăpa în mare măsură minții sale greoaie. Aștepta

o concluzie, un atac direct și încerca a-și pregăti replica. Dar Brian își lăsa gândurile să se înlănțuie după capricioasa logică a spiritului său. În timp ce contele depunea eforturi să înțeleagă ultimele sale cuvinte, acesta schimbă brusc subiectul.

— Mi s-a povestit astăzi — urmă el — o istorioară bizară și impresionantă. Închipuiește-ți, milord, pe moment mi s-a părut că întrezăresc apropieri ciudate între aceste aventuri cu o biată fiică părăsită și unele elemente, aflate în posesia mea, privitoare la viața particulară a Senioriei Voastre... Ferească Dumnezeu — adăugă el deodată cu emoție — să fie așa cum am bănuț pentru o clipă. Ai aici un portret al contesei de White-Manor, Godfrey?

— De ce mă-ntrebi? declară contele tulburat.

— O nebunie de-a mea, milord — răspunse Lancaster zâmbind. Vezi dumneata, de opt zile am senzația c-am redevenit copil. Parcă aş avea cu cincisprezece ani mai puțin; gândurile mele se-înlănțuie în așa fel încât dau naștere unor visuri de necrezut; în capul meu e-un adevărat roman, iar speranțele mele țin de feerie... Pentru că această fată a fost dată pe mâinile unui mizerabil...

— Care fată? întrebă involuntar White-Manor.

Brian își privi fratele în față și-și încruntă sprâncenele mânios.

— Dacă ar fi așa!... începu el năvalnic.

Dar nu termină, ci continuă pe-un ton rece.

— O tânără pe care-o caut, milord, o tânără pe care-o iubesc și care mi-a fost răpită, o tânără pe care Senioria Voastră mă va ajuta s-o regăsesc.

— Domnule — spuse contele cu-o vădită indispoziție — nu crezi c-ar fi cazul să-mi vorbești în sfârșit altfel decât prin parabole. Sufăr prea mult ca să-ți mai pot ghici enigmele.

— Te rog să binevoiești a mă ierta, milord — replică Lancaster înclinându-se. De vreme ce Senioria Voastră dorește acest lucru, să trecem la fapte. Ți-am spus, cred, n-am venit în fața dumitale cu armele obișnuite ale discuției. Trec mai departe. Aduț c-am intrat în casa dumitale, fără să știu prea bine ce vreau să-ți cer...

— Prin urmare — îl întrerupse contele — cererea dumitale de adineauri a fost o improvizație. Te invit, frate dragă, să

reflectezi mai bine, să-i dai o formă, s-o limitezi, de pildă — e-un sfat prietenos — la una sau două mii de lire.

— Îți mai spuneam — continuă Brian neluând în seamă această întrerupere — că, spre a-mi atinge scopul, voi urma calea mea obișnuită fără a coborî vreodată la mijloacele jalnice pe care le folosesc între ei eroii de tragedie. Urăsc aproape tot atât de mult bârfeala ca și pumnalul sau otrava. Pe scurt, ți-am cerut un act întocmit în bună regulă, care să-mi permită a scoate orice sumă din casă de bani a Senioriei Voastre.

— Iar începi!

— Da, milord. Am absolută nevoie de asta.

White-Manor abia se mai putea stăpâni să nu curme brusc și violent această întrevedere; dar teama pe care i-o inspira Brian îi ținea în frâu mânia. Se arătă dispus să discute, chiar pornind de la această premisă de neconceput.

— Domnule — spuse el — ar trebui să dau din umeri și să tac, căci ar fi într-adevăr o nebunie să iau în serios cuvintele dumitale. Dar faptul mă amuză, așa că, rogu-te, spune-mi ce-ai de gând să faci cu averea mea?

— E pentru fata aceea, milord — răspunse Brian simplu.

— Și-ți închipui c-am să mă las pe mine fără un ban pentru o necunoscută?...

— Contez pe asta, milord.

White-Manor se agită în fotoliu, pradă unei mâinii care avea și-un aspect comic. Pentru el, Brian era invulnerabil, chiar în această discuție, fără participarea unei mulțimi zeflemitoare care să aplaude pe unul dintre interlocutori și să ridiculizeze fără milă pe celălalt. Brian era invulnerabil pentru că aruncase la întâmplare cererea lui extravagantă, susținută doar de dorința sa și nu de argumente care, eventual, să poată fi discutate sau combătute. White-Manor, ferm hotărât să nu acorde creditul exorbitant care i se cerea, avea să rămână fără replică, după ce-și exprimase refuzul. Singurul mijloc de-a pune capăt acestui conflict ridicol era, evident, să arate musafirului ușa și să uzeze de dreptul riguros pe care-l are orice om de-a fi lăsat în pace în casa lui; dar White-Manor era lipsit de apărare. Această situație bizară avea la bază un element real de teroare și mijloacele burghezului obișnuit nu puteau fi folosite în mod eficient față de-un nepoftit ca Brian Lancaster. La urma urmei, contele, în ciuda dorinței sale de-a părea de neclintit, nu prea știa dacă, în

definitiv, nu trebuia să se încline. Nu cunoștea gândurile ascunse ale lui Brian, aflându-se în situația unui om cu mâinile legate în fața unui inamic implacabil pe care-l vede învârtindu-se în preajma lui, râzând, dansând ca sălbaticii în jurul rugului pe care-și ținut prizonierii, fără a putea ghici din ce parte va veni lovitură mortală, fără s-o poată preveni, fără să se poată apăra.

— Milord — continuă Brian — îți cer iertare pentru slăbiciunea mea: sunt îndrăgostit... Nu zâmbești?... Cu-atât mai bine! M-așteptam să te văd zâmbind... Sunt îndrăgostit așa cum nu ești decât o dată în viață, un îndrăgostit hotărât să jertfească totul iubirii sale, totul, milord, până și viața!

White-Manor nu răspunse, dar chipul lui căpătă un aspect mai calm. Zări o speranță. Platoșa unei inimi care iubește are nenumărate puncte slabe. White-Manor deveni mai atent; privirea lui stinsă avea o licărire de ostilitate și viclenie.

Lancaster nu se sinchisea de expresia lui. Evocând amintirea iubirii abia născute, cu care inima să nu se obișnuise încă, trăsăturile lui energice căpătaseră un aer fericit și visător. Obstacolele și primejdia dispăruseră pentru el în clipa aceea, într-atât era de convins că le va face față. Zâmbea blajin imaginii absenței a Susannei și nu mai luă deloc în seamă prezența fratelui său.

— Oh, da, o iubesc! murmură el c-un elan atât de pătimaș încât White-Manor își potrivea lornionul ca să-l privească mai bine. În fața primului ei surâs am simțit pentru întâia dată că trăiesc; sunetul glasului ei a făcut să vibreze o coardă mută într-un colț neștiut al inimii mele. Ea mi-a arătat toate bucuriile pe care omul le poate avea pe pământ, bucurii pe care le disprețuiam odinioară, orb și nenorocit cum eram. Asta-i adevărul, milord. Acum, după atâtea încercări, viitorul mi se arată luminos. Sper, oh! Sper din toată inima. Sufletul meu a-ntinerit și s-a purificat... Îți dai seama, milord! Sunt în stare să nu te mai urăsc!

— Trebuie într-adevăr să fii foarte îndrăgostit — spuse cu răceală White-Manor.

— Foarte îndrăgostit! repetă Lancaster, ca și cum termenul i s-ar fi părut insuficient de expresiv. Mai mult de-atât, Godfrey! Ieri nu credeam că se poate iubi nici pe sfert cât iubesc eu. Iubesc conștient, cu voință, și voi iubi în ciuda mea, dacă voința-

mi se va arăta la un moment dat ostilă. Iubesc... Dar oare mă poți înțelege?

La această întrebare bruscă, trăsăturile contelui se destinseseră într-o veselie batjocoritoare și grosolană.

— Da, domnule, da, domnule! răspuse el. Și mărturisesc, pe sănătatea mea, că niciodată o confidență amoroasă nu mi-a făcut mai mare plăcere... Deci iubești atât de mult, domnule!

Tonul ipocrit al lui White-Manor se schimbă brusc, înainte ca Brian să fi putut răspunde. Continuă:

— Și-ai venit la mine, să-mi impui niște condiții nerușinate, să-mi ceri averea, s-o spunem pe șleau, ai venit, cu amenințarea pe buze, ca un tâlhar la drumul mare: "Banii sau viața"... Și mai susții că iubești atât de mult!

Brian se întorsese spre lord. Îl privea calm, deși presimțea un atac violent.

— Dar bine, domnule, bine, domnule — continuă contele care se bâlbâia de furie și de bucurie — nu-ți dai seama că sclavia mea a luat sfârșit!... Nu vezi că rolurile noastre s-au schimbat, că eu sunt acum cel tare, iar dumneata cel slab!... Ah! Iubești... iubești...

Sângele năvălea în valuri spre creierul contelui care avea privirea din ce în ce mai tulbure. Vocea îi tremura, buzele tresăreau spasmodic. Brian îl examinează în tăcere.

— Ai venit să-mi spui mie toate astea, ce imprudență! continuă White-Manor luând de pe masă pistoalele și încărcându-le zgomotos. Aș fi dat o mie de guinee celui ce mi-ar fi adus vestea!... Când iubești atât de mult, domnule, ți-e teamă de moarte, iar pistoalele au devenit acum o armă de care mă pot sluji împotriva dumitale!

Brian făcu un gest de dispreț și se îndreptă ca și cum ar fi vrut să ofere o țintă mai bună, mai sigură, împușcăturilor fratelui său.

— Milord — spuse el — între gentlemeni nu se discută pe acest ton, iar comportarea dumitale mă determină să forțez deznodământul întrevederii noastre... Vrei, da sau nu, să semnezi obligația pe care-o cer Senioriei Voastre?

— Nu, de o mie de ori nu! strigă contele. Vreau să ieși din casa mea; vreau să pleci numaidecât pe ușa aceea, al cărei prag îți interzic să-l mai calci vreodată... Te-alung, domnule... Și, folosindu-mă de dreptul oricărui englez al cărui domiciliu e violat

de-un intrus sau de-un hoț, îți atrag atenția că dacă nu pleci imediat, trag...

— Iar eu susțin că n-ai curajul s-o faci — spuse Lancaster încrucișându-și brațele pe piept și înaintând încet spre fratele său căruia îi aruncă o privire intensă și plină de răceală.

Contele ridică amândouă pistoalele deodată. Brian nu se mai afla decât la trei pași de el. Trăsăturile apoplectice ale lui White-Manor exprimau dorința sălbatică de-a ucide, înfrânată doar de teamă.

— Stai pe loc! Stai pe loc! spuse el cu glas sugrumat.

Fără a lua în seamă porunca aceasta amenințătoare, Brian făcu cei trei pași, iar mâna să se sprijini, greoaie, pe-umărul fratelui său care căzu, împlânzit, în fotoliu.

Luă cele două pistoale, unul după altul, din mâinile contelui care nu opuse nici o rezistență, și le aruncă departe pe covor.

White-Manor era palid și tremura. Ochii săi, eliberați de-un reflux neașteptat al sângelui care-i inundase, își pierduseră reflexele roșiatice și nu mai aveau decât o înspăimântătoare fixitate.

— Milord — continuă Lancaster — te-ai înșelat amarnic. Dragostea despre care-ai luat cunoștință atât de bucuros, reprezintă cea mai mare nenorocire la care te puteai aștepta. Dacă aș fi fost singur, aș fi continuat, fără îndoială, să combat în dumneata pe reprezentantul și beneficiarul unui principiu odios, nedrept, împotriva firii; dar nu m-aș fi grăbit deloc. Acum, am devenit pripit, intratabil... Nu mai poate fi vorba de nici un răgaz, de nici o păsuire din parte-mi față de Senioria Voastră... Vreau să devin bogat, milionar... Doresc acest lucru!

— Dorești!... repetă White-Manor, cu-o furie neputincioasă.

— Da!

O clipă de tăcere urmă acestui cuvânt rostit de Brian pe un ton atât de plin de autoritate și de încredere nestrămutată, încât contele își lăsă capul în piept și murmură un refuz ininteligibil.

— Nu găsești că-i cazul, milord? continuă Lancaster după câteva secunde. Întrucât este cea mai bună, cea mai sfântă, cea mai frumoasă, nu trebuie să fie și cea mai strălucitoare, cea mai invidiată, cea mai fericită femeie?... O! Să nu-ți închipui cumva că tot aurul dumitale ar fi de-ajuns să mă facă demn de ea!... Ți-l cer, doar pentru ca ea să se bucure de toate satisfacțiile mondene, să fie egală ca rang și avere cu toate femeile față de

care Dumnezeu i-a dat însușiri infinit superioare... Milord, suntem fiii aceluiși părinte. O vreme, te-ai bucurat singur de averea comună; de-acum înainte-i rândul meu!

— Legile sunt de partea mea — bâigui contele, cuprins de o spaimă vădită. Legile mă vor ocroti...

— Nu, milord; între noi doi legea n-are ce căuta... Îți închipui cumva că am de gând să folosesc violența față de Senioria Voastră?... Fii liniștit, Godfrey! Ar fi jalnic! Atunci legile ar interveni într-adevăr, ocrotindu-te cu scutul lor orb... Oare nu pentru asta sunt făcute?... Suntem doi frați. Unul din noi este măcinat de viciu; excese de tot soiul i-au paralizat trupul și mintea; e-o ființă nenorocită, fără credință, fără inimă, repudiată de trecutul ei, ducându-și, subun torent de blesteme, calvarul unei vieți chinuitoare, atât pentru el cât și pentru ceilalți... Totuși, el este pair al Angliei. Celălalt e tânăr, viguros, călit, nepătat, dar nu există loc decât pentru un singur conviv la banchetul privilegiilor politice. El este un nimic. Ce drept, nu-i așa, are el să se revolte sau măcar să se plângă?... Ah! Ai dreptate; legea îl pândește; legea îl va strivi dacă va încerca să ridice capul; legea îi va înăbuși țipetele dacă va deschide gura. Legea e-alături de dumneata, care ai făcut-o, și ea-i atotputernică... Dar, după cum bine știi, milord, eu nu mă plâng și nu atac. Am metodele mele de-a acționa, metode care respectă întotdeauna, cu scrupulozitate, prevederile legalității... De pildă — sper că Senioria Voastră va fi de aceeași părere cu mine — nu cunosc nici o lege care să interzică unui englez să deschidă fereastra și să-și zdrobească creierii de asfaltul străzii.

Contele își privi buimăcit fratele. Acesta se îndreptă spre fereastră.

— Dacă mor, va muri și ea — continuă el încet, fără să se mai adreseze fratelui său. M-am gândit bine. Nu! Oh! Nu, nu vreau s-o leg de viața mea plină de lipsuri și întuneric... Chiar de-ar fi s-o regăsesc prin propriile-mi forțe, chiar de n-aș avea nevoie de aur ca s-o smulg din mâinile răpitorilor ei, tot mi-ar trebui milioanele pe care acest om mi le-a furat, ca s-o împodobesc și s-o arăt lumii atât de strălucitoare, încât lumea, orbită, să-și plece fruntea în fața ei și s-o divinizeze... Milord — continuă el cu glas tare — dincolo de fereastra asta-i o mulțime de oameni... m-auzi?

Într-adevăr, în Portland-Place se stârnise o animație intensă. O mulțime compactă ocupa trotuarele, comentând știrea zilei, tentativa de asasinat de la Kew asupra persoanei Alteței Sale Regale prințesa Alexandrina-Victoria de Kent.

Lancaster puse mâna pe mânerul ferestrei.

— E-o mulțime avidă și curioasă, milord — urmă Lancaster. N-am fi putut alege un public mai numeros și mai potrivit pentru ultima noastră reprezentație.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai de gând să faci? Întrebă contele ridicându-se pe jumătate.

— Nu te mișca, milord... Ți-am spus: vreau s-o știu bogată și fericită... În plus, ceea ce n-ai aflat încă, această tânără pe care o iubesc nebunește mi-a fost răpită acum un ceas, răpită de niște oameni de temut și puternici, da... trebuie să-mi închipui că sunt puternici... Aurul dumitale, aurul meu, Godfrey, căci în ultimii cincisprezece ani ți-ai mâncat partea din patrimoniul Lancaster, aurul meu mi-ar fi slujit mai întâi s-o salvez, apoi să-i creez un paradis, aici pe pământ... Mă refuzi: o voi răzbuna.

Brian răsuci mânerul. Prin fereastra întredeschisă zgomotul străzii năvăli deodată în salonul lui White-Manor.

Contele se ridică, înnebunit de spaimă.

— Ia seama, domnule! strigă el. Te afli în casa mea. Dacă îmi rostești numele în fața acestei mulțimi, cum, fără îndoială, ai de gând s-o faci, însoțit de calomnii și de ultraje, pedeapsa nu va întârzia...

Brian se urcă pe pervazul ferestrei.

— Nu m-ai înțeles, milord — spuse el c-un calm sfidător. Nu voi pronunța decât un singur cuvânt, și acest cuvânt nu va fi numele Senioriei Voastre... Te-ntreb pentru ultima oară, vrei să semnezi obligația pe care ți-o cer?

— Nu — răspunse White-Manor.

— Ei bine, Godfrey, atunci adio! Îți jur că vei regreta de multe ori acest cuvânt înainte de a muri!

Brian se aplecă deasupra străzii.

— Ce de lume! murmură el. Aș paria că sunt peste o mie de oameni. Din acești o mie de oameni, nici unuia nu-i este necunoscut numele nobilului stăpân al acestei case; nici unuia nu-i este străină dușmănia care ne desparte... Căci tu și cu mine am făcut tot ce ne-a stat în putință să devenim celebri.

— Parcă spuneai că pui capăt acestei comedii, domnule! rosti White-Manor pe un ton provocator și batjocoritor.

Căci amenințarea care întârzie să se realizeze dă curaj și celor mai fricoși.

— Te rog să mă ierți, milord — răspunse cu răceală Lancaster — caut un locșor unde să-mi zdrobesc creierii, dar nu văd nici unul gol.

Contele ridică din umeri.

— Nu-i nici o grabă — spuse el așezându-se la loc.

— Îți mulțumesc, milord... Cum spuneam Senioriei Voastre, faptul de-a mă vedea zdrobindu-mă de trotuarul din Portland-Place nu va surprinde pe nici unul dintre acești oameni de treabă... ne cunosc.

— Cine-ar îndrăzni să mă acuze pe mine de-un omor? rosti disprețuitor White-Manor.

— Toată lumea, milord... dar parcă zăresc un loc gol... Toată lumea, spuneam, căci strigătul de disperare al unui muribund e-un lucru pe care nimeni nu se gândește să-l pună la îndoială...

— Îndurare! strigă contele care înțelese dintr-odată și rămase ca trăsnit. E-o perfidie infamă, Brian!

— Nu voiai adineauri să-mi zbori creierii?... Deci, nici măcar nu-i vorba de-o minciună... Nu-i voi atribui nici un epitet jignitor nobilului nume al Senioriei Voastre; voi... dar mulțimea senghesuie iar, milord: trebuie să profit de ocazie. De altfel, vei auzi, împreună cu toată lumea, vorbele pe care am să le rostesc.

Brian făcu un gest simulând că se pregătește să se-arunce.

— Stai! strigă White-Manor. Ce vorbe?...

— Voi striga: FIE-ȚI MILĂ, FRATE!!!

White-Manor căzu în genunchi. Broboane de sudoare îi șiroiau de-a lungul tâmpelor.

— Milă! răcni el pe-un ton sfâșietor. Eu îți cer să-ți fie milă de mine.

White-Manor era învins. Minteă lui leneșă întârzia să priceapă, dar în cele din urmă înțelesese sensul cu-adevărat cutremurător al amenințării lui Lancaster. Până atunci nu văzuse în acțiunea fratelui său decât o sinucidere și simțise mai mult bucurie decât durere; dar această sinucidere avea să-l ucidă și pe el, după ce-l va fi pus la stâlpul infamiei în ochii oamenilor.

Într-adevăr, nimănui nu-i era necunoscută ura învederată și profundă pe care și-o nutreau cei doi frați, iar Brian, căzând de la o fereastră a casei contelui, strigând îndurare, ar fi trecut în ochii tuturor drept victima unui odios asasinat.

White-Manor trebui să capituleze. Făgădui că va accepta orice, fie chiar și ruina lui completă și-l imploră pe Brian, cu mâinile împreunate, să renunțe la sinucidere.

Brian închise fereastra cu-același calm cu care-o deschisese și întinse mâna contelui pentru a-l ajuta să se ridice. Amândoi se îndreptară spre masă, unde White-Manor se așeză pe un scaun și-și depuse agitat semnătura în josul unei file de hârtie albă.

— Ține, domnule — spuse el cu glas stins. Acum sunt la discreția dumitale... Ești mulțumit?

— Milord — răspunse Brian — aș prefera ca Senioria Voastră să binevoiască a scrie deasupra semnăturii o obligație formală.

Tremurând, White-Manor luă înapoi fila de hârtie și începu să scrie. În timp ce scria cu repeziciune, una din ușile salonului se deschise fără zgomot și, Paterson, călcând pe covor cu multe precauții, străbătu odaia, având grijă să descrie o curbă mare în jurul fotoliului lui Lancaster. Veni aproape de stăpânul său, înainte ca acesta să-l fi zărit, și depuse pe masă, în fața ochilor săi, un petic de hârtie pe care se afla un nume fals scris cu creionul.

Îndată ce desluși numele, contele își împinse cu violență fotoliul îndărăt și privi înspăimântat în jurul lui.

— Se-ntorc oare strigoii? murmură el cuprins de oroare. Sau mi-am pierdut capul?

— Gentlemanul care și-a scris numele pe bilet dorește să vorbească numaidecât Senioriei Voastre — spuse Gilbert Paterson.

— Trăiește? bolborosi White-Manor fără să-și dea seama ce spune.

Lui Paterson i se păru că nu auzise bine și repetă mesajul. Agitația lui White-Manor depășise orice limită.

— Trebuie să-l văd! spuse el în sfârșit ridicându-se. Trebuie să-l văd numaidecât... Oh! Dumnezeu să aibă milă de mine... Gândurile mi se tulbură... L-am văzut murind pe omul acesta... Brian, scuză-mă... Actul, așa cum e-ntocmit, îți va fi de ajuns să mă ții la picioarele tale ca pe-un sclav... Dar am să mă-ntorc, am să-l completez, ca să mă distrug definitiv... Așteaptă-mă... Pe cîntea mea, și eu am să-mi zdrobesc creierii, dar de-a binelea!

Se întoarse spre Gilbert Paterson, care-l ascultă cu-o curiozitate uimită și adăugă brusc:

— Unde-i omul acela?

— În salon, milord — răspunse intendentul.

Contele se îndreptă spre ușă cu un pas grăbit, așa cum nu mai făcuse de multă vreme.

Brian rămase singur.

Așteptă un sfert, o jumătate de oră. Contele nu se mai întorcea. Răbdarea nu era însușirea dominantă a lui Lancaster. Ca să-și omoare timpul, se apropie de masă să citească actul început. Privirea îi căzu întâmplător pe peticul de hârtie adus lui Gilbert Paterson pe care citi, scris cu creionul, numele lui Ismail Spencer.

Stupefacția și tulburarea îi erau aproape la fel de intense ca ale fratelui său. Toate acele vagi bănuieli pe care i le trezise povestirea Susannei se înfățișară deodată în mintea lui. Îl văzu pe conte amestecat în drama tenebroasă de la Goodman's-Fields; vru să se repeadă afară, să ia parte la întrevederea celor doi. Dar era prea târziu. Contele reapăru surâzând, aproape vesel.

— Iartă-mă că te-am făcut să aștepți, frate — spuse el. Acum îți stau la dispoziție.

Iată ce se petrecuse în salon.

Părăsind încăperea în care-l lăsa pe Brian, contele era aproape complet zăpăcit. Sacrificiul nemaiauzit pe care fusese silit să-l facă, mânia, de-atâtea ori ațâțată în cursul convorbirii cu Lancaster și tot de-atâtea ori înăbușită cu prețul unor mari eforturi, în sfârșit anunțarea extraordinarei vizite a unui om pe care-l văzuse urcând pe eșafod, al cărui corp inert îl văzuse cu ochii lui legănându-se în funia fatală, toate acestea se

învălmășeau în mintea lui chinută, aducându-l într-o stare vecină cu nebunia.

Intră în salon cu o privire fixă și mohorâtă, cu gura deschisă, neavând pe chip altă expresie decât o teamă nedeslușită. Gilbert Paterson venea în urma lui.

Dar omul care aștepta în salon nu dorea, fără îndoială, cum nu dorise nici Brian, să vorbească în prezența lui Paterson; îi ceru de la început contelui să poruncească intendentului să se retragă.

Gilbert ezită și se uită la stăpânul lui; dar acesta nu era în stare să-și exprime voința. Personajul care se afla în picioare, în mijlocul salonului, parcă-l împietrise; se trânti într-un scaun și privi drept înaintea cu ochi lipsiți de viață.

Tyrrel Orbul repetă ordinul încruntându-și sprâncenele. Gilbert nu îndrăzni să-l înfrunte și-o porni spre ușă bodogănind.

— Ei bine, White-Manor — spuse orbul — cred că nu te așteptai să mă revezi?

— Deci, dumneata ești, Spencer? murmură mașinal lordul.

— În persoană, conte!

White-Manor îl cercetă din cap până-n picioare, cu o privire neliștită și plină de teamă.

— Oh! N-ai decât să mă privești cât vrei, milord — continuă Tyrrel bombându-și pieptul larg. Sunt eu... Ismail Spencer, servitorul dumitale foarte devotat care, slavă Domnului, se bucură de-o sănătate deplină și-i la fel de zdravăn ca orice om.

— Dar... îngăimă lordul.

— Așa se miră toată lumea! îl întrerupse Tyrrel trăgând după el un fotoliu, aproape de conte. Dar... dar... Am devenit un fel de animal ciudat, de când am fost spânzurat... Totuși, milord, nu-i nimic surprinzător în cazul meu. Doctorul Moore m-a vizitat la închisoare și mi-a făcut o mică incizie la gât, folosind pentru susținerea pereților acestuia un mic tub... Operația asta are un nume foarte bizar... Faringotomie, mi se pare... Când funia mi-a strâns gâtul, respiram pe sub ea, grație inciziei... Dar asta nu-i nimic, milord, doctorul a mai făcut ceva. Ți-l recomand călduros pentru iscusința lui... Incizia nu putea să-mpiedice o eventuală congestie cerebrală. Moore mi-a spus: "Ar trebui ca-n momentul critic, chiar în acel moment, mă-nțelegi, nu mai înainte, să simulezi o izbucnire de bucurie". Era destul de dificil, White-

Manor, nu găsești? Chiar în fața eșafodului, lângă sicriul deschis care-ți așteaptă cadavrul, nu poți...

Tyrrel zâmbea, dar era palid.

— Ei bine! continuă el cu cinism. Tot frământându-ne creierii, Moore și cu mine, am găsit un mijloc de-a sfida spânzurătoarea și de-a lua un aer fericit, cu ștreangul de gât... Exista, în mulțime, un ticălos nenorocit pe care-l tratasem mult timp ca pe-un sclav și care în cele din urmă mă trădase... Roboam — asta era numele lui — milord, se căia amarnic pentru răul pe care mi-l făcuse. Eram sigur că, dacă-l voi striga, va trece peste orice obstacol pentru a se apropia de mine... Doctorul îmi dăduse un pumnal... în clipa supremă, l-am strigat pe Roboam, el s-a avântat spre mine și... l-am ucis...

Contele își exprimă printr-un gest oroarea.

— Faptul acesta a dat un impuls puternic circulației sângelui meu, milord — continuă Tyrrel. Trapa se clătină și am fost spânzurat în momentul cel mai potrivit... Trebuie să recunosc, diavolul de Roboam mi-a fost foarte util.

— Și cu ea ce s-a-ntâmpnat? întrebă în șoaptă contele, oarecum timid.

— Cu ea?... Ah! Milord, despre asta vom vorbi altă dată... La naiba! Povestea ar fi lungă și ne-ar îndepărta de la subiect...

— Mai trăiește? îl întrerupse contele.

— Dacă Senioria Voastră îngăduie, îi voi spune totul în legătură cu ea, în altă zi... După cum știți, era foarte sănătoasă, dar, adesea, tinerele se ofilesc deodată ca și florile...

— A murit, Ismail?

— Sunteți curios, White-Manor — declară Tyrrel c-un ciudat accent ironic, ca un tată bun care și-a pierdut copilul... Răbdare! ... Vă rog să nu ne ocupăm astăzi de-aceste nimicuri... Am venit pentru altceva...

— Dar spune-mi măcar un cuvânt, unul singur! stăruie contele.

— A murit... începu Tyrrel.

Contele scoase un suspin echivoc, care putea fi foarte bine luat drept un oftat de ușurare.

— Dacă mai trăiește cumva — termină orbul râzând — să fiu spânzurat a doua oară dacă știu ceva!... Dar să vorbim serios... De-un an, milord, am devenit om de treabă. Onorez West-Endul cu vizitele mele foarte frecvente și dacă n-ați trăi ca

un pustnic, ați fi avut de mai multe ori plăcerea să mă întâlniți în saloanele cele mai elegante... Acolo lumea mă cunoaște sub numele de Sir Edmund Mackensie... Un gentleman onorabil, milord, bucurându-se de-o oarecare avere, blând, sociabil, inofensiv, care-a avut nefericirea să-și piardă vederea în Lahore de unde descinde în linie directă... căci am uitat să vă spun, milord: sunt orb.

Ochii lui Tyrrel care, în cursul primei părți a acestei întrevederi, păreau să se bucure de-o mobilitate foarte obișnuită, deveniră deodată cenușii și lipsiți de viață, având fixitatea apăsătoare a ochilor atinși de orbire. În ciuda aerului ironic cu care Tyrrel pronunțase cuvintele "sunt orb", contele se prinse în cursă și spuse, silit de împrejurări:

— Te plâng, Spencer, te plâng.

— Sir Edmund, vă rog, milord — spuse Ismail rotindu-și pupilele cu-o surprinzătoare agilitate. Cât despre compasiunea dumneavoastră, vă mulțumesc, dar n-am ce face cu ea... orbirea mea nu mă-mpiedică să văd trista schimbare pe care a suferit-o Senioria Voastră...

— Prin urmare nu ești orb?

— Aveam nevoie de-o mască, milord. Nu cunosc o metodă mai bună de-a observa lucrurile care scapă celor mai clarvăzători, decât aceea de-a fi orb... Dar să revenim la dumneavoastră... Într-adevăr, White-Manor, nu mai sunteți decât umbra celui care ați fost.

— Sufăr mult! spuse contele posomorât.

— Asta se vede, milord... Aș pune rămașag că diavolul ăla de Brian...

— Brian! repetă contele ale cărui trăsături se contractară. E dincolo... m-așteaptă!... Ah! Ismail! Ai rostit numele călăului meu.

Tyrrel își frecă mâinile.

— Ah! E dincolo!... murmură el.

— Tu cunoști bine tristele taine ale vieții mele, Ismail — urmă lordul, lăsându-și descurajat capul în piept. De altfel, ce rost mai are să vorbesc?... Omul ăsta m-a-nvins, m-a ruinat...

— Ruinat? întrebă Tyrrel ciulind urechile.

— M-a constrâns să semnez un act infam! exclamă White-Manor pe-un ton jalnic, aproape plângăreț. Un act care mă despoaie și face din el moștenitorul meu în viață...

Tyrrel trase aer în piept.

— Nu mai spuneți! exclamă el oarecum nepăsător. Și mai departe?

— Ce vrei mai mult, Spencer?... Mai trebuie s-adaug câteva rânduri pe acel act. Sunt ruinat.

— Vai, milord! murmură Tyrrel cu voce înăbușită dar vibrantă. Așa-i că l-ați binecuvânta pe Dumnezeu dacă fratele dumneavoastră s-ar prăpădi în seara asta de-o moarte subită?

White-Manor își ascunse capul între mâini.

— Nu!... Nu!... Nu!... spuse el de trei ori, cu dinții strânși de furia care era pe cale să izbucnească. Are o viclenie drăcească, Ismail... Mâinile mi-s legate. Mă tem de moartea lui, căci ar arunca asupra capului meu o acuzație de asasinat!...

— Da' de unde! spuse Tyrrel. La Londra, morții sunt dați repede uitării... Dar poate ați prefera ca Dumnezeu să-i lase trupul să trăiască și să-i ia numai mințile!

— Să-nnebunească! Brian, nebun! strigă contele ridicând mâinile fericit. Oh! Aș da jumătate din zilele care mi-au mai rămas!...

— Astea-s fleacuri, White-Manor! îl opri Ismail. Mai bine precizați, limpede și răspicat: aș da atâtea lire sterline...

— Jumătate din averea mea, Spencer!

— Banalități, milord!... Vi se cere o cifră.

— Aș da... Dar sunt nebun că te-ascult, Ismail!... Nebun să cred că un om are puterea de-a impune altuia demența!... Trebuie să mă reîntorc la Brian, care probabil a devenit nerăbdător și pe care am toate motivele să-l menajez... Dacă vrei să-mi spui ceva, grăbește-te.

— Vreau să vă spun, milord, că tocmai pentru a sta de vorbă cu Senioria Voastră despre Brian de Lancaster am venit astă-seară în Portland-Place. Aveam, într-adevăr, să vă propun o afacere... Cât despre chestiunea de adineauri, nu insist, deoarece o sumă prea mare ar necesita un contract și dumneavoastră ați putea face ușor să vă puneți la adăpost prin inviolabilitatea demnității de pair, deși identitatea mea de om spânzurat nu mi-ar lega mâinile... Prin urmare, vă cer pur și simplu patru mii de lire bani gheață.

— Pentru ce?

— Pentru nebunia lui Brian de Lancaster.

Contele ridică din umeri nerăbdător.

— Milord — spuse Spencer — nu suntem copii. Aduceți bancnotele și vă voi da toate explicațiile... Vorbesc foarte serios...

Gravitatea lui Tynrel făcu o oarecare impresie asupra lordului. Omul care se îneacă nu încearcă adesea să se agațe și de-un pai, în stare să susțină abia a suta parte din greutatea corpului său? În loc să apeleze la rațiune, White-Manor încercă să se îmbete cu perspectivele bizare pe care i le oferea Ismail. Respinse meditația și, mulțumit că are posibilitatea să mizeze totul pe-o șansă, oricât de slabă ar fi fost ea, agită un clopoțel.

Paterson apăru și primi ordinul de-a aduce portofelul stăpânului său.

— Milord — continuă Ismail când rămase din nou singur cu contele, și preluă bancnotele etalate în fața lui — orice om care se bucură de plenitudinea facultăților sale poate fi izolat ca nebun... Este un punct de plecare fecund, care merită singur cele patru mii de lire.

Fruntea lui White-Manor se însenină.

— E-adevărat — spuse el — dar va fi nevoie de timp.

— Mai mult sau mai puțin, pentru orice e nevoie de timp. Nouă ne este de ajuns o oră.

— Te-ai și gândit la asta?

— Mă gândesc de când s-a-nserat, milord, mai mult de-atât, eu acționez... La ora când vă vorbesc, Brian de Lancaster se și află în drum spre Bedlam...

— Bine, dar e dincolo în salon! îl întrerupse White-Manor care luase ad-literam metafora oaspetelui său.

Un surâs de compătimire ironică se ivi pe buzele lui Tyrrel.

— Salonul Senioriei Voastre — murmură el — nu-i decât o etapă în drumul spre Bedlam... Mențin ce-am spus. Milord, ascultați-mă: azi-dimineață, un maniac a pătruns în castelul regal din Kew și-a tras, după câte se spune, cu pistolul asupra prințesei Victoria.

Contele își aduse aminte de vocile zgomotoase care se auzeau în salonul său, în momentul când Lancaster deschisese fereastra și care, toate, comentau această întâmplare stranie.

— Am auzit vorbindu-se despre asta — răspunse el — și cred că ghicesc unde vrei s-ajungi. Dar cum se poate stabili că Brian...?

— Brian a avut singur grijă de asta, milord — îl întrerupse Tyrrel — căci el este omul care-a pătruns azi-dimineață în castelul din Kew.

— El a tras asupra prințesei?...

— N-a tras asupra prințesei... dar s-a încăierat cu străjile, a escaladat zidurile terasei, toate acestea pentru a lua cu asalt sera japoneză și-a culege de acolo o camelie albă cu reflexe de azur...

— Ești sigur că este vorba de el? Întrebă contele căruia o speranță aprigă îi electrizase inerția.

— Absolut sigur, milord.

White-Manor se ridică brusc.

— Trebuie să trecem la acțiune! strigă el. Să-l denunțăm, să cerem arestarea lui!

— Stați liniștit, milord — îl domoli Tyrrel. Senioria Voastră a și făcut tot ceea ce trebuia să facă și, la cererea sa, doisprezece polițiști se află acum la ușa acestei vile.

— La cererea mea! bâigui contele uimit.

— Asta-i doar un amănunt, milord — continuă Spencer. Timpul mă presa și nu știam dacă Senioria Voastră va fi de acord. De aceea am luat unele măsuri... Știți, White-Manor, mă pricep să imit, cu oarecare precizie, tot felul de iscălituri... Am scris, în numele dumneavoastră, comisarului poliției metropolitane, l-am anunțat, cu toată mâhnirea de rigoare, că scumpul meu frate, Brian de Lancaster, a înnebunit și sminteala lui a pus în primejdie o persoană regală. În consecință, pentru a se evita nenorociri incalculabile, i-am cerut să acționeze cu mână forte.

— Admirabil! strigă contele îndreptându-se în grabă spre Tyrrel, căruia îi strânse mâna într-o adevărată euforie. Oh! De data asta îl am la mână și, ca și el, voi fi neîndurător!... Spencer, prietene, ești salvatorul meu! Voi dubla, voi tripla suma făgăduită!...

— Mulțumesc Senioriei Voastre și-mi voi îngădui, până atunci, să bag în buzunar prima parte — spuse Tyrrel. Acum, duceți-vă și întocmiți până la capăt actul despre care vorbeați adineauri... Lăsați-vă spoliat fără teamă, milord, veți avea un strașnic atu împotriva internatului de la Bedlam... Internat al cărui nume va fi ținut secret, căci am aranjat în așa fel lucrurile, încât să fie tratat ca un nebun de vază.

Cu aceste cuvinte, Tyrrel se despărți de conte și coborî în stradă unde polițiștii se amestecaseră cu mulțimea. Lângă trotuar, în fața intrării, un inspector de poliție și-un medic așteptau într-o trăsură închisă în spatele căruia se aflau doi polițiști.

Tyrrel privi satisfăcut pregătirile acelea minuțioase. Brian nu mai avea cum să-i scape, iar contele, prevenit, n-ar fi îndrăznit să-și nege semnătura. Cât despre cele patru mii de lire, Tyrrel le socotea doar un scont asupra dărnicii viitoare a Senioriei Sale, căci White-Manor, descotorosindu-se de Brian, nu îndepărta pe cel mai periculos inamic al seifului său. Tyrrel avea împotriva contelui o poliță de care se gândea să facă uz la timpul potrivit.

Un singur lucru îl nemulțumea. Mulțimea aceea răspândită peste tot în Portland-Place. Era important pentru planul său ca Bedlam să însemne mormântul lui Brian de Lancaster; or, pentru aceasta, arestarea lui trebuia să se producă în taină și fără zgomot. Să ordone polițiștilor evacuarea străzii? Ar fi fost o măsură caraghioasă. N-avea nici dreptul, nici motive.

Tyrrel făcu câțiva pași pe trotuar măsurând cu privirea lui atentă, în toate direcțiile, gloata guralivă și turbulentă. Zări curând figura bravului căpitan O'Chrane.

Tyrrel se duse drept la el și-i șopti câteva cuvinte la ureche.

— Mii de tunete! îngăimă Paddy cuprins de-o evidentă indispoziție.

Tyrrel se îndepărtase, fără să mai aștepte răspunsul. Ca de obicei, căpitanul n-avusese nici măcar satisfacția de a-l vedea pe omul care-i aruncase în treacăt o poruncă misterioasă, însoțită de faimoasa parolă: — *Gentleman of the night!*

— Ce ți-a spus omul acela, O'Chrane? întrebă Mrs. Burnett.

— Mi-a spus, Aghiuță și coarnele sale! replică Paddy. Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă... În locul tău, mi-ar fi rușine să m-arăt atât de curioasă, Dorothy, inimioara mea, fir-ar să fie!...

Mi-a spus, mii de trăsnete! E un frig afurisit O'Chrane! Dumnezeu să te binecuvânteze!

După acest răspuns diplomatic, profitând de talia sa înaltă ca de-un observator natural, își plimbă majestuos privirea în jur.

— Afurisenie! bodogăni el. Va trebui să joc eu însumi rolul de palavragioaică, fiindcă nu văd pe nimeni din ai noștri... Mii de trăsnete! Nenorocire! Bătu-ne-ar Dumnezeu să ne bată! rosti, sub el, o voce ascuțită de copil. Bună, căpitane O'Chrane, lua-m-ar dracul!

Mâna lui Paddy se lăsă brusc și-apucă un umăr jigărit ce-apărținea gentlemanului Snail care-și plimba, în Portland-Place, nevasta, pe frumușica de Madge, în cizme, cu-o fustă țipătoare, o vestă bărbătească și-o pălărie de piele peste o bonetă de muselină groasă. Madge, tăcută și demnă, ca de obicei, își ținea pipa stinsă între dinți și nu participă deloc la zarva publicului.

— Păi bine, păi bine, căpitane! strigă Snail. Așa te porți c-un om cumsecade, trăsni-m-ar să mă trăsnească!

— Fulgerul ar trece pe lângă tine fără să te vadă, Snail, jalnică haimana, bunul meu prieten — răspunse căpitanul — dar sunt încântat să te găsesc aici, chiar sub mâna mea, mii de trăsnete!... Căci, copil nenorocit, ești tare dibaci pentru anii tăi și tocmai aveam nevoie de tine... Ascultă-aici!...

Snail se înalță, Paddy se aplecă. Această dublă mișcare îi aduse aproape la același nivel.

— O să-ți dăm o nouă dovadă de încredere, pișpirică, fiule — continuă căpitanul luându-și o mutră serioasă. Se pare că Lorzii Noptii au nevoie ca strada să fie golită de lume...

— Pentru ce? întrebă Snail.

— Cinci sute de blesteme! Lipitoare afurisită, scumpul meu copil, caraghios ticălos, să mă curețe holeră, dacă n-aș avea chef să te trag de urechi, până ți-ar da sângele... Bună, Madge, paparudo, fata mea... Cât despre tine, Snail, băleguță de noroi, într-o bună zi am să te-mbogățesc, căci ai stofă, sămânța de bandit...

— Frumușică Madge — îl întrerupse Snail — auzi ce drăguț vorbește căpitanul despre soțul tău!

— Mai bine astupă-ți urechile, Madge, dacă ești frumoasă cum spune caraghiosul ăsta flecar, mii de trăsnete! Sau nasoală, cum se vede de la o poștă, trăsni-m-ar Dumnezeu!... Dacă vrea, pe toți dracii, poate!... Ascultă, Snail, trebuie să-mprăștiem de-

aici pe toți gură-cască ăștia și pe cumetrele lor, și ca să ne iasă pasiența, nu văd altceva mai bun de făcut decât să răspândești zvonul că ticălosul despre care vorbesc ziarele de seară a fost arestat...

— Asasinul prințesei?...

— Întocmai, pipoașcă împuțită!... Ici, colo, prin mulțime, trebuie să se afle membri ai Familiei... Cheamă-i, cotoiul dracului, și spune-le...

— În regulă, căpitane, în regulă, trăsni-m-ar Dumnezeu! Îl întrerupse Snail sigur de el. Am înțeles. E-un fleac... Dar pentru oboseala mea, mii de trăsnete, să-mi spui unde sapă Saunder-Elefantul de la circul din Astley...

Mâna căpitanului se încleștă pe umărul lui Snail care scoase un țipăt de durere și dispăru numaidecât în mulțime. În clipa următoare, se auziră două-trei miorlăituri stridente. În mulțime se produse rumoare. Oamenii o porniră în direcții diferite, apoi din douăzeci de locuri se auzi în același timp un singur strigăt:

— În Hay-Market!... Se-mpresoară casa asasinului în Hay-Market!

Trei minute mai târziu, parcă un vânt prevestitor de furtună ar fi suflat prin Portland-Place, maturând din calea lui toate palavragioaicele grășane și cumetrele slăbănoage. Lumea se îndreptă alergând, îmbrâncindu-se, țipând, spre Regent Street, pe stradă nemairămânând decât polițiștii, uimiți.

În depărtare se mai zărea încă silueta deșirată și țeapănă a căpitanului, ori de câte ori trecea pe sub un felinar. El încheia plutonul, neputându-se hotărî să dea un ritm mai accelerat pasului său obișnuit.

— Hai odată, Mr. O'Chrane! Hai, pentru numele lui Dumnezeu! Îl îmboldea în zadar Mrs. Burnett încercând să-l zorească. O s-ajungem prea târziu, să vedem cum îl arestează pe smintit.

— Inimioara mea — răspundea calm Paddy — nu mă trage așa de braț, te rog. Îmi rupi costumul albastru, fir-ar să fie!... Vezi tu, scumpă doamnă, mii de nenorociri! Dorothy, iubirea mea, o s-ajungem când o să putem, dacă Jedediah Smith nu-i cel mai fățarnic ticălos din câți cunosc!... Cât despre Snail, năpârca spurcata, aș vrea să am un băiat ca el, Scaraoțchi și coada lui, doamnă!

În timpul acesta, contele de White-Manor revenise în salonul în care-l aștepta Brian de Lancaster. Cum spuneam, în clipa când contele trecea pragul, Brian tocmai citea numele înscris pe peticul de hârtie adus de intendentul Paterson și se afla încă sub influența emoției.

La primele cuvinte ale fratelui său, răspunse brusc:

— L-ai văzut pe Ismail Spencer, milord?

Contele fu luat prin surprindere.

— Eu! se bâlbâi el. Eu... bine, dar omul al cărui nume l-ai rostit a murit acum un an...

Lancaster luă biletul de pe masă și i-l întinse lui White-Manor.

— E-adevărat — murmură acesta din urmă, după o tăcere, încurcat — l-am văzut pe Ismail Spenceri.

— Îmi este oare îngăduit s-o întreb pe Senioria Voastră — continuă Brian — ce fel de relații are cu acest om?

— Asta nu-ngădui nimănui, domnule! răspunse contele încercând să-și ascundă tulburarea sub aparența unei demnități rănite.

— Milord — spuse Brian pe un ton grav și trist — mă văd silit să insist asupra acestui punct... Crede-mă, repet întrebarea, nu ca s-o jignesc pe Senioria Voastră...

— Nu voi răspunde la această întrebare, domnule, sau mai bine spus... Ei bine! Da... întrucât astă-seară ții să mă înclin în fața tuturor capriciilor dumitale năstrușnice, consimt să-ți spun că m-a interesat situația bizară și disperată a unui nenorocit pe care hazardul l-a sustras urmărilor obișnuite ale pedepsei supreme... Eu...

— Destul, milord! îl întrerupse Brian cu-o răceală severă. Ca să dau crezare cuvintelor Senioriei Voastre, ar trebui să uit uimirea pe care ai avut-o văzându-i numele înscris pe bilet.

Contele își mușcă buzele.

— Mă rog, domnule! strigă el, cuprins de-un irezistibil elan de mânie. N-ai decât să-ți adresezi întrebările lui Ismail Spencer însuși, căci îl vei vedea în curând.

— Aceste cuvinte ale Senioriei Voastre seamănă a amenințare — spuse Brian, ațintind asupra contelui privirea lui aprinsă și scrutătoare.

— O amenințare!... se potoli White-Manor părăsind deodată aerul său iritat pentru a-și relua o mască de bonomie supusă.

Știi bine doar c-ar fi o nebunie din parte-mi să te-ameninț... Am spus exact ceea ce am vrut să spun, adică: în curând îl vei întâlni pe Ismail Spencer... și-acest lucru e foarte simplu, Brian, căci așteaptă în stradă...

— Ce-așteaptă, milord? întrebă Lancaster văzând șovăirea contelui.

— Așteaptă... Doamne, n-am nici un motiv să ți-o ascund, Brian, așteaptă că întrevederea noastră să ia sfârșit, pentru a se reîntoarce, fiindcă, mi s-a părut adineauri că te vei impacienta și l-am amânat până după plecarea dumitale.

Brian se ridică imediat.

— Este o atenție pentru care ar trebui să-ți mulțumesc, milord — spuse el — dan, rogu-te, binevoiește a-ți manifesta bunătatea până la capăt, terminând acest act numaidecât... nici nu-ți poți închipui cât de nerăbdător sunt să dau ochii cu Ismail Spencer.

Contele nu se lăsă mult rugat. Se așeză imediat la biroul său, străduindu-se cu greu să-și ascundă zâmbetul fericit sub aerul de proastă dispoziție care era necesar în clipa când semna un act echivalent cu cedarea tuturor bunurilor sale. Prin două trăsături de pană desăvârși contractul.

— Dragă frate — spuse el cu-o resemnare destul de bine jucată — poate c-ai abuzat de avantajele dumitale, dar Dumnezeu ne va judeca pe-amândoi.

— Facă-se voia lui, milord — răspunse Lancaster.

— Sper — urmă contele — că de-aci înainte vei fi clement față de mine și nobilele doamne din West End vor înceta să mai istorisească triumfătoarele dumitale *eccentricities*. Sper c-a fost ultima bătălie.

— Asta depinde de dumneata, milord.

— Până ne vom revedea, frate!

Brian salută și ieși.

Contele respiră adânc și se duse lângă fereastra prin care Brian voise să se-arunce pe asfaltul din Portland-Place. Se aplecă repede și privi în jos.

În aceeași clipă, ușa de afară se deschise și Brian coborî treptele intrării.

La capătul lor se afla Tyrrel Orbul.

Brian îl recunoscuse numaidecât. De asemenea își dădu imediat seama că oamenii care înconjurau casa fratelui său erau polițiști.

— Minunată întâmplare! spuse el cu glas tare. Domnilor, vă cer să puneți mâna pe-acest om.

Spunând cuvintele de mai sus, îl apucă pe Tyrrel de guler.

Ofițerul de poliție și medicul scoaseră capul din trăsură.

— Ați văzut și dumneavoastră — spuse Tyrrel. Nu mai încape nici o-ndoială... Faceți-vă datoria.

— O clipă! replică ofițerul de poliție. Domnule — adăugă el adresându-se lui Brian — pentru care motiv cereți arestarea lui Sir Edmund Mackensie?

— Să vedem ce va răspunde — murmură medicul-expert.

— Presupun, domnule — spuse Brian — c-aveți dreptul să-mi adresați această întrebare?

— Drace! bodogăni medicul. Nu prea pare nebun!

— Sunt magistrat, domnule — răspunse ofițerul de poliție.

— În cazul acesta — continuă Lancaster — vă voi aduce la cunoștință, domnule, că omul căruia i-ați atribuit numele de Sir Edmund Mackensie este un scelerat din cei mai nemernici, făcând parte dintr-o bandă de hoți...

— Acum v-ați lămurit, sper! îl întrerupse Tyrrel.

— E nebun! spuse medicul.

Polițiștii se-apropiară de Brian.

— Aveți dovezi pentru ceea ce afirmați, domnule? întrebă magistratul.

— Datoria dumneavoastră, domnule, este să-l arestați pe-acest om — răspunse Lancaster calm. Dovezile privesc justiția regatului și nu pe funcționarii poliției.

— Drace! Drace! mormăi iar medicul. La urma urmei, s-ar putea să nu fie deloc nebun.

— De altfel — urmă Brian — omul acesta se află în afara legii, căci a scăpat, printr-un șiretlic sau printr-o întâmplare, de sancțiunea justiției umane. Acest om a fost spânzurat...

Un hohot de râs al lui Tyrrel, la care se alătură curând ilaritatea zgomotoasă a polițiștilor, îl întrerupse brusc pe Lancaster.

— Hotărât lucru, e nebun! rosti peremptoriu medicul.

— Nebun de legat, spre nefericirea familiei noastre! strigă de la fereastra sa contele de White-Manor.

— Faceți-vă datoria! spuse magistratul instalându-se în trăsură.

Polițiștii se năpustiră toți deodată, dar vocea lui White-Manor îl prevenise asupra capcanei pe Brian care, dându-i drumul lui Tyrrel, urcă dintr-un salt treptele din fața intrării.

Brian de Lancaster era un boxer extraordinar. Primii polițiști care încercară să pună mâna pe el, fură azvârliți până în capătul scării de pumnul lui zdravăn care-i izbi ca o ghiulea de plumb. Alții trecură la asalt și căzură, la rândul lor, cu chipul însângerat și stomacul făcut praf. Ori de câte ori pumnul lui Brian intra în acțiune, ori de câte ori brațul lui musculos se întindea ca un resort de metal, un om era azvârlit pe trotuar și nu se mai ridica. Pe măsură ce asediatorii își dădeau seama de inferioritatea lor, elanul le scădea. Tyrrel era silit să-i împingă de la spate, iar medicul, urmărind lupta cu mult interes, repeta mereu:

— Drace! Drace! Ce lovituri! În definitiv, nu m-ar mira să nu fie nebun.

În josul scării nu mai erau decât cinci polițiști și nici unul dintre ei nu mai îndrăznea să-l atace pe Brian. Tyrrel spumega de furie. White-Manor tremura la fereastră.

Brian își încheie nasturii de la haină. Era evident pentru toți că avea de gând să se avânte înainte și să-și croiască drum. Polițiștii care mai rămăseseră valizi se dădură la o parte, nemaivrând să riște.

Tyrrel le luă locul.

— Milord și frate — strigă în clipă aceea Lancaster întorcându-se spre fereastră — capcană a fost bine pusă la punct. N-ai reușit, dar nu-i vina dumitale. În ce mă privește, nu poți să m-acuzi de ingratură!

Contele încremenise de spaimă.

— Faceți loc! continuă Lancaster începând să coboare încet treptele, tot timpul în gardă și ținând în frâu cu privirea pe polițiștii îngroziți. Dă-te la o parte, Ismail Spencer, sau te ucid!

Tyrrel nu se clinti. Își strecură doar mâna dreaptă între vestă și cămașă.

În clipa aceea se deschise încet ușa casei lui White-Manor... Un om se strecură târându-se pe trepte. În momentul când Lancaster ajunse în fața lui Tyrrel și se pregătea tocmai să lovească, omul acela îi apucă genunchii și-l făcu să se clatine.

Polițiștii se repezără numaidecât la Brian și-l legară într-o clipită. Omul care se furișase pe scări, se ridică în picioare: era intendentul Gilbert Paterson.

Tyrrel își scoase mâna din sân. Fără acest incident neașteptat, nu și-ar fi retras-o și Brian ar fi făcut cunoștință cu lama pumnalului pe care Spencer îl purta tot timpul la el.

Brian, legat zdravăn, fu împins în trăsură, între magistrat și medic care, gândindu-se bine încă o dată, îl declară atins de nebunie.

— La Bedlam! porunci magistratul.

O voce ciudată coborî de la fereastră unde se afla White-Manor repetând, printre sughiturile unui râs demential:

— La Bedlam cu el! La Bedlam cu el!

Trăsura o porni în goană.

Tyrrel și Paterson intrară împreună în casă și pătrunseră în salon.

White-Manor, cu privirea rătăcită, cu fața congestionată, se agita frenetic în mijlocul camerei și se învârtea pe loc într-un soi de dans grotesc.

— La Bedlam cu el! La Bedlam cu el!

Tyrrel și Paterson se instalară fiecare într-un fotoliu și începură să-l examineze cu curiozitate.

— În lipsa lui Brian de Lancaster — spuse în sfârșit Tyrrel, — cine urmează la rangul de pair de White-Manor, domnule intendent?

— Onorabilul Algernon Murray d'Inverney-Castle, vărul primar al Senioriei Sale — răspunse Paterson.

— Ei bine, domnule intendent — urmă Tyrrel, — în schimbul serviciului pe care mi l-ai făcut, îți voi da un sfat bun... Ascultă ce-ți spun: du-te încă în seara asta și fă-i puțină curte onorabilului Algernon Murray d'Inverney-Castle, vărul primar al Senioriei Sale, căci Brian de Lancaster nu va mai ieși de la Bedlam, iar contele de White-Manor va intra acolo mâine.

— Crezi chiar c-a-nnebunit? întrebă intendentul.

Înainte ca Tyrrel să apuce a da un răspuns, contele scoase un ultim hohot de râs; apoi, epuizat, căzu pe covor repetând:

— La Bedlam cu el! La Bedlam cu el! La Bedlam cu el!

În 181., cu douăzeci de ani înainte de perioada în care se petrece povestirea noastră, exista la Londra, în cartierul Saint Giles, o familie săracă alcătuită din patru membri: doi copii, tatăl și mama.

Tatăl se numea Mr. Christian O'Breane. Era un gentilom irlandez a cărui familie avusese odinioară o situație strălucită în provincia Connaught. Bunurile sale, ca și ale atâtor altora, trecuseră încetul cu încetul în mâinile unui lord protestant căruia, în vremea din urmă, Christian O'Breane îi fusese arendaș.

Se știe ce viață deplorabilă duc arendașii din Irlanda! Mr. Christian O'Breane, mulțumindu-se cu puțin și muncind mult, reușise până atunci să asigure existența familiei și să dea fiului său un dram de educație, deoarece, pe lângă beneficiile fermei sale, poseda încă un mic petic de pământ, biată rămășiță a averii strămoșilor.

Într-o bună zi, îi trecu prin cap intendentului lordului, care, bineînțeles, își cheltuia rentele irlandeze la Londra, să conteste lui O'Breane dreptul la peticul de pământ ce reprezenta toată averea lui. Avu loc un proces. Ar fi greșit să se spună că în Irlanda justiția are două talere și două măsuri; ea n-are nici talere, nici măsură, sau mai bine spus, balanța ei, invariabil înclinată de partea Angliei, lasă întotdeauna gol talerul indicând Irlanda. Cazurile se rezolvă printr-o simplă întrebare: — Ești protestant? Nu? Ești vinovat. Da? Poți să iei orice, să agonisești, să jefuiești!

Intendentul lordului obținu câștig de cauză, iar Mr. O'Breane fu, izgonit de pe pământul care-i hrănea copiii.

Cum Mr. Christian O'Breane avusese nemaipomenita nerușinare de-a intenta un proces lordului său, nu i s-a mai înnoit contractul de arendă și, într-o bună zi, s-a trezit azvârlit în stradă.

Christian O'Breane plecă la Londra cu puțină lui agoniseală și se stabili împreună cu soția și copiii în Buckridge Street, în centrul parohiei Saint Giles, a cărei mizerie, a devenit vestită mângjind ca o imensă pată de noroi cartierele cele mai opulente

ale Londrei comerciale. Saint Giles, cartierul supranumit *mica Irlandă*, ca și cum numele Irlandei ar trebui în mod fatal alăturat oricărui exces de mizerie se află în apropiere de Soho-Square și piața Bedford, între bogată Holborn și nobilă Oxford Street!

Mr. O'Breane ocupa o casă mai puțin dărpănată decât celelalte și micile sale economii îi erau suficiente spre a-i asigura pentru multă vreme un soi de bunăstare relativă.

Era un om slab, dar inimos. Își întemeiase toate speranțele de salvare pe popasul temporar la Londra. După o lună, știa la ce se putea aștepta și de-atunci o descurajare profundă pusese stăpânire pe el. Un singur lucru mai putea să-l trezească la viață. Gândul la Irlanda, speranța de-a trece din nou canalul Saint Georges.

Dan era prea târziu. Christian O'Breane își terminase toate economiile; nu mai avea nici banii necesari pentru drum.

Mrs. O'Breane, o femeie blajină și muncitoare, a cărei viață monotonă era aservită întreținerii unei gospodării modeste, nu vedea decât prin ochii soțului ei, nu-și iubea decât bărbatul și copiii. Fiica ei, Elisabeth, veselă, voioasă, surâzătoare, constituia bucuria domnului O'Breane, a cărui frunte tristă nu era înseninată decât de zâmbetele frumoasei Betsy. Betsy avea șaisprezece ani.

Ultimul membru al familiei, despre care n-am vorbit încă, era un băiat de optsprezece ani, idolatrizat de Mrs. O'Breane, dar nu prea prețuit de stăpânul casei. Nu se poate spune totuși că acesta nu-și iubea deloc fiul, căci în măsura posibilităților sale, se ocupase asiduu de educația lui; copilul avea însă un temperament ciudat, ale cărui neașteptate manifestări de temeritate îl înspăimântau pe bravul irlandez, care uneori regreta amarnic că un băiat atât de frumos nu gândește ca toată lumea.

Fiul lui Christian O'Breane se numea Fergus. În întreaga Londră n-ai fi putut întâlni un chip mai frumos pe un trup mai bine clădit. La cei optsprezece ani ai săi, când virilitatea nu și-a pus încă amprenta pe conturul liniilor, avea frumusețea aceea juvenilă și senzuală pe care cuvântul latinesc *formosus* o descrie complet și inimitabil. Mai mult decât atât. Sub grația evidentă a liniilor sale, se întrezărea o extraordinară vigoare în dezvoltare. Buclele părului său bogat acopereau pe jumătate o frunte regească plină de voință, de forță de gânduri. În sfârșit,

ansamblul trăsăturilor sale, sculptate atât de delicat, încât cele mai fermecătoare ladies l-ar fi putut invidia, avea dincolo de-o aparență poetică și visătoare, o, expresie de inteligență profundă, amestecată cu-o mândrie fără limite.

O vreme, Fergus își ajutase tatăl la muncile mai puțin grele ale fermei, apoi fusese însărcinat să se ocupe de procesul intentat de omul de afaceri al lordului. La Londra, dintre toate meseriile ce i-au fost oferite, a preferat-o pe cea de corector, angajându-se în această calitate la uriașa tipografie Brildarius și Mung de pe Oxford Street.

Aerul Londrei, atât de apăsător pentru Mr. și Mrs. O'Breane, părea, dimpotrivă, să fi dat un impuls nou celor doi copii ai lor. Betsy lucra și cânta voioasă cât era ziua de mare în fața ferestrei, iar seara se ducea să-și ducă fructul muncii la o casă de mode din High-Holborn. Niciodată nu fusese mai mulțumită. Cât despre Fergus, și el muncea cu plăcere, citea în orele libere și încă din a doua lună a șederii sale în Anglia, începu să câștige ceva bani.

La drept vorbind, el era singurul susținător al familiei, căci însușirile lui Mr. O'Breane deveniseră absolut inutile la Londra. Speranța părinților era ca, prin Fergus, să strângă suma necesară pentru întoarcerea în Irlanda. O vor lua cu ei pe Betsy care se va căsători acolo cu un catolic cinstit; se vor ocupa de-o fermă, în vreme ce Fergus, nepricepându-se deloc la muncile agricole, părând însă, bietul băiat, să se descurce doar când era vorba de cărți și alte fleacuri, urma să rămână la Londra, unde Dumnezeu îl va ocroti...

Dar banii pe care-i puteau economisi erau tare puțini. Mr. O'Breane suferea de nostalgia ținuturilor natale, atât de ucigătoare pentru irlandezi, iar Mrs. O'Breane, printr-o ciudată afinitate, încerca aceleași sentimente. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când bucuriile, ca și suferințele soțului, erau și ale ei.

Fergus, înțelegând numaidecât, cu o intuiție neobișnuită pentru vârsta sa, motivele tristeții care plana asupra casei părintești, își dublă eforturile. În perioada aceea, tatăl lui începu să-și dea seama vag de calitățile, de comoară de vigoare și bunătate închisă în inima fiului său.

Caracterul bătrânului căpătase un aspect sumbru și vindicativ. În zilele mai fericite, când vorbea despre Anglia,

Încerca amărăciunea irlandeză și ura firească a omului oprimat, dar amărăciunea ca și ura îi erau atenuate de preocupările de fiecare zi, ardoarea temperamentului său cheltuindu-se în muncă. Totuși, timpul petrecut la Londra, ceasurile de izolare forțată și de suferințe, dușmănia împotriva Angliei se transformaseră în plângeri convingătoare, disperate, care-l impresionau mult pe Fergus.

Băiatul asculta tăcut. Uneori, pălea deodată și, în privirea lui atât de blândă de obicei, se aprindea o lumină care o făcea pe Mrs. O'Breane să tremure.

Doar Betsy își păstra veselia în mijlocul acestei tristeți. În fiecare zi, pleca cu câteva minute mai devreme să-și ducă rodul muncii. De câteva săptămâni părea să fi descoperit simțul cochetăriei. Părul frumos i se ondula acum grațios în jurul tâmplor, iar rochia, altădată prinsă atât de sobru, descoperea, poate din neglijență, un frumos gât alb de fecioară.

În fiecare seară, înainte de-a pleca, își consultă de mai multe ori oglinjoara agățată pe peretele camerei comune.

Odată, Fergus se reîntoarse de la slujbă și n-o găsi pe sora lui acasă. Fergus o iubea nespus de mult pe Betsy.

Mrs. O'Breane era îngrijorată. Christian suferea mai intens decât de obicei.

Toți așteptau. Betsy nu venea. Betsy n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Cei trei petrecură o noapte plină de deznădejde și lacrimi. Mrs. O'Breane abia își stăpânea gemetele; Christian, a cărui neliniște îi atâta mânia, nu mai contenea cu invectivele și acuză Anglia de pierderea copilului său.

Zorile se apropiau. Betsy dispăruse.

Fergus nu scotea nici un cuvânt. Stătea deoparte, livid, cu sprâncenele încruntate, abia respirând.

Când se iviră zorile, își sărută mama și strânse mâna tatălui său.

— Mă duc s-o caut pe Betsy — spuse el.

Lipsi toată ziua. Seara, se întoarse singur, frânt de oboseală, abia ținându-se pe picioare.

Nimeni nu-l întrebă nimic. Biata mamă își împreună mâinile și căzu în genunchi. Christian se ridică din pat. Din ajun, febra lui crescuse îngrijorător. Pe fața-i palidă și descărnată se aflau înscrise simptomele unei morți apropiate.

— Mi-au luat totul! strigă el cu glasul tremurând de ură și fierbințeală. Totul! Pâinea și copilul!

— Copila noastră! Copila noastră! îngână mama deznădăjduită.

Fergus se așezase în locul pe care-l ocupase în ajun și, tot ca atunci, nu scoase nici un cuvânt.

— Saxonii! Saxonii! continuă Christian, căruia i se împleticea limba în gură, gesticulând ca scos din minți. Jefuitorii, răpitorii, asasinii!

Capul greoi îi căzu la loc pe pernă. Un spasm îl cuprinse brusc. Apoi, o voce care părea venită din mormânt îl făcu pe Fergus să tresară dureros.

— Dragul meu — rosti vocea — tatăl tău se prăpădește; sora ta a fost pângărită. Scoală-te și pornește războiul împotriva Angliei!

Fergus se ridică instinctiv la această poruncă stranie. O tăcere profundă se așternu...

Apoi, izbucniră hohote de plâns sfâșietoare. Mrs. O'Breane, pe jumătate scoasă din minți, încerca să încălzească mâinile lui Christian care murise!

Fergus îngenunche și începu să se roage.

Mrs. O'Breane nu mai plângea. O liniște extraordinară îi lumină chipul. Dădu la o parte plapuma patului și se întinse alături de Christian.

De douăzeci de ani trăia din viața acestui om, care fusese prima și unica ei iubire.

După o oră, Fergus, care continua să stea în genunchi și-și ascundea între mâini capul înfierbântat, tresări din nou.

— Scumpul meu copil — spuse Mrs. O' Breane cu-o voce atât de slabă încât la urechea lui Fergus ajunse doar o șoaptă abia perceptibilă. Tatăl tău a murit, sora ta a fost necinstită. Mă voi ruga pentru ea și-am să mă duc lângă tatăl tău... Rămâi cu bine, fiul meu!

Fergus scoase un țișat sfâșietor și leșină, zdrobit de-această durere întreită.

Apoi, tăcerea se așternu din nou, o tăcere lugubră, de moarte, pe care de data aceasta n-o mai întrerupse nimeni...

Se făcuse ziuă când Fergus O'Breane se trezi din lungul său leșin, pentru a-și da seama că era singur în camera aceea comună, acum tăcută, în care altădată se încrucișau trei glasuri dragi, singur în fața a două cadavre, și, de aci înainte, singur pe lume.

Fergus era foarte tânăr și inima lui avea o imensă disponibilitate de iubire cheltuită până atunci în afecțiunile sfinte ale familiei. O imensă durere îi apăsă sufletul răscolit, de îngrozitoare lovitură.

Dar Fergus poseda o energie pe care n-o cunoscuse încă, deoarece nu avusese prilejul să se manifeste, o forță neîmblânzită, aproape supraomenească, o vigoare al cărei resort latent se trezi instinctiv împotriva aceluși prim și cumplit atac al soartei. Îl uimi faptul că înfrunta curajos o asemenea nenorocire descumpănitoare și aproape se învinui pentru calmul ciudat pe care-l păstra în acel moment de supremă dezolare.

Îngenunche din nou și încercă să se roage; dar o voce misterioasă îi readuse în urechi ultimele cuvinte rostite de tatăl său înainte de a muri:

— Scoală-te și pornește războiul împotriva Angliei!

Ea ridică dintr-un salt. Sprâncenele sale se încruntară violent; o nuanță roșiatică înlocuia acum paloarea frumosului său chip, iar privirea lui arunca săgeți de foc.

Nu era vorba de mânia trecătoare a unui copil; era ura unui băiat și, în sărăcicioasa încăpăre din cel mai umil cartier al Londrei, apărea norul prevestitor al unei furtuni menite să distrugă cele Trei Regate. Fergus se apropie de pat pășind hotărât.

— Tată — șopti el, cu capul ridicat și mâna întinsă — jur să mă supun poruncii tale.

Când Fergus se trezi din nou singur, după ce-și însoțise cu pioșenie tatăl și mama spre ultimul lor lăcaș, simți stingându-i-se în suflet focul juvenil al adolescenței. În locul lui, ardea o flacără gravă, puternică, îndreptată spre un scop unic: supunere față de ultima dorință a tatălui său.

Pentru el începu o viață de muncă neîntreruptă.

Mai întâi analiză cu multă răbdare mecanismul complicat al structurilor britanice. Disecă colosul pentru a-i descoperi inima. Își dădu seama de părțile lui slabe, de plăgile care se iveau încă de pe atunci pe trupul bolnav. Iar printr-o voință extraordinară deveni expert în acele probleme politice importante care pun uneori la grea încercare până și gândirea celor mai abili oameni de stat.

Și totuși, nu trecea în nici un fel la acțiune. Din până să nu se ivi nici măcar un pamflet. Ce-avea de gând să întreprindă cu cunoștințele acumulate?

El, care cunoștea acum atât de perfect părțile vulnerabile, nu se simțea ispitit să lovească, deși îi răsună încă în urechi vocea tatălui său pe patul de moarte. În singurătatea nopților, vorbele acelea îi tulburau atât momentele de veghe cât și visele: Război împotriva Angliei!

Adeseori putea fi văzut rătăcind, gânditor și cu capul plecat, pe aleile întortocheate ale parcului Saint James. Doamnele din lumea bună se opreau în loc să-l privească pe tânărul înzestrat cu-o frumusețe aproape ireală, al cărui mers încet și grațios contrasta ciudat cu pasul bățos și aerul afectat al *elegantilor* obișnuiți ai promenadei. Îi admirau trăsăturile fine, căroră li s-ar fi putut reproșa o delicatețe aproape feminină, dacă arcul acvilin al sprâncenelor n-ar fi dat fizionomiei sale un caracter cu totul aparte, de puternică virilitate.

Nimeni nu-i cunoștea numele. La Londra, unde pozitivismul e la mare preț, femeile împing totuși foarte departe mânia lor față de lucrurile ciudate și misterioase. Necunoscutul frumos, trist, solitar, purtând mereu același costum negru de doliu, stârni curând un interes de factură romantică. Multe doamne nobile îl urmăreau adesea din ochi, până ce se pierdea în depărtare pe alei, iar uneori în câte-o somptuoasă caleașcă putea fi văzută o femeie frumoasă care-i arunca priviri languroase.

Dar Fergus, întotdeauna, singur, trecea nepăsător prin mulțimea aceea strălucitoare; deși era în atenția tuturor, nu lua în seamă pe nimeni.

Înșiși gentlemanii erau oarecum intrigați de tânărul irlandez. Fusesse adesea văzut sprijinindu-se de grilaj, absorbit în gândurile sale și aruncând în direcția palatului regal din Saint James priviri lungi, inexplicabile. De ce oare tânărul îmbrăcat în

negru, pe care nu-l cunoștea nimeni, care nu cunoștea pe nimeni, se uita atât de stăruitor la clădirea palatului? Plănuia cumva un atentat împotriva Majestății Sale regele George?

Gentlemenii erau departe de adevăr. Tânărul necunoscut nu se gândea să-l ucidă pe rege...

De altfel, Fergus nu le acorda acestora mai multă atenție decât doamnelor. Gândurile lui erau atât de profunde, intensitatea reflecțiilor atât de mare, încât ochii își pierdeau aproape facultatea de-a vedea.

O dată, totuși, a fost smuls pe neașteptate din preocupările care-l absorbeau tot timpul. S-a întâmplat în Parcul Verde. La colțul unei alei, un strigăt puternic i-a ajuns la urechi. Strigătul aparținea unei voci bine cunoscute și îndrăgite cândva. Întoarse repede capul. O trăsură cu blazon atingea ușor nisipul aleii; în dreptul portierei, o femeie grațioasă, cu capul aplecat în afară, zâmbea, emoționată.

Fergus păli și era cât pe-acum să leșine. Apoi, un puternic sentiment de mânie îi readuse sângele în obraji. Vru să alerge după trăsură, căci în femeia aceea luxoasă o recunoscuse pe Betsy alături de care se afla, probabil, cel ce-o răpise.

Dar nu făcu decât un singur pas și-și continuă apoi nepăsător, în sens opus, drumul. Instinctiva nevoie de răzbunare care-l împinsese pentru o clipă spre seducătorul lui Betsy se stinse după un moment de gândire. Rolul său nu era să-l pedepsească, în chip vulgar, cu-o ofensă de netrebnic, silindu-l să-și plătească vina. Cercetând în adâncul sufletului său, nu mai găsi nici un pic de ură — nici un pic de ură personală — împotriva bărbatului care-i răpise sora. Insulta aceea se topea în celelalte nedreptăți. Vinovatul devenea o parte inseparabilă a inamicului pe care i-l arătase tatăl lui.

Fergus voia și spera să-și realizeze țelul, dar nu privea lucrurile cu superficialitatea caracteristică tinerilor pâini de iluzii. Obstacolul ce trebuia biruit îi apărea așa cum era în realitate, uriaș, de netrecut, cu rădăcini adânci înfipite în pământ. Dacă se socotea în stare să înfrunte un asemenea obstacol, aceasta se datora faptului că avea o părere foarte bună despre el și-o mare doză de curaj.

Dar nu era deloc grăbit și însăși răbdarea lui constituia un semn de maturitate.

Noua viață a lui Fergus nu oferea nici celor mai iscoditori ochi posibilitatea de-a descoperi vreun țel politic.

Gândurile nu puteau fi citite de nimeni. Existența lui nu se deosebea prin nimic de cea a tinerilor de-aceeași vârstă care trăiesc din munca lor; la un moment dat ajunse, cum era și firesc, la o fază sentimentală, devenind eroul unei idile. Numai că idila aceea a însemnat primul capitol al unei povești foarte frumoase.

Trecuse un an de când Fergus O'Breane rămăsese orfan, în fiecare săptămână, spre seară, se ducea să se roage în capela catolică din Belton, unde tatăl său și mama sa primiseră ultimele binecuvântări ale bisericii.

Fergus nu iubise niciodată. Copil, până la moartea părinților săi, își dăruise apoi toate ceasurile libere misiunii pe care și-o asumase. Or, pe măsură ce studia, spre a putea trece la acțiune, ura lui își schimba caracterul, devenind, din instinctivă, rațională.

Nu mai voia să se răzbune doar pentru a îndeplini porunca tatălui său: studiul îi scosese la iveală nenumăratele nedreptăți suferite de Irlanda și cauza pe care-o apăra luase proporții naționale.

Printre gravele sale preocupări nu există loc pentru dragoste. Fergus dăduse uitării aspirațiile vagi care-i înfrumusețaseră visările în timpul ultimelor luni de viață ale tatălui său. Nefericirea și dorința de răzbunare înăbușeau, în germene, tulburarea înflăcărată a adolescentului pe cale de-a deveni bărbat, care nu era încă în stare să îmbine problemele inimii cu cele ale rațiunii.

Într-o seară de primăvară, ieșind din capelă din Belton și dând colțul în Shorts-Gardens văzu cum o cabrioletă foarte veche, trasă de-un cal puternic, se izbi violent de trotuar și-și pierdu una din roți. Speriat, calul se opri o clipă, apoi se avânta din nou.

În cabrioleta pe jumătate răsturnată o femeie începu să țipe. Fergus nu auzise nimic. Primul impuls îl îndreptase spre calul care, bine strunit, se liniști brusc.

Căci Fergus, necunoscându-și nici puterea, nici inima, posedă, sub aerul său grațios și elegant, o forță athletică.

În clipa când calul își îndoia genunchii, înroșind zăbala cu spumele sale însângerate, un bărbat sări pe trotuar și întinse amândouă brațele spre interiorul cabrioletei.

— Nu te speria, Mary — spuse el emoționat. Haide, ieși repede afară, surioară, căci copilandrul acesta nu va putea stăpâni multă vreme calul.

Cea căreia i se spunea Mary nu răspunse. Între timp, calul, ca și cum ar fi priceput disprețul cu care stăpânul său îl trata pe *copilandrul* ce-l ținea în frâu, se ridică și încercă să se zmucescă din nou. Dar mâna lui Fergus părea de fier, iar animalul, îmblânzit, lăsa capul în jos și rămase nemișcat.

În același timp, ușa casei din colțul străzii Shorts-Gardens se deschise și-un groom ieși în grabă, să ia locul lui Fergus.

Acesta își revizui liniștit toaleta și merse mai departe.

— Pe legea mea! Tinere domn, — strigă stăpânul cabrioletei, — te rog să mă ierți... Dar am necazuri cu sărmana mea Mary, care cred că și-a pierdut cunoștința, biata fată, și nu pot s-alerg după dumneata pentru a-ți mulțumi... La urma urmei, poate i-ai salvat viața și-aș vrea...

— Nu-i nevoie să-mi mulțumiți, domnule — răspunse de departe Fergus.

— Oh! Oh! Deci așa stau lucrurile... Așa sunteți voi, englezii... nu mai am nimic de spus... aș fi vrut doar să strâng mâna omului care a salvat-o pe Mary... atâta tot.

Din cuvintele acelea două lucruri îi merseră drept la inimă lui Fergus. Mai întâi, o sinceritate căreia era greu să-i rezisti, iar, în al doilea rând, puternicul accent scoțian al necunoscutului. Fergus n-ar fi vrut să strângă mâna unui englez.

Se întoarse deci și zâmbi — pentru prima oară de la moartea tatălui său — când îl văzu pe stăpânul cabrioletei că întinde mâinile și se repede să-l îmbrățișeze cu căldură.

— Iartă-mă, domnule, iartă-mă! continuă scoțianul. Dar ești un suflet curajos; iar eu o iubesc nespus de mult pe micuța mea Mary!... Acum că te-am prins, aș muri dacă ne-am despărți fără să bem împreună un pahar de vin franțuzesc în sănătatea cui dorești dumneata. Ajută-mă, te rog, s-o scot de-acolo pe surioara mea.

Scoțianul dădu la o parte cuvertura de protecție a cabrioletei și scoase afară o tânără leșinată. Fergus nu putea să-i refuze ajutorul solicitat. Călăuzind pașii nesiguri ai feței care își

revenise oarecum, dar nu putea încă să meargă singură, intră, pentru prima oară de la moartea tatălui său, sub un acoperiş străin.

Tânăra fată fu întinsă pe-o canapea, în salon. Scoțianul o sărută drăgăstos pe frunte și se întoarse spre Fergus căruia îi strânse mâna.

— Domnule — spuse el — noi cei din Teviot-Dale nu prea ne pricepem să ținem discursuri. Sunt fiul fermierului din Leed, între Annan și Lochmaben. Mă numesc Angus Mac-Farlane, bate palma și dacă astăzi, mâine sau altă dată, vei avea nevoie de-un prieten...

— Domnule — îl întrerupse Fergus, care continua să păstreze o atitudine rezervată — nu cred să merit atâta atenție pentru ceea ce am făcut...

— Oh! Oh! exclamă Mac-Farlane. Complimentele nuseamnă nimic, domnule... Și-apoi nu-l cunoști pe Toby... Toby e calul meu... Nu știi dacă altcineva în locul dumitale ar fi fost în stare să-l oprească pe afurisitul de Toby când o luase razna... Duncan! Adu vin și niște pahare... și spune-i lui Mac-Nab să coboare... Nu, nu, domnule, nu trebuie să crezi c-a fost un lucru ușor! Eu, care n-am pretenția că sunt tocmai nepriceput, n-aș jura c-aș fi în stare să-l îmbii să-ngenuncheze așa cum ai făcut dumneata!

Angus Mac-Farlane nu semăna deloc pe-atunci cu portretul pe care i l-am făcut în cursul acestei povestiri. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, frumos, curajos, deschis și vesel. Din când în când, un nor trecător îi întuneca fără motiv fruntea. Desigur, pe vremea aceea nici un medic, oricât de clarvăzător, n-ar fi putut bănui ciudata maladie care amenința mintea lui Angus Mac-Farlane.

Îl chemase pe Mac-Nab, cumnatul lui, care de câteva săptămâni locuia la Londra împreună cu el, spre a-l prezenta oaspetelui său. Mr. Mac-Nab se căsătorise cu sora lui Angus. Cunoaștem chiar din gura lui Stephen, fiul lui, amănuntele sfârșitului său tragic, în aceeași cameră din casa lui Randal Graham, de unde nefericita Harriet Perceval avea să fie răpită mai târziu. Mr. Mac-Nab părea să aibă aceeași vârstă ca și cumnatul lui. Era un om inteligent și distins, dar rece. Manierele sale contrastau cu aerul degajat și exuberanța lui Angus. Mai toți cunoscuții îi atribuiau, printre multe alte merite, o francheță

absolută, dar această francheță, foarte puțin comunicativă, nu era acordată cu ușurință. Îndeplinea funcția de avocat pe lângă tribunalul din Glasgow.

Cât despre Mary Mac-Farlane, întrucât cititorul își amintește de-un anumit portret atârnat între două ferestre în încăperea din Irish-House, pe care-o cunoaștem sub numele de "camera moșierului", portret înfățișând o tânără îmbrăcată după moda din epoca ultimelor războaie napoleoniene, nu considerăm necesară o nouă descriere. Mary era într-adevăr originalul portretului, asemănarea fiind izbitoare; numai că Mary era mai frumoasă, mai blândă, mai atrăgătoare decât portretul ei. Curând avea să împlinească vârsta de șaisprezece ani.

Deși se afla acolo de-un sfert de ceas, Fergus încă n-o văzuse. Mr. Mac-Nab își făcu apariția și, în urma relatării lui Angus, adresă tânărului necunoscut, pe un ton curtenitor, vii mulțumiri. Episodul părea încheiat; politețea rece a lui Mac-Nab contrabalansa cordialitatea caldă a lui Mac-Farlane, iar Fergus, stăpânit din nou de ideea lui fixă, se grăbea să pună capăt acelui intermezzo inutil.

Se pregătea tocmai să plece, după ce răspunsese amabil toastului lui Angus, când Mary părăsi canapeaua uncié o instalase fratele ei și făcu câțiva pași spre mijlocul odăii. Fergus se opri, ca și cum o mână invizibilă l-ar fi pironit locului. Mary luă un pahar de pe tavă și turnă puțin vin în el.

— Trebuie să acceptați și recunoștința mea — spuse ea molcom. Beau în sănătatea celor ce vă sunt dragi.

Fergus îngălbeni. Probabil că s-ar fi prăbușit, dacă Mac-Farlane nu l-ar fi sprijinit din spate.

— Doamnă!... Doamnă! Îngână el cu-o voce pe care durerea brusc redeșteptată o făcea să tremure. Cei ce mi-au fost dragi au murit... nu voi mai iubi niciodată... adică... nu știu... poate... beau în sănătatea dumneavoastră, doamnă!

Luase de pe tavă un pahar pe care-l goli dintr-odată cu-o grabă plină de tulburare. Sângele îi revenise în obraji. Privi în jos, de parcă o greutate de plumb i-ar fi apăsât pleoapele. Era profund tulburat.

Mr. Mac-Nab își încruntă sprâncenele. Mary se îmbujora toată și, cu ochii plecați, nu se clinti din fața lui Fergus.

Mac-Farlane izbucni în râs.

— Bine! Bine! spuse el. Mărturisesc că n-am mai întâlnit un flăcău atât de chipeș și curajos ca dumneata, Mr. O'Breane... Doamne! Mac-Nab, să-l fi văzut cum l-a strunit pe Toby, ca și cum ar fi avut de-a face c-un poney... Sper, Mr. O'Breane, că vom avea plăcerea să te revedem.

Fergus își ridică ochii spre Mary, spuse un da abia inteligibil și se retrase grăbit.

De-un an de zile nopțile i se scurgeau adesea fără ca somnul să pună capăt frământărilor ce-i învălmășeau gândurile. Nici în noaptea aceea nu reuși să adoarmă, dar de data aceasta insomnia sa avea altă pricină.

Fergus iubea. O clipă, una singură, încercă să se răzvrătească împotriva acestui simțământ necunoscut care-i cuprinsese, în același timp, inima și mintea. Dar, în ciuda tăriei manifestate în alte împrejurări, nu-i era dat să-și învingă iubirea. Primul gest de rezistență reprezenta protestul instinctiv al urii sale, pe care-o uitase pentru o clipă. Apoi glasul răzbunării amuți: lupta luă sfârșit și Fergus se cufundă, uitând complet de el, în primul extaz al iubirii.

Noaptea aceea a însemnat un soi de revelație a vieții sale viitoare, viață împărțită între munci titanice și plăceri ale trupului.

O singură privire fusese de ajuns pentru a-i aprinde simțurile și inimă. Între omul din noaptea aceea și omul din ajun avea să fie de aci înainte o prăpastie uriașă.

Și totuși, cât de poetică și curată era prima lui dragoste! Fergus i se dăruia cu totul, fără rezerve, fără gânduri ascunse.

Petrecu douăsprezece ore de reverie încântătoare.

A doua zi, dis-de-dimineată, Angus Mac-Farlane îi făcu o vizită. Există simpatii care se nasc din senin. Mac-Farlane ar fi fost prietenul lui Fergus, chiar dacă acesta n-ar fi răspuns sentimentelor lui.

Dar acestuia din urmă nici nu-i trecea prin gând să respingă prețioasa amicitie a fratelui fetei. Grație legăturii lor puternice, intimitatea se ivi repede între ei. Dragostea urmă același ritm. Mary, neștiutoare, încă un copil, nu putea rezista mult timp fermecătorului Fergus care avea, oarecum înăscută, știința seducției... Îl iubea așa cum era iubită, fără nici o reținere.

Locuința lui Mac-Farlane deveni curând căminul lui Fergus. Fergus află toate tainele lealului scoțian și motivele prezenței

sale la Londra. Dintre secretele sale, el. Fergus, nu-și dezvălui decât iubirea.

Se scurseră astfel câteva săptămâni. Mac-Nab continua să păstreze față de O'Breane o politețe ceremonioasă și rece; dar, la urma urmei, Mac-Nab nu era stăpânul casei.

În afară de Fergus, unui singur străin i se mai îngăduia s-o vadă adesea pe Miss Mac-Farlane. Era un tânăr nobil, pe nume Godfrey de Lancaster, care aștepta moartea bătrânului său tată pentru a deveni conte de White-Manor.

Angus Mac-Farlane și cumnatul său Mac-Nab se aflau la Londra pentru un proces.

În procesul lui Angus Mac-Farlane, sau mai bine spus al tatălui său, fermierul din Leed, era vorba de-o vastă întindere de terenuri contestată de unul din judecătorii de pace ai comitatului Dumfries. Era o circumstanță nefericită: rivalul era și judecător de pace!

Mr. Mac-Farlane, a cărui familie stăpânise dintotdeauna aceste pământuri, ce constituiau aproape întreaga-i avere, nu avea totuși de gând să cedeze fără luptă. Judecătorul de pace era un om bogat și cu relații. Angus și Mac-Nab fuseseră trimiși la Londra, pentru a apăra energic interesele familiei.

Angus nu vedea decât o singură cale de urmat: să se prezinte în fața judecătorului și să afle care sunt pretențiile sale; dar Mac-Nab, de profesie avocat și deprins cu chichițele justiției scoțiene, voia să-și asigure mai întâi un sprijin și să angajeze apoi lupta pe picior de egalitate. Vechi relații de familie îi deschiseră ușa casei bătrânului conte de White-Manor care era un potentat influent. Mac-Nab îl convinse de justetea cauzei sale, iar contele se arătă dispus să-i acorde înalta sa protecție.

Nu era o mare favoare faptul că Mac-Farlane acceptă, în schimb, onoarea de-a fi vizitat din când în când de fiul cel mai mare al Senioriei Sale.

Godfrey de Lancaster se prezintă astfel sub auspiciile domnului Mac-Nab. Angus nu-l prea vedea cu ochi buni, iar Mary simțea față de el un fel de aversiune instinctivă.

Godfrey avea pe atunci între treizeci și treizeci și cinci de ani. Figura lui, destul de armonioasă, dar marcată de viciul băuturii și de-un temperament excesiv de violent, prezenta caracteristicile distincte ale tipului saxon. Egoismul i se citea clar pe trăsături, iar brutalitatea răzbătea de sub masca-i rigidă.

Angus era convins că Godfrey se îndrăgostise de sora lui, Mary. Mac-Nab susținea contrariul.

Cât despre Fergus, în mod sigur el se bucura atât de simpatia lui Angus, cât și de dragostea fetei.

Lucrurile nu puteau continua mult timp astfel, fără a se pune la un moment dat problema căsătoriei. De îndată ce luă cunoștință de intențiile tânărului irlandez, Mac-Nab se opuse din toate puterile, dar Mary, agățându-se de gâtul fratelui ei, plângând, reuși să-l convingă să-și dea consimțământul.

Fergus și Mary se logodiră.

Între Fergus și Godfrey de Lancaster exista o antipatie evidentă; primul și-o manifestă printr-o tăcere disprețuitoare, iar nobilul prin priviri provocatoare și gesturi dușmănoase abia ascunse. Se întâlneau foarte des în locuința lui Angus, dar O'Breane luase obiceiul de-a ceda locul și a se retrage de îndată ce-și făcea apariția moștenitorul contelui. Astfel, se evitase până atunci un conflict fățiș.

A doua zi după ce se hotărî căsătoria dintre Fergus și Mary, familia Mac-Farlane trebui să plece în Scoția, unde prezența ei era reclamată temporar de desfășurarea procesului; Fergus se afla singur în salon, în așteptarea lui Mac-Farlane. Înainte ca acesta să-și facă apariția, intră Godfrey de Lancaster a cărui figură răvășită exprima o mânie înăbușită, pe cale de-a izbucni cu violență. Conform obiceiului său, Fergus își luă pălăria și se îndreptă spre ușă, fără să scoată o vorbă.

— Fir-ar să fie! bodogăni Godfrey. Bădăranul ăsta are măcar bunul simț de-a se da singur afară.

Fergus se opri și-l privi drept în față pe domnul de Lancaster care se trântise pe divan, instalându-se picior peste picior cu-o nonșalanță afectată.

— Am impresia că vă referiți la mine, domnule — spuse Fergus.

— S-ar putea să fie precum spui, tinerei — replică Godfrey.

Fergus se înroși, dar nu-și pierdu calmul.

— Domnule — continuă el — după modul în care-a început această discuție, s-ar părea că ar fi cazul s-o continuăm afară...

Godfrey ridică din umeri și nu se clinti din loc.

— Căci — continuă Fergus — presupun și vreau să sper că dincolo de insolența dumneavoastră nu se află și lașitatea.

— Ia-o înainte! spuse Lancaster ridicându-se surâzător. Te urmez.

Fergus ieși primul și domnul de Lancaster îl urmă într-adevăr, încheindu-și în grabă nasturii fracului.

Ajungând în stradă, Fergus intenționează să spună ceva.

— Mai încolo! spuse domnul de Lancaster ocolind Shorts-Gardens și luând-o pe Belton Street.

Fergus se ținea după el. Godfrey părăsi trotuarul și se proțăpi în mijlocul străzii. Pe vremea aceea era încă un bărbat foarte voinic și poziția pe care o luă, binecunoscută la Londra, unde pugilatul este nu numai o știință populă ci și aristocratică, scoase și mai mult în relief vigoarea constituției sale.

Pe stradă nu se aflau decât câțiva trecători aferați care mergeau pe trotuar cu mâinile în buzunare și privirea ațintită drept înainte.

— Poftim, domnule — spuse Godfrey pe un ton provocator — dacă vrei să continuăm aici discuția, îți stau la dispoziție.

— Vreau, domnule — replică Fergus înaintând — să vă cer socoteală pentru nerușinarea dumneavoastră.

— Fie, tinere. Am să ți-o ofer... sper să te satisfac în asemenea măsură, încât să nu mai mi-o ceri niciodată... Să procedăm metodic: mai întâi, o iubești pe Miss Mac-Farlane și asta nu-mi convine câtuși de puțin... Apoi, cred că Miss Mac-Farlane te iubește... în sfârșit, am auzit că te vei căsători cu ea.

— Într-adevăr — răspunse Fergus.

— Nu, pușorule!... Căci mai înainte de-a se întâmpla acest lucru, îți voi fărâma oscioarele.

— Domnule — exclamă O'Breane înfierbântat — răbdarea mea are o margine. Vă voi sili să vă căiți amarnic...

Nu apucă să termine, căci o lovitură de pumn îl atinse în piept și-l aruncă pe spate.

Godfrey de Lancaster era cel mai bun elev al faimosului Holmes de la Covent-Garden, care deținuse mai bine de un sfert de secol sceptrul ringului la Londra.

Godfrey luă numaidecât poziția de apărare și zâmbi satisfăcut.

Trecătorii se opriră în loc, pe trotuar, de ambele laturi ale străzii. Un *boxing* în noroi este o adevărată plească pentru haitele de gură-cască de la periferie. Or, aci, începutul era promițător.

Fergus se ridică amețit, furios. Fără să-și pregătească atacul și fără să ia vreo măsură de apărare, ca și întâia oară, se năpusti asupra adversarului. Brațul lui Godfrey, ținut la

înălțimea ochiului, se dezlănțui. Fergus se rostogoli a doua oară pe caldarâm, rămânând timp de câteva secunde nemișcat.

Nimeni nu se clinti din loc, să-i vină în ajutor. Doar câteva scurte dialoguri se auziră în mulțimea care creștea pe trotuar și împânzea deja strada.

— Bună, Mr. Hobson... Ce mai faci?... Flăcăul ăsta e pe cale să-și dea duhul... Cum se mai simte soția dumată?

— Salut, Mr. Sinclair... Strașnică lovitură... Pesemne că tânărul a văzut stele verzi... Soția-i bine, sănătoasă?

— Precis că i-a venit de hac... Uite, nici nu mai mișcă.

Câțiva aplaudară. Lovitura fusese strașnică. Lovind un om cu totul străin de arta pugilatului, Godfrey, sportiv experimentat, abuza firește de avantajul său și dădea dovadă de lașitate ca un soldat bine echipat care s-ar fi slujit de sabie împotriva unui inamic dezarmat, dar, la Londra, lumea nu gândește astfel. Sentimentul generozității lipsește cu desăvârșire. A fi cel mai tare înseamnă a avea dreptul la onoare; a fi cel mai bogat, înseamnă a avea dreptul la glorie.

Lovitura fusese strașnică. Ce importanță mai avea restul? Faptul că Godfrey nu-și punea piciorul pe pieptul învinsului, asta nu dovedea suficientă generozitate?

Totuși Mr. Hobson și Mr. Sinclair se înșelau. Fergus nu fusese doborât. După câteva secunde, vreme în care zăcuse nemișcat, se sculă în picioare. Avea chipul palid, dar în ochii săi strălucea o văpaie întunecată.

Nu se mai năpusti orbește asupra adversarului său; îl măsură o clipă cu privirea și înaintă spre el cu pași mărunți, cu brațele lăsate, cu corpul și fața complet descoperite.

Un freamăt de curiozitate străbătu mulțimea. Toți se îmbulzeau să vadă mai bine, să nu scape nimic, căci era evident pentru toți că sportivul experimentat avea astfel posibilitatea să-și aleagă un punct vulnerabil. Se aștepta o încăierare năprasnică.

Privirea lui Godfrey deveni iscoditoare, căutând punctul cel mai slab al adversarului.

Fergus continua să înainteze. Godfrey ținti și lovi cu toată puterea. Unul din pumni izbi pieptul lui Fergus care scoase un geamăt înăbușit, oribil; celălalt îi atinse fruntea făcând să-i țâșnească sângele în dâre subțiri.

Spre stupefacția tuturor, Fergus rămase în picioare în urma acestei duble lovituri. Nici măcar nu se clătină; nu dădu nici un pas înapoi. Loviturile întâlniseră parcă nu un trup de om, ci un zid de piatră. Mulțimea, a cărei curiozitatea avidă ajunsese la culme, scoase un murmur înăbușit când îl văzu tot în picioare, drept și neclintit, cu-o stea sângerândă în mijlocul frunții palide.

Însuși Godfrey era atât de sigur că-l va doborî încă o dată, dacă nu-l va uide chiar pe loc, încât nu se grăbi ca de obicei să se pună în gardă. Fiind sigur de izbândă, uită regula principală, temelia artei boxului. Când își dădu seama de eroarea sa, era prea târziu s-o mai îndrepte. Mâinile lui Fergus, ca o menghine de oțel, îi încătușau brațele strivindu-le.

Nobilul păli la rândul lui, căci ochii lui Fergus, aprinși și întunecați, îl înspăimântau. Încercă să-și desprindă brațele. Cu neputință! Presiunea degetelor lui Fergus, egală, neîntreruptă, răbdătoare, făcea eforturile lui neputincioase, având duritatea inelelor de fier pe care ocnașii le poartă ferecate la încheietura mâinilor.

Se simți pierdut. În mulțime domnea o liniște de mormânt. Nu se mai auzeau decât vocile câtorva polițiști care, împiedicați de gloată, se străduiau din răsuputeri să răzbată prin bariera umană formată în jurul combatanților și amenințau zadarnic cu bastoanele lor plumbuite.

Mânia părea să-i dea o forță crescândă lui Fergus. Silueta lui impunătoare căpătase o alură semeată, teribilă în fața adversarului. Trăsăturile lui blânde și fermecătoare exprimau acum o forță sălbatică, necruțătoare.

Îi duse lui Godfrey brațele la spate și-i prinse mijlocul, lipsindu-l de orice posibilitate de mișcare. Asistența văzu trăsăturile lui Lancaster încordându-se în chip oribil și auzi un trosnet înăbușit de oase sfărâmate. Fergus îi dădu drumul și Godfrey se prăbuși, inert, la pământ.

— A murit! A murit! se auziră strigăte din toate părțile.

Mulțimea începu din nou să se agite, nu pentru a veni în ajutorul celui răpus, ci pentru a pune mâna să se convingă de cele văzute, și că nu era vorba de-o nălucire.

Această agitație înlesni drumul polițiștilor care, la fel ca toți polițiștii de pe toate meridianele globului, își făcură apariția la locul dezastrului atunci când nu mai era nevoie de ei.

Lancaster zăcea nemișcat. În ce-l privește pe Fergus, pe carie numai o voință de neclintit îl susținuse în ultimul act al dramei, se rezemase de un felinar epuizat, horcăind, gata să leșine.

Fu conclud în fața judecătorului, în vreme ce Lancaster, luat cu targa, ajunse în Portland Place, acasă la tatăl lui, lordul White-Manor. Faptul se petrecuse la lumina zilei, în fața a numeroși martori.

O lună mai târziu, Fergus O'Breane compărea în fața marelui juriu al tribunalului, acuzat de tentativă de asasinat cu premeditare împotriva persoanei nobilei Godfrey de Lancaster, moștenitor prezumtiv al demnității de pair de White-Manor.

Fergus fusese închis încă din clipa arestării, deoarece nu putuse să depună o cauțiune.

Fără îndoială că *habeas corpus* este un privilegiu frumos și nobil al cetățeanului englez. Legea vine astfel în ajutorul acuzatului nevinovat și-l cruță de acele lungi detențiuni preventive care se bizuie uneori pe-o simplă bănuială.

Dar de ce trebuie ca banul să fie condiția expresă și fatală a exercitării oricărui drept? Acest *habeas corpus*, atât de mult și pe drept lăudat, este în favoarea bogătaşului, lăsându-l pe sărac cu cătușele la mâini.

Godfrey de White-Manor era cât pe ce să-și dea duhul în urma atacului necruțător al lui Fergus. În prima săptămână, medicii fuseseră foarte sceptici în privința șanselor lui de supraviețuire; dar depășise momentul de criză și acum se afla în convalescență. Godfrey făcea parte dintr-o familie puternică și gândul răzbunării îi otrăvea sufletul. În jurul patului său de suferință se ținu un consiliu: o mulțime de avocați se strânseseră la căpătâiul lui; făcură un plan; combinară faptele; se puse la cale un complot; se urzi o plasă din care Fergus, singuri, bolnav și el, și în plus în închisoare, dar însuflețit de credința în nevinovăția sa, nu mai avea putință de scăpare.

În închisoare, Fergus fu supus la numeroase interogatorii și își dădu încă de la început seama că nu era acuzat numai pentru participarea la o încăierare violentă. Dar era tânăr și naiv; credea în spiritul de echitate al judecătorilor săi și de aceea nu se sfii să istorisească totul așa cum se petrecuse.

Ar fi fost o mare mângâiere pentru el dacă ar fi primit vești de la Mary și de la Angus. Dar tăcerea lor nu-l surprinse prea

mult. Familia lui Mac-Farlane se afla probabil în Scoția și, fără îndoială, Mary și Angus nu aflaseră de nenorocirea lui.

Scrise la Lochmaben; nu primi nici un răspuns.

În singurătatea închisorii, vastele lui planuri de răzbunare, lăsate deoparte pentru o clipă, îi solicitară din nou gândurile. Simți o descurajare profundă, căci, de câteva luni, în loc să înainteze dăduse îndărăt, iar proiectul lui i se dezvăluia acum ca un vis nesăbuit.

Dar deznădejdea nu dură decât o noapte și apoi se spulberă. Fergus era unul din acele spirite îndrăznețe care-și toarnă în bronz ideile și prefac în combinații meditate la rece, studiate profund, prima izbucnire temerară și nebunească a gândirii lor. Proiectul lui avea deja rădăcini destul de puternice în el, pentru ca fiecare din fațetele sale să reapară pe rând și să se supună examinării. Pe măsură ce diseca și cântărea evenimentele petrecute cu câteva luni în urmă, entuziasmul lui se reînsuflețea. Revedea slăbiciunile armăturii britanice: revedea totul, conștient de șansele lui de-a ataca și obține victoria. Viitorul îi era din nou deschis și, din fundul celulei mizere în care-și odihnea trupul bolnav, scoase, plin de speranță și înflăcărare, strigătul lui de luptă:

— Război împotriva Angliei!

Dar, vai! Ce deosebire uriașă: de-o parte nimicul, iar de cealaltă o putere colosală.

Lui Fergus nici nu-i era măcar îngăduit să-și încrucișeze spada cu gigantul. Mâinile-i erau atât de slăbite, și pe deasupra erau ferecate și-n cătușe, iar colosul inamic urma să-l strivească din mers, fără să-l vadă și fără să știe de războiul ce-i fusese declarat, așa cum țăranul care umblă prin beznă strivește cu piciorul, fără să-și dea seama, scorpionul a cărui mușcătură mortală îl amenință.

Când Fergus compăru în fața marelui juriu întrunit la Old-Bailey, nimeni nu-i luă apărarea. Fu trimis în fața Curții.

Această primă lovitură îl îndureră nespus; dar, în definitiv, nu era decât o fază preliminară. Fusese atacat, în chip brutal; cazul de legitimă apărare era atât de vădit și atâția martori asistaseră la încăierare, încât o condamnare i se părea cu neputință.

Cu toată inițierea lui asupra mijloacelor pe care trebuia să le folosească în lupta împotriva Angliei, Fergus încă nu cunoștea toate nedreptățile rușinoase ce trebuiau înlăturate.

Godfrey de Lancaster și consilierii săi erau mai bine informați decât Fergus. Ei știau că *cellars*-urile din Long-Lane și Aldergate Street adăpostesc o populație famelică și mizerabilă, a cărei unică îndeletnicire este mărturia falsă, oferind sperjurul la prețuri foarte accesibile, de la o cană cu gin până la opt sau zece șilingi. Toate măsurile fuseseră luate. În timpul audierii, un grup numeros de oameni cumpărați depuse mărturie că Fergus, înarmat, îi atacase în chip mișelesc pe fiul lordului. Lui Fergus i se părea că visează. Se agita pe banca lui și striga: "Minciună!" Dar martorii se succedau neconțenit și depuneau cu toții în aceeași termeni.

— Minciună! Minciună! repeta ca un automat Fergus.

Aprodul striga tăcere, iar procurorul regal abia izbutea să-și reprime indignarea pe care i-o stârnea nerușinarea negărilor acuzatului.

Cât despre domnii jurați, aceștia își omorau timpul cum puteau mai bine, întocmind meniul cinei din seara respectivă.

O ultimă mărturie dădu acuzatului lovitura de grație. I-o dădu un cerșetor de vreo douăzeci de ani, cu aspect respingător. Sprâncenele aspre și extrem de stufoase aproape că i se îmbinau, iar sub ele se ascundea o privire șireată și plină de răutate. Toate înclinațiile mârșave ale firii omenești se puteau citi pe fața aceea al cărei ansamblu era completat de-un surâs ipocrit și bonom, ansamblu fals până la perfidie, josnic până la abjecție.

Se îndreptă spre bară cu un pas inegal, fiecare mișcare părând că-i dislocă toate mădulele. Ajuns în dreptul barei, salută pe judecători, pe asesori, pe primul jurat, pe jurați, pe grefier, pe procurorul regal, pe avocați, auditoriul și pe polițistul care-l adusese.

— Oh! Înălțimile Voastre — spuse el înainte de-a fi interogat — bunii mei lorzi, jur pe evanghelie și pe orice că știu adevărul... Am să spun tot adevărul... Înălțimile Voastre m-au condamnat ieri la deponare pentru niște amărâte de fulare care-au fost găsite în buzunarele mele... Dar nu mă plâng, bunii mei lorzi!... Viața e-al naibii de scumpă la Londra și poate c-aș găsi dincolo, cum se spune, de cealaltă parte a Canalului, de lucru, pentru a-

mi câștiga cinstit pâinea cea de toate zilele... Oh! Da! N-am nici un interes să trag pe sfoară justiția și-l cunosc bine pe mârșavul de Fergus O'Breane!...

Fergus încercă să răspundă. Aprodul strigă "liniște!".

— Foarte bine, așa — spuse martorul, — astupați-i gura banditului... Înălțimile Voastre, e cu puțință oare ca cineva să aibă sufletul atât de negru, încât să ucidă feciorul unui lord? Al unui lord care are milioane de lire sterline!... Haida de, îl cunosc! Locuia în Saint Giles, cu hoțomanul de taică-su!...

— Mizerabile! strigă Fergus indignat.

— Legați-i clanța! continuă martorul. De nu, o să mintă că un păgân ce-i... Locuia în Saint Giles, cu maică-sa și soră-sa, o cerșetoare din care Lord Fitz-Allan, Dumnezeu să-l binecuvânteze, a făcut o damă pe cinste, căptușită cu diamante și cașmire...

Fergus gemu înăbușit.

— De multe ori — urmă martorul — știind că-s un om sărman, mi-a făgăduit un purcoi de bani, ca să bag șișul în băiatul lordului.

— Vă jur că minte! țipă Fergus. N-am stat niciodată de vorbă cu-acest nenorocit.

— Liniște! rosti aprodul.

— Oh! Ba da, înălțimile Voastre — continuă iar martorul încercând să dea chipul său oribil o expresie de candoare. E tot atât de-adevărat că banditul a stat de vorbă cu mine, cum e-adevărat că mă cheamă Bob Lantern... numele unui băiat de treabă, stimați lorzi! De multă vreme pândeă clipa nimerită, să săvârșească nelegiuirea, și-o grămadă de cinstiți prietenași de-ai mei au încăput, pentru mult mai puțin, pe mâinile lui Jack Ketch (călăul), zău așa, stimați lorzi!

Bob Lantern se întoarse la locul său, clipind din ochi spre avocatul lui Godfrey. Acesta îi făcu un semn protector cu capul. Juriul îl declară, în unanimitate, vinovat pe Fergus și hotărârea prin care era condamnat la, deportare fu privită ca un act de clemență, căci pentru toți era clar că merita să fie spânzurat.

Fergus ieși din sală, cuprins de-un fel de toropeală. Uimirea îi paralizase în asemenea măsură simțurile, încât nu-și putea da seama de intensitatea loviturii. Întors în celulă simți o fierbințeală cumplită. Devenise inconștient de nenorocirea lui.

Abia la multe săptămâni după ziua condamnării se trezi din această prelungă somnolență a minții. Se afla în rada pontului Weymouth, pe *hulkul* (pontonul) lui *Cumberland*, închisoarea plutitoare sorocită deportaților pe cale de-a fi îmbrăcați cu destinația Australia.

Capitolul IX - Pontoanele

Fergus O'Breane stătea întins pe-un pătuț strâmt și înclinat, într-o sală joasă și plină de paturi asemănătoare cu-al lui. Din loc în loc se aflau santinele în uniformă de marinari, cu sabia scoasă din teacă.

Patul lui Fergus era plasat lângă un sabord, dar stând cu spatele la lumină, nu putu, în prima clipă de luciditate, să-și dea seama unde se află.

Primul chip pe care îl zări la căpătâiul său îl făcu să se îndoiască de realitatea înconjurătoare. Era odiosul cerșetor a cărui mărturie falsă îi hotărâse condamnarea. Fergus își acoperi fața cu mâinile, pentru a alunga apariția aceea sinistră și se adresă amintirilor sale. Dar acestea se învălmășeau în chip haotic, o ceață deasă îi învăluia memoria. Avea, nedeslușit, conștiința unei nenorociri, dar nu era în stare să definească natură sau amploarea acesteia.

— Nu știu ce-i cu mine... nu știu! șopti el obosit. Poate mi-am pierdut mințile!...

— Oh! Să nu-ți închipui așa ceva, dragul meu — răspunse Bob făcându-l pe bolnav să tresară sub pătura groasă de lină cenușie. Ai avut doar un fleac de fierbințeală și-ai cam bălmăjit aiurea timp de vreo lună sau o lună și jumătate... asta-i tot.

Fergus deschise iarăși ochii și nu-și putu reprimă un gest de dezgust văzând chipul murdar al lui Bob Lantern care zâmbea la o distanță de câteva degete de-al său.

Încă de pe vremea aceea, Bob înclina să devină filozof. Văzu gestul, înțelese și nu se supără deloc.

— Te-nțeleg — reluă el — frumușelule, te-nțeleg. Mutra mea îți calcă pe nervi din pricina poveștii de la Old-Court...

— Old-Court! repetă mașinal Fergus.

Apoi, făcându-se deodată lumină în gândurile sale, continuă pe un ton de o violență neașteptată:

— Tu ai fost, mizerabile... Mi-aduc aminte.

Încercă să sară din pat, dar Bob, care se ridicase foarte tacticos, îl opri fără prea mare efort.

— Fii cuminte, băiețaș! E-adevărat că te-nțeleg... Dar trebuie să te odihnești... De două săptămâni îți port de grijă și mă chinuiesc să respect întocmai instrucțiunile tânărului doctor Moore, chirurgul-asistent al pontonului...

— Ne aflăm deci pe-un ponton! țipă Fergus.

— Pe cel mai frumos ponton din radă... *Cumberland*... care a suferit avarii la La Hogue... Ei! Moore cunoaște povestea lui *Cumberland*! Tânărul ăsta o s-ajungă departe!... Cum îți spuneam, frumușelule, pentru truda mea cred că merit să fiu iertat c-am făcut și eu o glumă nevinovată... Bine, bine, domnule O'Breane! Știu că ai să-ncepi iarăși să țipi... Dar, ascultă-mă! Viața e-al naibii de scumpă. Fiul lordului mi-a dat o liră...

— Și pentru o liră, nenorocitul!...

— Am încercat eu să scot mai mult de la el, dar Gilbert Paterson ăla e-un diavol împielit... De altfel, n-am mințit chiar cu totul. L-am cunoscut bine în Saint Gilea pa domnul Christian O'Breane, un om atât de cumsecade... și pe doamna O'Breane, care era o sfântă!... Și pe domnișoara... și pe dumneata, frumușelule... Toată familia mi-a dat de pomană când făceam pe apucatul atins de du-că-se-pe-pustii, pe Bain-Bridge Street. Ah! Ah! Pun rămașag că-ți aduci aminte de epilepticul ăla. Eu eram. Strașnică meserie, domnule O'Breane...

Bob se întrerupse brusc și continuă cu-o mutră jalnică:

— Dar e frig al dracului, iarna, în mocirlele alea din Saint-Giles, unde abia poți scoate de-o bucată de pâine.

Fergus era foarte slăbit. Accesul de mânie îl sleise cu totul. Nu mai asculta deloc, iar cuvintele lui Bob Lantern îi ajungeau la urechi ca un murmur nedefinit și confuz. Bob își dădu seama și-l apucă de braț ca să-i țină treaz Interesul.

— Frumușelule — urmă el — ascultă-mă cu atenție. Când nu mă costă nimic ca să fac un serviciu, îmi îndatorez bucuros aproapele... de altfel, cu dumneata mi-am făcut socotelile, m-am plătit dinainte, după cum ai să-ți dai seama când vei avea destulă putere ca să-ți numeri gologanii din buzunar... Uite

despre ce-i vorba. Te afli aici pe *Cumberland*, la două leghe de coastă, și peste câteva zile ai să fii îmbarcat pe *Bayship*, vasul condamnaților la deportare. Odată ajuns acolo, nu mai ieși... dar câtă vreme rămânem în radă, mai sunt șanse... M-asculți?

Fergus făcu un semn afirmativ din cap.

În aceeași clipă, se auzi un zgomot de pași și voci venind de sus.

— Uite-i că se-ntorc! continuă Bob. Schimbul meu s-a terminat; nu-mi mai rămâne timp decât să te pun la curent... Tovarășii dumitale de cameră vor să-și revadă patria și se tem de rău de mare... Fac o gaură aici, în spatele culcușului dumitale... Dacă nu ești cu ei și le stai în cale, n-o să le prea fie pe plac...

Bob își încheie spusele cu-o mimică foarte expresivă.

— Ca să înlături orice necaz — spuse Bob mai departe, — cel mai bine e să treci drept unul de-al lor... ceea ce nu-i greu... nu ne cunoaștem între noi... Cum or să vadă că ți-ai mai revenit, or să-ți spună... ține bine minte... *Gentleman of the Night!*... ca să afle dacă ești de-al lor... Răspunde fără să stai pe gânduri: *Son of the Family*, și nu te mai doare capul.

O scară, care făcea legătura între cele două punți ale vasului, începu în clipa aceea să se clatine sub apăsarea a numeroși condamnați ce coborau treptele.

Oamenii de pază care, cât lipsiseră condamnații, se adunaseră laolaltă și stătuseră la taifas, își reluară în grabă posturile. În imediata apropiere a patului lui Fergus se instalase un flăcău uriaș, cel puțin ca înălțime, ale cărui brațe și picioare, osoase și subțiri, ieșeau afară din veșmintele vizibil prea scurte. Băiatul avea o figură de om cumsecade și părea foarte liniștit.

Se înnoptă. După o rugăciune în comun, citită de-un fel de preot protestant care-și stinse pentru acest prilej pipa, își chitiră hainele și se băgară în pat. Câteva minute mai târziu, căpitanul, urmat de-un ofițer și un chirurg, veni în inspecție.

Chirurgul era domnul Moore, tânăr *physician*⁵ că mari perspective. Așa cum l-am cunoscut după douăzeci de ani, așa arăta și atunci. Numai că avea un păr mai bogat care îi micșora oarecum fața în formă de pară — îngustă în partea de sus, largă în dreptul fălcilor — și trăsăturile mai puțin neregulate.

⁵ Medic (în engleză în original).

Rondul se opri în dreptul culcușului lui Fergus și domnul Moore îi luă pulsul.

— N-a vorbit deloc? îl întrebă el pe Bob.

— Dacă a vorbit, Înălțimea Voastră? răspunse acesta eu un aer nevinovat. Păi a trăncănit mereu despre fel și fel de năzbâtii. Oh! Da... despre femeii nurlii și cartofi cu bere...

— A delirat — își dădu cu părerea căpitanul.

Moore făcu un semn găliganului îmbrăcat cu haine prea scurte să se apropie; acesta își luă numaidecât o atitudine milităroasă și înaintă cu un pas matematic măsurat.

— L-ai auzit vorbind pe omul ăsta? îl întrebă Moore.

— Omul ăsta, mii de trăsnete! răspunse Paddy O'Chrane, care era pe-atunci în floarea vârstei. Eu n-ascult, arză-m-ar focul, tot ce le trece prin cap bandiților ăstora afurisiți, bieții de ei.

— Deținutul trebuie să fi vorbit ca un om normal — continuă Moore. Criza de azi-dimineață l-a salvat.

— Cu-atât mai bine! spuse căpitanul. O s-avem unul mai mult.

Trebuie știut că jurisdicția engleză, care-i lasă să moară pe muncitorii cinstiți, are o inimă de mamă față de criminali. Un medic care pretinde o răsplată pentru că a salvat viața unui țesător din Spithead-Fields sau a unui *lighterman*⁶ din docurile Londrei, e tratat cu indiferență; dar dacă este vorba de un hoț renumit, condamnat la deportare, lucrurile se schimbă. Atât doctorul cât și comandantul pontonului primesc o recompensă.

Aceasta este pricina exclamației de satisfacție a căpitanului.

Ofițerul care-l însoțea pe comandant încercase între timp, cu ajutorul unui ciocan, suprafetele pontonului dintre fiecare pat. Doctorul Moore se plasase de la început în dreptul culcușului lui Fergus și rămăsese acolo tot timpul vizitei, mascând astfel porțiunea de perete situată între patul bolnavului și cel al vecinului său din dreapta.

Rondul se îndepărtă fără ca ofițerul să atingă lemnul pontonului din locul acela, fie din curtoazie față de doctor, fie pentru că starea lui Fergus nu îngăduia nimănui să se gândească la o tentativă de evadare din partea lui.

⁶ Lampagiu (in engleză în original).

Loviturile de ciocan continuară să răsunе periodic, apoi rondul urcă din nou pe punte.

Bob se instalează în culcușul lui, după ce primi cordialele blesteme ale lui Paddy. Un infirmier îi aduse lui Fergus o doctorie prescrisă de Moore. După plecarea lui, tăcerea se așternu pretutindeni.

Aproximativ o jumătate de oră nu se auzi nici musca. Vastul dormitor avea câteva lămpi agățate în tavan, lămpi a căror lumină insuficientă lăsa toate obiectele învăluite într-un semiîntuneric tremurător.

Paznicii, în număr de patru, se plimbau încet prin locul pe care trebuiau să-l supravegheze.

Fergus nu dormea, dar medicamentul pe care-l băuse îi amorțise oarecum mintea și trupul. Se odihnea, fiind perfect conștient de tot ce se petrecea în jurul lui. După vreo douăzeci de minute, auzi un zgomot imperceptibil de lanțuri sub pătura de pe patul vecinului său din dreapta, care era un om viguros și cu înfățișare hotărâtă. Zgomotul n-avea nimic, ciudat într-o încăpere în care mai bine de cincizeci de prizonieri dormeau cu lanțurile la picioare și la mâini. Totuși, el atrase atenția lunganului Paddy care interveni:

— Jack, drace-mpielițat, stârpitura, prieten drag, afurisit să fiu dacă nu ești cea mai gălăgioasă canalie din câte cunosc... Și cunosc o grămadă, Jack, trăsni-m-ar Dumnezeu!... Ascultă-mă, limbric împuțit, lua-te-ar dracu! Ce naiba! Dacă nu te potolești, te-așteaptă douăzeci și cinci de lovituri de bici... nici mai mult, nici mai puțin, Jack, de nu, să mă legăn în ștreang, cum ai să te legeni și tu într-o bună zi, bunul meu prietenaș!

Paddy O'Chrane rostise aceste cuvinte cu glas tare. În timp ce vorbea, în loc să scadă, zgomotul de lanțuri sporea, în asemenea măsură, încât ai fi putut crede că discursul pricăjitului paznic n-avea alt rost decât să-i acopere.

Ultimele lui cuvinte fură întărite de-un gest ce putea să însemne o amenințare, dar care avu drept rezultat direct căderea, pe patul lui Jack, a unui obiect care lucea în lumină intermitentă a lămpilor. Jack puse repede mâna pe obiect și se strecură afară din pat. Lanțurile îi rămaseră sub pătură.

Înainta târându-se până lângă patul lui Fergus. Paddy își reluase plimbarea liniștit.

Fergus stătea nemișcat. Timp de aproape un ceas auzi în spatele său, la numai câteva degete distanță, scârțitul înăbușit al unui fierăstrău de mână folosit cu foarte multă prudență. La capătul acestui răstimp, fluierul contra-maistrului răsună pe puntea de sus. Jack se îndreaptă în grabă spre patul său și se strecură sub pătură. Brațul subțire și lung al paznicului se întinse și obiectul dispăru.

În aceeași clipă, patru marinari coborâră în dormitor. Veniseră să înlocuiască santinelele.

— Tom, prietene, mii de trăsnete! spuse Paddy O'Chrane succesorului său. Ți-l prezint pe ticălosul ăsta periculos de Jack Oliver, lua-ne-ar dracu, Tom!... Dacă face vreo mișcare, amintește-i că i-am făgăduit douăzeci și cinci de lovituri de bici... Fii cu ochii în patru, Tom, arză-ne-ar focul!

A doua zi, lucrurile se petrecură întocmai ca și cu-o zi înainte. Tânărul doctor Moore sluji iarăși drept paravan pentru peretele din partea dreaptă a patului lui Fergus, în timpul inspecției căpitanului, și ofițerul ciocăni peste tot, în afară de locul acela. Bob Lantern, care îndeplinea la bord rolul de infirmier, rol foarte potrivit firii sale milostive, fusese fără îndoială reținut lângă patul unui alt bolnav, căci nu se ivi deloc la căpătâiul lui Fergus.

Când se lăsă noaptea, marinarul aflat în postul ocupat în ajun de Paddy O'Chirane se dovedi tot atât de puțin atent, ca și acesta din urmă, căci vecinul lui Fergus din stânga reuși să execute o operație perfect asemănătoare celei întreprinse de Jack Oliver. El se strecură tiptil sub culcușul lui O'Breane, care se prefăcea că doarme adânc, și, timp de mai bine de-un ceas, scârțitul înăbușit al fierăstrăului se făcu auzit la câteva degete de urechile lui.

Operația se repetă vreme de mai multe săptămâni. Fergus se înzdrăvenea văzând cu ochii. Nu ducea lipsă de îngrijiri. Primea o hrană bună și îndestulătoare, era lăsat să iasă la aer pe punte cât timp poftea.

Să nu uităm că Fergus reprezenta un capital prețios în această cireadă umană. Valora un premiu: De aceea, premiul era îngrijit, răsfățat, lăsat să aspire aer curat pe punte.

Bob Lantern nu se mai arăta deloc, fiind reținut în bateria a doua, unde se înregistra o mare afluență de bolnavi. Fergus nu-i ducea lipsă, căci numai când dădea ochii cu ticălosul lingușitor

se simțea iritat și nu se mai putea bucura de liniștea de care convalescența lui avea atâta nevoie.

În fiecare noapte, rând pe rând, Jack și vecinul din stânga, pe nume Randal Graham, lucrau cu schimbul, sub ochii paznicului, la străpungerea peretelui pontonului. Randal Graham avea o alură impunătoare și se deosebea vizibil de mulțimea aceea de sclerați, nătângi sau infami, care putea fi întâlnită peste tot. Era un bărbat la vreo treizeci de ani, purtând pe chipul său alungit peste măsură paloarea specifică oamenilor cu părul roșcovan. Avea ochi albaștri, o frunte îngustă și niște sprâncene incolore. Partea de jos a obrazului, în ciuda regulamentului instituit la bord, care pretindea fiecărui prizonier să se radă zilnic, dispărea aproape cu totul sub o barbă stufoasă și aspră. Trăsăturile nasului lui erau acviline și frumos desenate. Fruntea curbată, în jurul căreia se răsfiga un păr de-un roșu-stacojiu, exprima inteligență și mai cu seamă voință, iar, în ansamblu, fizionomia să nu era lipsită de-o oarecare distincție. Randal era un muntean originar din Scoția. Fusese condamnat la cincisprezece ani deportare de către tribunalul din Glasgow, pentru jaf la drumul mare.

Fergus îl remarcase într-o împrejurare foarte obișnuită pe pontoane sau la bordul unui *bay-ship*: pedeapsa bății cu biciul sau cu cureaua aplicată recalcitranților. Randal se făcuse vinovat de-o încălcare a disciplinei și unul din ofițeri îi semnase sentința: cincizeci de lovituri de curea.

De obicei, când se aplică această pedeapsă, condamnatul umple văzduhul de urlete și se zbate disperat sub loviturile de bici. Randal însă se culcă pe burtă, cum se obișnuiește, oferindu-și calm spatele gol călăului:

Călăul era un marinar cu-o mutră hidoasă, sălbatici și-o musculatură impresionantă.

Începu să lovească. Fiecare lovitură lăsa o dâră vineție pe pielea lui Randal care nu se mișca, nu scotea nici un țipăt. Curând începu să sângereze. La a cincizecea lovitură, pe care marinarul o aplică gâfâind de oboseală, șalele lui Randal nu mai erau decât o rană uriașă.

Se ridică în picioare, luă cureaua din mâinile marinarului și-o examinează cu atenție timp de câteva minute. Chipul său păstra un calm extraordinar, neexprimând nici un fel de emoție.

Cu prilejul acela, deșiratul de Paddy O'Chrane îl luase pe diavol drept martor, diavolul și coarnele sale, că spunea adevărul, situându-l pe Randal Graham pe locul întâi în ierarhia celor mai îndârjiți ticăloși.

Și, slavă Domnului, adăugase el, văzuse mulți ticăloși îndârjiți în viața lui.

Oricum, Randal îi restitui liniștit marinarului cureaua plină de sânge, ceru puțină apă și se spală singur.

Din ziua aceea, Fergus căpătase un fel de simpatie față de omul care trecuse atât de triumfal printr-o încercare menită să descumpănească mulți oameni curajoși. Totuși, simpatia lui era tacită și nemotivată: Fergus și Randal nu-și vorbiseră niciodată.

Într-o seară, când Paddy O'Chrane făcea de gardă, era rândul lui Jack Oliver să lucreze. Jack se apucă de treabă, ca de obicei, de îndată ce marinarul deșălat îi aruncă unealta de oțel pe care Fergus o văzuse lucind pe pătură în prima noapte a convalescenței sale. Nu trecuse nici jumătate de oră, când zgomotul înăbușit al fierăstrăului încetă brusc.

— Paddy! Randal! Roberts! strigă Jack în culmea bucuriei. Spărtura-i gata.

— Foarte bine! răspunse Randal indiferent. Lasă-mă să dorm.

— Jack, ticălos nenorocit! țipă Paddy O'Chrane lovind cu sabia în patul gol al lui Oliveri. Nu poți dormi și tu ca un bun creștin, trăsni-m-ar Dumnezeu, fără să visezi în gura mare și să trăncănești, lua-m-ar dracul, că patruzeci de babe...

— Parc-a vorbit ceva despre o spărtură... spuse cu un aer bănuitori unul din paznici.

Paddy trase o nouă lovitură în patul în care ar fi trebuit să se afle Jack.

— Arză-ne-ar Satana, Peter Bridgewell! A sporovăit careva despre o spărtură, tâmpenia lumii, prieten drag, cred că s-ar putea s-ai dreptate.

— Poate c-au făcut o spărtură... — încercă să-l întrerupă paznicul.

— Poate că-i așa cum zici, Bridgewell, tare-aș vrea să ne strângă dracul pe toți de gât!... Dar dac-ai fi fost mai atent, Peter, mii de trăsnete, ai fi văzut că Tom Bence ți-a șterpelit batista din buzunar, în timp ce te holbai la mine cu niște ochi de boboc de găscă speriat, legăna-m-aș în ștreang odată cu tine!

Jack profită de mișcarea pe care-o făcu Bridgewell căutându-și batista, pentru a se furișa sub pătură.

A doua zi, la ora plimbării pe punte, nimeni, oricât de atent ari fi fost, n-ar fi putut surprinde vreun semn de agitație printre condamnați. Cu toate acestea, momentul evadării fusese hotărât și urma să se producă în noaptea următoare. Bob Lantern, care nu se arătase toată săptămâna, își făcu deodată apariția în ziua aceea.

— Oh! Frumușelule — îi spuse el lui Fergus — te-ai pus pe picioare. Dibaci om mai e și domnul Moore ăsta.

Se prefăcu că se îndepărtează, dar prinzând un moment în care nu-l vedea nimeni, se apropie de Fergus și-i șopti în grabă cuvintele:

— S-a hotărât pentru la noapte... Dacă nu te curăță, ai să poți evada, și dacă știi parola n-or să te curețe.

Să evadeze! Să revadă Anglia, s-o revadă pe Mary! Să dea iar ochii cu dragostea și cu inamicul său atât de mult râvnit de una-i neiertătoare!... Fergus vru să-l descoase pe Bob, dar Bob era un argint viu pe care nu puteai pune ușor mâna. Fergus îl zări de vreo două-trei ori pe punte împărțind zâmbete unora, dând târcoale buzunarelor altora, dar nu reuși să se apropie de el.

Se duse să se întindă pe o saltea și-și întoarse privirea spre țărmul ale cărui contururi albăstrui se desenau pe cenușiul mat al cerului britanic. În ultimele cincisprezece zile, fusese din nou asaltat de gândurile sale de iubire și răzbunare. Aceste două preocupări se înfruntau în cugetul lui încă slăbit punându-l la grea încercare, O iubea pe Mary așa cum numai un bărbat tânăr, pătimaș și lipsit de orice obligație poate iubi o femeie. Nestatornicia caracterului său nu-i putea influența elanul primei pasiuni, deoarece își ignoră el însuși nestatornicia. Se socotea legat pe viață și-și punea toate speranțele de fericire în Mary. Gândul că an fi putut să devină o fire rece și să uite după ce iubise cu atâta pasiune i s-ar fi părut atunci o minciună sau o nebunie.

Dar și ura sa era nespus de puternică: își păstra neștirbită forța și neclintirea, în ciuda dulcilor visări ale iubirii. Nenorocirile din ultima vreme și nedreptatea unei societăți brutale care-l azvârlise, zdrobit, în ciuda nevinovăției lui, printre cei mai josnici ticăloși, îi sporeau dorința de răzbunare și, mai mult ca oricând,

din adâncul inimii, se ridică amenințători strigătul lui Christian O'Breane pe patul de moarte: Război împotriva Angliei!

Toate aceste gânduri îl frământau în timp ce privea țărmul. Nu-și dădea seama că în jurul lui se formase pe nesimțite un cerc alcătuit din deportați, care-l despărteau complet de santinelele răspândite pe punte.

Cel mai mult se apropiaseră de el Randal Graham și Jack Oliver, acesta din urmă având ascuns sub cămașă un cuțit de masă ascuțit.

— Iată un băiat frumușel și nu prea vorbăreț — spuse de departe Tom Bence. Jack, prietene, caută să afli cam în ce ape se scaldă.

Fergus își înălță privirea și, văzându-se astfel încolțit, tresări. Primul lui gest fu să-și croiască o ieșire, dar Randal îi și apucă brațele pe la spate. Își aduse aminte atunci, nedeslușit, de ultimul sfat al lui Bob, de cuvintele acelea rostite la căpătâiul său de către cerșetor, în ziua când se trezise din delir, dar cu cât se străduia mai mult să și le recheme din memorie, cu atât cuvintele refuzau să se supună.

Jack Oliver se proțăpi în fața lui.

— Dacă faci o mișcare, ești un om mort — spuse el îndreptând vârful cuțitului spre inima lui Fergus — dacă țipi, te ucid!... Să vedem dacă știi englezește, *Gentleman of the Night*?

Fergus șovăi, deși întrebarea îi împrăștiă amintirile, dându-i, cum se spune în termeni vulgari, răspunsul mură-n gură.

— Dă-i drumul, Jack! spuse Tom Bence.

Oliver își încruntă sprâncenele și, în aceeași clipă, Fergus se simți strâns de braț pe la spate, iar Randal îi șopti câteva cuvinte la ureche.

— *And Son of the Family!* răspunse el numaidecât.

Oliver își ascunse la repezeală cuțitul sub cămașă.

— Ia te uită! Ia te uită! spuse Tom Bence. Bine că-i așa, altminteri am fi avut greutăți ca să-l facem să dispară, așa cum se cuvine... Afurisit să fiu dacă n-am crezut că...

— Sunt pe lumea asta și lucruri al naibii de uimitoare! observă Bob executând o fericită tentativă de sustragere din buzunarul lui Tom Bence, de unde șterpeli batista lui Peter Bridgewell.

— Ruperi rândurile, trăsni-m-ar Dumnezeu, nenorociților — strigă de departe marinarul O'Chrane. Să mă dau huța în ștreang, cum o să vă dați cu toții, până la ultimul, într-o bună zi, dacă bicele n-or să intre în acțiune încă înainte de lăsarea nopții.

Deportații se împrăștiară. Doar Randal rămase lângă Fergus. Acesta vru să-i mulțumească, căci Randal îi suflase răspunsul la parolă. Dar O'Breane nici nu apucase să deschidă bine gura și scoțianul îi aruncă o privire rece, de gheață, întoarse spatele și se îndepărtă încet.

Noaptea, inspecția se desfășură ca de obicei, dar Fergus observă că, de data aceasta, toți paznicii, în număr de patru, făceau parte dintre cei ce se adunau în fața culcușului său și aruncau fierăstrăul fie lui Oliver, fie lui Graham.

După terminarea inspecției, se petrecu o scenă extraordinară. Patru deportați își părăsiră paturile și se apropiară de paznici care, scoțând ei înșiși din buzunare niște funii groase, se lăsară legați zdravăn cu ele.

— Mii de trăsnete! șopti, în timp ce era legat, slăbănogul marinar Paddy — spânzurat să fiu și să mă ardă Satana dacă *Familia* nu ne datorează rente babane pentru o lovitură atât de izbutită!... Strânge mai tare, Jack, năpârcă afurisită, bunul meu prieten!... Și acum rupe-o la fugă, secătură nefericită! La geamandură v-așteaptă o barcă... Drum bun, trăsni-ne-ar Dumnezeu!... Lua-v-ar dracu pe toți!

Cei patru gardieni se rostogoliră în toate direcțiile pe podea, ca să-și prăfuiască uniformele și să lase impresia că s-a dat o luptă disperată. Apoi începu evadarea.

Cu multă băgare de seamă fu scoasă porțiunea de perete tăiată. Treizeci de condamnați se și aflau pe mare, fără să se fi produs cel mai mic zgomot. Pe vas nu mai rămăsese decât o duzină de oameni, bolnavi sau care nu știau să înoate, Randal și Fergus.

— Haideți! Mii de blesteme! spuse O'Chrane. Grăbiți-vă! Mi-a intrat funia în carne!

Fergus își vârî capul prin spărtură. Randal îi opri de la spate.

— Încotro? întrebă el.

Năucit de această întrebare, Fergus nu știu ce să răspundă.

— Te duci — continuă în șoaptă Randal — să cauți ceea ce iubești și ceea ce urăști... Îți cunosc povestea, dragostea,

speranțele pline de ură care nu pot fi nutrite decât de-un om excepțional sau de un nebun...

— De unde știi? Întrebă Fergus care nu-și dezvăluise nimănui gândurile.

— Încă de când erai la Newgate și delirai — îi răspunse Randal. Ți-am fost tovarăș de celulă... Ascultă-mă... Mary Mac-Farlane, iubita dumitale, este soția lui Godfrey de Lancaster...

Tremurând, Fergus se sprijini de pat.

— Spui adevărul, nu minți? bolborosi el.

— Da, spun adevărul... Sunt din Scoția lui Mac-Farlane și îl cunosc pe nobilul Angus la fel de bine ca dumneata... Asta în ceea ce privește dragostea. Cât despre ura dumitale, ai nevoie de munți de aur ca să lupți împotriva Angliei, iar la Londra, unde va trebui să te-ascunzi, te așteaptă o viață de mizerie.

— Grăbiți-vă, tâmpiților, iubiteilor! strigă Paddy.

Fergus făcu încă o mișcare, pregătindu-se să se avânte în mare. Randal îl opri din nou.

— Dumneata n-ai de gând să te salvezi? îl întrebă Fergus.

— Nu. Și eu am nevoie de aur. Am și eu ura mea care seamănă cu-a dumitale, așa cum rațiunea poate semăna cu nebunia... Urăsc Londra. Odinioară, noi, scoțienii munteni, eram oameni cutezători, nu ne temeam de nimic, ne înălțăm pe piscurile eroismului, toți ne știau de frică... Londra a făcut din noi niște animale ciudate la care copiii se uită mirați, văzându-le picioarele goale și straietele împeștrite. Vreau să fiu omul cel mai bogat din Londra... Este vorba de-o răzbunare.

— Și unde nădăduiești să găsești bogăția?

— Acolo unde mișună oameni hotărâți, disperați, lacomi...

Fergus lăsă capul în jos și rămase pe gânduri.

— Pe toți dracii! țipă Paddy O'Chrane. Țștia sunt cei mai mari nătângi pe care i-am văzut în viața mea... Săriți în apă! Mii de trăsnete! În apă. Satan și coarnele lui! În apă!

Fergus se întoarse spre Randal și-l privi drept în ochi.

— Sunt mulți oameni, la Botany-Bay, ca aceia despre care vorbești? Întrebă el.

— Mulți... oameni întreprinzători, răbdători, inteligenți, de neînduplecat... oameni care pot să ucidă, dar nu-s în stare să trădeze un jurământ... Oameni disciplinați, călăuziți de-o idee măreață, care ar fi în stare să răstoarne un imperiu...

Fergus aruncă o ultimă privire spre țărmurile Angliei, unde câteva lumini străluceau în depărtare, și închise spărtura prin care trecuseră tovarășii săi.

El și Randal se instalară în culcușurile lor.

Capitolul X - Botany-Bay

Bay-shipul *Van-Diemen*, având la bord o încărcătură completă de deportați cu destinația portul Sidney, printre care se găseau Fergus O'Breane și Randal Graham, manevra în dreptul insulelor Capului Verde. Căpitanul *Cumberlandului*, De Weymouth, nu căpătase prea multe prime pentru deportații lăsați în grija lui. În schimb, Paddy O'Chrane și cei trei camarazi ai săi încasaseră numeroase lovituri de curea, după metoda aplicată și azi supușilor liberi ai majestății sale. Pedeapsa nu fusese mai aspră, deoarece Paddy, făcând uz de elocvența lui obișnuită, dovedise clar ca lumina zilei că numai vigilența lui îi împiedicase pe Fergus, Randal și cei care nu știau să înoate, să se arunce în apă.

Un bay-ship cu pânze bine înțesat este o adevărată comoară plutitoare. Căpitanul și medicul primesc o primă pentru fiecare condamnat predat, fără vătămare, organelor oficiale australiene. Drept urmare, cei doi funcționari se întrec în atenții și amabilități față de criminalii încredințați grijii lor. Ai zice că sunt doi părinți grijulii care veghează zi și noapte asupra bunăstării unei familii numeroase.

Fergus O'Breane își recăpăta vizibil forțele. Cu fiecare zi, se simțea mai în putere și în același timp, orizontul gândirii ca și voința sa înregistrau sporuri substanțiale.

Întrucât în largul mării acțiunile condamnaților sunt controlate doar în legătură cu securitatea vasului, prizonierii se bucură de-o libertate aproape deplină. Deci Fergus și Randal puteau să vină lesne în contact și să întrețină legături obișnuite. Evident, exista o mare deosebire între Fergus și Randal care, în fond, era un tâlhar de drumul mare. Dar Fergus descoperise, dincolo de mintea lui necultivată și lipsită de știința binelui și a răului, un fel de mândrie înnăscută și-o judecată dreaptă.

Scoțianul avea în plus o cutezanță în gândire care, adăugată unei fermități deosebite, putea, în unele împrejurări, să-l scoată din rândurile oamenilor obișnuiți situându-l cu mult deasupra lor.

Randal nu-și găsisese până atunci, cum se spune, nașul. Toate obstacolele cedaseră în fața voinței sale. Când se apropiase de Fergus, o făcuse dintr-un vag sentiment de milă. Fergus era frumos și se știe de câtă trecere se bucură frumusețea în fața copiilor naturii. În plus, în celula de la Newgate, Randal primise confidențele involuntare ale febrei lui Fergus, confidențe lipsite de o direcție precisă, într-un cât planul acestuia nu era nici măcar schițat, dar tocmai datorită acestui fapt confidențele deveniseră mai ciudate și mai interesante pentru mintea însetată de miracole a fiului munților. De altfel, Randal însuși avea o idee fixă care, exceptând proporțiile, semăna oarecum cu cea a lui Fergus.

După cum am văzut din prima lor convorbire, Randal se afla într-o situație privilegiată. El era omul care dădea sfaturi și el făcuse primul serviciu. Dacă, o lună mai târziu, l-ar fi întrebat cineva de ce se inversaseră roluri, de ce Fergus căpătase o influență absolută asupra lui, de ce el, mai vârstnic, mai experimentat, mai puternic, se supunea gândirii tânărului său prieten, fără îndoială că n-ar fi știut ce să răspundă. Poate nici nu-și dădea seama de acest lucru. Sigur era doar că subjugarea aceasta nu putea fi contestată. Pe lângă faptul că superioritatea nu se mai afla de partea lui, egalitatea se risipea zi de zi și, după o lună, dacă Randal și-ar fi analizat conștiința ar fi descoperit în ea sentimentele unui serv, devotat până la extrema supunere față de destinul unui prieten de câteva zile care, printr-o serie de mutații, imperceptibile dar rapide, devenise stăpânul său.

După Mary Mac-Farlane, Randal fu cel dintâi cucerit de farmecul acela ocult și irezistibil. Apoi, se adăugară și alții. Oricine se apropia de Fergus O'Breane și n-avea, pentru a-l urî, vreunul din acele motive cărora oamenii li se supun: dragostea, dorința de răzbunare, era atras, sedus, captivat... Oricine îl ura, era învins și zdrobit. Era zeu pentru unii, rege pentru alții și, în vreme ce dragostea pe care-o inspira se împletea cu delirul, prietenia lui era invariabil însoțită de respect.

Randal Graham îi fu de mare folos lui Fergus, punând oarecum în valoare geniul pătrunzător dar prea avântat al acestuia. Îi arătă care sunt problemele, oferindu-i astfel prilejul să le rezolve. De atunci Fergus se sluji mereu de instrumentul pe care soarta i-l pusese la îndemână. Îl îndrăgi. Dar nu mergea niciodată atât de departe încât să facă din el un confident. Fiecare problemă soluționată rămânea în mintea lui. Randal, care nu cunoștea și nu trebuia să afle niciodată planul marei bătlui, nu află decât detaliile sugerate de el însuși, câteva proiecte de hărțuială în care urma să joace rolul de simplu executant.

Călătoria fu de lungă durată. În timpul orelor de plimbare pe punte, Fergus fu inițiat în sistemul de organizare al Marii Familii londoneze care, pe lângă sutele de mii de membri, își câștigase de partea sa, prin diferite mijloace, pe toți cei aflați în afara legii, *outlaws* din cele Trei Regate.

Fergus și Randal vorbeau de asemenea adeseori despre Mary, despre Mary și Angus, pentru care O'Breane nutrea un sentiment de frate. Mary fusese răpită de la fermă din Leed de Godfrey de Lancaster, care se căsătorise cu ea la Gretna-Green.

Pierderea iubitei îi stârnise lui Fergus o suferință chinuitoare, dar, datorită inteligenței sale, nu căzuse pradă disperării. Cât despre moștenitorul lui White-Manor, Fergus nu-l dușmănea, așa cum nu nutrea nici un sentiment de ură pentru seducătorul surorii lui.

Ura lui era pare-se cu totul absorbită aiurea și nu mai putea fi afectată de acele aversiuni sentimentale care se risipeau în fața strigătului de luptă, neîndurător și puternic, îndreptat împotriva Angliei însăși.

După cinci luni, cât ținu călătoria, cu o singură escală pe coasta Braziliei, *bay-ship*-ul se apropie de portul Sidney.

Din clipa aceea, Fergus și Randal ticluiră un plan de evadare a cărui punere în aplicare, amânata la infinit, avea să ducă la rezultate importante.

Tunul din Sidney vestise intrarea în radă a lui *Van-Diemen* și pavilionul era înălțat în vârful lui South-Head. Șalupa-pilot acostă curând lângă navă și o conduse în port. Acolo fură îndeplinite unele formalități, după care comandantul portului îi luă în barca sa pe căpitan și pe medic, pentru a-i conduce la sediul guvernamental.

Căpitanul abia plecase, când o sută de bărci porniră cu ajutorul vâslelor și, într-o clipită, înconjură vasul.

În aceste bărci, frumos împodobite, se râdea, se cântă, se chiuia. Era o uriașă urare de bun-venit.

Bărcile aveau în ele bărbați, femei, copii, toți sănătoși și bine dispuși, cu zâmbetul pe buze. Plenitudinea belșugului era vizibilă pe chipurile tuturor.

Sosirea *bay-ship*-ului reprezenta întotdeauna un moment de sărbătoare pentru colonie. Foștii complici se recunoșteau și se salutau. Își reaminteau reciproc isprăvile, își vorbeau despre vremurile bune de odinioară.

Dar mai exista un motiv, un motiv anume, pentru ca *Van-Diemen* să fie întâmpinat cu mare pompă. Într-adevăr, vasul aducea, în afară de condamnați, o mulțime de femei de moravuri ușoare pe care casele importante din Sidney și din Paramatta le comandaseră reprezentanțelor lor din Londra.

Fiecare era nerăbdător să le vadă pe noile venite, iar marinarii trebuiau să depună, mari eforturi pentru a-i împiedica pe curioși să năvălească pe punte.

Debarcarea se produse abia după câteva zile, deoarece regulamentul prevedea ca un inspector de la lucrările publice să vină la bord, după ce condamnații erau "restaurați" printr-o hrană proaspătă și îmbrăcați cu haine noi, pentru a alege dintre ei pe cei care urmau să fie folosiți de autorități. De îndată ce puseră piciorul pe uscat, deportații se încolonară și fură trecuți în revistă de guvernator.

Guvernatorul, un gentleman respectabil care reușise să câștige încrederea șefilor săi, contribuise foarte mult la transformarea Sidney-ului într-un adevărat loc de plăcere. El adresă felicitări căpitanului și doctorului și rosti o emoționantă alocuțiune în fața noilor săi supuși. Odată îndeplinită această regulă protocolară, negustorii australieni se apropiară și începură să aleagă, angajându-se să răspundă pentru orice condamnat folosit în serviciul lor. Noii sosiți pentru care nu se găsi nici un cumpărător fură conduși la închisoare.

Întrucât pentru Fergus și Randal nu se ivi nici un negustor dispus să-i răscumpere, amândoi luară drumul Paramattei.

Acolo continuară să lucreze la planul lor. După șase luni, începură să aplice planul destul de bine pus la punct. Randal se însură.

La Paramatta exista o torcătoare pe nume Maudlin Wolf, a cărei viață semăna cu un roman. Se spunea că e de origină franceză și, într-adevăr, în actul ei de condamnare era trecut numele Madeleine Le Loup, zisă contesa Pantazino. La Londra, unde-și fixase reședința încă din prima tinerețe, fusese multă vreme "Leoaica". Probabil că nu strălucise niciodată prin frumusețe, dar filfizonii de o anumită vârstă păstrau o amintire neștersă persoanei ei pline de grații și susțineau că, de la contesă încoace, nu mai existase la Londra nici o altă aventurieră perfectă din toate punctele de vedere. Deși micuță, era bine făcută și atrăgătoare și posedă, pare-se, în cel mai înalt grad știința de-a încălzi inimile cele mai reci și de-a dezlega pungile cele mai trainic legate ale bărbaților.

Timp de mai mulți ani, ului Londra cu fastul ei și ruină câțiva bancheri dispuși să arunce pe fereastră banii altora. Apoi, tocmai când se afla în plină glorie mondenă, fiind implicată în faimoasa afacere cu diamantele ducesei de Devonshire justiția o găsi vinovată de tăinuire și o azvârli pe un ponton.

Faptul a însemnat o pierdere pentru *Familie*, căci Maudlin Wolf, sau contesa Pantazino, era cea mai abilă femeie și serviciile aduse de ea prin punerea la dispoziția organizației a seifurilor bogaților ei protectori reprezentau sume incalculabile.

Nu este ușor să te dezvări de-o lenevie pe care ai deprins-o ducând o viață desfrânată, de huzur. În detenție, Maudlin ispăși amarnic pentru prosperitatea ei de odinioară. Într-adevăr, oricât de ușoară ar fi fost munca impusă oricărui condamnat, ea devenea prea grea pentru mâinile delicate ale contesei Pantazino. În prima perioadă a șederii ei la Sydney, făcu apel la toate gingășiile feminine care-i asiguraseră domnia la Londra, pentru a se sustrage de la muncă. Pe vremea aceea era tânără și frumoasă, și farmecul ei avea căutare. Câte unul din cei eliberați pe cauțiune o lua sub protecția lui interesată.

Dar trecuse multă vreme de când Maudlin se afla în colonie. Grațiile, drăgălășeniile ei afectate, provocatoare, care spre a plăcea aveau nevoie de-o tinerețe înfloritoare, își pierdură pe nesimțite puterea de seducție și, la un moment dat, dispărură cu desăvârșire. Contesa Maudlin ar fi putut încă să aibă succes prin agerimea spiritului ei, dar, la Sidney, această monedă era lipsită de orice valoare Maudlin fu trimisă la Paramatta. Primul exil, primul eșec.

Acolo trebuia să muncească. Maudlin încercă, apoi fugi. Fu trimisă pe George's-River. O nouă revoltă, un nou exil.

Windsor! Un nume nobil a cărui rezonanță regească trezea o amintire dureroasă în sufletele celor mai îndârjiți criminali. Biata Maudlin avea să coboare încă o treaptă pe scara nefericitului ei destin. Windsor era pe vremea aceea așezarea cea mai îndepărtată de Sidney, locul de pedeapsă cel mai trist, cel mai puțin suportabil, dar întrucât Maudlin își manifestă și acolo, sentimentele de revoltă, i se puse un colier de fier la gât și fu silită să coboare în minele de la Coal-River.

Petrecu un an în mină. Când își termină pedeapsa, camarazii ei n-o mai recunoscuseră: pe chip îi apăruseră numeroase zbârcituri, avea trupul încovoiat, îmbătrânise.

Totuși, inima îi rămăsese tânără, iar mintea, ageră, neobișnuit de activă, își păstrase vioiciunea. Se hotărî să muncească pentru a nu se mai întoarce în mină; dar în sufletul ei încolțise o ură profundă împotriva celor ce-o persecutaseră. Își bătu capul, făcu eforturi, folosindu-și viclenia recunoscută, și izbuti să provoace numeroase dureri de cap cârmuirii.

Când Fergus și Randal sosiră la Sidney, Maudlin Wolfi era un personaj pe care te puteai bizui. Avea relații cu toți nemulțumiții, se bucura de încrederea celor mai primejdioși membri deportați ai *Familiei* și întreținea legături oculte cu partea nedisciplinată a coloniei, în veșnic conflict cu oficialitățile.

Se afirmă că Maudlin cunoștea perfect ascunzătoarea lui Smith metodistul, care încercase să-l împuște pe guvernator; se spunea că trecuse de mai multe ori barierele țarcului îndreptându-se spre Munții Albaștri pentru a transmite informații parlagiului de vite sălbatice Waterfield, care-i ruina pe toți măcelarii din colonie, masacrând cirezi întregi și apoi vânzând carnea la prețuri atât de scăzute, încât muncitorii, după ce se săturau bine, refuzau să mai lucreze. Aceste informații ajungeau la urechile oficialităților, dar nimeni nu era în stare s-o prindă asupra faptului.

Maudlin Wolf se căsătorii cu Randal Graham, mai întâi spre a-și recăpăta libertatea și apoi pentru a intra, prin el, în contact cu Smith, Waterfield și alți câțiva aventurieri de temut al căror sprijin îi era absolut necesar.

Șase oameni ședeau în jurul unui foc mare, aprins într-un luminiș din mijlocul unei păduri dese. Noaptea era învăluită de beznă, fără lună. Urmărind fumul în spirală care se înălța din vâlvătaie, nu puteai zări, pe fondul negru al tenebrelor, decât trunchiuri înalte și zvelte, înroșite într-o parte de pară flăcării și încoronate în creștet de frunzișul lung și subțire al pădurilor tropicale.

În fața focului, pe două furci înfipite în pământ, o a treia cracă, așezată orizontal, susținea o imensă halei de carne de cangur care, friptă pe jumătate, răspândea în jur îmbietoare miresme.

Când o pală de vânt atâta flacăra, se zărea nedeslușit, în umbră, silueta joasă a unei barăci acoperite cu vreascuri, de pereții căreia erau sprijinite două sau trei puști.

Cei șase oameni stăteau în semicerc. Mai întâi erau Randal Graham și Fergus O'Breane, purtând fiecare în jurul hainei de deportat o cingătoare încărcată cu pistoale.

După ei, urma un tânăr cu chip serios, aproape ascetic, care cu-o mână învârtea frigarea improvizată pe care se frigea halcă de carne, iar cu cealaltă mângâia coperta unei mici biblia ferecate cu încuietori de metal. I se spunea maiorul, sau Smith metodistul. Sub acest din urmă nume fusese condamnat la cincisprezece ani de deportare, pentru jefuirea unei biserici.

Omul tolănit în iarbă, lângă cucernicul metodist, avea o față frumoasă, cu o barbă deasă, ceea ce dezvăluia că era om singuratic, deoarece barba era proscrisă la Botany-Bay. Se numea Waterfield și părăsise Sydneyul pentru a se război cu miile de bovine prășite, pare-se, din cele trei animale de acest soi aduse în 1790 de către primul guvernator al posesiunilor din Australia. Acest Waterfield era înalt, tânăr și voinic. Se îndeletnicea cu ciudatul său comerț de-un an de zile, stârnind mânia guvernatorului și a măcelarilor din colonie care puseseră un premiu pe capul lui.

Al cincilea personaj era un bărbat aproape bătrân. Avea un aer meditativ, oarecum disprețuitor, o privire pătrunzătoare și o

distincție aristocratică. Bătrânul Ned Braynes fusese poreclit *regele Lear*. Era un pungaș temut, răbdător, neobosit. Porecla de *regele Lear*, care-l făcuse celebru la Newgate, provenea de la fosta lui meserie de actor.

În sfârșit, al șaselea și ultimul era un negru chel, poreclit pentru acest motiv Absalon. Absalon avea un nas groaznic de turtit, niște pomeți imenși și buze extrem de cărnoase.

Când domnul Smith uita să învârtască frigarea, Absalon îi ținea locul.

Toate acestea se petreceau în pădurea de la Eagle-River, la vreo cinci-șase mile sud-est de Paramatta și la aproximativ șaisprezece mile de portul Sidney.

Cele șase personaje păreau nerăbdătoare și îngrijorate. Era vădit faptul că așteptau pe cineva, și numai negrul Absalon avea atenția concentrată asupra focului.

— Știi, domnule Graham — spuse deodată parlagiul — că în colonie încasez o sută de guinee pe lună?

— Până când o să-ți pună colonia ștreangul de gât, Paulus. Știu — răspunse Randal.

— Cât despre mine — reluă domnul Smith — nu mă pot lăuda că-mi merge grozav de când m-a-ndemnat dracu să-mi descarc, pistoalele în guvernator... Dar este important de știut dacă, în această afacere, purtarea noastră va fi izbăvită de păcat...

— Deschide Biblia, maiorule — replică Randal — și-ai să vezi că fiii lui Israel nu-și pătau numele de popor al lui Dumnezeu, atunci când îi jefuiau pe filistini.

— Asta așa-i! șopti Smith. Dar problemele mele de conștiință merg uneori prea departe, domnule Graham.

— Maiorule, ești un sfânt — spuse regele Lear — toată lumea o știe și, ca să nu te îndepărtezi prea mult de altar, ai săvârșit furtul ăla, chiar într-o biserică... Prietene Randal, soția dumitale zăbovește cam mult!... Mareea n-așteaptă și-avem de făcut șaișpe mile în noaptea asta.

— Fără îndoială, fără îndoială — răspunse Randal — dar din același motiv, Maudlin, sărăcuța, are și ea de parcurs șaișpe mile, pentru a ajunge până la noi.

Urmă o clipă de tăcere; nu se mai auzea decât murmurul brizei de noapte în frunziș.

Absalon continua să vegheze asupra focului.

— Firește — reluă Ned Braynes — te cunosc de multă vreme, prietene Randal, și-am încredere în dumneata. Cât despre Waterfield, este băiat de nădejde și nimeni nu poate nega că maiorul e-un bun creștin. Iată-ne laolaltă, cinci camarazi de treabă, o spun cu mâna pe inimă; căci Absalon, prinț de sânge regesc din Congo, merită și el să figureze printre niște gentlemen de talia noastră. Dar cine-i al șaselea?

Întrebarea era adresată direct lui Fergus, care nu scosese încă nici un cuvânt.

— Al șaselea este căpetenia noastră, rege Lear — răspunse voios Randal.

Cei patru deportați se uitară la Fergus cu atenție și neîncredere. Însuși Absalon holbă ochii, pentru a-l examina mai bine.

Fergus roși. Încerca un sentiment de rușine. Simțea un dezgust profund, văzându-i de-aproape pe cei pe care era silit să și-i facă acoliți. Fergus, care visase bătălii regești, își pierdu aproape tot curajul la ghidul că avea să-și recruteze armata dintre asasini și hoți.

Dar trecuseră doi ani de când ideea lui încolțise, și-o clipă de dezgust n-o putea tăia de la rădăcină. Își reveni curând, voința lui puternică, de neclintit, biruind momentul de slăbiciune.

Cei patru condamnați observaseră emoția lui, dar nici unul din ei nu-i putea ghici pricina.

— Oh! Oh! spuse regele Lear — băiatul ăsta frumos vrea să fie șeful nostru?

— Cu ce drept? adăugă Waterfield, făcând un gest exprimând invidia.

— Credeam — observă Smith, salutându-l pe Fergus ca un adevărat gentleman — că ni se va cere și nouă părerea la alegerea șefului nostru. Gălesc că este o chestiune pe care avem dreptul s-o discutăm.

— Edward Braynes, Paulus Waterfield și dumneata, maiorule, sau domnule Smith — spuse Randal ridicându-se — punem aici la cale o afacere serioasă. Vă cunosc pe toți și-l cunosc și pe acest gentleman. Vă dau cuvântul meu, cel mai bun dintre noi nu-i ajunge nici până la degetul mic; asta-i părerea mea.

— Cum?!... Încercă să ia cuvântul Waterfield.

— Nu vorbesc despre dumneata, Paulus — îl întrerupse cu răceală Randal. Dumneata ești puternic și nu te temi nici de Dumnezeu, nici de diavol, dar iată-l pe Smith, care și el e puternic, care nici el nu se teme de nimic și care, în plus, are avantajul de-a fi cel mai iscusit prefăcut de pe lume... și, totuși, l-aș așeza înaintea lui Smith pe veselul nostru rege Lear, care învârtește oamenii pe degete după plac, ghicește totul și nu greșește niciodată.

— Așa mai merge, Randal! îl întrerupse la rândul său Edward Braynes râzând. În ciuda acestei laude pompoase, continui să susții că-l preferi pe protejatul tău, mie?...

— Nici vorbă, rege Lear!... L-ai uitat pe Absalon, care n-are pereche când e vorba să frigă o halcă de cangur. Îți dau dumitale întâietate în fața lui Absalon... mă socot mai bun decât Absalon... și spun deschis că-s un neajutorat pe lângă Fergus O'Breane.

— Aiureli! bodogăni Paulus, nemulțumit de ultimul ioc care îi fusese hărăzit.

— Nimeni nu te-mpiedică, Waterfield — replică Randal — să-ți continui negoțul în următorii doisprezece ani pe care-i mai ai de făcut!

— Nu mai spune! țipă parlagiul înroșindu-se de mânie. Și dacă te denunț!

— Lasă-l în pace — spuse Fergus trecând în fața lui Randal care se pregătea să răspundă. Ce dorește omul acesta să fac, pentru a-i dovedi că prețuiesc mai mult decât el?

Parlagiul sări în picioare spumegând de furie.

— Să-mi arăți că sângele tău e mai roșu decât al meu, cerșetor irlandez! țipă el. La naiba! Crezi că nu mă pricep să spintec decât animale?

Își scosese rapid din teacă cuțitul lung, pe care-l folosea la despicarea vânatului, și se năpustise asupra lui Fergus cu iuțeala gândului. Zadarnic încercase Randal să pareze atacul lui perfid și neașteptat. Cei doi adversari se rostogoliră împreună pe jos. O clipă fură zăriți nedeslușit zbătându-se în umbră. Apoi unul din ei se ridică.

Era Fergus O'Breane. Ținea în mână cuțitul lui Paulus.

Lupta fusese atât de neașteptată și atât de rapidă, încât cel de față rămăsese, cu excepția lui Randal Graham, țintuiți

locului și fără grai. Negrul încetase să mai vegheze la frigare și avea ochii holbați.

Fără îndoială, nici el, nici ceilalți nu se așteptaseră să-l vadă pe Fergus ridicându-se primul. Chipul tânărului irlandez, însuflețit de efortul făcut, căpătase acea expresie de forță irezistibilă care strălucea adesea pe fruntea sa, în ceasurile de primejdie supremă, ca o aureolă supraomenească.

Cei cinci deportați crezură că lui Paulus Waterfield îi sunase ceasul și nici nu se gândiră să-i sară în ajutor, atât erau de impresionați în clipele acelea de vădita superioritate a lui Fergus. Dar acesta, în loc să lovească, aruncă cuțitul și-și încrucișă brațele pe piept.

— Cred că acum îți dai seama — spuse el calm — că prețuiesc mai mult decât tine.

Waterfield se ridică învinețit de lovituri, își luă arma de jos, și părea să compare în gând delicatețea elegantă a siluetei lui Fergus, cu torsul său de atlet.

— E-adevărat — spuse el cu-o asprime în care se amestecau, în măsură egală, sinceritatea și ciuda. Afurisit să fiu dacă-mi dau seama cum mâna asta albă și brațul ăsta de femeie au putut să mă doboare. Dar asta-i, ce să mai vorbim... Mă gândesc însă la altceva: mi-ai cruțat viața. Nu prea țiiu eu cine știe ce la ea, mi-e totuna, însă la nevoie te poți bizui pe Paulus Waterfield.

Abia fură rostite aceste cuvinte, când un hohot de râs ascuțit, care n-ar fi putut să iasă din gâtulejul vreunuia din cei șase deportați, răsună aproape în mijlocul lor, făcându-i să tresară. În același timp o siluetă extrem de firavă, o apariție într-adevăr fantastică, se strecură între Smith și negru și se așeză în fața focului.

— Regina Mab! exclamă Edward Braynes.

— Maudlin! spuseră ceilalți; amintindu-și brusc de scopul adunării lor.

Maudlin se așezase de partea cealaltă a focului, în așa fel încât să-i poată privi pe toți în față. Părul ei negru și lung, despletit de marșul forțat pe care fusese silită să-l facă, se prefira în juru-i, până la pământ. Zbânciturile-i dispăreau în lumină pâlpâitoare a focului ale cărui reflexe roșii îi îmbujorau obraji. Pecetea suferințelor și a anilor dispăruse în clipa aceea de pe chipul redevenit tânăr. Era un fel de reîntoarcere fugară a

farmecului atât de puternic, cândva la Londra, și pierit în mormântul rece de la Coal-River. Fără să-și dea seama, își regăsea, pentru câteva clipe, în fantastica semiobscuritate, atracția uitată a privirii scânteietoare și a zâmbetului de zână.

— Bravo! spuse ea continuând să râdă. Bravo, Paulus! În locul gentlemanului, prietene dragă, te-aș fi doborât ea pe-o vită turbată ce-mi ești!... Bună seara, bătrâne rege Lear, bună seara, maiorule, bună seara, fiu pletos al lui David, cinstite Absalon, bună seara, Randal, scumpul meu bărbățel... Vreți să aflați noutăți? Foarte bine, dar mi s-a tăiat răsufarea și nu mai pot rosti nici un cuvânt.

După această introducere, declamată pe un ton batjocoritor și cu-o volubilitate care dezmințea în mod hotărât ultimele ei cuvinte, Maudlin Wolf deschise o cutie de tinichea agățată de-un cordon prins în jurul taliei și vărsă pe genunchi, în poala rochiei, o grămăjoară de ovăz pe care începu s-o cearnă cu grijă.

— Haide, Maudlin, fii cuminte — spuse Randal. Ce vești ne-ai aduci?

— În ovăzul ăsta sunt multe pietricele, bărbate — răspunse grav Maudlin. Negustorul care mi l-a vândut e-un hoțoman.

— Un hoț mizerabil, regină Mab — se învoi Ned Braynes. Dar nu ne spui nimic?

— Nu suntem noi, toți ăștia de-aici, niște hoți, rege Lear? Ani să vă spun tot ce vreți, dar lăsați-mă să răsflu... Baby!

Pronunță acest nume cu blândețe, și-l însoți de-un șuiurat. Îndată după aceea se auzi un foșnet în desișul pădurii. Lianele care spânzurau de bolta copacilor înalți și se încolăceau în apropierea solului, se dădură la o parte pentru a lăsa să treacă un animal micuț, ceva mai mare decât un căprior, care sări pe iarbă, își vârî capul în poala femeii și purcese să mănânce din ovăzul pregătit.

Deportații cunoșteau prea bine toanele aceleia, pe care bătrânul Braynes, îndrăgostit de Shakespeare, o supranumise regina Mab, mai puțin datorită taliei ei micuțe, cât că o aluzie la caracterul ei capricios. Hotărâtă să aibă răbdare cu ea.

Maudlin așteptă ca Baby să-și mănânce porția de ovăz până la ultimul grăunte.

— Culcă-te aici, gazela mea scumpă — spuse ea apoi. Ai făcut cinșpe mile în seara asta și poate ai să mai faci încă cinșpe...

— Deci s-a hotărât pentru noaptea asta? o întrerupse nerăbdător Randal.

— Bărbățele, ești tare grăbit — îi replică Maudlin. Am impresia că adineauri vă preocupa mai mult să vă strângeți de gât, asemeni fiarelor sălbatice, decât să deliberați, ca niște oameni cu scaun la cap, asupra unor probleme de viață și de moarte... Uite, carnea-i gata friptă. Mâncați... Cine știe dacă o să mai aveți prilejul să mâncați cangur la viața voastră.

Negrul cel chel, lacom să profite de pe urma sfatului femeii, scoase de pe frigare halcă de carne și-o întinse în fața lui pe-un pat de frunze. Smith își puse deoparte Biblia, ca să înfigă cuțitul în partea cea mai bună, și uită de spirit în folosul trupului. Ceilalți procedară la fel.

În timp ce lua masa, Maudlin se așază comod pe iarbă și, în sfârșit, se hotărî să vorbească despre misiunea ei.

Explică situația în termeni clari și preciși, fără să uite vreun amănunt, demonstrând că ar fi fost dificil să se găsească un mesager mai inteligent.

— Bravo, Maudlin! Bravo, regină Mab! strigă Ned Braynes, când ea termină. Nu se putea anunța cu mai multă vioiciune o veste proastă.

— Să-l ia dracu pe căpitanul, ăsta! spuse Paulus.

— S-a ales praful de planurile noastre — șopti Randal. Nu ne mai rămâne decât să ne-ntoarcem la Sidney.

Maudlin își ațintise privirea pătrunzătoare asupra lui Fergus, care părea cufundat în gânduri.

— Gentlemanul n-a spus nici un cuvânt — zise ea.

Această întrebare indirectă îl făcu pe Fergus să tresară.

— Vreți să vă supuneți cuvântului meu? întrebă el brusc.

— Da! răspunse Randal.

Ceilalți șovăiră. Maudlin își încruntă sprâncenele și bătu din picior nerăbdătoare.

— În ce mă privește, spuse în sfârșit parlagiul, n-am nimic împotrivă, deoarece ai inimă bună și braț de fier.

— Mă voi supune — spuse Smith la rândul lui — dacă ai să ne explici...

— Nu voi explica nimic.

— Dumnezeu cu noi! strigă Ned Braynes. Sunt alături de dumneata și-ți jur credință în numele meu și-al lui Absalon.

— Voi face ca toți ceilalți — murmură Smith.

Se sculară în picioare și Fergus continuă:

— Domnilor, vă poruncesc să-ncălecați pe cai. Trebuie să ajungem la țărm înainte de sfârșitul nopții.

Șase căi erau pregătiți, așteptând în apropiere de baraca parlagiului de vite sălbatice căci expediția fusese pusă la cale cu mult înainte și numai obstacolul neprevăzut, anunțat de Maudlin, stârnise momentul de criză.

După câteva minute, toată lumea era în șa, inclusiv Maudlin. O porniră în galop.

Noaptea încă nu se sfârșise când ajunseră cu toții în apropierea mării. Doar o linie ceva mai întunecată strălucea la orizont, detașând în depărtare, pe un fundal negru, siluetele înalte ale palmierilor. Zorile nu mai puteau întârzia mult.

Locul de pe țărm, unde se opriseră călăreții, era cu totul pustiu. Caii fură legați de arbori și micul grup ajunse pe țărmul mării.

— Semnalul! spuse Fergus.

Waterfield duse la gură un corn și scoase, la intervale regulate, trei note răgușite care se pierdură în depărtare.

În aceeași clipă, o lumină puternică străluci în larg, străluminând ici-colo crestele. Împodobite cu diamante ale valurilor. Totul dură o secundă. Abia aprinsă, lumina se stinse.

Cei șase deportați se culcară pe țărm și așteptară.

Capitolul XII - Douăzeci de chintale umane

În portul Sidney se afla un *bay-ship* care urma să plece în Anglia. Cei șase deportați, pe care i-am văzut adunați în pădurea Eagle-River, plănuiseră să pună mâna pe el.

Maudlin, expediată la Sidney să afle dacă prietenii din oraș izbutiseră să-și procure o barcă și arme, adusese două știri în loc de una. Barca era pregătită și înarmată, dar în radă se găsea o corvetă britanică.

Corveta se apropiase de țărm pentru a-și reface echipajul care fusese decimat de corsarii francezi ce declaraseră Angliei, în ultimii ani ai imperiului, un război cumplit. Era corveta *Ceres*, cu optsprezece tunuri.

După cum am spus, amănuntele furnizate de Maudlin erau precise. În privința corvetei *Ceres*, informațiile se dovediră a fi următoarele.

Locotenentul Naper, comandantul vasului, ceruse guvernatorului un număr de condamnați care-și ispășiseră pedeapsă și erau dispuși să plece în Anglia. În urma refuzului guvernatorului, refuz de altfel prevăzut, locotenentul Naper se descurcă cum putu. Doi dintre ofițerii săi debarcară la Sidney și tratară cu inspectorul lucrărilor publice care avea reputația de-a fi un om foarte priceput în recrutări. Inspectorul primi o sumă grasă, și făgădui să procure treizeci de marinari vajnici.

Modul de înrolare avea să fie extrem de simplu. Cinci-șase "băieți" de-ai inspectorului urmau să-i îmbete seară pe viitorii marinari și, să-i ducă, beți morți, pe plajă, la o jumătate de milă de Sidney; într-un loc stabilit. Trei sunete scoase dintr-un corn de vânătoare aveau să servească drept semnal corvetei, iar aceasta urma să coboare numaidecât șalupa la apă. Restul avea să meargă de la sine, cei treizeci de bandiți trezindu-se a doua zi ca marinari ai Majestății Sale.

Era o trădare! Să iei prin surprindere niște ticăloși recunoscuți și să-i silești să treacă drept oameni curajoși și cinstiți!... Dar Londra este departe de Botany-Bay și nici cea mai grijulie mamă nu poate prevedea toate primejdiile care-i amenință copiii ei dragi.

De la plecarea din Eagle-River, Fergus O'Breane avea un aer tăcut și gânditor, în vreme ce tovarășii săi, dimpotrivă, se arătau foarte vorbăreți, discutând uneori nespuse de veseli. La o leghe de țărm, o luase pe Maudlin deoparte și discutase cu ea timp de câteva minute.

După cum am relatat, la sosire, parlagiul dăduse semnalul. Lumina pe care o zăriseră în larg provenea de la *Ceres*.

— La ce distanță de țărm se află corvetă? întrebă Fergus.

— La trei sau patru mile, domnule — răspunse Maudlin.

— Dar *bay-ship*-ul!

— E în port, ancorat la stăvilă.

— Așa că — spuse regele Lear — dacă punem mâna pe *bay-ship*, o să ne scufunde corvetă.

Domnul Smith scoase un oftat prelung.

— La naiba! bodogăni Paulus Waterfield. Eu, sincer să fiu, nu prea am încredere în afacerea asta.

— Și oamenii noștri — o mai întrebă Fergus pe Maudlin — unde sunt?

— La cinci sute de pași de noi, în dreptul lui Cow-Hill.

— Avem o jumătate de oră înaintea noastră... ești sigură, Maudlin, că aici e locul de întâlnire?

— Absolut sigură, domnule... și dacă au răspuns la semnal, înseamnă că inspectorul nu și-a putut respecta promisiunea.

Fergus rămase o clipă pe gânduri.

— Domnilor — spuse el apoi — *bay-ship*-ul este o navă prăpădită. Între el și corvetă nu putem șovăi.

Waterfield izbucni în râs, Smith lăsă capul în jos, negrul Absalon își roti privirea, iar regele Lear făcu un gest de surpriză. Maudlin bătu din palme și strigă bravo.

— Fii mai lămurit, O'Breane — spuse Randal îngrijorat.

— Și gândește-te — adăugă bătrânul Ned Braynes — că nu suntem niște cavaleri rătăcitori.

— Cartea sfântă glăsuiește: să nu te-nclini în fața demonului deșertăciunii — murmură Smith.

— Cartea aia sfântă a ta — țipă Waterfield — nu spune că atunci când cinci băieți cu scaun la cap au de-a face c-un smintit să-l lase baltă și să se-ntoarcă la ei acasă?

— Părerea mea-i că trebuie să punem mâna pe corveta *Ceres* — replică rece Fergus — în loc să ne îmbarcăm pe *bay-ship*, unde vom fi totdeauna la discreția primului venit... Te rog, Randal, du-te la Cow-Hill și adu-i numaidecât pe oamenii noștri.

Randal se supuse, fără să scoată o vorbă.

— Eu mă-ntorc la vitele mele — spuse Waterfield sculându-se în picioare.

— N-ai decât, domnule... Când vom ajunge pe corvetă vom avea optsprezece tunuri și marea va fi a noastră.

— S-au văzut pirați care au strâns milioane de lire! suspină domnul Smith căruia îi lăsa gura apă. Dar e-o meserie păcătoasă.

Waterfield se așeză la loc și deveni atent.

— Merită să riști a fi ucis pentru câteva milioane de lire — continuă regele Lear după o clipă de tăcere — dar trebuie să ai noroc. Părerea mea-i că totul ne stă de-a curmezișul. Corveta are nevoie de-un echipaj format din două sute cincizeci de oameni. Cere treizeci, deci mai sunt acolo încă două sute douăzeci...

— Dacă ar fi fost pustie — reluă Fergus — nu m-ar fi interesat, căci n-am fi știut s-o manevrăm...

— Ai deci iscoade la bord?

— Da — răspunse Fergus, fără șovăială.

Bătrânul Ned îl privi nedumerit...

— În definitiv, s-ar putea — murmură el în cele din urmă — și-apoi, de-acuma sunt prea bătrân să mă mai îmbogățesc pe alte căi decât prin piraterie... Sunt gata să te urmez oriunde, domnule O'Breane.

Dunga albă care tăia orizontul purcese să capete o nuanță trandafirie, dar lumina zilei încă nu se arăta.

Barca în care se aflau conjurații sosi curând, sub conducerea lui Randal Graham. Erau în număr de douăzeci și opt.

— Regele Lear e-un om prudent — spuse parlagiul. Și eu aș vrea să mă alătur, dar...

— Nu sunt de acord — îl întrerupse sever Fergus — să discut cu dumneata. Fără dar... Cei ce sunt alături de mine trebuie să se supună, atâta tot.

— Bine! Bine! Domnule — bodogăni Paulus nemulțumit de faptul că se puneă atât de puțin preț pe ajutorul lui. Eu nu mă dezic niciodată și, deoarece tot am făcut atâtea sacrificii să ajung până aici, mă voi supune.

Cei douăzeci și opt de conjurați săriră pe plajă. Cei mai mulți erau bărbați înalți, viguroși, dârji. Printre ei se aflau și simpli condamnați, dar majoritatea era formată din bandiți înrăiți, intratabili, pe care o primă pedeapsă nu-i aducea pe calea cea bună.

Bătrânul Ned, Paulus și Smith Metodistul intrară numaidecât în vorbă cu ei. Noaptea era încă dominată de beznă și totuși, într-o clipă, se recunoscă de-o parte și de alta.

— Bună, Tom! Bună, Samuel! Bună, Toby, băiețașilor — țipă regele Lear. Așa băieți, la naiba, mai zic și eu.

Fergus îl luase deoparte pe Randal Graham.

— Îi cunoști pe oamenii aceștia? Întrebă el.

— Aproape pe toți — răspunse Graham, dar să fiu al naibii dacă-ți înțeleg fantezia.

— Se poate conta pe ei?

— Depinde... dacă plimbarea le surâde...

— Răspunde, Randal! îl întrerupse grav Fergus. — Mizăm totul pe-o singură carte... Sunt curajoși?

— Asta da... Curajoși ca diavolul, O'Breane... și ascultători pe măsură.

— Spune-le să se orânduiască în cerc — zise Fergus. N-avem timp... Am impresia că se aude zgomot de vâsle.

Randal se supuse și Fergus se află curând în mijlocul celor douăzeci și opt de bandiți.

— Gentlemen! — spuse el — aveți aproximativ cinci minute de gândire. Iată despre ce-i vorba. Șalupa navei de război ancorată în rada portului va fi aici peste câteva minute. Vine să ia la bord treizeci de oameni care urmează să-i fie livrați chiar în acest loc, treizeci de oameni năcuți de băutură care vor fi îmbarcați ca niște saci sau ca niște poloboace... Nu sunteți decât douăzeci și opt, dar negrul nostru și domnul Waterfield vor completa numărul... Sunteți de acord să ajungeți în felul acesta pe corvetă?

— Afurisită idee! mormăi parlagiul.

— În ce scop? întrebară alți doi-trei.

— Ah! Ah! spuse regele Lear. Înțeleg, e nostim!

— Ca să evitați oboseala urcatului la bord — răspunse Fergus — ca să ajungeți, dintr-odată și fără împotrivire, pe puntea unui vas frumos, ale cărui optsprezece tunuri vă vor întoarce atunci spatele.

Waterfield își plesni fruntea.

— Pe legea mea! strigă el. Cred că acum pricep și eu... Haideți, curajoșilor! De trei ori ura pentru comandantul nostru! Iată o lovitură care merită osteneala!

Fergus curmă entuziasmul subit al parlagiului, entuziasm care nu mai avea nevoie să fie stimulat. Câteva cuvinte fură de ajuns ca să explice planul, a cărui notă de îndrăzneală avea darul să-i seducă pe ciudații săi soldați. Regele Lear își dădu și el cu părerea, aprobând fără rezerve, iar domnul Smith insinuă că, odată ajunși, pe corvetă, s-ar putea împăca cu cerul ducând făclia adevărului în ținuturile sălbatice.

Toată lumea se învoi.

La porunca lui Fergus, cei douăzeci și opt, împreună cu Waterfield și negrul Absalon se întinseră pe nisip, în dezordine, după ce avuseseră grijă să-și ascundă armele sub haine.

Fergus, Randal, regele Lear și Smith își ascunseră de asemenea armele, dar rămaseră în picioare. Maudlin stătea pe o stâncă.

Acum se auzea perfect zgomotul vâslelor șalupei care nu mai era decât la vreo sută de brațe.

— Nu mișcați! spuse Fergus cu glas înăbușit. Se află în joc viața noastră, a tuturor! Aici, în șalupă, pe vas, trebuie să fiți beți morți, să dormiți...

— Fiecare din noi — interveni parlagiul — a avut prilejul să joace rolul ăsta de mai multe ori de-adevăratelea... Fii liniștit, domnule comandant!

— Hei! strigă cineva din șalupă.

— Hei-hei! răspunse regele Lear.

— Cine sunteți?

— Lua-m-ar naiba, dar voi cine sunteți?

— Locotenentul de pe corveta *Ceres*.

— Noi — continuă bătrânul Ned — suntem patru buni englezi și regina Mab, nevastă-mea, toți oamenii domnului Cunning, inspectorul, care transmite complimente locotenentului Naper.

— Și mai departe?

— Îi trimite ceea ce știți prea bine, domnule locotenent.

Șalupa se afla doar la câțiva metri de coastă. O ultimă și viguroasă lovitură de vâsla o făcu să ajungă la mal. După câteva clipe, o barcă acostă la rîndul ei. Locotenentul, un subofițer și cinci-șase marinari săriră pe prundiș.

— Nu credeam să mai veniți în noaptea asta — spuse tânărul ofițer.

— E-adevărat c-am întârziat — replică Ned, care, dată fiind vârsta lui, deținea rolul de om de încredere al inspectorului. Dar, vedeți dumneavoastră, copiii ăștia curajoși țin zdravăn la băutură, domnule locotenent. A fost nevoie de șase ceasuri ca să-i aducem în starea în care se află.

— Câți sunt?

— Douăzeci de chintale, domnule, presupunând că fiecare din ei cântărește șaptezeci și cinci de kilograme.

— Doamne Dumnezeule, că beți mai sunt! strigă în clipa aceea admirativ subofițerul care-i examinase îndeaproape. Domnule Jones — adăugă el adresându-se locotenentului — sunt niște flăcăi grozavi, pe cinstea mea!

Tânărul ofițer arboră un aer important.

— Domnul Cunning — spuse el — n-ar fi cutezat să înșele pe-un ofițer al regelui... Îmbarcarea!

Subofițerul îl luă numaidecât pe Waterfield de umeri, în timp ce doi marinari îl apucară fiecare de câte un picior.

— Unu! numără locotenentul.

Waterfield căzu greoi pe fundul șalupei.

— Dați-mi să beau! bolborosi el cu limba împleticită.

Marinarii izbucniră în râs.

— Doi! Trei, patru, cinci! numără locotenentul, pe măsură ce câte unul din deportați se prăbușea în șalupă, azvârlit ca un balot de marfă. Grăbește-te, Sam, băiatule, se face ziuă... Șase, șapte, opt...

— Au pus de toate soiurile — spuse subofițerul — până și-un harap!

Absalon bodogăni câteva cuvinte nedeslușite și se prăvăli peste crivacele bărcii.

— Nouă, zece, unsprezece, continuă locotenentul, doisprezece... Domnule, spre că veți veni cu noi la bord. Locotenentul Naper va fi încântat să vă vadă.

— Firește, domnule, firește — răspunse Ned — locotenentul este o persoană foarte amabilă, iar dumneavoastră sunteți un tânăr ofițer deosebit de galant... Vă voi urma împreună cu cei trei camarazi ai mei și soția mea care abia așteaptă să vadă o navă a regelui.

— Drace! murmură Sam. Caraghioșii ăia patru, mai treacă-meargă, dar ce-o să facem cu dama?

Locotenentul îi făcu semn să-și țină gură și-și continuă numărătoarea până la ultimul om.

— Sam — spuse el — dă mâna doamnei... Domnilor, urcați, vă rog. Va fi un drum în plus, Sam, atâta tot — adăugă el, adresându-se subofițerului. O să-i păstrăm pe cei patru ticăloși și-o vom trimite înapoi pe femeie.

Sam îi oferă mâna doamnei Maudlin Wolf care luă loc în a doua barcă, unde se și aflau instalați cei patru preținși slujitori ai inspectorului. Cele două ambarcațiuni o porniră numaidecât în larg.

În tot timpul transportului, locotenentul îi examină îndeaproape pe cei patru oaspeți ai săi. Se părea că în special Fergus îi atrăsese atenția.

— Frumosul ăsta singur face cât cele treizeci de brute la un loc — spuse el în șoaptă adresându-i-se lui Sam. Cu siguranță că regele va avea nevoie de el.

Zorile începură să apară. Corveta își desena silueta neagră și subțire pe cerul trandafiriu. Carena ei se împletea cu azurul întunecat al mării, pe care aurora, nehotărâtă și voalată, nu-și așternuse încă reflexele.

La bord totul era învăluit de calm și tăcere, și abia când cele două ambarcațiuni intrară în apele corvetei se auzi o voce din gabie care rosti:

— Cine-i acolo?

În clipa următoare, macaralele intrară în acțiune. Cele douăzeci de chintale de umane fură ridicate treptat și azvârlite pe punte, unde rămaseră întinse, inerte și aparent incapabile să facă vreo mișcare. Apoi veni rândul celor patru emisari ai domnului Cunning, urmași imediat de regina Mab. Ascensiunea acesteia din urmă constitui un pretext de amuzament pentru marinarii de pe *Ceres*. Micuța femeie se legăna îndelung, aruncată dintr-un colț într-altul ca o minge și se ridică în sfârșit pe jumătate moartă de spaimă.

Secundul, un bătrân lup de mare, bondoc, cu-o înfățișare aspră și respingătoare, scoase capul afară și întrebă:

— Gata treaba?

— Da, domnule locotenent — răspunse ofițerul.

Secundul urcă repede pe punte și ceru să i se aducă un felinar, ca să-i examineze pe noii veniți. În timpul inspecției, izbea din când în când cu piciorul pe câte un pretins bețiv, făgăduind tuturor, sub jurământ, că nu vor bea decât apă în tot timpul croazierei.

— Și cu ăștia ce-i? întrebă el arătând spre Fergus și însoțitorii săi.

— Noi — răspunse regele Lear — suntem oamenii cărora le datorăm o sută de lire.

— Bine! Bine! mormăi secundul. De ce mi i-ai cărat aici pe caraghioșii ăștia, domnule Jones?

În loc să răspundă, ofițerul se apropie de el și-i șopti ceva la ureche.

— Aha! Aha!... făcu secundul. Ei! Ei!... Ah! Drace!... Du-te și cheamă-l pe comandant, domnule Jones.

Pe punte se aflau vreo patruzeci de marinari ocupați cu diverse treburi, cei mai mulți dintre ei neînarmați. Se făcuse ziuă de-a binelea. Bătrânul Ned atinse brațul lui Fergus.

— Ei? spuse el.

Fergus nu răspunse. Era livid. Buzele îi tremurau ușor.

— Ei — spuse la rândul său Randal — vrei s-aștepți până ce vor veni toți pe punte?...

Fergus nu răspunse nici de data aceasta. În sufletul său se petrecea un lucru straniu. Îi era teamă? Nu. Și Cesar trebuie să fi șovăit înainte de-a trece Rubiconul.

Fergus simțea o greutate pe inimă. El, atât de înflăcărat mai înainte, se simțea amorțit și înghețat. O mână de fier îi apăsa conștiința. Semnalul pe care trebuia să-l dea însemna moartea unui om. Fergus șovăia.

Fergus șovăia, nu pentru că, în momentul acela suprem, acțiunea lui îi apărea mai gigantică și mai nebunească decât în ceasurile când, în tăcere, cântărea de la distanță șansele de reușită și primejdiile; nu pentru că, după această primă luptă inegală și temerară, trebuia să angajeze alte lupte, și mai inegale și mai temerare. Era o situație bine stabilită, un gând cu care se împăcase. Cunoștea pericolele; măsurase obstacolele, iar ochiul său pătrunzător nu se putea înșela. Se avânta în luptă, înarmat cu-o voință fermă, inflexibilă. Pentru el, nu era posibilă nici o surpriză.

Dar trebuia să atace un om prin surprindere să ucidă înainte de-a fi lansat provocarea. Brațul îi devenise de plumb. Așa îi era firea.

Randal care, desigur, nu putea înțelege aceste probleme de conștiință, îi strânse brațul cu putere.

— O'Breane, ți-e teamă? întrebă el.

— Nu — răspunse Fergus căutând în sfârșit sub haină mânerul unui pistol. Mi-e rușine.

În momentul acela, ofițerii de pe corvetă urcară cu toții pe punte și se îndreptară spre grupul format de Fergus și cei trei tovarăși ai săi.

— Duceți-i jos pe oamenii ăștia — spuse locotenentul Naper după ce-i examinează. Cu ajutorul biciului, vom scoate din ei niște excelenți marinari.

Lui Fergus sângele îi reveni numaidecât în obraji. Se îndreptă și-și încarcă pistolul. Acum era vorba de-o luptă cinstită, dreaptă.

— Stai pe loc, dacă vrei să rămâi în viață! spuse adresându-se secundului care se îndreptă spre el, pentru a executa ordinul lui Naper.

Lumina încă nesigură a zilei nu-i îngădui secundului să vadă că Fergus era înarmat. Continuă să înainteze spre el, cu sabia scoasă din teacă.

— Ah! strigă Fergus bucuros, ca și cum camarazii lui i-ar fi putut înțelege gândul. Au întotdeauna destulă perfidie și lașitate ca să-și motiveze atacul și să te facă să-ți regreți mila... Care pe care, englezule!

Secundul de pe corveta Ceres căzu cu fruntea zdrobită de un glonte.

Dar văzuse gestul lui Fergus și avusese timp să lovească. O linie roșie, lungă și adâncă apăru pe fruntea lui O'Breane, de la sprâncene până la rădăcina părului, împrôșcându-i obrazul cu sânge.

Un strigăt formidabil răspunse detunăturii pistolului. Era semnalul de atac. Cele douăzeci de chintale umane săriră ca din pușcă, năpustindu-se asupra echipajului. Toți erau cuprinși de un avânt furibund, irezistibil, contagios.

Nu se mai putea desluși nimic pe punte.

Un vânt de moarte și mânie se dezlănțuise. Smith ucidea, ucidea, ucidea și cânta psalmi; regele Lear se bătea ca un diavol, declamând fragmente din Shakespeare, iar negrul, ai cărui ochi scăpărau ca pupilele unui șacal, se aruncă, gâtuia, în dreapta și-n stânga.

Influențată de atmosferă, Maudlin Wolf se agita în locul unde fusese azvârlită, gesticula, cuprinsă deopotrivă de groază și de elanuri războinice. Tremura din toate mădulele, râdea de emoție și abia se stăpânea să nu se avânte în luptă. În sfârșit, apucă un cuțit uitat în preajma ei, răsuci în mână arma prea grea și dispăru în norul de fum care-i învăluia pe combatanți.

Punând la socoteală și ofițerii, numărul marinarilor englezi atacați pe puntea corvetei *Ceres* era aproape dublu față de cel al atacanților; dar cel puțin jumătate din ei erau neînarmați. Totuși, după ce depășiră momentul de buimăceală, se apărară cu strășnicie.

Locotenentul Naper, care urcase cu intenția de-a da ordinul de plecare, avea în mână un *speaking-trumpet*, ceva în genul unui portavoce. Lansă comanda:

— Toți oamenii pe punte!

Dar chiar acest ordin dădu de veste atacanților care în acel moment erau stăpâni pe situație. Rupseră cordonul format de marinari și reușiră să le stăvilească drumul spre cabine.

Din clipa aceea pentru englezi nu mai exista nici o speranță de ajutor, fiind siliți să se retragă spre extremitățile punții, în dreptul mizenei.

— Predați-vă! strigă Fergus al cărui calm extraordinar contrasta enorm cu frenezia camarazilor săi.

Englezii răspunseră cu blesteme. Fergus strigă:

— Înainte!

Și se avânta cel dintâi. Încăierarea începu din nou, dar acum nu mai era atât de furibundă ca în prima parte. Cele două tabere își isprăviseră munițiile. Lupta se dădea corp la corp, în tăcere. Singurul zgomot care se mai făcea auzit pe punte era scrâșnetul săbiilor și țipetele stridente ale doamnei Maudlin Wolf care, obosită și cu respirația tăiată, îi îndemna neconținut pe luptători.

Avantajul continua să fie de partea atacanților. Curând, locotenentul Naper căzu, rănit mortal de Fergus.

Englezii rămași pe poziții depuseră numaidecât armele.

Se petrecu atunci o scenă ciudată și grotescă, o farsă ridicolă. Un marinar englez, care nu se putuse alătura la timp grosului camarazilor săi, și se afla dincolo de cordonul învingătorilor, gonia nebunește pe punte, ajutat de lungimea neobișnuită a picioarelor sale slăbănoage. Negrul Absalon se ținea după el, fugind cel puțin tot atât de iute și amenințându-l cu același cuțit pe care-l folosisese la despicarea cangurului. Dar asta nu era tot. Maudlin Wolf alerga cu părul în vânt, ațâțându-l pe negru cu vorba și gestul.

Cele trei personaje erau atât de preocupate, primul să fugă, celelalte două să se țină după el, încât nu-și dădeau seama că ostilitățile încetaseră. Alergau, alergau, negrul amenințând cu cuțitul, regina Mab zbierând tot timpul, iar marinarul executând o mulțime de șiretlicuri, pentru a se feri de îndârjiții săi urmăritori.

În timp ce fugea, marinarul se văicărea, oprindu-se din când în când ca să-și recapete răsuflarea și să poată răcni:

— Sunt de-al vostru, trăsni-m-ar Dumnezeu, negru imbecil, simpaticule. Sunt... sunt, întreit blestem! Omul *Familiei*, târâtură afurisită!... Ascultă maimuțoiule, lua-te-ar dracu!

— Curaj, Absalon! Curaj ți-a Maudlin frântă de oboseală.

— Mii de trăsnete! continua marinarul care simțea răsuflarea negrului în ceafă. Vă repet că sunt din Familie, nenorociților!... Maimuțoiule, animal fără minte, prietene, n-o asculta pe putoarea asta afurisită, care, fără îndoială, trebuie să fie o doamnă distinsă în clipele ei bune... Oh!... Oh!... Trăsni-m-ar Dumnezeu!... Nu mai pot... oh! Oh!

— Nu ne mai scapă! Nu ne mai scapă! strigă Maudlin.

Marinarul mai făcu câțiva pași și căzu lat, îngânând prea cucernic:

— Facă Dumnezeu ce-o vrea cu sufletul meu, fir-ar să fie!... Că-s un om mort, fir-aș al naibii!

Venind în viteză, negrul se împiedică de picioarele lungi ale marinarului și căzu câțiva pași mai încolo. Maudlin se prăbuși pe locul unde se afla, strigând "victorie".

Din fericire pentru el, bravul Paddy O'Chrane căzuse în apropiere de Randal Graham care-l recunoscuse numaidecât după invocația pioasă adresată cerului în clipa morții. Randal îl apără pe negrul care se ridicase furios și nu voia să-i dea drumul.

Paddy găfâia și turuia mii de blesteme nemaiauzite, cu-o voce plângăreață și leșinată.

— Mulțumesc, domnule... Al naibii să fiu dacă mai știu cum vă cheamă! spuse el apoi adresându-i lui Randal o privire de recunoștință. Erau atâția ticăloși pe *Cumberland*, fir-ar să fie!... Dar mi-amintesc foarte bine că v-am văzut acolo mutra palidă, lua-m-ar dracu pe veci! Ochii dumneavoastră fără sprâncene, diavolul să ne-nhațe!... În special pe negrul ăsta ras în cap și pe ciuma asta cât un limbric!... Și părul dumneavoastră stacojiu, domnule. Îmi amintesc de toate astea, trăsni-m-ar Dumnezeu!

Randal se întorsese spre Fergus.

— Oh! Oh! șopti Paddy, recunoscându-l pe acesta din urmă. Uite-l pe bolnavul din cabină, să fiu îngropat de viu împreună cu maimuțoiul și ciumă, dacă nu-i el! Celălalt era vecinul lui din stânga, ghearele Satanei!... Un nemernic îndârjit pe care l-am văzut înghițind cincizeci de lovituri de curea fără să crâcnească... Mii de trăsnete! Uite-i cum calcă în picioare drapelul Angliei! Ah! Nerușinații, ce inimi nobile au!

Într-adevăr, Fergus tăiase funia care înălța pavilionul în vârful catargului și stindardul Angliei căzu la picioarele sale. În acea clipă, a primului triumf, era calm și relaxat.

Puse piciorul pe ecusonul sfâșiat în bucăți al Regatului-Unit, aruncă, în depărtare, în gol, o privire neîndurătoare de sfidare și murmură cuvinte care nu ajungeau până la urechile camarazilor săi.

Apoi, tăind cu cuțitul bucata în care harpa de aur a Irlandei se înalță pe un câmp de azur, o strânse la piept și muie restul în sânge, mânjind cu roșu aproape întregul drapel.

După aceea, înalță el însuși în vârful catargului stindardul cel nou în uralele frenetice ale învingătorilor.

Se luminase de ziuă și puntea, plină de cadavre, își dezvăluia ororile în razele puternice ale răsăritului de soare. Deportații, aproape toți răniți, nu pierduseră decât un om, compensând această unică pierdere prin recuperarea lunganului Paddy O'Chrane.

Vreo treizeci de marinari englezi erau legați fedeleș pe puntea din față.

Cu tot succesul obținut, învingătorii nu aveau motive să se simtă liniștiți. Erau într-adevăr stăpânii punții, dar sub ei, în pânțelele corăbiei, se aflau o sută cincizeci de oameni, o sută cincizeci de inamici în plină putere, mai bine înarmați decât ei.

Bineînțeles, operația era abia la început.

Fergus își chemă toți oamenii în jurul marelui catarg și ținu cu ei un fel de consiliu. Părerile erau unanime asupra unui punct, și anume că trebuiau să pună mâna pe corvetă. Dar cum? Aici oratorii se arătară mult mai puțin expliciți. Paulus spuse că nu trebuiau decât să deschidă tambuchiul și să-și facă datoria. Smith recită un text din cartea lui Iov, iar Randal propuse ca oamenii din cală să fie amenințați cu sabordarea vasului din exterior.

— Iar ei — spuse bătrânul Ned — ne vor amenința cu incendiarea buncărului cu praf de pușcă... Suntem cu mâinile legate... Dar căpitanul nostru — se înclină în fața lui. Fergus, — susținea, dacă nu mă înșală memoria, că are niște oameni de nădejde pe *Ceres*.

— Adevărat — spuse Waterfield.

Fergus se înroși, dar consiliul nu avu timp să observe.

— Mii de trăsnete! țipă Paddy. Gentlemanul avea dreptate, trăsni-ne-ar Dumnezeu, să pretindă acest lucru, nenorociților, sau mai degrabă onorabili și buni camarazi... căci sunteți niște buni camarazi, cred, în afară de negrul ăla chilug și marțafoaica aia cât un degetar... Îmi dați voie să vorbesc?

Fergus făcu un semn afirmativ.

— Ei bine! Văgăuna iadului! Iată care-i situația — continuă marinarul cel lung cât o zi de post gesticulând anapoda. Eu sunt Paddy O'Chrane, trebuie s-o știți chiar dacă m-ar strânge de gât muierea lui Satan... Paddy O'Chrane din Tipperary, Irlanda, de cealaltă parte a canalului, v-o jur pe partea mea din rai, coarnele diavolului!... Aș fi putut ușor să mă înrolez în garda călare, cu înălțimea mea de peste șase picioare, fără pingele... Dar mi-a plăcut mai mult să trăiesc ca un bun creștin, decât să mă-ngraș din mâncarea regelui că un trântor.

— Unde vrea s-ajungă caraghiosul ăsta? bodogăni regele Lear.

— Tu ești un caraghios, bătrâne Ned, ciumat de netămăduit! continuă Paddy imperturbabil. Te cunosc bine, hodorog în plină putere... Acum trei ani, ți-am dat douăzeci și cinci de lovituri de curea pe puntea *Cumberlandului*, trăsni-ne-ar Dumnezeu, care se afla în rada portului Veymouth, și de unde am fost suit pe această corvetă infectă, mii de trăsnete!

— Prietene, n-ai putea să-ncetezi cu blestemele? întrebă pe un ton blând Smith. Cartea sfântă glăsuiește...

— Care carte? Frânge-mi-s-ar oasele!... Mi se pare că am cerut îngăduința de-a vorbi...

— Apropie-te! îl întrerupse Fergus.

Cercul se deschise și marinarul fu introdus în mijlocul grupului. Această cinste îl măguli vădit, căci se îndreptă de șale și-și luă o mutră făloasă și nevinovată totodată, care se potrivea de minune cu moaca lui de om cumsecade.

— Încearcă să răspunzi scurt — îi spuse Fergus. Mai sunt pe această corabie marinari, ca dumneata, înrolați cu forța?

— În ce privește un răspuns scurt, mii de trăsnete! Începu Paddy. Eu bănuiesc...

Fergus bătu din picior. Paddy O'Chrane își întoarse privirea spre el, și-și pierdu ca prin farmec siguranța de sine.

— Oh! Stimate domn — bolborosi el — mă voi strădui să răspund cât mai scurt înălțimii Voastre... Fulgerele cerului! N-am văzut niciodată o asemenea privire... Există pe corvetă patru oameni, *împinși* ca și mine pe *Cumberland*... Nu-i mare lucru... dar cunosc vreo cincizeci de inși care ar dansa de bucurie în jurul drapelului vostru... Și apoi — adăugă el repede, întorcându-se spre locul unde erau legați englezii, — nu-i nevoie să cauți prea departe ca să găsești... Uite! Dumnezeu să ne pedepsească pe toți... în afară de Înălțimea Voastră... de pildă, Sam, șeful echipajului, pe care vi-l înfățișez ca pe cel mai blând dintre toți necredincioșii, sau Gibby... și Blunt-Ciungul... Stați o clipă!

Paddy smulse în grabă din mâinile parlagiului toporul care-i slujise în luptă și se îndreptă cu pași mari spre intrarea în cală... Pe drum, ridică de jos portavocele nefericitului locotenent Naper.

Deportații își închipuiră că avea de gând să deschidă tambuchiul și se repeziră să-l împiedice, dar Fergus îi opri.

— Lăsați-l în pace — spuse el.

Căpătase suficientă influență asupra oamenilor pentru ca acest ordin să fie executat fără murmur.

— Da, da, pe Lucifer și tingirea lui, lăsați-mă — repetă Paddy izbind cu toporul în tambuchiu — o să vedeți voi!

Mai izbi o dată, apoi din nou. Capacul zbură în țândări, și Paddy introduse în spărtură portavocele și, ca să-l poată manevra în voie, se lăsă în genunchi.

— Am să le vorbesc frumos, Înălțimea Voastră, acestor gentlemen — spuse el făcând cu ochiul — prăji-ne-ar dracu pe toți!

Duse portavocele la gură și răcni din toate puterile:

— Ne-au masacrat pe toți, până la ultimul, aicea sus, să urc pe eșafod dacă vă mint! Ticăloșii ăștia turbați, oameni de treabă, așa să ne trăsnească Dumnezeu! Ce naiba! Au pus stăpânire pe punte... Mii de trăsnete! Cum vă-nchipuiți c-o să

puteți înfrunta două sute de bandiți, din care cel mai mărunț e c-un cap mai înalt decât mine!

Aceste cuvinte fură rostite pe un ton atât de înspăimântător, și firesc totodată, încât regele Lear aplaudă instinctiv, în timp ce ceilalți izbucniră în râs.

Paddy lăasă portavocele la o parte.

— Liniște! mormăi! el supărat. Dacă nu sunteți la fel de deșălați ca mine, mii de trăsnete! Sunteți în schimb mai buhăiți, alege-s-ar praful de noi! Oricum, poanta e bună și cred c-o să ajung cel puțin șef secund...

— Pe garanția mea! strigă bătrânul Ned.

Paddy duse din nou portavocele la gură:

— Coi două sute de bandiți au de gând să dea foc corăbiei, dacă nu vă predați imediat, băgați-vă bine mințile în cap, pentru numele lui Belzebuth!... Și-or să se țină de cuvânt, căci sunt niște bravi gentlemen care nu știu să mintă... Luați portavocele pe care l-am lustruit eu însumi alaltăieri... Se află în cabina locotenentului Naper... Sărmanul locotenent, i-au despiciat capul până la bărbie, fir-ar să fie! Luați portavocele, deschideți un sabord și strigați: Îndurare, Dumnezeu să ne pedepsească!

Paddy tăcu. Aproape numaidecât se deschise un sabord și portavocele răsună.

— Cei de sus sunt francezi? întrebă cineva din cală.

— Pe dracu! replică Paddy. Sunt pirați de mare, ca tine și ca mine, fir-ar să fie!... Două sute de flăcăi ca niște zdrahoni afurisiți... Sunt în stare să ne facă harcea-parcea, pe toți câți suntem aici.

— Ni se garantează viața? întrebă vocea de jos.

— Dacă vă grăbiți, fir-am blestemați cu toții, veți fi tratați ca niște prieteni... de nu, s-a zis cu voi!

— Ne predăm. Deschide tambuchiul — spuse vocea.

Paddy vru să se ridice. Dar Fergus îl opri.

Deși era firesc să gândești că nefericiții blocați în cală, lipsiți de-o căpetenie care să-i îndemne la apărare, se credeau în fața unei forțe superioare și victorioase și nu cereau decât să se predea, totuși numărul atacanților, în realitate neînsemnat, cerea o prudență maximă.

— Anunță-i — spuse Fergus — că douăzeci de flinte sunt ațintite asupra lor și trebuie să iasă fără arme, doi câte doi.

Pune-le în vedere că la cel mai mic semn de rezistență vom arunca grenade în cală.

Paddy repetă docil ordinul, punctându-l cu o serie, fericit aleasă, din blestemele lui preferate.

Cu cuțitele în mână, deportații se rânduiau în jurul scărilor care ducea spre cală, fără a se apropia prea mult, pentru că marinarii să nu-și poată da seama de numărul lor neînsemnat și să vadă ce fel de arme au.

Primii doi englezi își făcură apariția și fură legați cât ai clipi.

— Următorii doi! strigă Paddy în portavoce.

Alți doi marinari se prezentară la apel, suportând același tratament.

Oamenii ieșeau îngroziți. Erau întâmpinați cu amenințarea: "Gura!" și nu se puteau împotrivi văzând în pieptul lor vârful ascuțit al cuțitului. Nici unul nu scoase vreun strigăt.

Când ultimele perechi fură legate ca și celelalte, pe puntea corvetei Ceres se aflau o sută optzeci de marinari englezi, păziți de treizeci de proscriși. Cei mai mulți dintre aceștia fuseseră în ajun valeții vreunui sclerat reabilitat prin banii câștigați prin muncă sau fără. Era ciudat să vezi mutrele vrednice de milă și deznădăjduite ale unor oameni învinși printr-un șiretlic grosolan și de-o simplitate aproape copilărească. Își numărau în ciudați învingătorii, căutau zadarnic flintele, teribilele grenade și-și vărsau năduful blestemându-l pe Paddy O'Chrane.

În tot timpul desfășurării "spectacolului", Fergus stătuse deoparte. Înflăcărarea lui se stinsese. Rolul pe care l-ar fi putut juca nu mai era pe măsura lui. După ce prizonierii fură strânși laolaltă, pe punte, făcu înconjurul navei și apoi se așeză în dreptul marelui catarg.

— Nu mai aparținem nici unei țări — spuse el arătând cu degetul spre pavilionul încă umed care flutura în bătaia vântului. Acest drapel reprezintă un semnal de război împotriva tuturor... Ne vom bate pentru aur, deoarece aurul are să vă ofere satisfacții, iar mie arme pentru o altă bătălie... Făgăduiesc tuturor celor ce vor rămâne alături de mine, bogăția sau moartea... Englezilor, există careva printre voi dornic să ne împărtășească soarta?

În rândurile prizonierilor se iscă un freamăt.

— Da, mii de trăsnete! Există — vru să înceapă Paddy — să mă frigă la foc mic, dacă ticăloșii ăștia lacomi...

— Tăcere! îl întrerupse Fergus. Dezlegați-i...

Porunca fu îndeplinită. Prizonierii se ridicară, având doar mâinile legate la spate.

— Aveți de ales — reluă Fergus — între o viață liberă, sub un șef numit de voi și sclavia sub care ați gemut până ieri. Aveți de ales între bogăție și sărăcie... Cei ce vor să aibă soarta noastră, să facă un pas înainte...

O clipă, marinarii șovăiră. Sam, șeful de echipaj, ieși primul din flanc. Alții îl urmară. După un minut, jumătate din prizonieri făcură la fel.

— Pregătiți șalupa și barca — spuse Fergus.

Vreo șazeci până la optzeci de marinari fură înghesuiți în ele, cu un număr suficient de vâslași. Totul se petrecu în grabă și liniște. Cei care plecau se grăbeau să isprăvească odată, cei care rămâneau nu-și puteau învinge un sentiment de rușine.

Șalupa și barca se îndreptară spre Cow-Hill.

Când cele două ambarcațiuni se întoarseră, la bordul lui *Ceres* nu mai existau prizonieri. Toate mâinile erau libere și munceau. Șeful de echipaj Sam, fostul șef, ținea în mână portavocele și comanda, ca un bătrân marinăr, manevrele necesare.

Soarele se afla încă foarte jos la orizont când corveta, cu toate pânzele sus, se înclină grațios sub adierea brizei. Marinarii debarcați avuseseră timp să ajungă la Sidney și să răspândească vestea pățaniei lor ciudate. O mulțime imensă se îmbulzea pe chei.

În clipa când *Ceres*, prinzând vântul, își săltă nehotărâtă prova subțire și lungă — întocmai ca o iapă năzdrăvană care, neștiind încotro s-o apuce, adulmecă în dreapta, în stânga, înainte, pentru a se avânta apoi să mănânce pământul — întregul echipaj, cu excepția tunarilor, se adună la picioarele catargului artimon.

Oamenii din Sidney izbutiră să deslușească silueta unui bărbat impunător care salută agitându-și pălăria spre stindardul roșu fluturat de vânt. Toți marinarii, la rândul lor, se descoperiră și ei. Ecoul muribund al unui triplu ura ajunse până la urechile locuitorilor din Sidney, urmat de-o răsunătoare salvă de artilerie.

Seara, de la înălțimea South-Headului, se zărea la orizont un punct albicios asemănător unui clăbuc de spumă.

Soldații postului South-Head spuneau că era corveta *Ceres*.

Se împlinea un an de zile de când o navă misterioasă cutreiera mărele Indiilor. Nici un crucișător nu reușise să se apropie destul de mult de ea încât s-o poată identifica. Naviga sub toate pavilioanele. Uneori, se zărea din depărtare, fluturând, în vârful catargului său, pânza de în imaculată a drapelului regilor Franței, alteori, yachtul regal înfățișa cele șaisprezece colțuri ale celor două cruci, roșie și albă, de pe stindardul Angliei; în sfârșit, alteori, apăreau cele trei culori olandeze, dublul ecuson alături de Spaniei sau stelele argintii ale Statelor Unite ale Americii.

Un mic bric din Ile-de-France, care se aflase în apele sale în timpul unui uragan, citise la pupă, sub un ecuson șters, numele: *Vicleana*.

Bricul era singurul în măsură să dea o astfel de informație. Poate că alte nave se apropiaseră mai mult de *Vicleana*, dar acelea nu se mai întorseseră niciodată în port.

Vicleana avea o alură semeață de crucișător.

La început, nimeni nu știu ce să creadă. Francezii luau corveta *Vicleana* drept un vas englezesc; englezii bănuiau că pornise dintr-un port al Franței. Celelalte națiuni presupuneau la fel.

Apoi o bănuială încolți în mintea tuturor. *Vicleana* era un vas pirat.

Opinia nu era lipsită de adevăr, ba chiar conținea foarte mult. *Vicleana* era într-adevăr un vas pirat, dar în același timp era și-un vas de război, un crucișător frumos, poate cea mai mândră navă din câte au ieșit vreodată din șantierul Majestății Sale britanice.

Era corveta *Ceres* deghezată, grimată, dacă se poate spune astfel, căreia noii săi stăpâni îi pusese o mască și-i dăduseră un nume pe placul lor.

Trecuseră aproximativ optsprezece luni de când Fergus O'Breane părăsise, învingător, rada portului Sidney. Dusesese atunci o viață plină de muncă și aventură. Forța aceea de seducție, pe care am mai semnalat-o la el, nu întârziase să acționeze asupra echipajului eterogen al corvetei capturate.

După câteva luni, exercita la bord un fel de putere absolută, de esență divină. Existau totuși și câțiva recalcitranți: parlagiul Paulus Waterfield, Smith, a cărui fire rece, nuanțat ipocrită, nu era prin aceasta mai puțin energică; în sfârșit, regele Lear, vechi soldat, încărunit într-un război fără sfârșit împotriva societății, săvârșind crimă cu plăcere, sceptic, bun orator și păstrând ceva din nerușinarea culiselor, în ciuda sângelui care-i apăsa conștiința.

Cât despre Randal Graham, de multă vreme el era devotat trup și suflet lui Fergus.

Dar în afară de acești bandiți cutezători, veniți din Sidney, la bordul *Viclenei* se aflau marinari adevărați, or, se știe că oamenii mării nu se încred decât în marinari mai destoinici și mai inițiați decât ei. Pentru ei, omul nu este valoros și demn de respect decât dacă știe să comande o manevră dificilă și să țină cum trebuie portavocele în timpul unei furtuni.

Însă Fergus nu era marinar.

În ce privește manevrele, rămânea, pe propriul său vas, în afara ierarhiei active, și nu-și relua locul de comandant decât în timpul luptelor.

Cu toate acestea, marinarii, maiștrii și ofițerii improvizați se supuneau orbește voinței lui Fergus. E-adevărat că la început o făcuseră de nevoie, în silă, dar, încetul cu încetul, deveniră devotați. Apoi, cum marinarii nu fac niciodată lucrurile pe jumătate, cu toții manifestară o afecțiune respectuoasă și nemărginită.

Paddy O'Chrane, devenit al doilea șef — ca răsplată pentru frumoasă lui comportare în ziua luptei din rada portului Sidney — exprima în felul său admirația întregului echipaj, în măsura în care acest sentiment putea fi exprimat.

— Vezi tu, Absalon, chelbos nenorocit — îi spunea el negrului, devenit acum coleg și prieten — poți s-o spui cui vrei, eu nu-l recunosc pe Dumnezeu! Înălțimea Sa nu-i marinar, Absalon, fir-ar să fie!... Dar, vezi tu, chilugule, mă-nțeleg cu el, lua-ne-ar dracu pe amândoi!

Trecură alte câteva luni. *Vicleana*, a cărei prezență fusese semnalată vaselor comerciale și crucișătoarelor, întâlnește în drumul ei obstacole de două ori mai mari, și adesea se salvase numai grație sângelui rece al șefului de echipaj Sam și rapidității sale de neasemuit.

Dar Fergus O'Breane nu devenise pirat cu gândul de a rămâne pirat. Nutrea alte planuri și fiecare din acțiunile sale, în cursul celor patru ani cât cutreieră mările, însemna o piatră adăugată uriașului edificiu al cărui arhitect devenise.

Mai întâi, se înțelege de la sine, atacurile sale erau îndreptate de preferință împotriva navelor engleze. *Vicleana* jefui, scufundă, sau aruncă în aer, mai multe bastimente de-ale Companiei Indiilor, decât toți corsarii francezi la un loc.

Asta nu reprezenta decât un amănunt, poate chiar mai puțin decât un amănunt, un fleac căci, conform planurilor lui Fergus, Compania Indiilor trebuia atacată prin alte mijloace, mai eficace, menite să sape la temelie existența acestei forțe comerciale, unul din cele mai solide puncte de sprijin ale Angliei.

Fergus se folosi de croazierele sale în oceanul Indian pentru a vizita întregul litoral. Lăsând lui Randal Graham comanda corvetei, trecea adesea la bordul unei nave sechestrare și făcea excursii lungi în golful Bengal, pe mările Chinei sau ale Arabiei. Avea documentele vasului și se dădea fie drept un căpitan negustor, fie un negustor care făcea comerț pe cont propriu.

În felul acesta inspectă una câte una, cu răbdare, toate reprezentanțele Companiei, pătrunzând chiar în culisele lor atunci când o întreprindere importantă îi suscita interesul. Studiile sale preliminare îl ajută să întrevadă numeroși germeni ai descompunerii; prin cunoașterea acestor germeni putea adăuga un atu în plus planului său de luptă.

În Orientul îndepărtat văzu — ceea ce abia se bănuia pe atunci în Europa — nenumărate vase ale Companiei, încărcate cu opium, livrând cantități imense din această otravă pe coaste. Își dădu seama că odiosul trafic nu aducea Angliei mai puțin de patru milioane de lire sterline. Aceasta constituia încă o armă care putea fi întoarsă împotriva dușmanului.

În sfârșit, la revărsarea Indusului, constată o agitație înăbușită printre triburile subjugate și-și dădu seama ce explozie uriașă ar produce cea mai mică scânteie în acele regiuni în care sute de prințșori, brutal deposezați, se ascundeau sau își rodeau zăbalele în slujba învingătorilor.

Apoi se întorcea pe *Vicleana*, spre a nu-și pierde, prin absențe prea îndelungate, puterea exercitată asupra acelor oameni energici și devotați, pe care avea de gând să-i facă uneltele mâniei sale.

Căci mânia sa, departe de-a se potoli, devenea din ce în ce mai mare. Peste tot întâlnea în calea lui Anglia lacomă, cotropitoare, perfidă, abuzând de puterea ei și dobândind aur din sângele și sudoarea popoarelor.

Nicăieri nu există vreun colțișor de țărm pe mările acelea nesfârșite, unde numele de englez să nu fie temut și urât! Pretutindeni, negoțul britanic se înființase, sprijinit de tunuri, să-și impună tranzacțiile oneroase.

Se părea că partea aceea a globului, blestemată de cer, fusese dată pe mâna hrăpăreață a nesățioasei Anglii. Pretutindeni, mâna ei își lăsase amprenta: mizerie, lacrimi, ruine.

Fergus contempla satisfăcut nenumăratele ravagii, nedreptățile cumplite pe care numai Dumnezeu le putea număra și pedepsi. Satisfacția îi înăbușă mila, căci se bucura văzând că ura lui era atât de puternic justificată, simțind tresărirea mută a cincizeci de milioane de suflete oprimite care răspundeau strigătului său de răzbunare.

Părăsind mările Indiei, nu făcu decât să schimbe decorul, pentru a regăsi aceeași ură, încă înăbușită, dar gata să izbucnească. La Cap, *burii* olandezi; în America, cele două Canade gemând sub infama opresiune și scoțând de pe acum strigăte de disperare, care curând aveau să găsească un puternic și nobil ecou în adâncul unei inimi franceze.

Fergus intră în tratative cu *burii*, din rândul cărora își recrută echipajele, și petrecu mai bine de-o lună în cele două Canade.

În drum, de la Cap spre America, trecu pe la Sfânta Elena.

La Sfânta Elena, francezii, mai cu seamă în primii ani, obțineau foarte greu permisiunea de a-l vizita pe prizonierul imperial, dar nu același lucru se întâmpla cu englezii. Fergus fu admis, purtând numele unui căpitan de vas, angajat al Companiei căreia îi capturase un bastiment.

Petrecu patru ceasuri împreună cu învinsul de la Waterloo, stăpânul celei mai cuprinzătoare inteligențe, mai luminoase, mai cutezătoare din câte au strălucit vreodată în lume.

Se întoarse încă sub influența cuvintelor auzite; crescuse în ochii săi și se întorcea mai calm, mai dârz, mai întărit în credința lui. Ce se petrecuse între obscurul pirat și omul care cu puțin timp în urmă ocupase primul tron al universului?

La întrebările nerăbdătoare ale camarazilor săi, Fergus răspundea laconic:

— L-am văzut...

Într-o dimineață cețoasă de sfârșit de noiembrie, un elegant bric comercial, alunecând pe canalul Saint George, ajunsese în nordul insulei Man, cu vârful prorei îndreptat spre Scoția.

Vântul și marea îl împingeau spre Solway și discul roșu al soarelui se afla cu mult deasupra orizontului, când ancorele bricului începură să caute un punct de sprijin pe fundul apei, aproape de localitatea Dumfries.

Marinarii se încolonară pe punte și-și scoaseră beretele, lăsând să treacă doi oameni care urcau din cală.

Unul din aceștia era Fergus, celălalt Randal Graham.

Șalupa fusese coborâtă la apă, în așteptarea lor. Se îmbarcară amândoi și imediat șase vâslași, sub comanda lui Paddy O'Chrane, o îndreptară spre coastă.

Șalupa atinse țărmul. Fergus și Randal săriră pe prundiș, la o jumătate de leghe depărtare de Dumfries.

— La revedere! le spuse Fergus marinarilor. Ne vom reîntâlni.

Paddy deschise gura dar nici unul din blestemele pe care le ținea deoparte pentru zile mari nu-i păru potrivit pentru a-și exprima tristețea, așa încât se mulțumi să-și scoată pălăria și să îngâne:

— Domnule... Satana și nevastă-sa!... Dumnezeu să vă binecuvânteze, lua-ne-ar dracu pe toți!

Fergus făcu un gest cu mâna. Paddy își puse la loc bereta. Șalupa se îndepărtă.

Cei doi călători o luară de-a dreptul peste câmp. Erau îmbrăcați simplu și-și purtau mantalele pe braț. Merseră timp de aproape o oră fără să vorbească. Randal, care părea să cunoască perfect ținutul, era călăuză.

După ce urmară nenumăratele întortochele ale unui drumeag îngust, care urca de pe plagă până în creștetul unei faleze povârnite, ajunseră pe un platou gol, presărat doar ici-colo cu o vegetație pricăjită și pârlolită de vânturile din larg. De la această înălțime, privirea putea cuprinde întinderi enorme: la apus, marea, iar la sud, de cealaltă parte a golfului, țărmul dantelat al comitatului Cumberland.

Se stârnise briza și ceața era alungată spre partea cea mai îngustă a pâlniei Solwayului.

Fergus și Randal se opriră.

În depărtare se zărea, pe coasta Irlandei, bricul comercial care-i adusese, cu pânzele înroșite de razele piezișe ale asfințitului.

Fergus își duse mâna la frunte. Privirea îi era încărcată de tristețe.

— Încă puțin și n-o să-l mai vedem — spuse el. Cortină a căzut peste primul act al dramei noastre... Care va fi cel de-al doilea?... Cred că știu, dar numai Dumnezeu poate fi sigur... Au trecut patru ani de când muncesc, Randal.

— Iar de doi ani, Fergus, ești destul de bogat ca să poți duce o viață de prinț — replică Graham. În locul dumitale, aș profita... m-aș duce la Londra... l-aș strivi cu luxul meu pe neobrăzatul ăla de Godfrey de Lancaster.

— L-am uitat pe Godfrey de Lancaster — spuse Fergus.

— Da... așa ești dumneata — continuă Randal — cunosc din secretele dumitale doar atât cât ai vrut să-mi dezvălui și, uneori, ca acum de pildă, descopăr întâmplător o fărâmbă de mister din sufletul dumitale... Nu mă plâng. Poate că taina dumitale ar fi prea greu de păstrat... Îți cunosc țelul... sau, mai bine spus, cel pe care ți l-ai propus acum patru ani.

— Poate că s-a schimbat între timp — îl întrerupse Fergus.

— Cu-atât mai bine!... Dar păstrează toate astea pentru dumneata, O'Breane, și folosește-mă ca și cum n-ai avea nimic să-mi dezvălui.

— Îți mulțumesc — spuse Fergus distrat.

Privea țărmurile Angliei și ochii i se aprindeau pe nesimțite, devenind curând o văpaie de ură și amenințare.

— Voi veni acolo!... șopti el. Voi pune într-o bună zi piciorul pe pământul tău blestemat!... Dar nu mai înainte de-a te fi înconjurat cu dușmani și capcane... Voi pregăti răbdător totul înainte de-a da asaltul... Doamne, dar ce lung e drumul care-mi stă în față, și cât de iute aș vrea să-l străbat!...

Randal îl privea atent și curios. Chipul scoțianului, a cărui parte inferioară era acum ascunsă de-o barbă deasă de un roșu mai limpede și în același timp mai aprins, decât părul, avea o expresie greu de definit. Ochii săi albaștri, luminoși exprimau cutezanță și francheță; dar sub acea cutezanță, exista în clipa

aceea de cumpănă un fel de șovăială involuntară, o nehotărâre prostească între solitudinea paternă a unui bătrân servitor față de tânărul său stăpân și respectul unui soldat pentru comandantul său.

— Calea-i lungă — spuse el în sfârșit, reluându-și nepăsarea firească. Avem de străbătut șapte sau opt mile până la Sfânta Maria din Crewe. Părerea mea-i să purcedem la drum.

Fergus întoarse numaidecât spatele mării și călătoria continuă.

Ținutul avea aspectul pitoresc și oarecum sălbatic al câmpiilor Scoției. Ziua scăpătă, alungând umbrele și dând peisajului un aspect din ce în ce mai sumbru. Randal părea să se descurce de minune printre drumeagurile care se încrucișau la fiecare pas. Fergus îl urma, pierdut în gânduri.

— Dar este oare cu putință — spuse brusc acesta din urmă — ca nimeni să nu știe de existența galeriilor subterane?

— Popoare întregi au trăia o mie de ani, până ce-au descoperit mina de aur care le zăcea sub picioare — răspunse Randal. Pe vremea mea imensele galerii erau necunoscute și, dacă în loc să mă duc în munți, m-aș fi ascuns acolo, judecători de Glasgow n-ar mai fi trebuit să depună efortul de-a mă trimite pe pontoane... Au două ieșiri care n-ar putea fi descoperite nici de ochiul cel mai iscoditor. Prima dă în salonul luxos al castelului din Crewe... un edificiu măreț, pe cuvântul meu, căzut în paragină, pe care-l vei putea cumpăra pe o nimica toată... Cea de-a doua se deschide sau mai bine spus se închide în locuința pe care o ocupa, și poate că o mai ocupă și acum tatăl meu. Această a doua ieșire e mascată de-un zid care se învâртеște în jurul unui ax... Dacă polițiștii celor Trei Regate ar vedea acest perete, ar declara cu toții că de secole nu s-a trecut acolo...

— Sunt încăpătoare subteranele?

— Taică-meu s-a rătăcit de zeci de ori, străbătându-le în căutarea comorilor ascunse acolo de stareții de la Sfânta Maria... Ca mărime seamănă cu Saint James-Park.

— Tatăl tău, Randal, n-a dat cumva la iveală existența lor?

— V-am spus că taică-meu căuta acolo o comoară.

Noaptea era scufundată în beznă. Călătorii noștri lăsară în dreapta orașul Annan, ale cărui lumini străluceau în depărtare, printre ramurile desfrunzite ale copacilor, și, părăsind drumeagurile pe care merseseră până atunci, se angajară pe o

cale mai largă și mai bine marcată, care sluzea drept punct de legătură între Carlisle și Glasgow. Cititorii noștri cunosc această șosea, pe care au urmărit diligența lui Frank Perceval condusă de Saunie, în noaptea când s-au petrecut acele evenimente stranii și îngrozitoare care au dus la moartea nefericitei Harriet.

Randal se opri exact în locul unde diligența lui Frank se izbise de-un trunchi de copac așezat de-a curmezișul drumului.

— Aici e — spuse el. Casa tatălui meu se află de cealaltă parte a pădurii.

Două minute mai târziu, traversaseră pădurea la capătul căreia se zăreau luminile locuinței lui Randal. Simțind apropierea lor, un câine începu să latre furios.

— Oh! Oh! șopti scoțianul. Cred că bătrânul Bill s-a prăpădit, ăsta nu-i lătratul lui.

Vorbind astfel, glasul îi tremura ușor. Doar câțiva pași îl mai despărțeau de casă; îi făcu dintr-un salt și puse mâna pe clanța ușii.

— Ușa-i încuiată pe dinăuntru — spuse el. Tata nu încuia niciodată ușa!...

Bătu. O fereastră se deschise.

— Unde-i bătrânul Randal Graham? întrebă scoțianul cu vocea tulburată.

— A murit acum doi ani — i se răspunse.

Fereastra se închise la loc. Randal își lăsa capul în piept.

— Aș fi vrut să se bucure și el de bogăție la bătrânețe — murmură el — dar iată c-a murit și-n casă noastră s-a pripășit un străin... Ah! Acum am rămas singur pe lume. Fergus. Am să-ți fiu mai credincios ca niciodată.

Fergus îi strânse mâna, rostind câteva cuvinte de consolare.

— Da, da, domnule O'Breane — reluă Randal. Toți murim... dar ar fi fost mai bine dacă aș fi rămas lângă el... Ah!... Casa noastră a-ncăput pe mâinile lui Mac-Nab!... L-am recunoscut... Se spune că individul e un om cumsecade... Totuși, a închis fereastra fără să ne ofere un adăpost...

— Ești sigur că era Mr. Mac-Nab? întrebă Fergus.

— Da... și voi fi îndată și mai sigur, căci trebuie să-mi petrec noaptea în casa tatălui meu și să rostesc o mică rugăciune în camera unde a murit... căci a murit! adăugă el cu o voce care-i trăda durerea înăbușită. Da, da,... l-ai auzit ce-a

spus... A murit acum doi ani... Haide, Fergus, să mergem! Am să te conduc la fermă din Leed, deoarece vrei să-l vezi pe Mac-Farlane și-apoi mă-ntorc aici, unde-a murit tatăl meu... Nu va fi nevoie să cerșesc ospitalitatea acestui Mac-Nab!

Ocoli casa și se îndreptă cu pași mari spre un desiș presărat cu ruine. Fergus îl urmă. După zece minute, mergeau de-a lungul unui zid, printr-un parc în mijlocul căruia se înălța un vast edificiu, pe care Fergus îl bănuia a fi castelul Crewe. Apoi coborâra povârnișul colinei și-ajunseră la fermă din Leed.

Randal i-o arătă cu degetul lui Fergus și plecă alergând.

Poarta fermei era deschisă. Fergus intră.

În sufragerie, în jurul unei mese, cinau o femeie tânără și două fete drăgălașe. Într-un loc retras se afla un bărbat cu capul ascuns în mâini. La zgomotul pe care-l făcu Fergus atunci când intră, omul își ridică încet capul: avea un chip livid și ochi stinși, rătăciți.

Fergus se îndreptă spre tânără femeie, în timp ce cei doi îngerași, înroșindu-se, zâmbeau în spaimă lor copilărească: O'Breane întrebă de domnul Angus Mac-Farlane.

Omul care se afla retras în ungher se sculă în picioare. Fergus nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată.

Tânăra căreia i se adresase Fergus O'Breane era frumoasă, dar purta pe fața ei tristă și blândă pecetea suferinței. Când despre cei doi copii, care se țineau de fusta ei, aveau niște chipuri într-adevăr îngerești. Fetița cea mare să fi avut vreo trei anișori, cealaltă nici doi. Zâmbeau tot timpul, răspândind o suavă rază de bucurie în casa aceea cu aspect lugubru în care părea să domnească doliul.

Tânăra răspunse la întrebarea lui Fergus, arătându-i-l pe soțul ei, care stătea deoparte.

Fergus îl privi multă vreme cu luare-aminte.

— Mai există deci o persoană care poartă numele de Angus-Mac-Farlane? întrebă el.

Tânăra femeie lăsa ochii în jos zâmbind jalnic. Soțul ei se apropie încet de Fergus.

— Nu există decât un singur om cu numele pe care l-ați rostit, domnule — spuse el cu glas sumbru — dar ce folos!... Cei care l-au văzut în zilele lui bune stau acum față-n față cu el și nu-l mai recunosc... Fiindcă a suferit cumplit!... Mac-Farlane însă, el mai recunoaște chipul prietenilor săi, dar nu le mai știe numele... Cum te cheamă?

— Dumnezeule! îngăimă Fergus uimit. Dumneata ești Angus Mac-Farlane? Bine, dar... te-ai schimbat extraordinar...

— Cum te cheamă? repetă fermierul.

Fergus își rosti numele.

Trăsăturile ofilite ale lui Angus Mac-Farlane se însuflețiră, trădând o oarecare bucurie.

— Fii binevenit, O'Breane — spuse el întinzându-i mâna. Nevastă, îmbrățișează-ți fratele, care-i și fratele meu... copii, cinstiți-l pe prietenul tatălui vostru!... Trebuie să ne veselim!... Trebuie să ne veselim!...

Doamna Mac-Farlane le luă pe cele două fete de mână și le aduse în fața lui Fergus.

— Clary, și tu, Anna — spuse ea blând — sărutați-l pe prietenul tatălui vostru.

Clary își întinse fruntea roșind; Anna zâmbi și fugi.

— Să ne veselim! repetă fermierul. Amy! Nu mai avem niște vin, din ăla franțuzesc, în pivniță?... Adu-ne vin franțuzesc! ... Duncan să plece să-l cheme pe fratele meu Mac-Nab... Trebuie să ne veselim.

Tonul lui Angus contrasta atât de ciudat cu vorbele sale pline de vioiciune, încât o lacrimă se prelinse de sub pleoapele soției când răspunse:

— Vei avea vin franțuzesc, Mac-Farlane, și-am să-l trimit pe Duncan să-l aducă pe fratele nostru Mac-Nab.

Fergus o opri cu un gest.

— Angus — spuse el — știi prea bine că domnul Mac-Nab nu mă agreează.

— E-adevărat... Dar de ce?

— Fiindcă odinioară îl proteja de Godfrey de Lancaster.

— White-Manor! strigă fermierul clătinându-se și se prăbuși pe scaunul pe care-l părăsise, de parcă ar fi primit o lovitură în piept. De ce mi se vorbește de White-Manor?... Du-te, Amy! Ia și copiii!... Ah! Fergus O'Breane, mă simt ușurat că te văd. Vom vorbi despre White-Manor...

Doamna Mac-Farlane se îndreptă spre ușă, cu Anna și Clary. Înainte de-a se îndepărta de Fergus, îi spuse în șoaptă, c-un gest rugător:

— S-au petrecut evenimente dureroase, domnule... Dumnezeu a așternut un vâl pe mințile lui Mac-Farlane... Te rog să-l cruți!

Leși. Fergus se apropie de cămin și se așează lângă Mac-Farlane.

În cursul celor patru ani, Angus îmbătrânise cu cincisprezece. Avea fruntea plină de riduri. Chipul său deschis și luminos căpătase o expresie de sumbră amărăciune.

Fergus se uită o clipă la el, trist și compătimitor. Odinioară, el și Angus se plăcuseră instinctiv și se legaseră sufletește. Era una din acele prietenii care dăinuiesc și care renasc mereu mai puternic și mai vii, pentru că-și au rădăcina nu numai în stimă, ci în potrivirile reciproce ale firilor și sentimentelor, fiindcă se bazează exclusiv pe căldura inimii.

Or, inima nu se schimbă niciodată când simțurile, interesul său ambiția, acești sfetnici răi și perfizi, nu-i sugerează nestatornicia.

O'Breane, ca și Mac-Farlane, era mai presus de orice meschinărie. Cât despre ambiție, Angus nu știa ce-n-seamnă; Fergus avea o altfel de pasiune, mult mai puternică.

— Credeam c-am să te regăsesc fericit, Mac-Farlane — spuse noul venit după un moment de tăcere.

— Sunt fericit că te revăd, frate Fergus — răspunse fermierul care părea să-și fi regăsit oarecum calmul. Am plâns cu lacrimi de mânie acum patru ani, când am aflat de nenorocirea dumatăle... Fergus! Nobilul meu frate Fergus, acuzat de asasinat, condamnat pentru crimă! N-am știut de-această acuzație, decât când s-a dat verdictul... A fost vina lui Mac-Nab, care nu te putea suferi... Hai să ne-mbrățișăm, O'Breane, spune-mi că mă-ndrăgești ca și altădată.

— Nu m-am schimbat, Mac-Farlane. Îți sunt tot frate... și, în planurile care reprezintă toată viața mea, ai un loc și-un rol... ești singurul om din lume căruia îi voi dezvălui inima mea.

Angus își duse mâna la frunte.

— Planuri! Îngăimă el. Eu n-am nici unul, dar le voi îmbrățișa bucuros pe-ale tale, frate... Oh! Ce tânăr și frumos ești, Fergus!... Mary te iubea atât de mult...

— N-am îndrăznit să-ți vorbesc despre Mary — șopti O'Breane.

— Toarnă-ți vin! strigă fermierul. Unde-i vinul franțuzesc? Ia-ți paharul, prietene, și bea!

Se ridicase și-i întinsese o sticlă.

Fergus își muie buzele; Angus termină dintr-o sorbitură și continuă:

— În curând am s-ajung și eu la Botany-Bay.

— De ce? Întrebă Fergus uimit.

— Pentru că-l voi uide pe contele White-Manor... Nu știu unde se-ascunde acum... nu pot pune mâna pe el... Dar se va-ntoance, Fergus... Greșeam adineauri, când spuneam că n-am planuri: am unul.

O'Breane tăcu.

— Toarnă-ți vin! reluă apoi Angus. Suntem aici ca să ne veselim, în amintirea tatei!... Ah! Fergus, tata trăia pe vremea când ne aflam la Londra... iar sora mea era fericită.

— Te rog, Mac-Farlane — spuse Fergus, — povestește-mi totul despre biata Mary... Bănuiesc că s-a întâmplat o nenorocire.

— Multe nenorociri, O'Breane!... Bunurile familiei ne-au fost smulse printr-un proces nedrept... Tata a murit... sora mea... Câte lacrimi poate vărsa o femeie înainte de-a muri!

— Mary n-a devenit contesă de White-Manor?

— Îl voi ucide! rosti Angus cu-o explozie de ură, ca și cum acest nume ar fi avut puterea de-a încorda pe neașteptate în el toate fibrele răzbinării și-ale mâniei. Da... Mary este contesă de White-Manor... sau cel puțin era...

— Deci a murit! strigă Fergus.

— Are un copil, frate, nu poate muri.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat atunci?

— Bea, Fergus! spuse Mac-Farlane cu un râs spasmodic, amân. Îl voi ucide... Mac-Nab s-a străduit, bănuiesc, din răsputeri. Credea c-o poate face fericită pe sărmana Mary... da, da, frate, Mary s-a numit contesa de White-Manor, deoarece Mac-Nab voia să fie bogată și fericită... bea, O'Breane. Trebuie să sărbătorim reîntoarcerea dumitale... nu știu dacă a devenit bogată, dar sunt sigur, că-i nefericită... Biata Mary!... S-au împlinit opt luni de când am primit o scrisoare de la ea... ai s-o citești tu, O'Breane... eu n-o mai pot citi... Niciodată n-am iubit nimic pe lumea asta, atât de mult cât am iubit-o pe Mary, frate, și de aceea voiam s-o văd căsătorită cu dumneata... Ah! Ce zi fericită ar fi fost ziua căsătoriei voastre!

Angus se ridică și deschide un dulap din care luă un portofel. Printre hârtiile care se găseau acolo, alese una mototolită. O despături cu-o mână tremurătoare.

— O mai iubești, frate? întrebă el brusc.

— O voi iubi întotdeauna — răspunse Fergus.

Fergus nu mințea deloc și nu se înșela. În cursul celor patru ani care se scurseseră, dragostea, al cărei rol avea să fie, de-aci înainte, atât de important în viața lui, lâncezise în sufletul său. Abia dacă legase, ici-colo, câteva idile trecătoare, romane de-o zi, ale căror pagini sunt smulse de uitare și nu lasă nici un fel de urme. În inima lui nu exista deci nici o altă amintire, în afară de cea legată de Mary. Mai târziu, amintirile aveau să abunde; inima lui, dăruită din plin, retrasă apoi fără remușcări, avea să alunece pe panta nestatorniciei, lăsând în urmă-i lacrimi.

Fergus nu se înșela deloc, în sensul că dintre toate amintirile, evocate adesea, cea legată de Mary avea să fie

întotdeauna prima, cea mai dragă, cea mai cristalină, poate singura curată.

Mac-Farlane reveni în dreptul căminului.

— Te iubea mult! spuse el. Dar ce rost are să vorbim despre asta?... Iată scrisoarea... ultima ei scrisoare... Atunci m-am dus la Londra s-o caut, dar n-am izbutit s-o găsesc.

Fergus luă scrisoarea. În multe locuri, cuvintele erau pe jumătate șterse de lacrimi. Erau lacrimile lui Angus, sau lacrimile contesei White-Manor?

Iată ce spunea scrisoarea:

"Scumpul meu frate,

Când am aflat din ultimul tău mesaj că intenționezi să vii la Londra să mă consolezi, să mă protejezi, gândurile mele s-au îndreptat spre tine cu recunoștință și dragoste. Oh! Tu, Angus, tu mă iubești, ești singurul care mă iubește. Sunt sigură că aș fi fericită alături de tine, văzându-te des, simțind în jurul meu pereții dragi ai casei tatălui nostru...

Dar nu-mi este îngăduit să sper în această fericire, dragă frate. Chiar în seara când am primit scrisoarea ta, am părăsit casa în care locuiam de trei luni. Am făcut acest lucru, pentru a-ți evita prezența. Am nevoie de putere, și dacă te-aș fi văzut m-aș fi simțit slabă.

Bunul meu frate, te iubesc, o știi prea bine; iartă-mă că fug de tine.

Trăiesc sub apăsarea unei amenințări groaznice și nemiloase... Biata mea copilă, Mac-Farlane, fetița mea scumpă! ... De-ai ști!..."

— Unde ai ajuns, O'Breane? întrebă Angus în clipa aceea, îți mai aduci aminte ce veselă era odinioară?... Am și acum surâsul ei în fața ochilor... Când mi-l reamintesc, sufăr.

Își așeză mâinile pe genunchi și rămase cu privirea pironită în gol, cu capul aplecat pe umăr...

Fergus își continuă lectura.

"De-ai ști, dragă frate!... Tu ești curajos și generos; ai vrea să mă aperi, să-i înfrunți pe oamenii aceia care mă fac atât de

nefericită... Angus, te cunosc bine, știu că ai vrea... și asta ar însemna o nenorocire cumplită.

Prefer să sufăr. Sunt fericită că sufăr. Ideea că cineva ar încerca să pună capăt supliciului meu mă umple de neliniște... Nu fi supărat pe mine, frate scump; dacă mă îndepărtez de tine, o fac pentru fiica mea.

Răzbunarea lordului a fost nemiloasă! Știi că după scena rușinoasă de la Smith-Fields mi-a luat fata. Dar nu știi tot, Angus. Vai! O astfel de nenorocire nu e de conceput.

Fiica mea, biata mea copilă se află în mâinile unui scelerat lipsit de credință și suflet, care o crește departe de lume, și cred că a fost ales dinadins un astfel de ticălos ca să sădească în sufletu-i curat germenii rușinii și-ai corupției..."

— Biata Mary! exclamă Fergus.

— Unde-ai ajuns, O'Breane?...

— Trebuie să plec, frate!... Cu orice preț, trebuie!...

— Știu unde ai ajuns! bâigui Angus plecându-și capul. Citește mai departe...

"... Fiica mea e prizonieră, iar temnicerul ei, un monstru avar, plin de cinism, își bate joc cu cruzime de lacrimile mele și-mi cere periodic o sumă de bani, ca să nu-mi chinuie copilul... Eu mă aflu la Londra, tot datorită sprijinului căpătat din partea acelui om de suflet, care a avut milă de mine, atunci când eram cu funia de gât în piața Smith-Fields... Sunt sigură că fratele meu, care mă cunoaște bine, nu-și va face, în această privință, gânduri urâte despre mine.

Rămân la Londra, pentru că sunt mai aproape de fiica mea, deoarece am senzația că veghez asupra ei... N-am voie s-o văd, vai! Nemernicul îmi ia banii și-mi refuză, fără milă, favoarea de a-mi săruta copilă, fie chiar și când doarme.

Se supune ordinului soțului meu, lordul...

Mă ascund, pentru că adâncă mea deznădejde nu trebuie văzută de nici un prieten. Nimeni n-ar putea da ochi cu mine, și tu mai puțin decât oricare altul, nobilul meu Angus, fără să încerce a-mi veni în ajutor și să mă răzbune.

Să mă răzbune!... Știi, dragul meu Angus! Omul acela mi-a spus-o... Este în stare s-o facă, Doamne!... La cea mai mică tentativă, ar omorî-o..."

Scriind acest ultim cuvânt, care era aproape ilizibil, mâna contesei White-Manor tremurase violent.

— Bine, dar temerile astea sunt o nebunie curată! strigă Fergus. Oricine ar fi omul acela și oricât de mare i-ar fi perversitatea, de ce-ar ucide un copil?... De altfel, s-ar putea acționa cu prudență... s-ar putea preveni...

— I-am scris toate astea, frate dragă, și Mary trebuie să fi primit scrisoarea mea încă de acum șase luni... Nu ini-a răspuns: temerile ei au fost mai puternice decât rațiunea.

Mai erau două sau trei rânduri. Fergus continuă.

"Și-apoi, am o speranță, o speranță. Mac-Farlane... Ticălosul a dat-o pe fiica mea în grija unui mut și-a unei ființe nenorocite, nelipsită de suflet... Într-o zi, poate, voi reuși să-i câștig încrederea și-atunci îmi va fi îngăduit să intru în odaia fetei mele, Suky, s-o sărut, s-o strâng în brațe... Oh! Ce fericire, ce fericire, frate scump! Îmi va surâde crezând că visează un vis frumos... Nu-i așa că această speranță este de-ajuns pentru a-mi ierta fuga?... nu-i așa că atunci voi fi cea mai fericită dintre mame?"

Fergus împături scrisoarea. Pe chipul său mândru se așternuse o dublă expresie: de milă și de profundă indignare. Ridică ochii spre Angus, care-și păstrase aceeași atitudine și care, urmărind din instinct lectura rândurilor cunoscute, de el, avea două lacrimi mari pe obraz.

— Trebuie s-o salvez — spuse Fergus.

Mac-Farlane scutură din cap. Lacrimile i se uscaseră și fruntea îi era încruntată.

— Trebuie s-o răzbuni! răspunse el.

Apoi, dând frâu liber mâniei, adăugă:

— Omul care-o martirizează și care-i ucide copilul... îi știu numele, deși ea nu vrea să mi-l spună... este White-Manor... White-Manor în persoană, sau unul din acoliții lui... Bea, O'Breane! Bea, frate! Încă nu știi totul.

— Într-adevăr — spuse Fergus — unele cuvinte din scrisoarea nefericitei noastre surori n-au nici un fel de înțeles pentru mine... Vorbește despre scena rușinoasă din Smith-Fields.

Angus era mai palid decât un mort.

— Vezi bine că-mi tremură mâna prea tare ca să torn vin — șopti el încercând să zâmbească. Vreau să beau, frate; mi-e sete... Ah! Ah! Vrei să știi ce s-a petrecut în Smith-Fields?... Ascultă atunci! Dar, mai întâi, privește cuțitul care, mai devreme sau mai târziu, îl va ucide pe Godfrey de Lancaster.

Înfipse cu putere în lemnul de stejar gros al mesei pumnalul scoțian, a cărui lamă vibra multă vreme tânguindu-se.

— Ascultă! continuă Angus. Acum vreo trei ani... doi ani și jumătate, ziarele au relatat despre o evadare temerară din închisoarea de la Botany-Bay... Numele dumitale figura printre cele ale evadaților. Sora mea era însărcinată.

După două luni, ziarele anunțară că evadații de la Botany-Bay se aflau de multă vreme la Londra. Pentru a doua oară, numele dumitale se afla în coloanele lor.

Circula un zvon: unii îl atribuiau lui Brian de Lancaster, fratele lui Godfrey, care-i foarte tânăr, dar acest fapt nu l-a împiedicat să declare fratelui său mai mare un război nemilos. Cei ce lansaseră zvonul despre Brian se înșelau: îl cunosc și sunt convins că este un om nobil și generos... Cert este că zvonul amintea de logodnă dumitale cu sora mea, iubirea voastră de odinioară și pretindea... Fergus, frate drag, spune-mi, pe cuvântul dumitale de onoare, de când te-ai întors în Anglia?

— De douăsprezece ore — răspunse Fergus.

— Te rog, frate, să nu vezi în cuvintele mele — continuă Angus — expresia vreunei bănuieli nedemne... Mary MacFarlane poate fi nenorocită, dar nu poate fi vinovată... Zvonul susținea că te întâlnești din nou cu ea. Sarcina ei înainta... iar White-Manor, mizerabilul, asculta cu lăcomie toate acele calomnii... Fără îndoială regreta că el, bogatul pair, dăduse numele său unei biete fete... Iată ce s-a întâmplat. Mary a dat naștere unui copil. White-Manor a cerut să i se aducă leagănul în apartamentul său și-a privit multă vreme copilul în tăcere. Apoi a fost văzut străbătând cu pași mari camera și cineva l-a auzit rostind cuvinte de amenințare. Găsea că copilul îți seamănă. O'Breane.

— Mie? exclamă Fergus uluit.

— Da, dumitale... Mary te iubise atât de mult!... Oricare ar fi explicația acestei asemănări, reală sau imaginară, bănuielile lui Godfrey de Lancaster au dobândit o forță teribilă... Faptul s-a

petrecut la White-Manor, în Northumberland, foarte aproape de aici... Dar de multă vreme. Godfrey ne îndepărtase, pe Mac-Nab și pe mine; nu mai aveam permisiunea să ne vizităm sora... Ah! Fergus, Mac-Nab este un om cinstit, deși are o părere condamnabilă despre dumneata! S-a căit adesea că a sprijinit căsătoria aceea... Dar ce spuneam? Când vorbesc despre asta, mi se tulbură gândurile și mi se întunecă mintea.

— Asemănarea... — spuse Fergus.

— Da, da, îmi amintesc... Asemănarea! Mac-Nab, și cu mine, nu aveam deci nici o idee despre cele ce se petreceau la White-Manor... Godfrey nu mai puse piciorul în camera soției sale cât timp această zăcuse la pat... Nu-și mai revăzu copilul și interzise să fie arătat mamei sale. După cincisprezece zile, Marțy se duse la biserică, pentru prima oară de la naștere. Biata femeie! Ceruse de nenumărate ori, cu lacrimi în ochi, să-și vadă copilul și, văzând că nu i se aduce, îl credea desigur mort... Poate c-ar fi fost mai bine să se fi întâmplat așa. În ziua aceea, Godfrey de Lancaster intră în camera soției sale. Era urmat de un ticălos, pe nume Gilbert Paterson, care ducea în brațe un leagăn. Mary era cât pe-acți să leșine de bucurie. Râdea, plângea și-i săruta mâinile lui Godfrey de Lancaster. Apoi se repezi spre leagăn și vru să dea vâlul la o parte, pentru a devora cu sărutări plăpânda ființă ce-avea să însemne de aci înainte pasiunea, dragostea, viața ei. Godfrey o apucă brutal de braț și-o sili să se oprească. Gilbert puse leagănul pe-o masă, în mijlocul camerei.

"Doamnă", îi spuse White-Manor, smulgând vâlul leagănului, "copilul acesta este al dumatăle, dar nu și-al meu. Copilul acesta este fructul unei crime", continuă Godfrey stăpânit de unul din accesele lui de furie nesăbuită. "Privește, privește, doamnă! Și îndrăznește să Susții că nu-i seamănă!" "Cui?" întrebă sărmana noastră surioară. "Asasinului meu, doamnă, omului pe care l-ai iubit, lui Fergus O'Breane." "Lui Fergus!" repetă Mary a cărei frunte se însenină de bucurie. Asta a însemnat condamnarea ei. Văzându-i transformarea involuntară, pe care o luă drept mărturisire, Godfrey se făcu roșu de furie și, în mânia lui smintită, ridică mâna vrând parcă să zdrobească copilul. "Milord! Oh! Milord!" țipă Mary îngenunchind îngrozită. "Nu-ți ucide copilul!" Godfrey se stăpâni și începu să zâmbească. "Copilul meu!" — spuse el cu amărăciune. Cred c-aș fi devenit un om bun, dacă Dumnezeu

mi-ar fi dăruit un copil!..." Așa a spus, Fergus, afurisitul ipocrit! ... Sora mea a încercat să protesteze, susținându-și nevinovăția, căci înțelesese de ce era acuzată, dar Godfrey îi închise gura și, cu un sarcasm grosolan, continuă: "Uită-te bine la acest copil, care susții că-i al meu, milady; uită-te pe îndelete și cu ochii bine deschiși, căci în acest moment îl vezi pentru ultima oară!" Mary își împreună mâinile, zdrobită de crudele cuvinte. Copilul era o fetiță încântătoare, cu un zâmbet cuceritor. Mary nu văzuse niciodată un chip mai frumos, mai îngeresc... Ah! Plânse, țipă, se târî la picioarele lui White-Manor. Acesta rămase ca de piatră. Părea că găsește o satisfacție barbară în prelungirea acelei scene sfâșietoare. În sfârșit, când se îmbăta suficient de lacrimile ei, făcu un gest. Gilbert luă cu el copilul. Mary zăcea nemișcată pe jos. White-Manor îi porunci pe un ton aspru să se ridice. Se ridică. O împinse, din treaptă în treaptă, până pe peronul castelului. Acolo se afla același Gilbert Paterson, care avea în mână o funie de cânepă. Erau de față toți servitorii lui White-Manor. Godfrey luă funia din mâna lui Paterson și...

Angus se opri deodată și se ridică spunând:

— Oh! Îl voi ucide, îl voi ucide, Fergus! Jur pe amintirea sfântă a mamei mele!...

Tremura și gâfâia.

— Și ce-a făcut? Întrebă Fergus, care tremura și el având fruntea scăldată de sudoare.

— Ah! strigă Mac-Farlane, cu un geamăt sugrumat. Englezii ăștia sunt niște lași și nu cunosc mila, frate dragă... Mary era palidă și lipsită de puteri...

O apucă de mână și-o sili să se târască în genunchi pe peron. Apoi îi încolăci funia de cânepa în jurul gâtului și strigă în gura mare:

— Care din voi dorește s-o cumpere pe femeia asta?

Capitolul XVI - O soție scoasă la mezat

Angus Mac-Farlane rosti aceste ultime cuvinte pe un ton plin de durere și mânie. O'Breane se sculase în picioare. Frumosul său chip exprima în alt fel sentimente identice cu-ale fermierului.

— Nu-l mai uram — spuse el. Furia pe care o resimțisem cândva față de el, se pierduse într-o mânie prea adâncă și prea încăpătoare ca să nu absoarbă orice alt resentiment... Dar acum îmi dau seama că, pentru dumneata, Angus, pentru biata Mary, sunt încă vulnerabil... Unde poate fi găsită canalia asta de om?

Angus îi luă mâna lui O'Breane și-o strânse în ale sale.

— Îți mulțumesc, frate — răspunse el.

Apoi adăugă pe-un ton deznădăjduit, de amară ironie:

— Mă-ntrebi unde poate fi găsit?... Ai uitat așadar, în cei patru ani de când ai părăsit Anglia, deprinderile lorzilor noștri? După ce zdrobesc, în această parte a strâmtorii, viața unei ființe lipsite de apărare, traversează marea și se duc să repurteze triumfuri. În străinătate. Cruzimea nu-și are și ea plictisul ei? Senioriile lor se blazează și se-mbolnăvesc de spleen... Senioriile lor pleacă în Franța, în Italia... De unde să știu? White-Manor este la Neapole sau la Paris, sau la Viena... Ar fi inutil să-l caut: îl aștept! Mary te iubise. Poate că-și amintea. Era o crimă de neiertat. Ca s-o pedepsească, Godfrey de Lancaster, dezgropând un obicei laș și barbar pe care, dintre toate popoarele lumii, numai Anglia putea, în brutalitatea ei națională, să-l conceapă, își scotea soția, pe Lady White-Manor, la mezat, ca pe-un animal... Nutrea nădejdea că se va vorbi multă vreme despre aceasta la Crockford's club... Era o glumă, o *eccentricity* în stare să ucidă o femeie. Când rostise cuvintele: "Care din voi dorește s-o cumpere pe femeia asta?" servitorimea și ceilalți de față tăcură. Mary era iubită de toți. White-Manor își repetă mânios întrebarea. "E frumoasă", adăugă el, "și-o dau pentru trei șilingi!" Nimeni nu răspunse. Mary, care continua să stea în genunchi, își ținea mâinile împreunate și privea în jos. Godfrey bătu din picior furios. "Dați-vă la o parte!" strigă el. "Am s-o duc în altă piață". Înșfăcă funia, Mary se ridică. Cei de față se așezară pe două rânduri, în curte, mohorâți și tăcuți. Godfrey, ținând-o pe sora noastră de funie, străbătu încet mulțimea și urcă în caleașcă. Două zile mai târziu, în Portland-Place, în locuința conților White-Manor, avea loc un dejun somptuos. Invitații erau numeroși. Pe la orele două după-amiază, Godfrey

se ridică beat de la masă și porunci să fie adusă Mary. Mary purta o rochie de pânză albă și funia legată la gât. Dintre toți nobilii care ședeau la masa lui White-Manor, nu s-a găsit nici măcar unul care să-i azvârle infamului Godfrey de Lancaster paharul în față. Nici unul măcar, Fergus! Godfrey luă funia și coborî în stradă. Străbătu ulițele Londrei, din Pontland-Place până în piața de oi din Smith-Fields, așa cum trecuse prin mulțimea valetilor săi consternați, ținându-și soția de funie, soția lui care plângea și se tânguia... Lumea se oprea să-i privească. Era un spectacol ciudat; dar printre cei cincizeci de mii de englezi pe care-i întâlnea în drum, nu se găsi nici unul care să strige infamie! și să arunce cu pietre în laș! Asta-i Londra: nobilime și plebe...

— Nobilime și plebe! îl întrerupse Fergus cu-o vie indignare, pe care Angus. O atribui în întregime impresiei pe care i-o lăsase povestirea sa. Londra și Anglia!

— Când ajunseră în Smith-Fields — continuă Mac-Farlane — dădură peste o mulțime uriașă. Era într-o vineri, zi de târg pentru vite cornute și oi. Godfrey o împinse pe Mary într-unul din locurile goale destinate oilor, și strigă de trei ori: "Această femeie-i de vânzare!... De vânzare pentru trei șilingi!" Negustorii de animale se înduioșară, căci Mary, sora noastră, era frumoasă și șiroaie de lacrimi i se prelingeau pe obrazii palizi. În sfârșit, o voce gravă și vibrantă străbătu mulțimea, făcând-o pe Mary să tresară. "Dați-mi voie să trec! Am s-o cumpăr pentru trei șilingi pe milady contesa de White-Manor." Un murmur străbătu piața din Smith-Fields, căci nimeni, nu cunoscuse până atunci numele nobile ale actorilor acelei scene infame, Godfrey se roși. Sunetul vocii îl izbise ca o palmă pe obraz. Părea că încearcă să recunoască plin de teamă și mânie pe cel care vorbise. Acesta nu întârzie să-și facă apariția, croindu-și cu vigoare drum prin mulțime. Era îmbrăcat cu haine grosolane, specifice negustorilor de animale. Văzându-l astfel înveșmântat, Godfrey își pierdu siguranța de sine și făcu o mișcare pentru a se eschiva. Mary nu mi-a pomenit niciodată în scrisorile ei numele acelui om; dar când am fost la Londra, l-am aflat din zvon public. Era tânărul Brian de Lancaster, fratele contelui. Sau cel puțin așa am crezut și cred încă, deși Brian n-a răspuns niciodată acțiunilor mele de bunăvoință, decât prin dezmințiri reci și categorice. Oricum, presupusul negustor de animale, fie că era sau nu Brian de

Lancaster, pătrunse în țarcul unde se afla Godfrey și-i smulse din mână funia cu care era legată Mary. Aceasta, ajunsă la capătul puterilor, își pierdu cunoștința. Negustorul o prinse și-o susținu cu o singură mână. Cu cealaltă, își scotoci buzunarul și scoase o grămadă de monede de aramă pe care le azvârli lui Godfrey în obraz spunând: "Ia-ți banii, milord." Urale, venind din toate părțile, umplură piața din Smith-Fields. Godfrey rămase încremenit. Lovitura pieselor de-un penny lăsase pe obrazul său palid și pe frunte pete vineții. Căci negustorul era un om voinic, Fergus. Lovise cu putere, cum am fi făcut și noi...

Fergus stăpânit de interesul deosebit pe care-l acorda povestirii, scoase un oftat prelung.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze, Mac-Farlane — spuse el — oricine ar fi... Și dacă-i într-adevăr fratele mai mic al lui Lancaster, jur să-i plătesc datoria noastră, într-o bună zi... Dar ce s-a întâmplat cu Mary după aceea?

— După aceea — răspunse Angus — mulțimea s-a dat la o parte, să poată trece negustorul cu "achiziția" sa; apoi se strânse la loc, înconjurându-l pe White-Manor, al cărui obraz învinețit se scâlâmbăia în convulsiile unei furii neputincioase.

Huiduieli țâșneau din toate părțile... Semnalul fusese dat, și, când polițiștii își făcură apariția, îl găsiră pe nobilul lord împrôscat cu noroi, pradă unui atac furibund...

— Dar Mary, Mary! insistă Fergus.

— Mary a fost urcată într-o trăsură de către pretinsul negustor, de animale... După aceea, am aflat prin scrisori toate amănuntele poveștii... I-am trimis de mai multe ori bani, dar de opt luni nu mai știu unde se ascunde și, după ultimul ei mesaj, e silită să-l plătească pe mizerabilul devenit paznicul copilului ei... Cine o ajută?... Mi-a vorbit uneori de o mână generoasă și prietenă... Însă Brian de Lancaster nu-i un om bogat...

— Dar — îl întrerupse Fergus — dacă Brian, cumnatul ei, o protejează, de ce nu-i dă nici o mână de ajutor în problema copilei?

— Pentru că, la fel ca și noi, nu cunoaște această parte a povestirii, — răspunse Angus. Dacă-i vorba de Brian, și despre el trebuie să fie, deși a refuzat s-o recunoască în fața mea, dacă-i vorba de Brian, ea știe că-i pripit și temerar; și nu vrea să-l amestece fiindcă se teme în primul rând de amenințarea rostită de paznicul copilei... Sărmana mea surioară! Nu privi lucrurile

de aici, Fergus! Gândește-te că ori de câte ori îi trece prin minte un gând de eliberare, îl alungă îngrozită, repetându-și cuvântul acela pe care mâna ei tremurânda abia l-a putut așterne pe hârtie. O va ucide!

Cei doi interlocutori nu mai scoaseră nici un cuvânt. Fergus părea cufundat în gânduri. Mac-Farlane, cu coatele sprijinite de masă, cu fruntea la două degete de pumnalul înfipt în lemnul de stejar, urmărea desfășurarea unui vis întunecat. El luă cel dintâi cuvântul.

— Haide, haide — spuse cu-o notă de veselie forțată — bea, frate Fergus! Doar sărbătorim întoarcerea dumitale, ce naiba!... Există oameni și mai nefericiți decât noi!... Am o soție bună și doi copilași ca niște îngeri, care mă trezesc dimineața cu zâmbetul lor minunat... Ah! De-ar fi aici și sărmana Mary!... Ducă-se naibii tristețea, O'Breane! Am plâns în seara asta ca o babă!... Beau în sănătatea dumitale.

În loc să răspundă toastului său, Fergus îi luă mâna și-l privi drept în ochi.

— S-au scurs patru ani de când muncesc singur — spuse el pe un ton domol — patru ani de când îmi dăruiesc tot timpul aceluiași gând, fără să fi împărtășit vreunui suflet prieten preaplinul îndoielilor care-mi dau târcoale și al speranțelor care mă ard... în acești patru ani m-am bizuit pe dumneata, Mac-Farlane, singurul om căruia i-am lăsat un loc în inima mea... Ca să-mi fac curaj, mi-am spus că va veni o zi în care gândul meu va ieși la iveală pentru a trezi un ecou în sufletul fratelui meu... Va veni o zi când vom duce amândoi povară care acum apasă doar pe umerii mei... Voi avea un confident, un alt eu...

Fergus se oprii, apoi adăugă trist:

— Timp de patru ani am nutrit această nădejde!

— Ai făcut foarte bine, O'Breane — exclamă Angus — căci sunt gata la orice pentru dumneata.

Fergus scutură din cap și-și plecă privirea.

— Am făcut rău! spuse el cu glas înăbușit. Căci în locul celui pe care mă bizuiam, găsesc un om zdrobit, veșted, lipsit de curaj...

Mac-Farlane făcu un pas înapoi și ridică spre el o privire uluită.

— Am auzit oare bine!? murmură el. Tocmai în clipa când îți vorbesc despre nenorocirile ce s-au abătut asupra casei noastre,

îmi reproșezi tocmai suferința mea!... Ah! Fergus! Fergus... Când ai plecat, eram tânăr și viguros, acum fruntea mi-e zbârcită, privirea stinsă, părul încărunțit înainte de vreme... Tare mult am suferit, frate O'Breane! Dar, vai! Culmea amărăciunii ar fi dacă dumneata, pe care te-am iubit atât de mult, m-ai socoti, într-atât de decăzut încât să nu te mai pot înțelege și sluji!

Mac-Farlane rosti ultimele cuvinte pe un ton de dureros reproș. Fergus fu mișcat până în adâncul sufletului, dar nu-și exterioriză sentimentele.

— Părul poate încărunți înainte de vreme — rosti el cu răceală — fruntea să se zbârcească, privirea să-și piardă strălucirea, dar inima unui bărbat nu trebuie niciodată, oricât de crudă ar fi încercarea, să se plece sub o lovitură a soartei.

— Cine ți-a spus că inima mea s-a ofilit, Fergus O'Breane? Întrebă scoțianul luându-și o atitudine rigidă.

Fergus smulse pumnalul înfipt în masă și, cu un aer disprețuitor, îl așează culcat.

— Dacă mi-ar fi spus-o altul. Mac-Farlane — replică el — l-aș fi silit, cu genunchiul în piept, să-și recunoască minciuna... Dan ce poți crede despre un om care-și scoate pumnalul și declară că, pentru el, nu mai există alt scop în viață decât acela de a ucide, despre un om care consimte să-și riște libertatea pentru un mizerabil lipsit de suflet și credință!... Pentru numele lui Dumnezeu, frate Angus, brațul îți este încă destul de puternic, dar inima...

— O'Breane! O'Breane! îl întrerupse scoțianul cu-o voce tremurând de mânie. Te rog să nu mai rostești nici un cuvânt!... Așa zdrobită cum e, inima mea nu poate accepta, fără revoltă, cuvinte injurioase!...

— Foarte bine, frate Angus! exclamă O'Breane, apucându-i din nou brațul pe care Mac-Farlane și-l smulsese brusc. Acum nu mai ai fruntea încrețită și privirea și-a recăpătat expresia vie de altădată... Vino, să te vezi, frate.

Îl duse pe Angus în fața oglinzii de deasupra mesei de lucru a soției sale.

Angus începu să surâdă fără să vrea. O'Breane continuă pe un ton sever:

— Zbârciturile au dispărut, privirea și-a recăpătat strălucirea. Dar inima?...

— Trebuie să-l ucid pe omul acela, O'Breane — spuse Angus — trebuie!

Fergus lăsa numaidecât brațul scoțianului și se îndreptă spre cămin, unde-și lăsase cascheta de voiaj și mantaua.

— Adio deci, frate — spuse el — ceasurile mele sunt numărate, nu pot să mai stau.

Angus rămase o clipă pironit, apoi se așeză între ușă și Fergus.

— O'Breane! strigă el. Frate, fie-ți milă de mine!... Trebuie să-mi răzbun sora!... Sora noastră, Mary, pe care dumneata o iubești ca și mine... Nu mă părăsi așa... Nu vreau să plec supărat din casa lui Mac-Farlane... Rămâi, rămâi, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu sunt supărat — răspunse Fergus calm — durerea nuseamnă mânie.

— Dar nu vrei să-mi lași dreptul de-a răzbuna jignirea pe care ai ascultat-o adineauri fremătând?... În afară de această datorie, pe care o socotesc sfânta, sunt alături de dumneata, Fergus, îți stau cu totul la dispoziție!

— Frate — spuse O'Breane pe un ton solemn — pentru mine nu poate exista nici o rezervă, oricât de legitimă ar fi... Ți-am spus doar că, de patru ani, aștept această clipă. Și, în acești patru ani, am fost înconjurat numai de oameni hotărâți, temerari, devotați până la moarte... Fiecăruia dintre ei nu i-am încredințat din taina mea decât atât cât era necesar ca să-mi execute ordinele. Pentru toți planul meu, în întregul lui, a rămas un mister. Te așteptam. Dintre toți te alesesem pe dumneata. Ți-am rezervat jumătate din acțiuni și din primejdii... Acum, voi căuta pe altcineva, căci acel cu care voi împărți misiunea va trebui să aibă o inimă liberă și-o minte limpede, să procedeze ca și mine, să se dăruiască cu totul luptei angajate și să renunțe la animozitățile meschine și la pumnalul răzbunărilor vulgare... Și eu mă răzbun, Mac-Farlane! Și eu vreau să mă răzbun!

Angus tresări la auzul acestui cuvânt mângâietor pentru pasiunea lui și deveni mai atent.

— Îmi răzbun sora pângărită — reluă Fergus, cu vocea aceea vibrantă și impunătoare care-i făcea pe toți să-și înfrâneze voința proprie și să i se supună — îmi răzbun tatăl asasinat! Îmi răzbun mama... sfânta mea mamă care, închizând ochii, m-a lăsat singur să plâng tot ce-am îndrăgit și prețuit...

Mary se va număra întotdeauna printre victimele al căror strigăt va face inima să-mi tresară, tulburând-o... Mary vă fi răzbunată ca și soră-mea, ca și taică-meu, ca și maică-mea, va fi răzbunată prin aceeași lovitură, căci călăul lor a fost și-al ei...

— Godfrey de Lancaster! strigă Mac-Farlane uimit.

Fergus zâmbi disprețuitor.

— Godfrey de Lancaster nu-i decât un om — spuse el. Crezi că ți-aș smulge pumnalul din mână, dacă ar fi vorba de Godfrey de Lancaster?

— Dar despre cine-i vorba? întrebă Angus din ce în ce mai uimit.

— Ascultă-mă bine, frate — replică O'Breane. Răspunsul la întrebarea dumitale reprezintă secretul meu, și-acest secret nu-l pot încredința decât unui complice.

— Complice... — repetă Angus. E vorba deci de-o crimă?

— Secretul meu — continuă Fergus — conține în el prea multe primejdii, ca să se mai încarce inutil cu riscurile unei vendette scoțiene. Omul căruia i-l voi încredința nu va avea, ca dumneata, un pumnal menit să străpungă pieptul unui pair al Angliei. Va trăi în pace cu legea, va fi, eventual, structura însăși a legii, care este și ea o armă, o armă și-o mască.

— Nu te-nțeleg — bâigui Angus care părea foarte contrariat.

— Întru cât credeam că-n dumneata, numai în dumneata, frate — spuse mai departe Fergus — îl voi găsi pe-acest om, voi zăvorî secretul în mine, cu riscul de a-mi zdrobi inima, prea strâmta pentru a-l cuprinde. Fiind silit să mă înclin în fața acestei situații, îmi voi continua de unul singur misiunea începută, regretând c-am nutrit prea multă vreme o iluzie nebunească și că m-am bizuit pe-un sprijin care avea să-mi fie refuzat... Adio!

Mac-Farlane se agăță de veșmintele lui Fergus.

— Un cuvânt! Un singur cuvânt! spuse el. Mary va fi răzbunată?

— Da, răzbunată... și poate salvată — răspunse Fergus.

— Te cred, O'Breane — rosti încet scoțianul scoțându-și pumnalul și zvârlindu-l cât colo. Ai în fața dumitale complicele pe care-l cauți... E vorba de-o crimă? Sunt alături de dumneata, chiar cu riscul de-a fi socotit vinovat...

Fergus îi întinse mâna lui Mac-Farlane și se îndepărtă numaidecât de pragul pe care fusese gata să-l treacă.

— Îți mulțumesc, frate — spuse el — îți mulțumesc din adâncul inimii!... Acum, vei afla totul... povestea mea, acțiunile mele, crima mea care, înseamnă distrugerea unui imperiu și salvarea unei jumătăți de lume... După ce voi fi vorbit, mă vei cunoaște la fel de bine cum mă cunosc eu însumi.

Se așezară amândoi în preajma căminului unde focul aproape se stinsese...

Fergus povesti despre decăderea familiei sale, ruinată prin stoarcerea de biruri nerușinate; vorbi despre venirea tatălui său la Londra, despre răpirea surorii sale Betsy și istorisi scena funebră din casa sărăcăcioasă din Saint Giles, când rămăsese singur în fața a două cadavre.

Mac-Farlane ținea prea mult la el, pentru a nu fi viu impresionat de povestea căreia elocința pătimasă a lui Fergus îi atribuia o ciudată forță emoțională. De altfel, în această poveste, Mac-Farlane își recunoștea propria lui poveste, cu mult mai întunecată și mai sinistă.

Când, după ce aminti ultimele cuvinte rostite de tatăl său pe patul de moarte, Fergus se opri spre a se reculege și a-și trage răsuflarea, Angus își lovi fruntea cu palma ca și cum o lumină neașteptată i-ar fi străfulgerat prin minte.

— Vrei să-l ucizi pe rege! spuse el.

— Regele nuri decât un om — replică Fergus — iar Christian O'Breane a spus: Război împotriva Angliei!

— Angliei! repetă scoțianul. Sunt gata să mor împreună cu dumneata, Fergus.

— Dar eu nu vreau să mor! strigă O'Breane, a cărui frunte apărea într-o lumină strălucitoare în semiobscuritatea vastei încăperi. Eu vreau să înving! Crezi că dacă ar fi trebuit să aleg o victimă aș fi venit la dumneata, Angus?... Ești prea grăbit să-mi compari slăbiciunea cu forța adversarului meu. Au trecut cinci ani de când a murit Christian O'Breane. În acești cinci ani, am adunat multe arme, nu mai sunt copilandrul pe care l-ai întâlnit

Într-o seară în apropierea capelei din Belton... Am patru nave pe mare, iar dincolo de Ocean, agenți activi, neobosiți care au și început să sape la temelia puterii engleze... Vei spune că toate acestea nu reprezintă mare lucru!... Mac-Farlane, iar te pripești, fiindcă am în față tot viitorul... Dacă vrei să compari, compară ceea ce am scos din neant, cu ceea ce voi dobândi din resursele mele actuale... urmărește cu gândul termenii acestei progresii gigantice la baza căreia se află voința mea de neclintit. Privește! Pe prima treaptă, jos, jos de tot vei găsi un băiețaș, slab și sărac... câțiva pași mai încolo, băiețașul a devenit bărbat și puternic... încă vreo câțiva pași, și vei întâlni pe omul care a izbutit să supună o serie întreagă de voințe și să le domine. Are milioane în seifurile sale; în plus, știe exact ceea ce urăște, și de aci înainte poate lovi cu mâna sigură... Acesta este stadiul la care a ajuns omul. Măine, printr-o acțiune de culise, gândirea să îi va facilita accesul la politica europeană... Omul se va transforma: spre a putea fi aproape de capetele încoronate, va deveni un mare senior... Iar marele senior va strânge laolaltă toate urile nestinse și legitime, toate durerile sângeroase provocate de lăcomia nesățioasă, de ambiția perfidă, de tirania lașă a inamicului său... glasul său, ascultat, va predica în surdina o uriașă cruciadă... Apoi, marele senior își va azvârli de pe el aurul și catifelele, va redeveni pentru o clipă irlandezul Fergus, spre a găsi drumul către inima Irlandei. Va revedea biata lui Irlandă; comorile sale vor fi folosite pentru alinarea suferințelor ei, iar mâna sa, întotdeauna dispusă să ofere, va întinde într-o bună zi un deget spre orient și va arăta în depărtare Londra, de unde se abat asupra nefericitului Erin toate suferințele sale. Și-atunci, va repeta strigătul tatălui său pe patul de moarte: "Ridică-te și pornește război împotriva Angliei!"

Rostind aceste ultime cuvinte vocea lui Fergus avea o vibrație puternică. Mac-Farlane se sculă în picioare fără să vrea, ca și cum s-ar fi supus unei porunci, ochii îi străluceau, figura-i ofilită întinerise.

— Frate Fergus — spuse el fremătând de zel — mintea mea nu-i în stare să cuprindă întreaga măreție a planurilor dumitale, iar ochii ei nu-s destul de pătrunzători ca să prindă amănuntele grandioasei dumitale idei... Dar inima mea ghicește ceea ce spiritul nu înțelege și am încredere în dumneata, speranță și

Încredere... Ah! Nu te cunoșteam, O'Breane... Te-ai ascuns de mine... Și, într-adevăr, ce merit am, ca să mă bucur singur de încrederea dumitale... Îți mulțumesc din adâncul sufletului... Asta-i tot. Îți aparțineam de mult.

Fergus avea capul plecat și părea adâncit într-una din acele meditații care puneau atât de des stăpânire pe mintea lui. Mac-Farlane îl măsura din ochi, de parcă ar fi încercat să descopere forța de dominare invizibilă care emana din toată ființa lui Fergus și reușea să biruie rezistențele cele mai înverșunate.

— Ura dumitale nu-i și ura mea — continuă Angus după câțva timp. N-aș fi fost în stare să mă gândesc la așa ceva și-abia pot să-mi dau seama ce-nseamnă satisfacțiile unei răzbunări mai presus de răzbunările omenești obișnuite... Inamicul dumitale este puternic; imperiile rivale nu se-ncumetă să-i declare război, iar rațiunea mea se tulbură la gândul îndrăznețelor pregătiri ale mării dumitale bătliei. Dar îți împărtășesc ura și cred în victoria noastră... Dumnezeu a pus în dumneata toată puterea lui, iar în fața ochilor mei îmi apare înzestrat cu cutezanța supranaturală a minunaților eroi din poemele scoțiene... Vorbește, mai vorbește! Te-admir și te îndrăgesc...

— Imperiile se prăbușesc — spuse Fergus urmând șirul reflecțiilor sale — popoarele nu mor niciodată. Bătrâna Anglie va pieri, tânăra Anglie și Irlanda își vor înălța sceptrul asupra unei Londre regenerate... Insulele noastre, cu glorioasa lor istorie, nu vor mai apărea pe harta globului ca o pată de mocirlă otrăvită, care se întinde, se întinde neconținut, mănjind lumea întreagă cu corupția ei contagioasă... Acolo unde a fost Sodoma, se va ridica un popor sănătos, clement în victoria sa, fiindcă se va simți puternic... Suflul justiției sale va risipi abuzurile de tot felul, venalitățile sordide și nedreptățile săvârșite cu solemnitate. Libertatea cultelor va înlocui monopolul avid și rușinos al bisericii protestante, ai cărei apostoli milionari au decăzut dincolo de limitele disprețului, iar Irlanda catolică, deschizând tuturor sfinților porțile templului, va alege o zi însorită pentru a arde pe eșafodul de la Old-Bailey acele odioase registre în care prelatul anglican ține, în partidă dublă, evidența redevențelor sale feudale... Nu va mai exista scoțian, irlandez și englez; vor exista numai frați, liberi sub bolta cerului...

— Dar asta nu-i răzbunare! șopti Mac-Farlane, a cărui atenție era reținută de zugrăvirea calmă a acestei utopii.

— E răzbunare — răspunse Fergus, a cărui privire se însufleți și mai mult.

Se opri și fruntea i se întunecă brusc.

— De altfel — reluă el trist — n-am ajuns încă acolo, iar răzbunarea, răzbunarea așa cum o concepi dumneata, Angus, va avea prioritate asupra tuturor celorlalte. Înainte de-a construi, va trebui să distrugem; va trebui să curățăm solul înainte de-a așeza, triumfătoare, piatra unghiulară a noilor fundații... Cine știe dacă noi vom apuca să vedem rodul muncii noastre?... Viața-i scurtă; misiunea noastră e grea!... Visul meu a depășit țelul... Am ajuns la faza în care trebuie să distrugem. Ți-am arătat vag care sunt resursele mele actuale. Pe lângă bogățiile considerabile acumulate, cele patru nave ale mele, dintre care una-i în măsură să susțină o luptă serioasă, îmi îngăduie să întrețin relații strânse cu posesiunile de peste mări și să minez astfel, una câte una, sursele dispersate din care colosul își extrage principalele mijloace de existență... Va veni o zi când, spre marea uimire a Europei, împăratul Chinei își va închide porturile pentru încărcăturile otrăvite cu care Compania Indiilor inundă provinciile imperiului celest... Iar Compania se va clătina în urma acestei lovituri, Mac-Farlane, căci câștiga o sută de milioane în fiecare an otrăvind sistematic un popor întreg. Apoi, prinții spoliați din Hindustan vor cere cu arma în mână dreptatea multă vreme refuzată. Prinții aceia vor avea puști și ofițeri din Europa; le voi furniza eu... La Cap, în cele două Canade, în Statele Unite, peste tot, agenții mei însămânțează pentru a recolta mai târziu... Poate că vom aștepta multă vreme, zece ani, cincizeci de ani!... Cine știe! Dar timpul secerișului va veni... Până atunci, vom munci, căci misiunea noastră e abia la început... Voi face în Europa ceea ce am făcut și dincolo de Ocean, dar mai întâi va trebui să cuceresc un nume și titluri, un nume adevărat și titluri adevărate, căci nu-mi pot permite să risc prețioasa mea miză pe șansele nesigure ale unui aventurier... În urmă cu șase luni am fost prezentat Majestății Sale don Juan de Bragance, împăratul Braziliei. Acesta își îndreaptă ochii spre Europa și speră, o știu prea bine, să reintre în posesia moștenirii părinților săi... Mă voi duce mai întâi la curtea lui; mă voi întoarce cu el în Portugalia; îl voi sluji; îmi va

da mărire... Nu-i vorba de-o eventualitate, Mac-Farlane, trebuie să se întâmple astfel.

Angus făcu un gest grav de aprobare. Firea lui aspră și simplă, complet subjugată, se închina într-atât în fața inteligenței superioare a lui O'Breane, încât începuse să nu mai creadă în existența imposibilului și să considere voința lui Fergus egală cu destinul.

Fergus se ridică, cuprins de-un fel de înfrigurare și, plimbându-se, continuă să zugrăvească tabloul viitoarelor sale acțiuni.

Vocea lui pătrunzătoare și gravă, care părea a fi însăși vocea convingerii de nezdrcinat, se însuflețea continuu atingând elanul entuziasmului.

— Pretutindeni — spuse el în sfârșit — pretutindeni strigătul meu de luptă trebuie să găsească un răsunet! Lumea întreagă va fi aliatul meu!... Există vreun colțișor de pământ în Europa unde numele de englez să nu fie hulit?... Există vreo țară puternică sau slabă care să nu fi avut de suferit de pe urma perfidelor ambiții ale Angliei?... Cuceritorului glorios i se poate ierta sângele vărsat de eroica lui spadă; dar ce te faci cu negustorul lacom care se bate să vândă mai bine și care, deținând toate bunurile, amenință cerând banii sau viața!... Sau traficanțul nesățios care cimentează cu sângele temelii depozitelor sale!... Pentru aceștia nu există nici iertare, nici milă!... Mă voi duce peste tot! În Portugalia, voi da peste opresiunea economică organizată încă de pe vremea domniei lui Juan al IV-lea și mânia acumulată de secole; în Spania, Gibraltarul și trădarea de la San-Domingo; în Prusia, unde englezii n-au avut prilejul să stoarcă aur, au furat glorie; voi găsi acolo dușmănia pentru nerușinatul furt de onoare care a pus pe fruntea lui Wellington laurii lui Blücher. Ah! Mac-Farlane, există rivalități între corsari... În Austria, vom profita de vechile animozități mascate cu stângăcie de o așa-zisă înțelegere diplomatică; în Țările de jos, dușmăniile noi adăugate celor vechi; Saint James uneltește în tăcere pentru a sfârâma încetul cu încetul lanțurile care țin încătușate Belgia și Olanda; în sfârșit, în Franța, oricare ar fi stindardul, o aversiune prea justificată: Franța revoluționară se gândește la Sfânta Elena, Franța regalistă își amintește de Quiberon!... Pretutindeni, un sentiment unic, universal! Ziua în care numele de englez va

pieri, va fi o zi de sărbătoare pentru toate națiunile de pe glob. Dar lumea a îmbătrânit. Nu mai suntem pe vremea când un pelerin singuratic putea stârni populații întregi, când justiția, susținută de elocință, crea nenumărate armate... Irlanda a lansat de multă vreme un lung strigăt de deznădejde, Irlanda suferă încă, iar universul doarme în pace. Nu mi-aș face nici o iluzie, dacă ar trebui să scot din teacă sabia Europei vlăguite. Nădăjduiesc, pentru că Europa joacă un rol absolut pasiv în planul meu de luptă. Ea nu va lovi, dar va ucide căci tot crimă-i să te baricadezi în casă și să încui ușa de două ori când auzi victima unei crime săvârșite în stradă țipând după ajutor. Așa va fi, frate — adăugă Fergus oprindu-se brusc în fața lui Mac-Farlane, care-și plecă involuntar ochii sub privirea lui de jar. Ceva îmi spune că Dumnezeu e cu noi...

Fergus tăcu, Mac-Farlane, furat de minunata perspectivă a acelei opere mărețe, o admira în gând și ar fi râs în clipa aceea de oricine s-ar fi îndoit de succesul înfăptuirii ei.

— Da, da, Dumnezeu e-alături de dumneata, frate — șopti el după un răstimp, pe-un ton de respect temător. Doresc lucrul acesta și cred în el. Dar ce rol ai rezervat bietului Mac-Farlane în aceste acțiuni primejdioase, în care sabia nu-i niciodată scoasă din teacă? Nu prea mă pricep să realizez ceva fără a folosi forța brațelor... Nu ai avut în vedere acest lucru atunci când te-ai gândit să mă alegi drept confident?... Nu știai, Fergus, că mintea mi-i slăbită și amețeala se cuibărește adeseori în creierul meu tulburat?!...

— Știam că inima fratelui meu Angus este leală — răspunse O'Breane. Și mai știam că mă pot bizui pe discreția lui.

— Oare pentru proiectele dumitale nu-i nevoie decât de discreție și lealitate?

Fergus șovăi o clipă.

— O inimă leală, devotată, gata la orice — răspunse el în cele din urmă.

— Frate scump — spuse Mac-Farlane ducându-și mâna la piept — spune-mi ce trebuie să fac.

Auzind acest răspuns prin care prietenul drag i se dăruia fără rezerve, O'Breane se simți copleșit de recunoștință și bucurie. Apoi un nor îi apăru pe frunte. Îl privi pe Angus c-un aer nehotărât.

Angus zâmbi trist.

— De acolo, de departe, prietenia te-a înșelat — șopti el. Acum, de-aproape, vezi mai bine și nu-ți mai dai seamă la ce-aș putea fi bun...

— Nu-i vorba de asta, Mac-Farlane — îl opri Fergus încercând zadarnic să se sustragă unei preocupări evident penibile — dar întrebarea dumitale m-a făcut să cobor în mine însumi și să pierd din vedere liniile mărețe și strălucitoare ale tabloului pe care ți l-am zugrăvit adineauri... Căci, vai, frate, tabloul își are și reversul... Orice ființă slabă, pusă în fața unui adversar puternic, nu atacă fățiș... Să învingem, iată țelul. Ferice de omul puternic care-și poate alege armele!... Noi, care suntem slabi, vom lupta din umbră și, în majoritatea cazurilor, vom folosi mijloace înlăturate de onoare... Ieri, am fost pirat. Mâine, ce voi fi?... Șovăi; frate scump, fiindcă mi-ești drag. Dacă ai fi fost ca mine, un om singur pe lume, fără familie, n-aș mai fi stat în cumpănă.

Angus își încruntă sprâncenele.

— Mi-ai spus că ai nevoie de-o inimă devotată, gata la orice; ți-am oferit-o. De ce să mai revenim asupra acestui subiect?

O'Breane îi luă mâna și-o strânse puternic.

— Nu mai șovăi, frate — rosti el încet și solemn. Îți doresc să faci la fel... Ascultă-mă. După ce voi reuși să stârnesc pretutindeni dușmănia împotriva Angliei, va trebui să pătrund în însăși inima puterii sale și, cu mâna mea, să dau prima lovitură... Pentru aceasta, am nevoie de oameni de încredere la Londra. Îi voi avea, dar îmi trebuie și sprijinul unei vaste organizații, a cărei existență îți este necunoscută și care, îndrumată de mine, va deveni o armă otrăvitoare... Această organizație, numită *Marea Familie*, își întinde, de la Londra, tentaculele asupra celor Trei Regate și are, pare-se, peste o sută de mii de membri. Este vorba, Mac-Farlane, de hoți, asasini, falsificatori. Va trebui să devii membru al acestei organizații.

Angus tresări, dar răspunse calm.

— O voi face, frate.

— Dar asta nu-i tot... Din motive pe care le vei afla mai târziu, mă interesează să devii stăpânul castelului din Crewe...

— Bine, dar sunt sărac — îl întrerupse fermierul.

— Eu sunt bogat — spuse O'Breane. Mă interesează apoi ca stăpânul din Crewe să fie un om respectat în regiune, mai presus de orice bănuială prin însăși poziția lui... un magistrat...

— Nu depinde de mine, frate.

— *Marea Familie* se va îngriji și de asta.

Angus era palid și-și ținea ochii plecați.

— Magistrat! bâigui el. Magistratii depun jurământ... iar tatăl meu era un om sfânt!...

— Vrei să-ți retragi cuvântul, Mac-Farlane?

— Voi fi brigand și magistrat... Bătrânul Mac-Farlane e mort... n-o să vadă.

— Gândește-te bine — continuă Fergus, ca și cum ar fi vrut să-i înlăture lui Angus orice pretext de-a se dezice mai târziu. Accepți o situație periculoasă și demnă de dispreț, după părerea lumii. Vei fi în afara legii și totodată slujitorul ei... Iar aci, ca și acolo, devotat, *gata la orice!*...

Angus își trecu mâna peste fruntea scăldată de sudoare.

— Mi-ai văzut fetele, Fergus? Întrebă el distrat. Se vor face nespuse de frumoase și vreau să rămână curate... Anna și Clary! Dragele mele! Dar ele nu vor afla niciodată că tatăl lor e-un criminal, nu-i așa?

— Poate... șopti Fergus devenind la rândul lui palid. Frate, oh! Frate!... Soarta mă silește!... Iartă-mă dacă te-am dus în ispită!... Refuză, mai ai timp să refuzi!

— Destinul meu e să te urmez — spuse stoic Mac-Farlane. Ești un suflet leal, Fergus, și-mi arăți prăpastia dinainte... Dacă închid ochii, o fac de bună voie!... Voi fi devotat, voi fi gata de orice!

Fergus își lăsă capul în piept, ca și cum ar fi regretat victoria obținută.

În clipa aceea, când tatăl lor semna un pact de temut pentru soarta lui, Anna și Clary dormeau în leagănul comun. Mama lor, fire bolnăvicioasă și plăpândă, le privea zâmbind fericită și tristă în același timp. Tenul ei, de-un alb diafan, avea sub pleoape acel reflex vinețiu, semn funest al unei mistuiri care își pune pecetea pe numeroasele sale victime, sub cerul aprig al Scoției.

Amy Mac-Farlane simțea cum se stinge încetul cu încetul.

Își privea, cei doi îngerași, nădejdea, mândria ei de mamă, așa cum privești o comoară care-ți scapă din mână...

Dar, pioasă și blândă, se resemnă lăsându-se în voia lui Dumnezeu.

Nădăjduia, nu pentru ea, ci pentru fiicele ei, care aveau să fie frumoase, bune, fericite.

În seara aceea, în timp ce o lacrimă îi străbătea zâmbetul, șopti:

— Angus va veghea asupra lor...

Capitolul XVIII - Cincisprezece ani

Se înserase de-a binelea. Trecuseră mai mult de trei ore de când Mac-Farlane și Fergus se aflau împreună.

Fergus continuă să dezvăluie în fața lui Mac-Farlane ceea ce acesta avea neapărată nevoie să afle din planul lui de acțiune. Stabiliră între ei că nici măcar slujitorii lui Fergus nu trebuiau să știe câte încredere îi acordase lui Mac-Farlane.

Era aproape miezul nopții când se despărțiră. Angus se retrase, lăsându-l pe O'Breane în sufragerie, unde i se făcuse patul.

Mac-Farlane avea o greutate pe inimă. De îndată ce nu se mai găsi în prezența lui Fergus, mintea lui, slăbită și chinuită de acele sumbre halucinații pe care scoțienii le numesc "al doilea văz" și care trec drept avertismente profetice, fu tulburată deodată de viziuni funebre. Puterea exercitată asupra lui de Fergus, suferi un fel de reacție ciudată. Văzu viitorul în culori negre, iar pe O'Breane dominând, ca un geniu al răului, acest ocean de nenorociri.

Până în această zi, viața lui fusese tristă și dominată de gândul răzbunării, dar răzbunarea e un lucru sfânt pentru țăranul scoțian și orice lucru sfânt, pe drept sau pe nedrept, îi dă un sentiment de încurajare și sprijin. Acum era împins brusc pe-un povârniș nou, necunoscut. I se arăta ici-colo, pe drumul ce avea să-l străbată, minciuna, crima, rușinea și i se spunea: Du-te!

Iar cel care rostea acest cuvânt fatal avea o forță în fața căreia se năruia orice rezistență.

Dar odată ieșit din raza acestei influențe, Angus se revoltă și deveni nervos. Toate vastele planuri cu mii de detalii ciudate, care i se înfățișaseră o clipă, luminate de elocvența lucidă a lui O'Breane, dispăruseră complet. Nu mai văzu nimic altceva decât un întuneric față de care spiritul lui superstițios se îngrozi, împotrivindu-se.

Și totuși, n-avea de gând să dea înapoi. S-ar fi indignat dacă cineva i-ar fi propus să rupă pactul încheiat.

Angus era unul din acei oameni slabi în care lumea vede, în mod eronat, pe omul tare. Energia lui nedisciplinată n-avea nici o bază; voința lui se clătina. Dar starea lui obișnuită, un fel de febră înăbușită și întunecată, avea toate aparențele focului misterios care mistuie unele suflete.

Era un om leal și generos. În străfundurile firii sale exista o veselie rustică, pe care nefericirea o apăsa cu povara ei strivitoare, dar și o vagă pasiune pentru lugubru și miraculos, rău endemic al câmpiilor Scoției.

De ce, dintre toți, îl alesese Fergus tocmai pe el drept confident unic și privilegiat?

Din simpatie... Să ne ierte cititorul că nu-i putem oferi alte motive mai trainice. Fergus ținea la Mac-Farlane.

Ieșind din sufragerie, bătrânul se îndreaptă spre apartamentul său; dar, conform obiceiului intră mai întâi în camera în care dormeau fetele; Amy Mac-Farlane se mai afla încă acolo. Adormise, cu capul sprijinit de marginea leagănului, și zgomotul respirației ei greoaie acoperea respirația egală și liniștită a celor două copile care dormeau obraz lângă obraz, împletindu-și pe pernă părul bălai și surâsul geamăn.

Angus depuse un singur sărut pe amândouă gurițele împreunate, apoi întinse brațul spre Amy. Dar privirea îi căzu pe obrazul tinerei femei, viu iluminat de lampa așezată lângă ea. Un punct de foc în obraji contrasta cu paloarea chipului ei care în dreptul tâmplilor avea părul learcă de transpirație.

În Scoția nimeni nu se poate înșela asupra semnificației fatale pe care o au aceste simptome.

Brațul lui Angus rămase suspendat în aer. Un tremur puternic îi scutură inima. Probabil că de multe ori privise fața soției sale în timpul somnului; îi auzise respirația găfâită, văzuse nuanța amenințătoare a pomeților și sudoarea rece de la tâmpile. Fără îndoială că atunci încercase un sentiment de

teamă și de tristețe. Dar, în noaptea aceea, fu de-a dreptul înspăimântat și deznădăjduit.

Își aruncă privirea dezolată asupra fetițelor adormite și scoase un geamăt înăbușit.

Apoi, încercă o senzație ciudată, pe care o luă drept nebulie: o pornire de ură furibundă împotriva lui Fergus O'Breane.

— N-aveam dreptul să-mi leg viața de destinul lui! șopti el. Nu-mi aparțin... Amy mă va învinui în clipa morții... căci voi rămâne singur... Amy, sărmana mea soție, îmi va spune: "Ți le las în grijă; nu te au decât pe tine, tu le vei fi și tată și mamă... Ce-i voi răspunde? căci pe cei ce trag să moară nu-i poți minți!"

Își apăsă fruntea cu amândouă mâinile, apoi făcu un pas în direcția camerei în care-l lăsase pe Fergus. Dar se opri.

— Fratele meu mi-a arătat care sunt primejdiile — spuse el. Nu mi-a ascuns nimic. De bună voie m-am oferit să-l slujesc... Amy nu va muri... Am timp... Un bărbat nu-și ia niciodată cuvântul înapoi.

În timpul acesta, Fergus, rămas singur în sufragerie, începu ca de obicei să mediteze. Oboseala călătoriei îi aduse în sfârșit somnul.

Ceasurile se scurseră. Somnul lui era atât de profund, încât nu auzi zgomotul ușii care se deschise.

Un bărbat își făcu apariția. Noaptea era pe sfârșite. Noul sosit, căruia-i clănțăneau dinții de frig, goli mai întâi dintr-o singură înghițitură ce mai rămăsese în sticla cu vin franțuzesc începută de Angus. După aceea, aprinse focul și se instalează în fața căminului.

Când Fergus se trezi, se făcuse ziuă de-a binelea. Văzu un foc puternic în fața căruia Randal Graham fuma liniștit o havană.

— Prin urmare, Mr. Mac-Nab a refuzat să te găzduiască? întrebă Fergus uimit.

— Mr. Mac-Nab este un avocat prudent — răspunse Graham. Îl cred în stare să refuze orice nu-i silit să acorde. Dar nu mi-a refuzat nimic, O'Breane, fiindcă nu i-am cerut nimic.

— Credeam că aveai de gând...

— Da, da... să spun o rugăciune în camera răposatului Graham.

Randal își scoase căciula.

— E un lucru împlinit și era de datoria mea... Dar zău că pentru ăsta n-aveam nevoie de permisiunea lui Mac-Nab sau a altcuiva! Știu și alte căi pentru a intra în casa tatălui meu în afară de ușă și fereastră, O'Breane... Am memorie bună... Mi-am petrecut zece ani în munți, înainte de-a apărea în fața tribunalului din Glasgow, ceea ce-nseamnă cincisprezece ani de când am părăsit casa și împrejurimile, dar am regăsit drumul ca și cum laș fi făcut ieri.

— Cu-atât mai bine — spuse Fergus. Ai să găsești și galeria subterană?

— Am și găsit-o — îl întrerupse Randal. Am dat două lovituri dintr-un singur foc, O'Breane. În loc s-o iau pe câmpie, am scurtat drumul trecând prin subterana de la Sfânta Maria.

— Și ce-ai văzut acolo? întrebă nerăbdător Fergus.

— Ah! Ah! Șefule! strigă Randal. S-ar zice că diavolul ne netezește calea... Are tot ce trebuie! Frumoase săli boltite pentru lucrătorii noștri, un dormitor la cincizeci de picioare sub pământ și până și un curent de apă, torentul din Blackflood, care să învâртеască roata unei mori de hârtie!... Pe legea mea! Bancnotele noastre sunt pe jumătate fabricate și aș pune rămășag că dacă am cutreiera toată Scoția, Anglia și Irlanda, n-am găsi un loc mai potrivit!

— Dar ieșirile? — spuse Fergus.

— Asta-i altă poveste — răspunse Randal dând din cap. Dar să-ți povestesc mai bine călătoria mea... Când ne-am despărțit, am intrat în cabana unui vechi camarad al tatălui meu, Evan din Leed, al cărui fiu, Duncan, a fost valetul lui Mac-Farlane, pe vremea când Mac-Farlane avea valeți... Căci se pare că Angus e acum mai sărac decât lov... Duncan mi-a oferit, un pahar de bere, deși nu m-a recunoscut. Eu am împrumutat de la el, fără să-l previn, un felinar și-o piatră de amnar. Parcul din Crewe are zidurile în paragină, și nici castelul nu-i mai breaz decât zidurile parcului: poți intra acolo ca la tine acasă. Am ajuns în marele salon fără să fi întâlnit vreo ușă închisă... E-un castel care trebuie refăcut. Vreo zece-cincisprezece mii de lire sterline... un fleac. Ajuns în salon, nu mi-a fost greu să găsesc butonul ușii mascate care dă spre scara subteranei, dar m-am chinuit până să-l fac să funcționeze. Doamne! Cred că de cincisprezece ani nimeni n-a mai trecut pe acolo, casă ajungă la casa noastră... Butonul a cedat... totuși; am aprins felinarul și-am coborât... În

ce privește galeriile subterane, ți-am spus tot... Încape o armată întreagă și-am putea fabrica până și hârtia pentru bancnote. Dar înăuntrul-i groaznic de frig, O'Breane — se opri Randal apropiindu-și printr-o mișcare involuntară scaunul de cămin. M-am întors bocnă. În subterană, m-am orientat după amintirile mele, reîmprospătate de zgomotul îndepărtat al torentului din Blackflood, și-am pus în sfârșit piciorul pe prima treaptă a scării care duce la casa familiei Randal. În partea asta, secretul nostru nu-i prea bine păzit, O'Breane. Am găsit zidul care marchează intrarea pe dinafară și nu mi-a fost deloc greu să-l fac să se învârtă pe axul lui masiv. Am împins o ușă. Mă aflam în camera unde voiam să-mi spun rugăciunea pentru odihna veșnică a bătrânului Graham. Dar camera era locuită. Mac-Nab dormea acolo chiar în patul tatălui meu. Într-un pătuț, moțăia un copil. Un copil frumos, pe legea mea! Fraged ca un trandafir... Dar asta nu ne interesează. Important e faptul că, după toate probabilitățile, Mac-Nab cunoaște subterana.

— Nu poate fi îndepărtat? spuse Fergus.

— M-am gândit la altceva... Aveam la mine cuțitul... Dar îl văzusem de atâtea ori pe bătrânul meu dormind în patul ăla... Și-apoi venisem să spun o rugăciune. Am îngenuncheat. La urma urmei, cred că Mac-Nab nu obișnuiește să se plimbe prin galerii, și dacă îi vine cumva cheful să ne spioneze, există văgăuna din Blackflood care, în timp ce va învârti moara noastră, ne va putea izbăvi, fără zgomot, de-un martor prea curios.

— Caută altă soluție, Graham — replică Fergus. Mac-Nab este fratele unui om la care țin.

— O să căutăm... Rămâne castelul... Într-o bună zi, vreun lord, amator de poveștile autorului lui *Waverley* o să se entuziasmeze de poziția lui pitorească și-o să-l cumpere... imposibil să nu se ivească un cumpărător... Pe de altă parte, eu nu pot deveni proprietar în acest ținut în care există riscul să mă recunoască cineva întâmplător. Va trebui să găsim pe cineva...

— Acest cineva a și fost găsit — răspunse O'Breane.

— Ah!... făcu Randal surâzând. Se pare că nici dumneata n-ai stat cu brațele încrucișate în noaptea asta...

O lună după această convorbire, Angus Mac-Farlane cumpăra, spre marea uimire a întregului ținut, castelul din Crewe cu toate dependențele sale.

Se părea că această investiție nu-i epuizase averea, căci făcu vechei case boierești reparații considerabile și-și mută acolo toată familia, lăsând fermă din Leed lui Duncan, fostul său valet.

De unde venea subita lui bogăție? În orice caz, nu-i adusese fericirea. Angus, pe care țăranii din împrejurimi se deprinseseră să-l numească "moșierul", devenea din ce în ce mai morocănos și taciturn. Se îndepărtă de fratele-său Mac-Nab.

Cititorul știe acum, fără să mai fie nevoie a-i furniza noi amănunte, cine erau falșii călugări adunați pentru orgie în subteranele Sfintei Maria din Crewe, în noaptea aceea în care nefericita Harriet Perceval fusese răpită; de asemenea, știe de unde primea casierul întreprinderii de la colțul străzii Cornhill, în Finch-Lane, sumedenia de bancnote care-i îmboldise pe Tom Turnbull și camarazii săi să ia cu asalt biroul liniștitului domn Smith.

Galeriile subterane deveniră într-adevăr o fabrică de bancnote false și, în același timp, un loc de întrunire și refugiu pentru membrii cei mai simandicoși ai Familiei, pe care împrejurările îi sileau să se exileze din Londra. Era *Purgatoriul* Lorzilor Noptii.

Dar lucrurile nu meraseră atât de lesne de la început. Fu nevoie de mai mulți ani pentru a se ajunge aci și în tot acest interval. Randal singur avu, în numele lui personal, relații cu Familia din Londra. Fergus voia nu să se prezinte, ci să se impună în fața acestei forțe misterioase. Dorea să înceapă negocierile în chip de mare senior, iar numele umil de O'Breane i se părea un obstacol în calea proiectelor sale dictatoriale, întrucât în cadrul organizației se aflau oameni suspuși, magistrați, ofițeri ai armatei britanice și chiar lorzi.

Prin urmare, numai după ce va fi cucerit, cum vom vedea, un nume nobil și-un titlu sonor, avea să intre în legătură directă cu Familia.

Dintre Lorzii Noptii, doar tânărul doctor Moore, a cărui reputație de savant creștea pe măsură ce se cufunda mai adânc în tenebroasele mașinațiuni ale Familiei, l-ar fi putut recunoaște. Doar îl văzuse pe Fergus când era bolnav și purta uniforma deportaților la bordul pontonului *Cumberland*, astfel încât amintirile lui privitoare la acest subiect nu puteau fi foarte precise.

Într-adevăr, nu-l recunosc. Numele de O'Breane fu luat drept o poreclă. Fergus începu să se bucure curând de-o asemenea influență în rândurile principalilor membri ai organizației, încât aceștia îi aleseră ca șef suprem.

Pe vremea aceea, Angus Mac-Farlane deținea funcția de judecător de pace al comitatului, astfel încât galeriile subterane ale Sfintei Maria erau bine păzite.

În timpul anilor scurși după întoarcerea lui în Europa, Fergus duse o viață dublă. Din când în când una din navele sale îl transportă la câte o curte străină, unde ducea cu răbdare tratative menite a țese plase în care urma să se prindă Anglia; alteori, reapărea pe neașteptate în Scoția, unde i se atribuiau, sub numele de Fergus-roșcovanul, acțiuni extraordinare de brigandaj. Lumea, înspăimântată, se înșela. Fergus avea altceva de făcut decât să jefuiască la drumul mare. I se puneau în spinare tot felul de isprăvi ale camarazilor săi, Randal Graham, fostul bandit, contribuind în mare măsură la faima lui O'Breane.

Primul voiaj îl întreprinse în Brazilia. Era în jurul anului 1820, când împăratul se pregătea să plece în Portugalia. Fergus se introdusese de multă vreme la Curte sub numele unui negustor respectabil; își făcuse relații mari, pe primul plan situându-se Leopoldina, arhiducesa de Austria, împărăteasa Braziliei. Fergus știa cum trebuie să te porți în cercurile nobile, unde negustorii englezi se bucurau de intimitatea gazdelor. Împărăteasa îi acordă augusta ei protecție, iar gurile rele de la Curte nu pierdură prilejul de-a observa că Fergus era cel mai frumos cavaler din câți poposiseră vreodată în Brazilia.

Datorită acestui fapt precum și serviciilor reale aduse lui Juan al VI-lea, regele îl ridică, printr-o rapidă succesiune de favoruri, la rangul cel mai înalt al nobilimii.

În 1822, un an după restaurarea casei de Bragance, Fergus O'Breane, orfanul din Saint Giles, era grande de Portugalia, clasa întâia, purtător al colanului de onoare al ordinului lui Christ și marchiz de Rio Santo în Paraiba.

De asemenea, Fergus dobândește, prin decret regal, numele și titlul unei nobile familii dispărute, Alarcao din Coibra.

Astfel încât, atunci când, în somptuoasele saloane din West-End, fusese anunțat pompos don Josè-Maria Tellés de Alarcao, marchiz de Rio Santo, numele acesta nu aparținea unui aventurier oarecare, înnobilit prin înșelătorie proprie, care

se împăuna cu un titlu furat; era vorba de un mare senior fabricat pe cale legală, un marchiz de proveniență regească, un înalt personaj pe pieptul căruia străluceau, dobândite și meritate, cele mai invidiate și mai rare decorații europene.

Părăsind Portugalia. Fergus se întoarse în Scoția. Cu prilejul acestui voiaj avu loc conflictul în urma căruia fu ucis Mac-Nab.

Mac-Nab se străduise din răspuțeri să afle secretul lui Angus Mac-Farlane și să-l abată pe acesta din drumul pe care îl bănuia primejdios și necinstit. Dar Angus rezistase.

După câțiva ani, tocmai în timpul popasului în Scoția al noului marchiz de Rio Santo, Mac-Nab descoperi o parte din misterele galeriilor subterane de la Sfânta Maria. Îl preveni pe Angus. Acesta refuză să acționeze și să vorbească, spunându-i doar atât lui Mac-Nab: "la seama!"

Mac-Nab era un om curajos; scrisese autorităților. În noaptea următoare, Fergus O'Breane pătrunse în camera lui Mac-Nab, escortat de Bob Lantern, care era unul din *lucrătorii* lui Randal. Știm pe ce drum au ajuns amândoi până la patul tatălui lui Stephen. În spatele lor, se aflau niște oameni ai Familiei veniți să dea zidul la o parte desfăcând balamalele de fier ale uriașei uși.

Amintirile lui Stephen erau destul de precise, pentru a mai fi nevoiți să mai povestim o dată scena. Numai că o părere preconcepută, de altfel firească, îl făcea să exagereze amănuntele crimei: n-a fost vorba de un asasinat, ci de un adevărat duel, dacă putem numi astfel o luptă în care unul din adversari era șomat să se apere, dar n-avea posibilitatea să refuze să lupte.

Însă, pe lângă denunțul recent al lui Mac-Nab, existau mai multe motive de duel între acesta și Fergus. Oare nu Mac-Nab îl introdusese pe Godfrey de Lancaster în casa lui Mac-Farlane? Nu Mac-Nab era prima cauză, deși indirectă, a deportării lui Fergus și-a nefericitei căsătorii a sărmane Mary?

Mac-Nab era atât de conștient de aceste lucruri, încât se simți pierdut numai când îl văzu la față pe Fergus O'Breane. Acceptă lupta ca o șansă supremă. Armele erau în favoarea lui, dacă ne gândim că dexteritatea de-a mâinii pumnalul devenise proverbială pentru scoțieni.

După prima lovitură căzu într-adevăr, așa cum ne-a relatat Stephen. Dar O'Breane îi lăsă răgazul necesar să reia lupta. Fu

trântit a doua oară la pământ și Fergus se puse din nou în gardă.

Abia la al treilea asalt primi lovitură mortală.

Această crimă și moartea soției lui Mac-Farlane, intervenită la puțin timp după aceea, agravară starea de deprimare a moșierului, aducându-l la un pas de nebunie. Gândurile lui superstițioase îl copleșim cu desăvârșire. Simțea cum dospește în el o dorință nesăbuită de răzbunare împotriva lui O'Breane, ucigașul fratelui său, împotriva lui O'Breane, pe care-l numea călăul soției sale.

Căci biata Amy fusese foarte nefericită în ultimii ani ai vieții. Intuiția-i pătrunzătoare de femeie descoperise repede că o taină apăsa conștiința soțului ei; era suficient ca să tremure și să fie neliniștită pentru viitorul celor două fiice ale ei.

Iar Angus îl acuză pe O'Breane de toate acestea.

Dar îl acuza numai atunci când era singur și se putea sustrage influenței absolute pe care Fergus o exercită asupra lui. Când dădea ochii cu el, ura dispărea, iar el se învinuia că de-o trădare. O luptă stranie se dădea continuu în sufletul lui, între un aprig instinct de răzbunare și-o devoțiune împletită cu admirație și respect.

Fergus își continua cu ardoare opera. Vizită rând pe rând Rusia, Austria, Spania, Franța, preocupat de același gând unic ascuns sub masca strălucitoare a unui cuceritor de inimi. Femeile îl admirau ca pe un zeu, iar el își petrecea atât de mult timp în tovărășia lor, încât nimeni n-ar fi putut crede că, dincolo de fruntea copleșită de sărutări exista un gând măreț, răbdător, neîndurător.

Uneori, trecea marea și străbătea câmpiile aspre ale Irlandei. Inima îi fremăta când vedea mizeria indescritibilă care domnea în ținutul acela nefericit. Peste tot, fie personal, fie prin agenții săi predica cruciada. Daniel O'Connell îl ascultă într-o zi și-i admiră vederile largi, dar respinse — dată fiind natura însăși a spiritului său, mai degrabă răbdător decât cutezător și înclinat să lupte pe căi legale — tendința de răzvrătire în care vedea cu groază războiul civil.

Cincisprezece ani se scurseră astfel, cincisprezece ani de muncă titanică, dusă zi de zi.

Momentul era propice pentru marele asalt. Posesiunile din India, minate în secret, se clătinau din temelii; China condamna

la moarte pe negustorii de opium; cele două Canade se ridicaseră la luptă, răspunzând apelului lui Papineau; Cap-ul tremura în fața amenințărilor burilor olandezi înarmați, Antilele sufereau și își îndreptau privirile spre Franța; în sfârșit, Sindhy își făcea auzit strigătul de război, la care avea să răspundă vaierul de moarte a douăsprezece mii de soldați englezi.

Statele Unite vorbeau pe un ton răspicat și înfățișau, sub veșmântul lor republican, pacea sau războiul, cu-o nepăsare provocatoare.

Pe de altă parte Europa, cu excepția Franței, amenința, se tânguia, cerea revizuirea tratatelor comerciale machiavelice care deschideau toate piețele lumii, fără nici o compensație, produselor abundente ale industriei engleze.

În sfârșit, înlăuntrul imperiului, o furtună teribilă era pe cale de-a se dezlănțui în Irlanda; țara Galilor se ridică împotriva impozitelor, pregătind astfel straniul război pe care l-au declarat mai târziu fiscului *fiicele Rebeccăi*; cartismul, acea plagă teribilă, era constituit și, la porțile Londrei, mulțimea agitată a țesătorilor de mătase din Spitaels-Fields, lansa în cadrul a nenumărate *meetings* proteste împotriva metropolei.

Fergus se îndreptă spre Londra. Clipa în care colosul avea să fie lovit drept în inimă se apropia.

Când intră în capitala imperiului britanic, pretutindeni fu întâmpinat sărbătorește. Strălucitorul nobil nu trebuia decât să se arate la față ca să câștige dragostea, admirația, să devină idolul giganticului oraș...

Dar bătrânul Homer, în divina lui înțelepciune, nu ne înfățișează oare pe supușii lui Priam prosternați în jurul calului de lemn al cărui pântec perfid ascundea dezastrul Ilionului?

Capitolul XIX - O fantomă

Așadar, știm acum cine era marchizul de Rio Santo, ce făcuse și pe ce se bizuia pentru a duce, singur, lupta împotriva Angliei. Prin urmare, putem aprecia în ce măsură proiectul său era o nesăbuință.

Înainte de-a relua firul evenimentelor de acolo de unde l-am lăsat, trebuie să spunem că Mac-Farlane și Fergus odată ajunși la Londra au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a da de urma contesei White-Manor și a copilului ei. Dar strădaniile lor au rămas zadarnice. Mary nu era de găsit nicăieri și nu dădea nici un semn de viață. Fergus și Mac-Farlane își continuau cercetările, fără să mai spere în succesul lor, când, într-o bună zi, cu doi ani înainte de perioada în care începe drama noastră, Mary se întoarse din proprie inițiativă în Scoția.

Fiica ei murise. Nimic n-o mai reținea la Londra. Angus încercă să afle ce se întâmplase, dar Mary, care sg schimbase foarte mult ca înfățișare și fel de-a gândi, nu răspunse la întrebările lui decât:

— Fata mea a murit!

Cât despre omul care-i venise în ajutor și o salvase, refuză să dea vreo explicație, iar când Mac-Farlane o întreabă în cele din urmă de ce apelase la un străin, replică:

— Fiindcă nu-mi cerea să-i dezvălui secretul meu. Discreția lui generoasă însemna securitatea copilului meu... Dar fiica mea a murit... la paisprezece ani!... Mi-a spus-o chiar temnicerul ei!

— Dar dacă te-a mințit? se încumetă să întrebe Angus.

— Cum?... E într-adevăr un om foarte crud care nu cunoaște mila! Dar cred că nu există pe lume un om atât de crud, încât să spună unei mame "Fiica ta a murit!" când nu-i adevărat.

Mary nu voia să vadă pe nimeni, și cu atât mai puțin pe Fergus. Se refugie într-o cameră îndepărtată a castelului din Crewe unde plângea și se ruga tot timpul.

Când Mac-Farlane, fratele ei, era în criză, Mary îl îngrijea cu devotament și blândețe; în momentele acelea funeste, doar ea îl putea calma, căci Mac-Farlane îi purta o dragoste fără margini.

Nimeni nu aflase în ținut despre întoarcerea doamnei Mary la castelul din Crewe; venise într-o noapte și nu mai călcă dincolo de pragul vechii locuințe boierești decât în unele seri întunecate, pentru a se plimba singură printre ruinele pustii ale castelului. Țăranii din împrejurimi evitau locul acela pătat de amintirea călugărilor papistași, iar dacă cineva ar fi deslușit silueta albă a contesei rătăcind printre ruine, ar fi luat-o drept o nălucă blestemată și-ar fi rupt-o la goană, scuipându-și în sân.

În ceea ce privește celelalte personaje nu e cazul să le urmărim în detaliile vieții lor trecute. Există totuși unul care ar merita o mențiune specială, bravul Paddy O'Chrane devenit, din simplu marinăr, patronul goletei *Hareng*. Ar fi o poveste amuzantă. Cititorul ar găsi un sortiment inedit de blesteme și înjurături greu de conceput.

Totuși, preferăm să ne continuăm povestirea.

În timp ce se desfășura întrevvedereea dintre Brian de Lancaster și fratele său mai mare, lordul White-Manor, Frank Perceval și Stephen Mac-Nab se aflau împreună în casa mamei acestuia din urmă, din Cornhill. Amândoi erau triști și abătuți. Prima lor acțiune ostilă împotriva lui Rio Santo avusese un rezultat atât de deplorabil, încât le pierise curajul. Într-adevăr, de atunci, după cum știm, Mary Trevor, victima unei boli cumplite era cu un picior în groapă.

Frank se ducea în fiecare zi la lady Stewart, iar Diana, dezolată, îi răspundea invariabil că sărmana Mary continua să se afle în aceeași stare gravă și anticipa asupra morții ce avea s-o fulgere în curând.

Boala ei, groaznică în sine, îl puna pe Rio Santo la adăpost de orice atac. Frank Perceval, legat prin jurământul făcut Opheliei, nu putea acționa decât asupra fetei, iar aceasta era incapabilă să-l înțeleagă.

Stephen nu făcuse nici un jurământ, dar neputința lui nu era mai puțin reală. Căruia magistrat să i se adreseze? Cum să-l acuzi pe marchiz că le-a răpit pe Anna și Clary? Cine ar da crezare unui asemenea denunț fără dovezi? Cine ar crede acest lucru de care însuși Mac-Nab se îndoia?

Și totuși, trebuia întreprins ceva pentru a se ieși din această situație disperată. Cele două surori nu puteau fi găsite. Donnor d'Ardagh, bietul irlandez, epuizase toate posibilitățile, nu mai știa ce să facă. Avea o mie de motive să fie disperat.

Stephen se dusese de mai multe ori, fără știrea lui Perceval în Belgrave-Square și încercase să stea de vorbă cu marchizul de Rio Santo, hotărât să folosească toate mijloacele pentru a-i smulge o explicație. Dar și acolo întâmpina obstacole de la primii pași. Ușa de la Irish-House era păzită cu strășnicie: Rio Santo veghea zi și noapte la căpătâiul lui Angus Mac-Farlane.

Cei doi prieteni stăteau unul în fața celuiilalt lângă masa de lucru a lui Stephen. Camera, simplu mobilată, avea aspectul

acela sever și oarecum respingător al locuințelor medicilor londonezi. Pe birou, două mici schelete, unul de bărbat, celălalt de femeie, admirabil modelate în ceară. Pe șemineu, în niște vase de cristal, umplute cu alcool, înotau doi embrioni față-n față. În dreapta, în stânga, peste tot, felurite elemente anatomice atârnav pe pereți. Ici un braț, colo o coloană vertebrală, mai încolo o tibia, și mai departe o pereche de rotule. Deasupra oglinzii care orna șemineul o falcă, evident irlandeză, își arăta dinții lungi și albi.

Stephen era un medic modest. La un *physician* la modă, am fi întâlnit și multe alte asemenea lucruri drăgălașe.

Frank și Stephen stăteau de vorbă. Convorbirea lor era anostă, întretăiată de lungi momente de tăcere. Din când în când erau aruncate în conversație cuvinte care nu cereau răspuns.

— Am scris la Lochmaben — spunea Stephen. Nu știu de ce am făcut-o Frank, căci ar fi o nebunie să mai sperăm...

— Îngrozitoare nenorocire, Mac-Nab — răspundea Frank. Cine s-ar fi așteptat la una ca asta!

— Nici un indiciu... Nimic!

— Nimic!... Nici o mișcare!... Doar o respirație slabă!

Frank o avea în gând și în inimă pe domnișoara Trevor. Stephen se gândea la Clary. Nu vorbeau aceeași limbă.

Dar, de îndată ce numele detestat al lui Rio Santo, rostit la întâmplare, îi trezea din somnolență, începeau să se înțeleagă din nou și-și regăseau tot elanul prieteniei lor din copilărie. Redeveneau ei înșiși, uitând fiecare de propria-i durere și înduioșându-se de suferința celuilalt.

Pendulă anunță orele nouă fără un sfert. Într-o clipă de tăcere, zgomotul unei voci urcă de la parter până la ei, și Frank avu impresia că i se rostise numele.

— Parcă ar fi glasul lui Jack? întrebă el.

Stephen se trezi, ciulind urechile.

— Da, e glasul lui Jack — răspunse el. Poate ne-aduce vești bune, Frank!

Perceval se afla deja pe scară, poruncind bătrânului servitor să urce în grabă.

— Bine, bine, domnule — se auzi de jos vocea cam înțepată a slujnicei doamnei Mac-Nab. Domnul Stephen mi-a interzis să îngădui intrarea cuiva: dar, de vreme ce nu mai poruncește

dânsul în casa mamei sale, mă spăl pe mâini, la urma urmei... Urcă, mă rog. Du-te la gentlemanul care face pe stăpânul în casa altuia!

Jack se grăbi să profite de invitație și urcă de îndată ce Betty se dădu la o parte.

— Ce noutăți ai? strigă Perceval nerăbdător.

— Două scrisori, Înălțimea Voastră — răspunse Jack gâfâind.

Frank întinse lacom mâna, iar Jack scotocindu-și emoționat buzunarul găsi în sfârșit cele două misive pe care stăpânul lui i le smulse din mână.

Frank deschise una la întâmplare și reintră în camera lui Stephen, unde Jack vru să-l urmeze, dar zăbind scheletele, se dădu brusc înapoi și rămase pironit într-un colț al palierului.

Frank parcurse rapid cele șase-opt rânduri pe care le conținea prima scrisoare. Emoția lui rămăsese aceeași.

În timp ce stătea în colțul lui pe palier, Jack avu un incident care-l înspăimânta de moarte. O arătare sinistră, semănând cu-o ființă umană, se strecură pe lângă el horcăind.

Avea un trup înalt, subțire și părul zbârlit.

Trecu atât de aproape de Jack, încât acesta avu senzația că simte în obraz o răsuflare aprinsă, o adiere diabolică care, evident, nu putea aparține decât unei fantome ieșită din infern.

Jack n-avu nici măcar puterea să strige. Fantomă se strecură și dispăru prin ușa camerei ocupate odinioară de cele două domnișoare Mac-Farlane.

— Jack! Jack! strigă, în timpul acesta, Frank nerăbdător.

Ezitănd între nevoia de-a rosti formula de alungare a diavolului și aceea de-a răspunde stăpânului său, Jack nu făcu nici una, nici alta.

— Unde ești, Jack? strigă iar Perceval, deschizând, de data asta, ușa.

Lumina lămpilor care iluminau camera lui Stephen, trecând prin deschizătură, scoase la iveală chipul livid al bătrânului scoțian. Perceval, prea preocupat ca să poată remarca paloarea lui, îl apucă pe Jack de braț și-l trase brusc spre el, astfel încât nefericitul valet se trezi printre obiectele redutabile care-i pricinuiseră prima spaimă.

Își duse mâna la ochi. Tremura de frică.

— Ei bine! îi spuse Frank. Ei bine!... N-ai nimic să-mi spui?

— Oh! șopti Jack tremurând. Am văzut diavolul, Înălțimea-Voastră!

Frank bătu furios din picior. Pentru prima oară în viața lui, Jack nu se sinchisi de mânia stăpânului său, învârtindu-se în loc în căutarea unei poziții din care vederea să nu-i fie izbită de privescarea îngrozitoare a elementelor anatomice.

Perceval îl apucă din nou de braț și-l sili să stea locului.

— Ai văzut pe cineva? întrebă el.

— Oh! Da, Înălțimea Voastră — răspunse Jack gândindu-se la fantomă — am văzut...

— Ce ți s-a spus?

— Pe sănătatea mea, nu mi-a vorbit, Înălțimea Voastră!... Dacă ar fi scos un singur cuvânt, aș fi murit pe loc!

— Scrisoarea e clară, totuși! exclamă Frank, ale cărui gânduri concentrate asupra unei idei fixe nu-i permiteau să vadă în acest răspuns altceva decât pur și simplu o negație.

Deschizând din nou scrisoarea, citi cu glas tare:

"Trebuind să veghez la căpătâiul scumpei noastre bolnave, n-am timp, dragul meu văr, să-ți spun pe ce se întemeiază licărirea de nădejde pe care o avem. Totuși, vreau să te bucuri și tu de ceea ce nouă ni se pare o mare speranță în comparație cu descurajarea noastră cumplită și încredințez aducătorului..."

— Ah! Înălțimea Voastră! Iertați-mă — îl întrerupse Jack, liniștit întrucâtva de imobilitatea prelungită a scheletelor. Văd limpede acum că-i vorba de Lucy, camerista domnișoarei Diana Stewart... cred...

Jack se opri și rămase atent. I se părea că aude, venind dinspre ușă, un zgomot ciudat, asemănător unui geamăt înăbușit.

— Ascultați! Ascultați! murmură el. Dacă vine!...

— Omul ăsta-i beat! spuse Mac-Nab nerăbdător.

Jack întoarse spre tânărul medic fața sa de om cumsecade și nevinovat pe care, în afară de simptomele unei spaime irezistibile, se citea mânia stârnită de acuzația nedreaptă ce i se aducea.

— Nu, Înălțimea Voastră — spuse el — nu-s beat. Dar casa asta nu prea priește unui creștin... Însă, eu nu-s sfânt, Înălțimea Voastră, ca să fiu scutit de teama de diavol.

Frank și Stephen se uitară unul la altul.

— Trebuie să se fi întâmplat un lucru extraordinar — opină acesta din urmă.

— Jack, dragul meu — spuse Perceval pe un ton aproape rugător — vino-ți în fire, te implor! Nu-ți dai seama cât mă faci să sufăr cu încetineala dumitale?

Bătrânul valet își împreună mâinile.

— Oh! Perceval! Înălțimea Voastră! strigă el. Fie-vă milă de mine!... Am să-ncred... La urma urmei, ce-mi pasă de diavol! adăugă el părăsind înfățișarea sa nespus de mohorâtă pentru a arunca scheletelor o privire de sfidare. Sunt un fricos nenorocit... Ascultați... Camerista domnișoarei Stewart dorea foarte mult s-o vadă pe Înălțimea Voastră... Iată ce mi-a spus, când mi-a dat biletul... Domnișoara s-a mișcat nițel...

— S-a mișcat! exclamă Stephen.

Frank îl opri cu un gest.

— S-a mișcat — repetă Jack — dar atât de puțin, încât miss Stewart nu mai știe dacă s-a înșelat sau nu... Dumnezeu să aibă milă de mine! se opri aci bătrânul valet căzând pe un scaun. Diavolul se află îndărătul acestei uși?

O a doua tânguire, mai sfâșietoare și mai lugubră, ajunsese până la urechile lui Jack; de data aceasta, cei doi prieteni o auziseră și ei.

Stephen se ridică, dar zgomotul încetă.

— Continuă! continuă! spuse Perceval.

— N-ați auzit? bâigui Jack, căruia îi tremurau picioarele. Să fie glasul unui om?

— Continuă, îți spun, nenorocitul! izbucni Frank.

Jack își strânse capul între mâini, pentru a-și aduna gânduri le risipite și urmă anevoie:

— Ce s-a întâmplat după aceea, Înălțimea Voastră?... Mi-aduc aminte... Privirea domnișoarei s-a îndreptat în altă parte... Dumnezeu să mă aibă în pază! Când cineva dă cu ochii de ce-am văzut eu astă-seară, trebuie să fie foarte aproape de ultima suflare!... Iertați-mă, Înălțimea Voastră... deoarece doctorul domnișoarei Trevor era plecat, a fost chemat un alt doctor, care a spus că o criză...

Jack nu isprăvi și căzu jos.

Un țipăt prelung, dureros, sălbatic răsunase dinspre scară.

Frank făcu un gest de mânie, căci nimic nu-l putea impresiona în momentul acela, în afară de întârzierea adusă de Jack lămuririlor. Stephen, intrigat, deschisese ușa.

Auzi un plâns înăbușit venind din odaia fetelor a Annei și Clary.

Apoi un glas înecat în lacrimi, un glas gătit de bărbat începu să cânte, cu un accent de desăvârșită durere, o baladă familiară tânărului medic scoțian.

Ieșind în grabă afară, Frank și Stephen îl lăsară pe bietul Jack singur în camera care nu mai era luminată decât de focul din cămin.

Deși înlemnit de spaimă, Jack se ridică și coborî scările valvârtej, și nu se mai opri până la Dudley-House, unde se trânti istovit pe-un scaun.

Între timp, Frank și Stephen, ținând fiecare câte o lumânare în mână, intrară în camera ocupată odinioară de Anna și Clary Mac-Farlane. Zăriră mai întâi între cele două paturi, un om în picioare.

Era moșierul Angus, sumar îmbrăcat, cu-o cămașă ruptă și pătată de sânge, lăsând impresia că fusese muiată de o recentă scufundare în apă. Întregul lui aspect purta pecetea tulburării și a suferinței. Părul zbârlit îi acoperea fruntea murdară; barba udă i se lipea de obraz sau cădea în șuvițe grele sub bărbie. Chipul său, purtând urmele cicatrizate ale încăierării cu Bob Lantern, avea în plus semne noi, contuzii și răni al căror sânge nu se uscaser încă. Era extrem de palid și lacrimi de durere îi șiroiau încet din ochi în cutele adânci ale obrajilor.

Văzându-i pe cei doi prieteni încetă să cânte și, arătând rînd pe rînd spre cele două paturi goale, spuse, adresându-i-se lui Stephen:

— Amândouă!...

Angus Mac-Farlane își recăpătase în clipa aceea luciditatea. Fusese de ajuns șocul produs de apariția neașteptată a lui Stephen și Frank, pentru ca ultimele cețuri care-i învăluiau mintea zdruncinată să se risipească. Nu mai delira.

Mac-Nab rămăsese înmărmurit, stupefiat. Era convins că-și recunoaște unchiul, dar prefera să se îndoiască. Perceval nu-i văzuse niciodată pe Angus Mac-Farlane.

— Mi-am încredințat fiicele surorii mele — spuse moșierul după o tăcere pe care Perceval voise de mai multe ori s-o spargă spre a-și manifesta uimirea — și-am venit să-mi iau înapoi fetele... Cheam-o pe mamă-ta, Stephen...

Stephen îi făcu semn lui Frank să se îndepărteze, dar acesta nu înțelese sau se prefăcu a nu înțelege. Privirea îi era

ațintită cu încăpățănare, împotriva voinței sale, asupra trăsăturilor răvășite ale omului acelaia care se împleteau, pe drept sau pe nedrept, cu amintirea odiosului atentat săvârșit în subteranele Sfintei Maria din Crewe asupra nefericitei Harriet. Căci Angus grăise destul pentru ca Frank să nu-l confunde.

— Spune-i mamei tale — continuă moșierul pe un ton liniștit dar aspru — că s-a scurs mai bine de-un an de când nu mi-am îmbrățișat fetele... Clary trebuie să se fi făcut tare frumoasă... Anna mai seamănă cu sărmana mea răposată Amy?... Du-te, Stephen Mac-Nab, du-te, dragul meu nepot, căci nu pot crede că fetele mele au fost răpite, pierdute, așa cum mă temeam, când te văd atât de liniștit și odihnit în casa mamei tale.

— Mama mea suferă, domnule — răspunse Stephen. Și învinuirile dumitale ar ucide-o.

— Ah! Suferă! spuse Angus înăsprindu-și vocea. Suferă atât cât sufăr eu?... Le-a văzut oare ea în barcă?... Dumnezeu a țintuit-o, cuprinsă de fierbințeli, ca pe mine, pe un pat al durerii în momentul când trebuia să acționeze și să sară în ajutor?... Și-apoi...

Angus își frecă fruntea cu dosul palmei, o scânteie de delir lucea iar în privirea lui.

— Și-apoi — continuă el lăsând capul în piept — conștiința ei îi strigă, ca mie, zi și noapte: Asta-i pedeapsa lui Dumnezeu?

...

Stephen se întoarse brusc spre Perceval.

— Prietene — îi spuse el cu glas tăios și ferm — nu poți rămâne aici. Bănuielile pe care poate le mai ai nu-ți dau dreptul să ascuți confesiunea acestui bătrân cuprins de-o stare de delir... Orice ar fi săvârșit, fie și o crimă, casa mea îi rămâne deschisă.

O roșeață puternică îmbujoră obrajii lui Frank.

— Te rog să mă ierți, Stephen — bâigui el. Scrisoarea aceea m-a tulburat... Ca și amintirea bietei mele surori... Dar nu pretind să aflu tainele rudei dumitale...

Stephen îi strânse mâna. Înainte de-a trece pragul, Frank se opri și îl privi drept în ochi pe Mac-Nab. Expresia fugară de tulburare care apăruse pe chipul său cedă locul unei tristeți grave și profunde.

— Mă duc să văd cu ochii mei — spuse el — dacă speranța care mi-a mai rămas s-a stins sau nu... Crede-mă, Stephen,

secretul răzbunării noastre se află în mâinile acestui om... Apără-l împotriva tuturor, dar, din tot ce va spune trebuie să-mi împărtășești partea ce mi se cuvine, mă-nțelegi!... Cred că am dreptul să cer acest lucru.

— Îți dau cuvântul meu de onoare că vei afla tot ce-mi va spune în legătură cu domnișoara Harriet — răspunse Stephen.

Frank ieși, ținând în mână scrisoarea Dianei Stewart. Cât despre cea de-a doua scrisoare adusă de bătrânul Jack, distrat, o vârase în buzunar și uitase de ea. Această misivă scrisă în ajun de Lady Ophelia după indicațiile marchizului de Rio Santo, îi fixa lui Perceval o întâlnire la orele nouă în fața teatrului din Saint James. Era nouă și jumătate.

Frank se aruncă într-o trăsură de piață și spuse vizitiului să-l ducă la locuința Dianei Stewart, spre a afla amănuntele pe care nu le putuse obține de la bătrânul Jack.

Stephen se întoarse spre unchiul său care se așezase la picioarele patului Annei. Moșierul își ținea mâinile încrucișate și capul plecat. Se afla cu spatele la Stephen, dar acesta putea ghici după descurajarea sa câtă durere avea în suflet.

Stephen nu avusese nevoie de avertismentul lui Perceval, pentru a-și da seama că ceasul dezvăluirilor sosise. Dar, în clipa aceea, gândurile sale nu erau îndreptate spre răzbunare, căci o vorbă scăpată de lord îi ațâțase dorința de-a afla ce se întâmplase cu Clary. Ura lui împotriva lui Rio Santo, ura instinctuală și rațională în același timp, lăsa locul dragostei și nerăbdării de-a afla. Nu mai avea în vine sângele rece ale cărui semne extraordinare rămâneau întipărite pe chipul său. Inima îi bătea puternic, vrând parcă să-i sară din piept.

Totuși, era încă destul de prudent ca să abordeze cu precauție un subiect care putea să-l cufunde din nou pe moșier în tenebrele abia alungate. Stephen avusese timp să analizeze starea lui Angus și-și dădea seama că o anumită emoție, împinsă brusc dincolo de limită, ar fi putut să-i provoace unchiului său una din crizele acelea de nebunie.

— Mac-Farlane — spuse el. Acum ești singur cu nepotul dumitale.

Angus se întoarse încet spre el și-l examinează în tăcere timp de câteva secunde.

— Ai devenit un adevărat bărbat — șopti el. Nu m-am uitat niciodată atent la tine până acum... Semenii cu tatăl tău... Dar

Mac-Nab, pot s-o jur, n-ar fi părăsit niciodată două biete fete date în grija lui.

— Unchiule! Unchiule — îl întrerupse Stephen. Durerea te face să fii nedrept! O iubesc pe Anna ca pe-o soră, iar pe Clary mai mult decât pe mine însumi... Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi odată ce s-a întâmplat cu ele?

— Ce s-a întâmplat cu ele? repetă moșierul al cărui chip livid se înroși. Ah! Ce s-a întâmplat cu ele!... Ce s-a întâmplat cu tatăl tău, dragul meu?... Le-am văzut în barcă, pe amândouă... și nu le-am putut salva!

Angus arată imensa cicatrice, încă nevindecată complet, pe care lovitura de vâsla a lui Bob i-o lăsase pe frunte.

— Dumnezeu m-a îmbătrânit înainte de vreme — continuă el. Fetele mele erau acolo, n-aveam de-nfruntat decât un singur om și totuși...

— Ce om? îl opri Stephen.

— Poate-l cunosc — răspunse moșierul — căci cunosc mulți asasini, dragul meu... Dar fierbințeala mi-a tulburat ținerea de minte... Îmi amintesc doar de chipul blând al bieteii mele Anna care dormea, cu capul lăsat pe spate pe scândurile bărcii, și de glasul frumoasei mele Clary... căci glasul ei, dragul meu, mi-a distras atenția tocmai în clipa când mă pregăteam să-mplânt pumnalul în pieptul răpitorului... Îmi amintesc foarte bine acest amănunt!

Interveni un moment de tăcere. Stephen era descurajat, căci, evident, moșierul nu știa ce se întâmplase cu cele două fiice ale sale. Totuși, le văzuse și indicațiile sale puteau oferi indicii prețioase, presupunând că era în stare sau voia să dea lămuriri mai precise. În timp ce Stephen se gândea cum să-l descoase, fără a spori haosul care domnea în mințile rătăcite ale unchiului său, acesta își reluă firul.

— Am să mă-ntorc la Fergus — spuse el.

— Fergus! repetă Stephen căruia acest nume îi readuse în memorie povestirea lui Perceval și orgia din galeriile subterane din Crewe.

Moșierul continuă:

— Fergus e-atotputernic și ține la mine... Am să amân uciderea lui, până ce-mi va aduce înapoi fetele... dacă n-au murit... căci am revăzut-o pe Anna mea azi-dimineață... și în vis

nu-i văd niciodată, decât pe cei care au murit sau pe cei care vor muri...

— Unde-ai văzut-o, unchiule? Întrebă Stephen.

— Nu știu... Așa l-am văzut și pe fratele meu Mac-Nab în noaptea morții sale... Uite! Uite! Uite! rosti rotindu-și privirea rătăcită în gol. Îl văd pe Fergus... Fergus pe patul de moarte... Ah! De multe ori l-am văzut astfel!...

Angus se ridică, trăsăturile lui tulburate exprimau o groază profundă. Stephen vru să-i ia pulsul, dar fu respins cu asprime.

Febra îi revenise.

— Taci, dragul meu, taci — continuă moșierul cu voce stinsă, rezemându-se de patul Annei. Fratele meu Fergus nu trebuie să afle că vreau să-l omor... Nu mi-ar mai înapoia fetele...

— Prin urmare, știi...

— Taci! repetă Angus aspru. Fratele meu e generos și bun. Acum mi-amintesc că și-a petrecut zile și nopți la căpătâiul meu, odinioară... căci în casa lui, da, da, mi-amintesc, m-am refugiat când am ieșit din Tamisa... prima oară, când era cât pe-acți să pier în Tamisa... a doua oară... adineauri... Ascultă-mă, ascultă-mă, dragul meu, cât timp văd limpede... acum opt zile, dragii mei îngerași au fost duși, nu știu în ce fel, la hanul *Regele George*... Acolo le-am văzut azvârlite ca niște saci cu lină într-o barcă... am sărit pe fereastră... Tamisa era rece... omul care le-a răpit m-a învins... Azi-dimineață m-am întors la hanul *Regele George* și-am întrebat de copiii mei... fetițele mele scumpe pe care Amy mi le-a încredințat pe patul de moarte... Îți mai aduci aminte de Amy Mac-Farlane, ce sănătoasă și frumoasă era... Ah! Ah! Gruff și nevastă-sa au început să râdă când i-am întrebat unde sunt copiii mei... au râs... au râs... au râs!

Angus se îndreptase de șale! Ținea pumnii strânși și avea maxilarele încleștate.

— Au râs! țipă el din nou cu-o voce teribilă.

Apoi începu să vorbească în șoaptă:

— Ne aflăm în camera în mijlocul căreia se găsește deschizătura — continuă el de parcă Stephen i-ar fi cunoscut pe cei de la hanul *Regele George*. Gruff râdea, nevastă-sa râdea, eu aveam în ochi lacrimi de jar... Eram chiar în locul unde găsisem batista brodată a feței, a lui Clary. Gruff se juca cu

cuțitul să mă sperie, ciurma de nevestă-sa învârtea în mână un vătrai... Oh! Dragul meu, n-ai fi procedat și tu la fel ca mine?

— Dar ce-ai făcut, unchiule? îngână Stephen.

Moșierul își dezgoli pieptul, străpuns în mai multe locuri de lovituri de cuțit date de o mână nesigură; apoi arată sub păr, printre rănila vechi, una recentă. Continuă:

— Ici cuțitul, colo vătraiul... L-am luat de păr cu mâna dreaptă pe Gruff, iar cu stânga pe nevestă-sa și i-am lovit cap în cap, uite-așa...

Făcu un gest pe care Stephen îl înțelese prea bine.

— În clipa aceea, mă simțeam puternic — continuă el. Oh! Da... foarte puternic!... Le-am spart capetele ca pe niște ouă... Vezi scena? N-au apucat să scoată nici un geamăt.

Stephen se dădu câțiva pași îndărăt.

— I-ai ucis! îngăimă el.

— Am adormit între ei doi — spuse Angus în loc să răspundă — căci eram foarte obosit și tot corpul numai o rană...

— Dar erau doar răniți, nu-i așa? întrebă iar Stephen.

— Privește — continuă Angus — privește, dragul meu!... Se poate trăi multă vreme cu-atâtea răni?

Spunând acestea, își pipăi capul și pieptul, găsind într-adevăr peste tot cicatrice vechi sau plăgi recente. Stephen se apropie de el:

— Am să te pansez — spuse el.

Angus avu o izbucnire de veselie fără sens.

— Oh! Oh! Să mă pansezi! — exclamă el. Ai vin franțuzesc, Mac-Nab?... Pe vremuri, am fost un băutor de clasă!... Ce contează sângele pe care-l pierzi, dacă cel ce-ți rămâne mai e cald?... Ah! Vezi, dragul meu, mi-a mai rămas destul sânge ca să-l ucid pe Fergus...

Se opri și-și duse mâna la frunte.

— Așa a vrut Dumnezeu — continuă el cu voce înăbușită — ca sângele să mi se închege în vine înainte de-a fi avut răgazul să-l ucid! Știi, dragul meu? Odată răzbunarea împlinită, dormi foarte bine... Am dormit toată ziua... Astă-seară, când m-am trezit, luna intra pe fereastra deschisă din camera de la hanul Regele George; în dreapta lumină chipul foarte palid al meșterului Gruff, iar în stânga fruntea sfărâmată a nevesti-si.

— Prin urmare, i-ai omorât! spuse Stephen.

— Taci, Mac-Nab... Nu m-am slujit nici de otravă, nici de funie, nici de cuțit... asta nu-i o crimă!... Nu hohotiseră amândoi, mârșavii, când le vorbeam de bieteile mele fete, vândute de ei! ... Era rândul meu să râd și luna râdea împreună cu mine! Ah!... Mi-a fost teamă, doar fiindcă mă culcasem între doi blestemați!

Angus avea frisoane. Mac-Nab îl asculta, captivat de acea poveste ciudată, păstrând o vagă speranță că va auzi vreo destăinuire neașteptată...

— Căci sunt într-adevăr blestemați — continuă moșierul — amândoi aparțin Satanei. Eu care mă aflu în infern, mă tem de diavol!... Știu că mă așteaptă și în vis îl văd adesea dând târcoale patului meu. Am ridicat trapa prin care Clary și Anna au fost coborâte în barcă, îmi ardea capul de parcă era în flăcări... Am văzut. Să fi fost oare o nălucire Mac-Nab? Am văzut brațele celor două cadavre întinzându-se spre mine și înlănțuindu-mă... Satana a scos un țipăt în întuneric... și-am căzut toți trei în apă. Apa fluviului scânteia. Luna azvârlise în ea milioane de fluturi care dansau în jurul privirii mele, făcându-mă să-mi pierd mințile. Înotam, înotam, dar Gruff înota și el împreună cu ciumă lui. Mă afluam între ei; trupurile lor înghețate lunecau pe lângă trupul meu... Ooh!... Printre luminițele fluviului înotau și alte cadavre... Erau Anna și Clary, împreună, înveșmântate în lungi văluri albe... Și Mac-Nab, tatăl tău, a cărui inimă sângera înroșind apa... Și Fergus, celălalt frate al meu, cu părul lui negru, frumos și fruntea palidă... și încă mulți alții, cât vedeam cu ochii... Peste tot cadavre dragi, în jurul cărora dănțuiau nebunește puzderie de scânteii. Înotam, înotam!... Nădărduiam să scap. Cu neputință!... Dacă închideam ochii, să nu mai văd, simțeam brațele morților pe brațele mele, obrații morților lângă obrații mei... Dacă mă opream, se opreau și ei, mă înconjurau, pironindu-și asupra-mi orbitele lor fără ochi...

Sudoarea șiroia pe fruntea moșierului care gâfâia.

— Nu era o nălucire! continuă el cu o voce și mai stinsă. Oh! Nu, am văzut toate astea, dragul meu!... Sufeream... dar sângele lui Fergus înroșea apă peste tot în jurul meu... pretutindeni numai sânge... sânge roșu... o mare de sânge. Îndurare, îndurare, Fergus!... Fie-ți milă, frate!...

Angus căzu în genunchi și-și întinse brațele înainte.

— Îndurare! șopti el iarăși îngrozit și disperat.

Apoi, lăsându-și brațele să-i cadă și ațintindu-și ochii îndobitociți asupra lui Stephen, adăugă brusc:

— După aceea!... Iată ce s-a întâmplat, dragul meu. Diavolul a așternut o mătase neagră pe suprafața lunii; scânteile și sângele au pierit din fața ochilor mei... n-am mai zărit decât vagi siluete de morți, înghesuite în apa neagră... Am vrut să mai înot, dar blestemații s-au năpustit asupra mea... Mi-am simțit picioarele și brațele ca de piatră sub strânsoarea lor de gheață... Iar apa s-a închis deasupra capului meu. Aș fi vrut să mor... dar niște marinari de pe Tamisa m-au luat cu ei la bord... De ce?... Fiindcă sângele meu trebuie să-l ucidă pe Fergus... Fratele meu Fergus pe care-l îndrăgesc!...

— Și de ce vrei să-l ucizi pe fratele dumitale, pe Fergus, Mac-Farlane? întrebă Stephen blând.

— De ce vreau să-l ucid pe Fergus! exclamă moșierul, uimit că i se pune o asemenea întrebare. Tocmai Mac-Nab mă-ntreabă de ce vreau să-l ucid pe fratele meu Fergus?... Oare ție glasul visurilor nu-ți spune nimic, dragul meu?... Nu ți-ai revăzut niciodată tatăl în ceasul de noapte al vedeniilor?

— Fii mai deslușit! spuse Stephen care pălise. Pentru numele lui Dumnezeu, explică-mi!

Angus nu luă în seamă această rugămintă și, continuându-și divagațiile mistice, urmă:

— Eu îl văd în fiecare noapte... Îmi spune: "Sânge pentru sânge!"... Și știi bine că voi continua să-l văd, până ce-l voi uide pe Fergus O'Breane.

— O'Breane! strigă Stephen strângând violent mâna moșierului.

Acest nume însemna pentru el o revelație: în noaptea crimei, tatăl său îl numise astfel pe omul mascat care avea asupra lui două pumnale.

Stephen îngenunchease lângă moșier.

— Știi unde-i, nu-i așa? continuă el cu-o înfocare abia stăpânită. Îmi spui și mie unde se-ascunde acest O'Breane?

Angus se întinse pe covor, rezemându-și capul de patul Annei.

— Sunt obosit — șopti el și ațipi.

— Unchiule!... Mac-Farlane! spuse Stephen. Un cuvânt, fie-ți milă, un singur cuvânt!...

Angus închise ochii.

— Este un om generos și cutezător — spuse el parcă vorbind în vis. Are o minte ageră și luminată... Îmi aduc aminte cum vorbă lui pătrundea în bezna bietului meu creier și-l lumina ca o rază puternică de soare... Îi știu toate planurile... toate! Mă socotea fratele lui și în fața mea, numai a mea, își deschidea comoara misterioasă a conștiinței... Planurile lui au dimensiunile mărețe ale universului... Cine a rostit numele lui Fergus O'Breane?... E mai mult decât un om... e-aproape un zeu... Blestemat fie cel ce-l va opri din drum!... Ascultă! Glasul visurilor vorbește... Ascultă!... Blestematul vei fi tu, Angus!... Sângele tău... sângele și carnea ta!...

Stephen se folosi de starea de adâncă descurajare în care se prăbușise Angus Mac-Farlane după ultimele cuvinte rostite, pentru a-i spăla rănilor și a-l pansa grijuliu. Moșierul nu exagerase: tot trupul îi era literalmente acoperit de vânătăi și răni. Unele proveneau din încăierarea cu Bob Lantern, altele, mai recente, erau rezultatul evadării de la Irish-House, de unde fugise alegând drumul cei mai primejdios. În sfârșit, altele le căpătase în luptă, fără îndoială îndelungată și înverșunată, de la hanul Regele George, împotriva lui Gruff și-a nevestei acestuia. Ultima înfruntare, din care mintea lui tulburată nu păstrase decât rezultatul ei funest, trebuie să fi fost plină de primejdii căci în vreme ce el era neînarmat, adversarii lui aveau amândoi arme, și înainte de-a zdrobi capul lui Gruff și-al nevestei sale, Mac-Farlane îndurase numeroase și teribile lovituri. Mai mult ca sigur că așa s-a întâmplat, întrucât hangii de la *Regele George* aveau un deosebit interes să se descotorosească de-un martor al crimei lor.

După ce-l pansă cum se cuvine, Stephen apropie de buzele lui Angus o sticlută conținând un întăritor, deoarece ura lui îi cerea o destăinuire mai amănunțită și dorea să-i stimuleze moșierului facultatea vorbirii.

Nu trebuie uitat faptul că, înainte de această întrevedere, Stephen avusese bănueli pe care afirmațiile lui Angus le întărise, bănueli ce depășeau chiar dezvăluirile parțiale ale moșierului, deoarece vizau persoana marchizului de Rio Santo.

Stephen își începu interogatoriul, dar, știind din experiență că o întrebare directă n-ar fi găsit ecou în mintea confuză a unchiului său și, de altfel, neavând decât vagi bănueli cu privire la legăturile misterioase, inexplicabile dintre Mac-Farlane și omul urmărit de ideea lui fixă, alege un drum ocolit.

— Unchiule — spuse el de îndată ce Angus își mai reveni puțin. De aci înainte ne vom uni eforturile, pentru a da de urma celor două verișoare ale mele și sper că vom izbuti.

Moșierul scutură din cap.

— Sunt foarte nefericit — murmură el. Inima îmi sângerează mai tare că rănila de pe piept și de la cap, Mac-Nab... Le-am văzut în barcă și-apoi în vis... au murit.

— Ba nu, trăiesc, Mac-Farlane! strigă Fergus prinzându-i mâinile. Și eu le-am căutat în ultimele opt zile, iar acuzațiile de indolență pe care mi le-ai adus erau nedrepte... Le-am căutat, personal și prin alții, dar nu le-am dat de urmă; cel puțin acum am dovada...

— Ce dovadă? îl întrerupse moșierul într-o străfulgerare de luciditate. Londra-i mare. Cine știe unde-s ascunse cele două cadavre!

— Îți spun că le-am căutat — replică Stephen. Le-am căutat cu înfrigurarea și răbdarea unei mame care și-a pierdut copilul... Cu-atât mai mult cu cât Clary urmează să-mi devină soție.

Angus îl privi țintă pe tânărul medic.

— Dragul meu — răspunse el. Abia acum îmi dau seama că nu te cunosc... Clary ținea la tine?

— Vai! Unchiule — continuă Stephen. Nu-i momentul să discutăm despre preliminariile căsătoriei... Clary este o fată bună și nobilă... inima ei ascunde taine pe care evenimentele nu mi-au dat răgazul să le descopăr... Dar să revenim la subiectul trist care trebuie să ne preocupe în clipa de față... Fetele dumitale trăiesc. E ceva în mine care mi-o spune. Sunt sigur.

Angus își încolăci brațele în jurul gâtului lui Stephen.

— Îți mulțumesc! bâigui el cu lacrimi în ochi — îți mulțumesc, dragul meu nepot... Odinioară, Mac-Nab mă consola și el adesea, mai ales atunci când disperarea îmi apăsa fruntea... Poate că-i adevărat ce spui!... Dacă-i așa, Dumnezeu să-ți dea toate bucuriile de care n-a avut parte unchiul tău!

— Curaj, Mac-Farlane! Curaj! continuă Stephen grăbit să profite de-această emoție prielnică. Și mai știi ceva... mai știi că între Clary și-un om de vază există o legătură misterioasă...

— O legătură misterioasă! repetă moșierul uimit.

— Ceva ce nici dumneata și nici eu n-am putea înțelege — continuă Stephen — o legătură romantică și ciudată care nu poate pune la îndoială neprihănirea îngerească a fetei... Dar acest om e puternic, iar Clary nespuns de frumoasă...

— Gândești cumva că el mi-a răpit fiica? întrebă rece moșierul.

— Da.

— Bine. Dar Anna?

Stephen rămase o clipă amuțit, dat fiind că, în starea în care se afla Mac-Farlane, nu se putea aștepta la logica inflexibilă a acestei obiecții.

— Anna... îngăimă el în sfârșit.

— Crezi — îl opri brusc moșierul — că omul acesta le-a răpit pe-amândouă?

Stephen șovăi din nou.

— Așa cred — răspunse el a doua oară.

Sprâncenele lui Angus se încruntară.

— Și știi cum îl cheamă?

Stephen făcu un semn afirmativ.

Moșierul care se ridicase, se dădu un pas îndărăt și-i privi disprețuitor.

— Mac-Nab era avocat — spuse el, de parcă și-ar fi vorbit sieși — dar avea o inimă curajoasă... Cum se explică faptul că băiatul lui este un laș?

Întrucât Stephen voia să protesteze, îi închise gura c-un gest.

— Două fete au fost date în grija mamei tale — continuă el indignat. Aceste două fete, din care una ți-era logodnică, au fost răpite. Cunoști numele răpitorului și totuși iată-te stând foarte liniștit în fața mea!

— Unchiule! strigă Stephen. Habar n-ai!

— Ce-ar trebui să mai știi?... Mă uit la tine și nu văd nici o rană în pieptul tău... N-ai avut curajul să răzbuni jignirea...

— Ascultă-mă — îl întrerupse Stephen autoritar. Trebuie să m-asculți, în loc să-mi arunci orbește în față disprețul tău și să mă insulti... Cui îi lipsește curajul de-a lua o spadă și a-și pune viața în joc într-un duel?... Cât despre crimă fără luptă, ai spus-o singur, tata a fost un om curajos. Își am pretenția că merg pe urmele lui... Crede-mă, la Londra, împotriva anumitor oameni, spada-i o armă neputincioasă la care trebuie să recurgi numai în disperare de cauză, când toate celelalte mijloace dau greș... Am încercat să lupt, dar sunt slab, în vreme ce adversarul meu e puternic... Nu, nu! Ai cuvântul meu de onoare că nu curajul mi-a lipsit... Dar ce drum s-aleg? Care magistrat ar lua în seamă o acuzație neclară, lipsită de dovezi, adresată de-un obscur *physician* împotriva marelui senior, cel mai bogat om din cele Trei Regate... Zâmbești ironic, Mac-Farlane. Tot mai crezi că

duelul e preferabil tribunalului. Ei bine! Dacă vrei să știi, află că și eu m-am gândit la duel: m-am dus, cu mânia în suflet, și am bătut la porțile palatului acestui om. N-am fost lăsat să intru. L-am așteptat afară dar nu și-a făcut apariția. I-am adresat scrisori de sfidare; scrisorile au rămas fără răspuns.

— Este vorba deci de-un prinț? șopti moșierul.

— Aș fi preferat să fie prinț — răspunse Stephen.

— Dar atunci ce-i? strigă moșierul intrigat. Cum îl cheamă?

Înainte de-a răspunde, Mac-Nab aruncă unchiului său o privire pătrunzătoare, apoi, fără a-l slăbi din ochi, rosti numele marchizului de Rio Santo.

Angus păli la față, își plecă ochii, buzele începură să-i tremure, nu scoase nici un cuvânt.

Stephen răsuflă din adânc. Nimerise în plin. Aflase ceea ce voia să știe.

Ascultă lacom, dar fără să manifeste cea mai mică uimire, cuvintele pe care moșierul le scăpă în tulburarea sa.

Atinsese, nu întâmplător, ci printr-o tactică gândită la rece, punctul în care se împleteau toate bănuielile sale. Vălul pe jumătate rupt care mai stătea încă între Rio Santo și ura sa căzuse brusc.

Zdrobit, Angus se trânti pe patul Annei. Repetă de două-trei ori în șoaptă numele lui Rio Santo, ca și cum ar fi încercat să-și vâre în minte o idee ce însă nu se lăsa supusă.

Apoi își împreună mâinile pe genunchi și-și plecă înainte capul.

— Nu-i cu putință! bâigui el. Fergus să pângărească fetele lui Mac-Farlane!... Nici măcar n-are rost să mă gândesc la minciuna asta odioasă!... Aș fi în stare să-l ucid, dar nu pot admite să fie calomniat... Ah, Dumnezeule! Dacă n-ai fi fost băiatul surorii mele, te-aș fi pedepsit pe loc pentru această acuzație nedreaptă adusă lui Fergus O'Breane!

— Știu că trebuie să țin seama de tot ce datorez asasinului tatălui meu — spuse Stephen cu amărăciune și răceală.

— Într-adevăr! bolborosi Angus, tresărind de parcă ar fi călcat un șarpe.

— Și ți-am vorbit numai de marchizul de Rio Santo — continuă Stephen.

— Într-adevăr — spuse moșierul — avem nevoie de dragul meu... Dar, răspunde-mi te implor... Ce te face să crezi că marchizul de Rio Santo ar fi răpitorul fetelor mele?

— O știu, atâta tot — replică Stephen.

Angus își duse un deget la frunte, părând că reflectează profund.

— Iar eu îți spun că-i imposibil! țipă el după câteva secunde. Îl cunosc... îl cunosc bine!... Mac-Farlane e singurul om la care țin!

— Dar le cunoștea pe fetele lui Mac-Farlane? întrebă Stephen c-un zâmbet nemilos.

— Oh! Într-adevăr! Într-adevăr! spuse pentru a treia oară Angus ai cărui ochi lăcrimau. Să-lucid, mi-ar fi ușor... dar să-l urăsc!...

— Îți dau cuvântul meu de onoare, Mac-Farlane — exclamă Stephen înduișat. Că-l vei urî, dar nu va fi nevoie să-l ucizi... Asta mă privește numai pe mine.

— Taci... îl voi ucide... Glasul visurilor nu poate minți... Cât despre ură, inima mea-i prea deprinsă să-l iubească... De douăzeci de ani țin la el... și totuși... Oh! Copiii mei! Copiii mei!

Angus își acoperi chipul cu mâinile.

— Fetele mele-s frumoase — reluă el deodată. Ah! Toată viața pe care a dus-o îl acuză... Femei... femei!... Te cred, Stephen, el este!... Avea întotdeauna nevoie de câte o fecioară care să-i țină de urât... Fetele mele-s frumoase!... Ah! Îl urăsc, îl urăsc!

Se ridică și începu să străbată cu pași mari odaia.

— Acum mi-amintesc — spuse el. Omul din barcă era de-al lor... îi văd și-acum fața hidoasă... numele lui afurisit îmi stă pe limbă... Și Gruff!... Hanul *Regele George* era una din ascunzătorile lor... Frumoasa mea Clary!... Blânda mea Anna!... Stephen! Stephen! Ne vom răzbuna!

La un moment dat, se opri în fața lui Mac-Nab. Expresia îi era complet schimbată. În ciuda rănilor, a aspectului neîngrijit al bărbii și părului, chipul îi era pătruns de un calm impunător și înspăimântător totodată.

— Ai avut dreptate, dragul meu — spuse el rar. Împotriva marchizului de Rio Santo spada-i o armă neputincioasă și ridicolă... Ascultă-mă... Magistrății, care nu ar fi luat în seamă acuzația ta, vor trebui să țină seamă de-a mea, ți-o jur, căci

acuzăția mea nu va fi una obișnuită: ea o va face pe Majestatea Sa regele Angliei să tremure... Ah! Cunosc o mulțime de lucruri foarte grave și stranii cu care poți ucide un om ca trăsnetul cerului... Ai prieteni?

— Unul singur — răspunse Stephen.

— Cerul să ți-l ocrotească!... Ai servitori?

— La nevoie, pot să fac rost de oameni siguri și devotați.

— Într-adevăr — spuse moșierul — avem nevoie de oameni siguri și devotați.

— Atunci — continuă Stephen — vino cu mine, unchiule. Pregătirile noastre nu pot fi făcute în casa mamei mele, care-i suferindă și-are nevoie de odihnă.

Coborâra împreună scara și bătrâna Betty se miră foarte mult când văzu ieșind, împreună cu Stephen, personajul acela bizar și desigur înspăimântător, căruia nu-i deschisese ușa de la stradă. Într-adevăr, moșierul intrase neobservat în casa surorii lui, strecurându-se pe lângă valetul lui Frank.

Stephen opri o trăsură. O jumătate de oră mai târziu, unchiul și nepotul coborau în fața ușii de la Dudley-House.

Frank se întorsese în culmea bucuriei. O văzuse pe miss Diana Stewart și aflase din gura ei ceea ce bătrânul Jack nu izbutise să-i explice. Mary începea să-și revină, împotriva tuturor previziunilor științei, boala ei misterioasă și îngrozitoare părea să cedeze încetul cu încetul. Doctorul Moore n-o mai văzuse de două zile, așa încât, ca printr-o minune, Mary evită atât catastrofa de care se temea cât și aplicarea remediei ucigătoare (șocul galvanic), pe care medicul voia să-l experimenteze asupra ei.

Angus, Stephen și Frank își petrecură aproape toată noaptea stând la sfat.

A doua zi, douăzeci de oameni, printre care se număra și Donnor d'Ardagh, fură introduși la Dudley-House, unde primiră bani și instrucțiuni.

Pe la orele cinci seara, aceiași oameni, având arme ascunse sub veșmintele lor, se postară în Belgrave-Square, împărțiți în grupuri mici, pe lângă Irish-House.

Stephen și Perceval, înfășurați în mantale, așteptau la unul din colțurile scuarului.

Angus Mac-Farlane se despărțise de ei pentru a trece pragul luxoasei locuințe a marchizului de Rio Santo.

Locuința cavalerului Angelo Bembo dădea în Hyde Park-Corner. Era o locuință micuță care nu purta amprenta greoaiei arhitecturi engleze.

Construcția avea o linie armonioasă, străină tipicului londonez.

Acolo o condusesse cavalerul Angelo Bembo pe Anna MacFarlane, după ce-o răpise din *Lord's corner*.

La început, intenția lui Angelo fusese s-o ducă pe tânăra fată acasă la familia ei; dar Anna, zdrobită de oboseală, leșinase în urma șocului violent suferit în cădere pe trotuarul din Belgrave Lane, atunci când moșierul, în nebunia lui, luând-o drept o apariție funestă, o îmbrâncise cât colo. Bembo fu silit s-o ia în brațe și s-o transporte astfel în propria lui locuință. Într-adevăr, nu știa absolut nimic despre Anna, cine este, unde locuiește și ce nume de familie are.

După câteva minute, Anna își reveni din leșin și scoase un suspin prelung. Bembo ședea în celălalt colț al camerei; Anna, întinsă pe pat, nu-l putea zări.

Se ridică agitată și aruncă o privire uimită în jurul ei. Nu obiectele necunoscute de care era înconjurată îi pricinuiră această primă emoție, ci însuși faptul că se afla lungită, ea, care de opt zile își petrecea nopțile într-un fotoliu, neîndrăznind să se apropie de patul acela mare, cu perdele antice, ce-i inspira groază.

Apoi privirea ei fu șocată de mobila din cameră. Nu se mai afla în odaia aceea cu ferestre mari, ale cărei perdele i se părea adesea că se mișcă în lumina nesigură a luminării. Dar unde se afla?

O undă de spaimă îi apăru în privire. Apoi, pe buzele ei a căror paloare făcea loc încetul cu încetul unor nuanțe trandafirii, apăru un surâs de copil. Acum își aducea aminte.

— Îngerul meu cel bun a săvârșit minunea! șopti ea. M-am rugat mult lui Dumnezeu aseară... Dumnezeu mi l-a trimis... Ce frumoși sunt îngerii și ce dulce-i glasul lor!

Nu mai resimțea nici un fel de teamă, nici un fel de bănuială.

— Nu, nu visez — continuă ea privind cu ochii ei mari picturile italienești și draperiile de la ferestre — n-am văzut niciodată toate acestea... El m-a eliberat. Aș vrea să dau ochii cu el, să-i mulțumesc...

Bembo care asculta vrăjit, nemișcat și cu respirația tăiată, nu fu în stare să răspundă acestei chemări. Trăsăturile Annei erau acum învăluite de-o ușoară tristețe.

— Credeam că nu există alt bărbat atât de frumos că Stephen — spuse ea cu un fel de regret — mă-nșelam... pe lângă el, Stephen e ceea ce sunt ceilalți bărbați în comparație cu Stephen... Stephen al meu! Abia aștept să-l revăd!

La această concluzie neașteptată, Bembo scoase un oftat și-și înăbuși speranța care-i și pătrunsese în suflet.

Vocea Annei deveni domoală și molatecă, ochii ei își pierdură strălucirea, iar surâsul căpătă acea fixitate pe care apropierea somnului o dă oricărui chip.

Trecuse atâta vreme de când nu pusese capul pe-o pernă, iar picioarele ei mici, zdrobite de oboseala celor opt nopți nedormite, aveau atâta nevoie de odihnă!

— N-am să-i spun surorii mele că l-am luat drept un înger — șopti ea roșind ușor. Clary ar râde de mine... Oh! N-am să-i spun nici lui Stephen! adăuga ea. Nu știu... Mă tem să dau iar ochii cu el... Privirea lui are văpăi dulci care însă rănesc... Stephen nu știe să privească așa...

Brațul îi căzu ușor, iar capul atinse perna, în timp ce continua să îngâne:

— Nu!... Nu! N-am să-i spun că l-am luat drept un înger...

Apoi adormi.

Bembo așteptă câteva minute. Anna nu mai vorbea. Nu se mai auzea decât răsuflarea ei egală, liniștită.

Bembo se ridică în sfârșit și străbătu fără zgomot camera. Era palid, dar fruntea îi strălucea de-o bucurie calmă. Se opri la picioarele patului și-și împreună mâinile în semn de adorație. Anna dormea profund.

Bembo era stăpânit de-un fel de atracție ale cărei efecte, lente, dar sensibile, îl apropiau puțin câte puțin de capul de pe pernă. Voința lui nu era implicată în această mișcare. Alunecă de parcă dușumeaua ar fi avut un povârniș. Înainte de a-și fi dat seama de această deplasare, cele două mâini împreunate ale sale se odihneau foarte aproape de mâna micuță a Annei care,

Întoarsă printr-unul din acele bizare efecte ale somnului, când odihna desăvârșită se obține în poziții ciudate și nefirești, își oferea palma pe jumătate deschisă și părea să aștepte ca o altă mână să i-o strângă.

Bembo se aplecă, buzele lui atinseră degetele trandafirii. Apoi Bembo se roși, întristându-se. Se dădu un pas înapoi.

Apoi, îngenunche din nou, ca pentru a-și cere iertare.

Se luminează din ce în ce mai mult, zorile mângâind cu delicatețe perechea aceea minunată, plină de tinerețe și nevinovăție, de dragoste și frumusețe.

Orele treceau. Soarele de amiază bătu în geamul terasei. Florile își deschiseră corolele ațipite și îmbibară aerul cu miresmele lor parfumate.

Bembo tresări. Se ridică și se întinse într-un vast fotoliu care se afla la picioarele patului.

Amândoi avură visuri frumoase care ținură toată ziua, căci fata, copleșită de îndelungata-i oboseală, nu se trezi decât după asfințit.

Când deschise ochii totul în jurul ei era ca înainte. Lampa aprinsă ardea pe-o masă, iar Bembo nu putea fi văzut. Amintirea evenimentelor din cursul dimineții îi reveni vag. Se sculă înviorată și își aranjă în fața unei oglinzi rochia mototolită.

Oglinda i-l înfățișă pe Angelo, nemișcat, în spatele patului.

Se întoarse repede și-și plecă ochii, roșind. Apoi străbătu deodată camera și se așeză lângă Bembo.

— Nu mi-e teamă de dumneata — spuse ea cu glas blajin. Știu că ești un om bun... Tot timpul cât am dormit, te-am văzut lângă mine... Dumneata erai... Chiar dacă visul se schimba, dumneata rămâneai tot acolo...

Se opri brusc, apoi, cu o nuanță de tristețe, continuă:

— M-ai împiedicat să-l visez pe Stephen.

Tulburat, Bembo o contemplă cu încântare. Teama se afla acum de partea lui.

— În curând se va lumina de ziuă — continua Anna care nu știa cât timp durase somnul ei. E departe de-aici până la Cornhill?

— Sunt gata să te conduc la mama dumitale — răspunse Bembo trist.

— Nu mai am mamă — spuse Anna pierzându-și zâmbetul. Dar cei ce țin la mine m-așteaptă... sora mea... biata mea mătușă... vărul meu Stephen... Să plecăm numaidecât!

— Vrei să mergi în Cornhill? întrebă Bembo.

— Te miră? șopti tânăra fată uimită.

Bembo se înroși și tăcu.

— Parcă spuneai — continuă Anna — că vii din partea vărului meu Stephen?

— Am mințit, doamnă — răspunse Bembo a cărui privire cerea parcă milă. Nu-l cunosc pe vărul dumitale Stephen.

Anna se ridică, dar frumosul ei chip exprima doar surprindere, fără nici un pic de teamă.

— Nu-l cunoști pe Stephen! spuse ea. Dar pe mine mă cunoști?

Bembo se străduia să-și păstreze sângele rece. Visul său luase sfârșit.

— Nu-ți cunosc numele, doamnă — replică el.

— Mă numesc Anna... Îți amintești?

— Cum l-aș putea uita! îngână Bembo plecându-și capul.

— Acum — continuă tânăra fată așezându-se din nou — spune-mi care-i numele dumitale, ca să-l comunic surorii mele și lui Stephen.

— Nu și lui Stephen — spuse Bembo.

Își rosti numele. Vocea blândă a Annei îl repetă de mai multe ori.

— Nu-l voi uita! E frumos ca...

Se întrerupse brusc și se înroși toată. Apoi rămase tăcută. Bembo suferea.

După un minut, Anna îi luă mâna.

— Te rog să mă conduci acasă, la mătușa mea. Ce importanță are dacă ai venit din partea lui Stephen sau din partea lui Dumnezeu?

Bembo se sculă numaidecât.

— Cât de mult te va-ndrăgi Clary! spuse Anna în timp ce traversau salonul pentru a ajunge la ușă. Clary și Stephen!... Ai să vii mereu să ne vezi în Cornhill, nu-i așa?

Bembo dădu încet din cap.

— Cum! exclamă tânăra fată întristată. Nu vrei să mă mai vezi?... Acum îmi dau seama că mi-ai redat libertatea fiindcă

ești bun și că la fel ai fi procedat cu oricare alta... Să mergem, domnule. Nu doresc să te mai obosești pentru mine.

De ce vorbea Anna astfel? Oricine i-ar fi adresat această întrebare ar fi făcut-o să se simtă stingherită.

În ce-l privește pe Bembo, el hotărâse să-și ascundă cu grijă iubirea în adâncul inimii, iar numele lui Stephen, pronunțat adesea, îi întărea neconștient voința șovăitoare. La ce bun să-și dea în vileag sentimentele? Anna iubea pe altcineva, era, fără îndoială, logodită. De altfel, în seara aceea, cel târziu mâine, Rio Santo avea să-i pretindă viața, care înainte de-a aparține iubirii, fusese oferită marchizului.

Aceste două motive de tăcere aveau darul să-i influențeze puternic caracterul loial și cavaleresc. Dar oricare ar fi motivul, poți oare rezista până la capăt, când ai douăzeci de ani și în joc e dragostea?

La ultimele cuvinte ale Annei, care reprezentau un reproș vădit, Bembo se opri și-o privi stăruitor. Trecură câteva secunde înainte de a-i răspunde, lăsând să i se vadă pe față efortul luptei pe care-o dădea cu sine însuși.

— Doamnă — spuse el în cele din urmă — de-o săptămână trăiesc cu imaginea dumitale, nu trăiesc decât prin dumneata. Te-am eliberat, pentru că te iubesc... și tocmai fiindcă te iubesc, trebuie să te văd astăzi pentru ultima oară.

— Mă iubești, Angelo! repetă Anna Mac-Farlane încântată. Sunt fericită că mă iubești.

— Nu mă-nțelegi — murmură Bembo.

— Într-adevăr — spuse Anna — înțeleg că cineva să elibereze o persoană la care ține și pe care-o vede suferind... Dar nu pricep de ce trebuie s-o evite?

— Ca să n-o mai iubească — răspunse Angelo.

Anna rămase pe gânduri.

— Mă tem că acum te-nțeleg — spuse ea în șoaptă.

— Mă-nțelegi deci, Anna... Acum îți dai seama de ce trebuie să te părăsesc?

— Oh! Da — șopti Miss Mac-Farlane lăsându-și capul în piept. Nu te-aș putea iubi altfel decât ca o soră... Îl iubesc pe Stephen... sunt foarte sigură că-l iubesc.

Rosti aceste ultime cuvinte pe un ton distrat, apoi continuă ca și cum s-ar fi trezit deodată:

— Sunt foarte sigură că-l iubesc... sunt foarte sigură.

Ochii Annei priveau în jos. În afirmația ei repetată fără motiv exista evident o umbră de îndoială.

Deși nu făcea caz de asta, Bembo era un bărbat cu experiență. În clipa aceea nutri o vagă speranță, înțelegând că Anna nu-și cunoștea deloc propria inimă.

Ea îi întinse din nou mâna și repetă cu glas nespus de trist:

— Condu-mă în Cornhill.

Bembo o ajută să urce în trăsură. De la Pimlico până în Cornhill Anna nu scoase nici o vorbă, dar lui Bembo i se păru de mai multe ori că o aude suspinând.

Când ajunseră în fața locuinței doamnei Mac-Nab, Bembo coborî din trăsură pentru a-i oferi mâna. Anna sări hotărâtă pe trotuar, apoi se opri nedecisă.

— Adio, doamnă — spuse Bembo.

— Adio — șopti tânăra fată.

Bembo avu impresia că vede o lacrimă strălucind în ochii ei la lumina felinarului.

Șovăi iar o clipă.

— Adio! Adio! repetă ea apoi nespus de grăbită.

Deschise ușa și intră fără să privească înapoi.

Bembo se urcă din nou în trăsură.

Era aproximativ ora zece. Cum spuneam, Stephen tocmai plecase cu Angus Mac-Farlane acasă la Frank Perceval.

Doamna Mac-Nab era singură. Anna răspunse cu lacrimi la îmbrățișările mătușii ei aflată în culmea fericirii.

Se gândea oare la frumosul cavaler Angelo Bembo care o salvase și, deși o iubea, nu voia să mai apară în calea ei?

Tyrrel Orbul și doctorul Moore se aflau în cabinetul acestuia din urmă. Era cam zece dimineața.

Moore scria la biroul său. Tyrrel își bea ceaiul lângă semineu. Era în ziua următoare evenimentelor istorisite în capitolele precedente.

— Doctore — spuse Tyrrel dând pe gât, cu o strâmbătură de dezgust, ultima sorbitură de ceai — niciodată nu pot mânca sau bea ceva pe care a pus mâna afurisitul ăsta de Rowley, fără să mă gândesc la clipa morții mele... Ai un bucătar groaznic, pe cuvântul meu! Dar nu mi-ai spus cum găsești povestea mea în legătură cu Brian de Lancaster.

— E foarte ingenioasă — răspunse Moore distrat. Aveai un dinte împotriva zăpăcitului ăluia de Lancaster?

— Nu fără motiv, doctore... Dacă Brian, lua-l-ar naiba, n-ar fi dat târcoale seifului meu în Goodman's-Fields, Suky nu s-ar fi îndrăgostit de Brian și l-ar fi luat ca amant pe prințul Dimitri Tolstoi, iar eu n-ar mai fi trebuit să-ncerc a falsifica, pentru cinci mii de ruble amărâte, semnătura excelenței Sale, și-astfel n-aș mai fi avut prilejul să-l cotonogesc pe nenorocitul de Roboam; el nu m-ar mai fi legat și nu s-ar mai fi dus să cheme poliția, și, drept urmare, n-aș mai fi fost spânzurat. Or, doctore, oricât de minunat ar fi antidotul dumitale împotriva ștreangului, îți jur că sfertul de ceas petrecut la Old-Bailey n-a fost deloc agreabil... În afară de asta, trebuie să-ți mai spun că am de mult o poliță de plătit excentricului ăluia smintit... El a întreținut-o din banii lui pe contesa White-Manor la Londra, și, dacă ea ar fi avut încredere în el, aș fi fost nevoit să-mi iau catrafusele... Dar proasta era atât de înspăimântată de mine, încât nici Brian, nici altcineva n-a putut scoate de la ea numele meu sau adăpostul fiicei sale... Îi spuseseam că-i voi uide copilul...

— Nu știam — îl opri Moore — că Brian a fost amantul soției fratelui său.

— Amantul ei! exclamă Tyrrel. Lancaster amantul contesei! Vai! Doctore, te gândești la proștii. Dar aș putea pune rămășag că nici dumneata nu crezi ceea ce gândești... Brian este un smintit din specia cavalerilor romantici... Folosea în discuțiile cu

contesa un ton atât de respectuos de parcă se adresa unei regine, iar...

— Destul! spuse Moore. Nu mă interesează.

— Foarte bine... nici pe mine... Cât despre cele două tinere, m-ai întrebat ce plan am: iată-l... Le vom, expedia pe-amândouă la casa noastră de plăceri din.

Crewe, împreună cu Maudlin și doi băieți frumoși... Peste un an, se vor întoarce gata formate, afară doar dacă... Dar pentru asta avem timp, doctore.

Moore făcu un semn de aprobare plictisit.

— Era să uit! continuă Tyrrel. Nu mi-ai povestit amănuntele întrevederii dumitale cu marchizul de Rio Santo.

Fruntea doctorului se încruntă brusc.

— Am făcut tot ce-am putut — răspunse el.

— Adică, doctore?

— Nimic!

Moore rosti acest cuvânt pe un ton sec, ca și cum ar fi vrut să evite subiectul. Totuși, reveni singur asupra lui și adăugă dând din umeri:

— În definitiv, la ce ne-ar folosi moartea acestui om?

— Bine, bine! mormăi Tyrrel. Strugurii sunt prea acri... Doctore — continuă el cu glas tare. Întotdeauna am fost de părere că greu s-ar mai putea găsi un șef atât de potrivit ca marchizul... Dar dumneata voiai să-i iei locul, așa că te-nțeleg. Or, m-am obișnuit să vreau și eu ceea ce vrei dumneata... Cât despre taina lui, într-o bună zi tot o să i-o aflăm...

— Taina lui! repetă Moore cu-o strălucire în privire.

În momentul când Tyrrel deschidea gura să răspundă, în prag apăru fruntea îngustă și lucioasă a lui Rowley Asistentul avea sub brațul drept *in-quarto*-ul său preferat, iar în mâna stângă ținea o scrisoare.

Dând ochii cu el. Tyrrel își duse repede mâna la nas, ceea ce-l făcu pe farmacist să ticăie disprețuitor printre dinți:

— Ta, ta, ta, ta!

Apoi, Rowley se îndreptă foarte încet spre stăpânul iui și-i puse în față scrisoarea pe care o avea în mână.

— Să călătorim, maestre, să călătorim! spuse Tyrrel nerăbdător.

Rowley înțelese perfect că era invitat să-și plimbe în altă parte miresmele de laborator, dar, în loc să iasă, scoase repede din buzunar o sticlură lunguiață și se duse spre Tyrrel.

Instinctiv, acesta puse mâna pe vătrai să se apere.

— Ta, ta, ta, ta! făcu Rowley râzând cu gura plină — te rog să mă ierți, domnule...

Scoase deodată dopul sticlei și-o apropie de nasul lui Tyrrel care strănută zgomotos.

— Sănătate, domnule, dacă ai fi avut o rinită, ți-ar fi făcut foarte bine, zău așa...

În momentul acela Moore mototoli scrisoarea pe care-o citise și lăsa să-i scape o exclamație de furie înăbușită.

— Ieși afară! răcni el adresându-i-se lui Rowley.

Acesta se înclină umil. Apoi se îndreptă încet spre ușă și, ajuns în prag, șopti, făcându-i triumfător cu ochiul lui Tyrrel:

— Ta, ta, ta, ta!

— Ce s-a întâmplat, doctore? întrebă Tyrrel.

— Mă urmărește fatalitatea! tună Moore mânios. Nu mai sunt nimic... pare-se, nici măcar un medic abil.

Netezi scrisoarea mototolită, care era de la lady Campbell, și citi repede:

"Domnule doctor,

Sunt convinsă că veți împărtăși bucuria noastră. De două zile de când ne-ați privat de onoarea de a vă vedea, la Stewart-House s-au petrecut evenimente fericite. Boala îngrozitoare a nepoatei mele a cedat. În absența dumneavoastră, l-am chemat imediat pe doctorul Hartwell, medicul curant al doamnei Stewart..."

— Hartwell! se opri Moore zâmbind acru. Un empiric!... Un ignorant!... Un pedant!...

— Un măgar — spuse cu răceală Tyrrel — zi-i mai departe.

— Un măgar — repetă doctorul. Ai găsit cuvântul potrivit, Ismail. Unde am rămas? Scrisoarea asta idioată m-a scos din sărite, pe cuvântul meu!

— "Medicul curant al doamnei Stewart..."

— Nu prea are gust milady, pe legea mea!

— "Al doamnei Stewart... domnul Hartwell a venit numaidecât".

— Cred și eu!... Oameni de teapa lui sunt totdeauna disponibili!...

— "...Numaidecât, și a început o serie de aplicații al căror succes a fost desăvârșit. Scumpa noastră Mary și-a revenit. Dumnezeu s-a îndurat de noi făcând din domnul Hartwell emisarul milostivirii sale!..."

— Care va să zică — țipă Moore — mizerabilul ăla de Hartwell a venit acolo tocmai la țanc, ca să profite de efectele tratamentului meu... Dar există și un *post-scriptum*... N-am citit *post-scriptumul*.

"P.S. Veți înțelege desigur, domnule doctor, că în atari împrejurări, n-ar mai avea nici un sens să vă neglijați importanțele dumneavoastră lucrări, pentru a o vizita pe domnișoara Trevor care se poate dispensa de îngrijirile dumneavoastră."

Moore rupse scrisoarea cu furie.

— M-au trimis la plimbare! Cu forme în regulă — țipă el. Se temeau cumva că le voi mai călca pragul după o asemenea scrisoare impertinentă?... Oh! Ce ghinion, Ismail!... O catalepsie perfect caracterizată, care dispare singură, ca o sincopă obișnuită!... Drăcesc hazard!...

— Această Miss Trevor e logodnica lui Rio Santo? Întrebă Tyrrel.

— Da... aș fi pariat zece mii de lire că era pierdută!... Într-adevăr, e logodnica lui... Asta face parte din proiectul lui măreț, din taina sa. Prin acest mariaj urmărește să dobândească eventual demnitatea de pair... Pentru ce?... Nu știm.

— Dar cu timpul vom afla, doctore, dacă avem răbdare.

Moore nu răspunse, dar Tyrrel îl auzi mormăind printre dinți:

— O catalepsie care se termină ca o migrenă!... Hartwell, mizerabilul! Are să se laude peste tot că a vindecat o catalepsie!

...

Din camera vecină se auzi un zgomot de pași apăsați și vocea gravă a bravului nostru prieten, căpitanul Paddy O'Chrane, înălțându-se până la diapazonul nerăbdării.

— Trăzni-m-ar Dumnezeu! Scăfârlie teșită cu perucă, stimate domn, vă repet pentru a șasea oară: *Gentleman of the Night!*

— Ta, ta, ta, ta! răspundea Rowley.

— Ta, ta, ta, ta! Mii de trăznete!... Ta, ta, ta, ta!... Trei milioane de blesteme!... Ce-i aia ta, ta, ta, ta! Împuțit ticălos, luate-ar naiba, stimate domn, vedea-te-aș în ștreang împreună cu mine!... Nu mă mai perpeli în flăcările iadului! *Gentleman of the Night*... Lasă-mă să intru!

Lui Tyrrel nu-i veni greu să recunoască vocea aceea și tonul ei energic. Se ridică să-l întâmpine pe căpitan, când auzi un ultim ta, ta, ta, ta! al lui Rowley, urmat de un zgomot de încăierare și o serie de înjurături dintre cele mai alese.

Aproape în același timp o violentă lovitură de picior deschise cele două batante ale ușii, iar Rowley, zvârlit ca din tun, căzu pe burtă în mijlocul camerei, însoțit în cădere de tomul I din *Toxicological Amusements*.

Căpitanul Paddy O'Chrane se aplecă spre a-și feri pălăria să nu se lovească de canatul de sus al ușii și-și făcu intrarea cu un aer din cele mai grave.

— Ce-i gălăgia asta, domnule? întrebă Moore încruntându-și sprâncenele.

— Dumnezeu să ne pedepsească pe toți! răspunse O'Chrane scoțându-și pălăria. Am onoarea să salut respectuos pe înălțimile Voastre... Cât despre gălăgie, nu-s eu omul să facă scandal, lua-m-ar dracu, milorzi!... Cunosc mulți băieți liniștiți care, în locul meu, ar fi sfărâmat scăfârlia aia pleșuvă ca pe o nucă, trăsnetele iadului!

Rowley zăcea pe jos, nemișcat, înspăimântat.

Paddy îl privea cu aerul acela liniștit, lipsit de orgoliu care șade atât de bine învingătorilor.

Chipul iritat al doctorului prevestea apropierea unei ieșiri violente. În dimineața aceea savantul era într-o vădită proastă dispoziție.

Tyrrel încercă să intervină.

— Ce s-a întâmplat, Paddy?...

Dar Moore se ridică brusc.

— De ce-l întrebi! țipă el. Doar n-o să stăm s-ascultăm ce spune necioplitul ăsta. Ieși afară, domnule!

Paddy se îndreptă numaidecât, făcu un semiocol și se îndreptă spre ușă, iuțind pasul și spunând:

— Cum doriți, fulgerele cerului!

— Probabil c-a adus vreun mesaj — spuse Tyrrel repezindu-se spre căpitan. Stai la biroul dumitale, doctore, și lasă-mă pe mine să tratez această afacere... Ce vânt te-aduce, Paddy?

Acesta se opri, făcu un al doilea semiocol și-i aruncă lui Moore o privire plină de ranchiună.

— În nici un caz — răspunse el cu minunatu-i dar de-a blestema, fără a-și pierde vreun dram din bonomia sa flegmatică — nu m-a adus dorința de-a vedea mutra palidă a acestui lord, fir-aș al naibii să fiu. Când voi fi prea bătrân, coarnele diavolului, ca să-mi câștig beefsteakul de dimineață, roastbeeful de prânz, puddingul de la ora cinci și cold-withoutul de seară, mă voi da pe mâna Senioriei Sale, să mă trimită mai repede pe lumea ailaltă... E meseria lui, trăsni-ne-ar Dumnezeu!

Moore întorsese spatele și încerca să nu audă nimic.

— Haide, căpitane — spuse Tyrrel sever. Să ne-n-toarcem la oile noastre.

— Să ne-ntoarcem la oile noastre, milord... Îmi face plăcere să am de-a face cu dumneavoastră, fiindcă sunteți un om de viață, deși, ăsta-i adevărul, pe toate flăcărilor iadului, semănați ca două picături de apă c-un individ pe care l-am văzut în ștreang la Newgate și avea o mutră de ticălos, milord... Dumneavoastră n-o să spuneți niciodată unui gentilom să iasă afară!... N-o să luați drept un necioplit, blestemați să fim amândoi, la naiba, și toată lumea, pe-un om care a comandat onorabil sloopul *Hareng* afretat de...

Tyrrel bătu din picior, luându-și aerul acela teribil care odinioară îi făcea să tremure pe Susannah și Roboam. Paddy O'Chrane privi curios la el.

— ...de Gween și Gween din Carlisle, milord — încheie el fără să se grăbească. Senioria Voastră este, sau mi se pare mie, cam bosumflată?

Tyrrel își încrucișă brațele pe piept, luându-și un aer resemnat.

— În fond — spuse el — ai venit cu-o treabă... S-a întâmplat ceva în White-Chapel?

— Să mor dacă știu, milord, să mor ca un câine în mlaștină! ... Cât despre țelul vizitei mele, jur pe funia care ne poate

strânge de gât într-o bună zi, dacă așa o vrea diavolul, că-i nenorocire mare! Ați ghicit... Am venit fiindcă nu-i nimeni în *Purgatoriu*... nici un om cumsecade, vreau să spun. Căci diavoli sunt o sută și tot atâtea lepre care urlă ca apucații... Am venit pentru că trebuie să stau de vorbă c-un lord al Noptii, având de comunicat vești de cea mai mare însemnătate, lua-ne-ar dracu! Și nu știu, ca toată lumea de altfel, unde se află locuința Înălțimii Sale...

— Ce fel de vești? întrebă Moore fără să se întoarcă.

— Trăsni-m-ar Dumnezeu! răspunse O'Chrane, — ar îi o mare îndrăzneală din partea unui necioplit ca mine să se adrese unui personaj venerabil ca Senioria Voastră... Milord — adăugă el adresându-se lui Tyrrel. Jedediah Smith, ticălosul ăla prefăcut, căruia îi datorez respect căci mi-e șef, mă trimite la dumneavoastră ca să vă spun cum stăm cu văgăuna din Prince's Street.

— Și cum stăm? întrebă Moore nerăbdător.

În loc de răspuns, O'Chrane se lăsă încet în jos și-l înșfăcă de umăr pe nenorocitul de Rowley care-și freca coastele de covor. Paddy îl ridică și îi imprimă o mișcare de rotație, făcându-l să treacă pragul cabinetului într-o clipită, în așa fel încât Rowley, când se opri, amețit, în mijlocul camerei alăturate avu impresia că vede cei patru pereți învârtindu-se în jurul lui și nu reuși să-și exprime stupefacția decât printr-un ta, ta, ta, ta, pronunțat, e drept, într-un mod deosebit și menit să dea de gândit celor ce l-ar fi auzit.

Paddy închisese ușa cabinetului.

— Jedediah Smith — spuse el fără nici o introducere — vă aduce la cunoștință, milorzi, că treaba-i terminată.

Moore se sculă în picioare și nu se mai osteni să-și ascundă bucuria.

— Cum! strigă el. Galeria-i terminată?...

— Terminată complet? adăugă Tyrrel frecându-și mâinile.

— Da, milorzi, pe coarnele lui Belzebuth! Era și timpul, vă jur pe locul meu din rai, blestemați să fim cu toții!... Bietul Saunder îi pe jumătate mort, acum când vă vorbesc.

— O să-l îngropăm — spuse Moore.

— Fără-ndoială, șarlatan afurisit! mormăi Paddy scandalizat. Ești specialist în de-al de-astea.

Vestea străpunerii căii de comunicație între magazinul de apă gazoasă din Prince's Street și subteranele de la Royal Exchange era, după cum știm, așteptată cu nerăbdare de toți Lorzii Noptii. De multă vreme membrii influenți ai *Familiei* se bizuiau pe acest imens rezervor pentru a umple până la refuz seiful comun. Tyrrel și Moore cerură și obținură toate amănuntele necesare. Elefantul ajunsese în noaptea precedentă la nivelul pivnițelor, și-o lovitură de hârleț dată neatent aruncase în afara tunelului o piatră. Gaură făcută de această piatră în cădere comunica cu unul din subsolurile Băncii.

Ca și cum ar fi așteptat acest moment, Saunder căzuse ca o masă neînsuflețită în fața deschizăturii, gâfâind și nădușind. Paddy, care ținea la Elefant, precum paznicul menajeriei la leul sau tigru pe carie trebuie să-l hrănească, încercase să-l ridice spre a-l conduce până la patul lui... Efort inutil: ca să-l ridici pe Saunder îți trebuia un cric sau o macara.

Astfel încât nenorocitul gigant rămăsese culcat, să-și dea duhul pe pământul rece al galeriei.

Tot ce putuse face pentru el milosul Paddy O'Chrane fusese să-i pună la dispoziție imensul ulcior cu gin.

Isprăvindu-și raportul, căpitanul trase patru înjurături în chip de parafă, apoi tăcu.

Tyrrel și Moore se așezară numaidecât la birou, pentru a scrie niște scrisori.

— Bravul meu băiat — spuse Moore — trebuie să duci imediat biletul ăsta în Belgrave-Square, marchizului de Rio-Santo.

O'Chrane luă biletul.

— Îl voi duce unde trebuie, mii de trăsnete! răspunse el. Dar cum naiba a aflat Senioria Voastră că-s un băiat brav?... Am cunoscut lorzi adevărați, Satan și coada lui, care-mi spuneau căpitane...

Toți ai casei fură mobilizați să ducă la destinație scrisori asemănătoare celei încredințate lui Paddy. Până și Rowley fu expediat în grabă la S. Boyne, esq., cu misiunea de a-l găsi cu orice preț pe onorabilul funcționar al poliției metropolitane.

Ducesa de Gêvres, pe care titlul de noblețe n-o făcea să-și dea ifose, și, în momentele cruciale, era întotdeauna gata de acțiune ca și cum s-ar fi numit încă Maudlin Wolf, primi misiunea

de-a se duce la Bancă și a înmâna o scrisoare din partea lui Tyrrel lui sir William Marlew, subcasierul central.

Rămași singuri, Moore și Tyrrel își apropiară scaunele și începură o convorbire în șoaptă, deși nimeni nu se afla acolo ca să-i audă. Aceasta dură destul de mult. Când se ridicară, Tyrrel spuse, punând mâna pe brațul doctorului:

— Orice s-ar întâmpla, crede-mă că-i mai bine să-l lași pe el să ducă lucrurile până la capăt... după aceea vom vedea.

— Dar dacă, după cum mi se pare — obiectă Moore — are de gând să facă din Familie și din noi înșine instrumentele planurilor sale secrete... dacă toți munții ăia de aur nu-i vor sluji decât lui?...

— Dacă toți munții ăia vor acționa în folosul lui, doctore, ai exact ce-ți trebuie ca să-i pui mâna în beregată... Acum hai, te rog, să ne grăbim s-ajungem în White-Chapel, ca să nu întârziem.

Ieșiră împreună. Tyrrel încuie în urma lui toate ușile, răsucind de două ori cheia în broască.

Câteva secunde după plecarea lor, ușa care dădea din cabinet în camera unde fusese surghiunită Clary și pe care Tyrrel n-o încuiase pentru că nu comunica în nici un fel cu exteriorul, se deschise încet și Susannah își făcu apariția.

Frumoasă fată străbătu repede cabinetul și trase zăvorul celeilalte uși prin care ieșiseră Moore și Tyrrel.

Dădu din cap zâmbind.

Apoi, dispăru pentru a se reîntoarce numaidecât, împreună cu Clary Mac-Farlane, pe care o ajuta să meargă.

Capitolul XXIV - Lanțul uman

Clary Mac-Farlane arăta foarte schimbată. Urmele îndelungatului și nemilosului supliciu pe care trebuise să-l îndure se vedeau limpede pe chipul ei palid și slăbit. Trupul, odinioară atât de grațios prin proporțiile armonioase și mlădierea mișcărilor, era acum gârbovit, lipsit de vigoare. Mergea încet și făcea eforturi pentru a se putea mișca.

Totuși, era încă frumoasă, dar frumusețea ei îți strângea inima și îți stârnea mila. Dacă Angus, tatăl ei, ar fi văzut-o în clipa aceea, și-ar fi amintit cu lacrimi în ochi de biata Amy Mac-Farlane. Așa arăta și Amy, albă ca varul, slabă și încă foarte frumoasă, atunci când se afla în pragul morții.

Dar Amy privea cu surâsul pe buze moartea care se apropia; blândă femeie nu suferea decât pentru viitorul copiilor ei. Trăsăturile ei păstrau încă acel calm suav și senin al zilelor fericite. Or, Clary avea în privire o expresie de rătăcire, oribilul șoc transmis sistemului ei nervos o făcea să tresară din senin în chip dureros. Uneori, deschidea gura și rostea cuvinte fără nici un sens.

Decrepitudinea fizică și morală a feței, odinioară atât de fermecătoare, era și mai izbitoare în contact cu tinerețea debordantă a Susannei, care, plină de sănătate, de sevă, iradia o inteligență generoasă și noblețe sufletească.

Tristețea pe care o simțeai văzând-o pe Clary se preschimbă în atracție irezistibilă când te uitai la Susannah. Ea se afla acolo ca un geniu bun care veghează asupra slăbiciunii și suferinței, surâsul ei binefăcător, gingaș, consolator, reprezenta un balsam pe rana ascunsă a bolii, pentru că ori de câte ori Susannah vorbea, ca o mamă tânără, aplecată deasupra leagănului copilului ei, biata Clary începea să trăiască din nou.

Intrară împreună în cabinetul doctorului Moore. Susannah, cu amândouă brațele în jurul taliei fetei, o susținea și-i dădea curaj.

— Uite că poți merge și singură, surioară scumpă — spuse ea când trecură pragul cabinetului. Aproape că nu mai e nevoie să te-ajut... Știi, Clary, că noi două suntem stăpâne aici?... Ne-au încuiat în casă. Dar nădăjduiesc să găsesc un drum pe care nu s-au gândit să-l blocheze. Stai jos, frumoasa mea, și odihnește-te.

Miss Mac-Farlane se lăsă în fotoliul lui Tyrrel scoțând un suspin de oboseală. Ochii ei, încercănați și măriți prin contrast cu obrajii supti, se îndreptară spre Susannah într-o expresie fugară de recunoștință, recăpătându-și apoi numaidecât aerul mohorât.

— Eram alături de el — bâigui ea — și mă simțeam foarte fericită, căci mă iubea... A venit însă Anna... A îngenuncheat lângă ea... Inima mi s-a frânt!...

Gura i se contractă și pleoapele începură să-i tremure, cum se întâmplă atunci când lacrimile sunt pe cale de-a le podidi.

— Dar tot o mai iubesc pe Anna! continuă ea. Nu-i voi spune niciodată că ea m-a ucis...

Frumoasa fată se așează lângă ea și-o îmbrățișă.

— S-o iubești, scumpă suroară — spuse ea — căci e bună ca și tine... sărmană copilă! Nu-ți dai seama că toate aceste amintiri triste, care-ți fac atât de mult rău, nu-s decât visuri!... Ele, nemiloasele, ți-au schingiuit sufletul chiar mai mult decât trupul... Ascultă-mă, Clary, frumoasa mea Clary, vei fi liberă... Nu te mai gânde la vedeniile acelea care ți-au tulburat singurătatea... Totul nu-i decât minciună, suroara mea...

— L-am văzut — șopti Miss Mac-Farlane tremurând.

Apoi adăugă cu glas stins:

— Știu o poveste... Doica noastră ne-o spunea când eram în Scoția... Tânăra se numea Blanche, iar fiul moșierului Bertram... Blanche îl iubea pe fiul moșierului...

Clary se opri și-și plecă ochii.

— Și mai departe? întrebă Susannah râzând.

— Mai departe? repetă Clary ridicându-și pleoapele și pironindu-și privirea în gol. Oh! Toată lumea știe ce s-a întâmplat... Blanche îl iubea pe fiul moșierului... Blanche îl iubea atât de mult, încât l-a ucis.

Clary își lăasă capul în piept. Mâna ei care se afla în mâna Susannei fu scăldată de sudoare și deveni rece ca gheața.

Frumoasă fată își continuă mângâierile. Exista în ea o putere de convingere atât de puternică, încât, în cele din urmă, izbuti să influențeze inima închisă a bieteii Clary. Miss Mac-Farlane, readusă pentru o clipă la viață, își aruncă brațele în jurul gâtului Susannei și-i mulțumi plângând.

Susannah se folosi de-acest moment de luciditate.

— Te-ai odihnit destul, surioară! îi spuse ea. Nu vrei să mergi s-o îmbrățișezi pe Anna?

— Anna! repetă Clary. Cine știe ce s-a-ntâmplat cu ea, Doamne!... Oh! Haide, haidem repede, să-ncercăm să dăm de ea.

Miss Mac-Farlane se ridicase singură. Susannah se grăbi s-o susțină și-o făcu să părăsească direcția ușii principale spre care Clary făcuse deja câțiva pași clătînându-se.

— Acolo-i închis — spuse ea. Vino, știu o altă ieșire... dar să ne grăbim, căci s-ar putea să nu mai avem un asemenea prilej...

Străbătuseră camera în lungime. Sprijinind-o cu-o mână pe Clary Mac-Farlane, Susannah apăsă cu degetul un buton de aramă din dreptul unei draperii. Apăsă cu toată puterea. Se auzi un scârțâit și-o ușă mascată, care comunica cu locuința părăsită de la numărul 9 din Wimpole Street, se deschise larg.

— Victorie! exclamă frumoasă fată care o luă pe sus pe Clary și-o duse fără să se mai oprească până în pragul casei de la numărul 9.

O jumătate de ceas mai târziu, o trăsură se oprea în Cornhill, în fața locuinței doamnei Mac-Nab. Susannah sări pe trotuar și privi fațada cu lacrimi în ochi.

— Oh! De câte ori am căutat-o! murmură ea. Acum n-am să mai uit niciodată drumul.

Bătu la ușă. Îi deschise Anna.

Frumoasa fată o sărută pe frunte înainte ca Anna, uimită, s-o poată recunoaște, apoi îi arătă trăsura.

— Sora dumitale e acolo, Anna — spuse ea.

— Sora mea! exclamă tânăra repezindu-se afară.

Susannah o văzu urcând și ghemuindu-se la pieptul surorii ei. Rămase o secundă nemișcată și cu ochii înlăcrimați, apoi străbătu în grabă strada și urcă într-o trăsură care o porni în mare goană spre locuința ladyei Ophelia, contesa de Derby.

Anna vru să se întoarcă pentru a mulțumi necunoscutei care-i readusese sora. Nu mai văzu pe nimeni în prag. Doar ecoul unui glas blajin îi ajunsese la urechi prin freamătul străzii.

— Mă voi întoarce — glăsuia ecoul.

Anna privi în direcția de unde venea vocea. Văzu un cap aplecându-se în dreptul ușii unei trăsuri, un cap frumos cu un zâmbet de madonă. Apoi mulțimea se interpuse între ele: Anna nu mai văzu nimic.

În seara aceea, cele două paturi albe, gemene, din cămăruța ocupată de cele două surori, nu mai erau goale. Doamna Mac-Nab mergea de la una la alta, sărutând-o când pe Clary, când pe Anna, și mulțumind lui Dumnezeu cu lacrimi în ochi.

— Bess — se agita ea. Oh! Bess, unde o fi Stephen?... Găsește-mi-l numaidecât pe Stephen, să le vadă pe-amândouă aici...

— Dumnezeu știe unde o fi la ora asta și ce face, doamnă! ... N-a venit acasă toată noaptea și omul cu care l-am văzut plecând ieri seară, n-aș vrea să vorbesc cu păcat, dar numai mutră de om cumsecade n-avea... Dar nu-i treaba mea să mă amestec în viața domnului Stephen.

Bătrâna doamnă nu asculta sau nu voia să asculte. Se dăruia cu totul bucuriei ei. Nu le avea lângă ea pe cele două fete, pentru care plânsese atât de mult?...

Într-adevăr, acum se aflau alături de ea. Dar isprava lui Bob Lantern nu rămăsese fără urmări. Cunoaștem starea nefericitei Clary. Câte zile de odihnă și de fericire aveau să-i fie necesare ca să șteargă urmele funeste ale muceniei ei?

Anna era de asemenea schimbată. Din fericire, schimbarea petrecută cu ea nu avea un caracter atât de dureros. Din punct de vedere fizic, puțină oboseală; din punct de vedere moral...

Aceasta însemna o mare taină pentru toți, ca și pentru ea însăși. Anna nu și-o mărturisea nici sieși. Știa oare despre ce era vorba?

Greu de spus. Sigur era doar faptul că în noaptea aceea somnul ei agitat nu-i evocă deloc imaginea lui Stephen. Sau dacă Stephen apăru în visurile ei, tânărul medic căpătase, printr-o transformare ciudată, trăsăturile unui erou de roman, ochi mari negri care tânjeau de dor și grăiau despre dragoste, o privire supusă, un zâmbet blând, o siluetă... silueta suplă și nobilă, grațioasă și mândră a frumosului cavaler Angelo Bembo...

Plecând din Wimpole Street, Tyrrel și doctorul Moore se îndreptară grăbiți spre White-Chapel-Road, pentru a lua parte la consiliul Lorzilor Noptii.

După cum se poate deduce cu ușurință, ședința fu animată și foarte interesantă. Toată lumea era în fierbere. Nu se mai vorbea decât de milioane de lire sterline și dacă cineva ar fi deschis gura să pomenească despre câteva mii de guinee sau alte asemenea bagatele, inoportunul orator ar fi avut de-a face cu bastonul de trestie, cu măciulie de smaragd, al lordului Rupert Bell..., viconte Clé... cu cravașa Excelenței Sale John Peaton, sau chiar cu pumnul prea cucernic al lui Peter Boddlesie, viitorul decan de Westminster.

Firește, personajul principal al întrunirii era din nou William Marlew, sub-casierul central al Băncii Angliei.

Respectivul gentleman, ale cărui talente de orator și matematician ne sunt îndeajuns de binecunoscute, calculă pe degete că trebuiau o mie două sute de oameni și trei nopți pentru golirea tezaurului de la Royal-Exchange. Poate că se înșela în plus sau în minus, dar aprecierile lui nu puteau fi puse la îndoială, având în vedere că deținea funcțiile de membru corespondent al Academiei de științe din Chandernagor și vicepreședinte al Clubului Logarithm. În orice caz, calculul lui fu acceptat ca autentic și real.

Rămânea de văzut prin ce mijloace urmau să fie introduși cei o mie două sute de oameni în Bancă.

Se înțelege de la sine că *Familia* era larg reprezentată în corpul de paznici ai tezaurului, faimos prin cinstea-i incoruptibilă. Nu în asta consta dificultatea. Dar, totuși, o mie două sute de oameni!...

O mie două sute de oameni și trei nopți!

S. Boyne, esq., bancherul Fauntlevy, Sir Georges Montalt și mulți alții încercară să găsească soluția problemei, dar nu izbutiră, în ciuda sprijinului lordului Rupert care rosti cu glas tare cunoscutul:

— Ascultați! Ascultați!

— Și totuși — spuse reverendul Peter Boddlesie văzând că toată lumea șovăia — este o datorie de onoare pentru noi să nu lăsăm nici o monedă de șase pence în tezaur.

— Evident — îl susținu Marlew.

Toată lumea își îndreptă privirile spre șef, spre mister Edward, de parcă creierul lui infailibil trebuia să aibă soluții pentru toate impasurile.

Marchizul de Rio Santo se afla la postul său, în fotoliul prezidențial, dar nu lua parte la discuție, întreținându-se foarte volubil cu sir Paulus, Bembo, Smith, Falkstone și doctorul Müller, care nu era altul decât vechea noastră cunoștință, scoțianul Randal Graham. Acești cinci lorzi alcătuiau *camarilla* marchizului. Printre ei vom regăsi pe toți conjurații din pădurea Eagle-River, în afară de negrul pleșuv Absalon, care comanda pe-atunci un post de observație plutitor în mările Chinei și de veselul *rege Lear*, mort cu câțiva ani mai înainte.

— Domnilor — spuse Rio Santo — trebuie să vă previn că, folosindu-mă de puterile pe care mi le-ați conferit odinioară, am pus astăzi în stare de alarmă milițiile și cohortele *Familiei*. Ar

dura prea mult ca să vă expun în amănunt rolurile diverse pe care oamenii noștri le vor avea de jucat astă-noapte în toate punctele Londrei. În privința aceasta m-am consultat cu doi membri marcanți ai poliției care se află acum printre noi.

S. Boyne esq. și comisarul metropolei se înclină în semn de confirmare.

— În caz că va interveni o situație critică neprevăzută — continuă marchizul — atenția agenților guvernului trebuie abătută. Mă voi mărgini să vă informez că totul e pregătit la Londra, pentru ca o revoltă formidabilă să izbucnească la primul semnal.

— Dar cele douăzeci și cinci de milioane de lire sterline, dacă nu vă e cu supărare, înălțimea Voastră? insinuă reverendul Peter Boddlesie care nu pierdea ușor din vedere latura practică a lucrurilor.

Această întrerupere nu displăcu nimănui.

— Ascultați! Ascultați! spuse lord Rupert.

— Cele douăzeci și cinci de milioane de lire sterline vor fi ale noastre — răspunse Rio Santo. Deși timpul mă zorește, vă voi împărtăși ceea ce am stabilit în această privință. Oamenii noștri vor fi postați în Prince's Street și în Lokbury, în Cornhill, în Cheapside și în King-William Street, în sfârșit peste tot în preajma tunelului. Un drum va rămâne totuși deschis în Threadneedle Street, la capătul căruia vor staționa furgoanele noastre. Lumina felinarelor va fi stinsă în fața sifoneriei și la intersecție. Sir William Marlew se va afla în interiorul băncii împreună cu paznicii ce ne sunt devotați... Trebuie să-i atrag atenția lui Sir Wiliam că totul depinde aici de aplombul și iuțeala lui. Va avea sub ordinele sale atâția oameni citi va socoti necesar, dar îl invit să nu depășească numărul de treizeci, întrucât o eventuală dezordine ar fi obstacolul cel mai de temut.

— Treizeci! protestă Marlew. Credeți, milord, că douăzeci și cinci de milioane de lire sterline, adică șase sute douăzeci și cinci de milioane în franci francezi, care transformați în dolari...

— Cred, domnule — îl întrerupse marchizul — că tunelul nostru nu-i larg cât Regent Street... dacă ne-am sluji de mijloace obișnuite, circulația ar fi lentă. Cea mai mică perturbare ar face-o imposibilă. Într-o acțiune ca a noastră orice întârziere poate fi fatală. Mi-am dat avizul. Dumneavoastră, Sir William, nu va

trebui să vă ocupați decât de interiorul Băncii și de transportul prin deschizătura interioară a galeriei noastre.

Rio Santo nu se mai adresa sub-casierului central, întorcându-se spre grosul adunării.

— Iată ce-am hotărât — continuă el — fără aprobarea dumneavoastră, domnilor. Pentru a evita un du-te-vino într-un spațiu îngust, unde ar fi trebuit să acționăm cu un număr imens de oameni, m-am gândit să stabilim un lanț dublu care să lege subsolurile Băncii de Prince's Street. În felul acesta, prada noastră, trecând din mână-n mână, fără întrerupere, va ajunge mult mai sigur la destinație...

— Ura! strigă John Featon. Pe cuvântul meu de onoare, ideea-i grozavă!

— Dați-mi voie!... spuse reverendul Boddlesie care nu înțelegea prea bine.

— Propun să votăm aici în adunare mulțumiri pentru nobilul marchiz — declară pair-ul Angliei. Va fi, dacă-mi este permis să folosesc o imagine poetică în fața Senioriilor Voastre, va fi un fluviu de aur având drept izvor subsolurile Băncii...

— ...Un fluviu care se va revărsa în buzunarele noastre — îl întrerupse John Peaton. Ideea-i într-adevăr grozavă... Aș vrea să mă văd deja mâine.

— Dar... interveni Peter Boddlesie.

John Peaton voia să explice viitorului decan de Westminster imaginea poetică a nobilului lord. Se apropie și-i trase un bobârnac în nas.

— Transmite-l vecinului dumitale, spuse el.

— Dar, milord!... strigă omul bisericii luând poza clasică a boxerului.

— Transmite-l vecinului dumitale! repetă John care era familiarizat cu umorul englezesc.

Probabil că reverendul Boddlesie spusese "Lua-m-ar dracu!" sau ceva asemănător.

— Ei bine, domnule — continuă John Peaton — oamenii noștri vor face ceea ce nu vrei dumneata să faci. În locul unui bobârnac vor primi un lingou sau un sac cu cinci sute de monede pe care-l vor pasa vecinului lor...

— Ah!... făcu Peter Boddlesie cu un aer nehotărât.

Apoi. Înțelegând subit, lovi cu pumnul în masă și-i întinse cordial mâna lui John Peaton.

— În fața sifoneriei — continuă în timpul acesta Rio Santo — la capătul lui Prince's Street, se va afla primul dintre furgoane protejat de-un grup format din oamenii noștri.

Odată încărcat, fiecare furgon va porni în galop prin Threadneedle Street spre a ajunge în Leaden-Hall, apoi în White-Chapel-Road, unde avem și noi subteranele noastre, domnilor.

— Cine va fi însărcinat cu supravegherea transportului? întrebă Moore.

— Dumneata, domnule, și Sir Edmund Mackensie — răspunse Rio Santo. Celelalte funcții aparțin voinței gentlemanilor aici de față, afară de domnii polițiști al căror rol l-am stabilit. Ar fi bine ca fiecare să se ocupe personal și să susțină grupurile.

— Dar Senioria Voastră, milord — întrebă iar doctorul — unde se va afla în acest timp?

— Acolo unde se va ivi primejdia și unde va fi nevoie, domnule — replică Rio Santo. Acțiunea trebuie începută în tunel la orele unsprezece seara precis. Până atunci, Prince's Street va rămâne pustie. Am dat toate ordinele. Poliția va avea suficient de lucru în alte cartiere, ca să nu ne dea bătăi de cap.

Rio Santo se sculă în picioare. Lorzii Noptii se despărțiră lăsându-l acolo doar pe Jedediah Smith, care primise ordinul de-a deschide porțile *Purgatoriului* la căderea nopții, pentru ca gloata adunată acolo să năvălească în stradă și să amplifice, în momentul crizei, dezordinea generală.

Rio Santo se urcă în trăsură sa, împreună cu Bembo și Randal Graham.

În spate, în altă trăsură, Falkstone și Paulus Waterfield urmară același drum, astfel încât cele două echipaje ajunseră simultan în Belgrave-Square.

Era ora patru după-amiaza. În împrejurimile de la Irish-House nici țipenie de om. Stephen și Perceval aveau să se posteze în Belgrave-Square o oră mai târziu.

Când marchizul și cei trei însoțitori intrară în salonul din Irish-House, găsiră acolo doi oameni așezați în fața căminului. Unul dintre ei, pe lângă care se gudura Lovely, era moșierul Angus Mac-Farlane. Angus avea capul plecat în piept, părea profund absorbit în meditațiile iui și nu făcu nici o mișcare la intrarea noilor veniți.

Celălalt străin, dimpotrivă, se ridică în picioare și-l salută cu un aer grav pe marchizul de Rio Santo. Era un om covârșit de bătrânețe, cu fața deschisă și gânditoare, cu o frunte lată pe care meditația săpase cute adânci.

Semăna și cu un tribun și cu un apostol. Ar fi fost greu de precizat, dacă chipul acela energetic avea fermitatea și blândețea unui propovăduitor al păcii sau înfocarea unui predicator al războiului.

Rio Santo se îndreptă cu pas grăbit spre el și îi întinse mâna cu cordialitate și respect.

— Fiți binevenit, monseniore — spuse el. Vă așteptam.

Capitolul XXV - Înaintea bătăliei

Străinul căruia marchizul de Rio Santo i se adresase cu "monseniore" răspunse acestei primiri respectuoase și cordiale printr-o atitudine cel puțin la fel de respectuoasă și cordială.

Era Daniel O'Connel, marele tribun irlandez, în care unii vedeau mai degrabă un scut pentru Anglia, decât un instrument de pedeapsă și represalii.

— I-am văzut pe băieți plecând — spuse bătrânul continuând să țină mâna marchizului și să-l privească drept în ochi. N-am avut curajul să-i opresc... I-ai chemat, milord, în calitate de dumitale de părinte, căci doar și dumneata ești tatăl lor?... E-adevărat că datorează în mare parte viața lor și a familiilor lor binefacerilor dumitale nesfârșite. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce urmărești?

— Sunt zece mii, nu-i așa, monseniore? Întrebă Rio Santo.

— Da, milord, și-ar mai fi venit și alții, dacă nu i-ar fi împiedicat cheltuielile drumului. Nu știu dacă-i bine, dar țăranii noștri din Connaught își pierd încrederea în făgăduielile marelui eliberator... Ei cred în dumneata care le dai pâine, în loc să ridici povara dijei de pe umerii lor... Și eu îmi pun speranțele în dumneata, milord, dar aș vrea să am certitudinea că nu te vei lăsa împins și nu-i vei atrage și pe bieții fii ai Irlandei într-un

război inegal, ale cărui mijloace ar fi condamnate de toată lumea și pe care însuși Dumnezeu...

— Monsenior, așteaptă până mâine, — îl opri Rio Santo cu o oarecare emoție în glas. Scrisoarea care mi-a vestit venirea fraților noștri în Irlanda pomenea și despre vizita dumitale... Mâine îți voi explica totul... Mâine vei ști absolut tot.

— Dar până mâine, milord?... întrebă bătrânul.

Continuând să discute în șoaptă, se îndepărtară de cămin, în jurul căruia se aflau acum laolaltă Waterfield, Randal și Bembo, iar ceva mai departe Angus, cu aceiași aer sumbru și absorbit.

Bembo era și el trist și preocupat. Mângâia cu degetele sale lungi și subțiri părul mătăsos al frumosului Lovely și nu acorda nici o atenție celor doi care schimbau din când în când câte o vorbă.

— Signore — i se adresă în sfârșit Paulus. Se spune că dumneata ești mai bine informat decât noi în multe privințe. Ai putea să ne spui cine-i acest *monsenior* cu care stă de vorbă marchizul?

Bembo nu auzi, sau se făcu că nu aude. În afară de Rio Santo, îi disprețuia și detesta pe toți cei ce făceau parte din organizație.

Waterfield învățase între timp să mascheze, cu-o atitudine de nepăsare, mânia lui brutală de altădată, dar de îndată ce ochii lumii nu erau ațintiți asupra acțiunilor sale, redevenea într-o oarecare măsură parlagiul din Eagle-River.

— Ei! Signore — continuă el, zâmbind sarcastic și grosolan — lasă-l pe Lovely, rivalul dumitale în grațiile Senioriei Sale, și răspunde când ești întreat.

Bembo îndreptă încet asupra lui o privire plină de indiferență și dispreț, apoi reîncepu să-l mângâie liniștit pe Lovely.

— Cine se-aseamănă se-adună! mormăi Paulus.

Un surâs ușor apăru pe buzele cavalerului.

— Domnule — spuse el — întrucât nu prea am de ales, exceptându-l pe Don José, tovarășul său și acest gentleman — adăugă el salutându-l pe moșier — îți mulțumesc că nu m-ai comparat cu unul mai rău decât Lovely.

Privirea lui batjocoritoare, completându-i gândul, trecu de la Paulus la Randal și de la Randal la Paulus.

Acesta din urmă își manifestă brusc mânia printr-un gest. Randal avea ochii ațintiți asupra moșierului.

— Stăpânește-te! șopti el strângându-l de braț pe Paulus. Ce-i cu dumneata, Mac-Farlane — adăugă el apoi cu voce tare. Cine dracu ți-a spart capul în halal ăsta?

Această întrebare distrase atenția lui Waterfield și chiar pe cea a lui Bembo care abia îl zărise pe moșier în ajun, când acesta evada de la Irish-House, dar nu-l recunoscuse. Ca și Paulus, Bembo observă abia atunci nenumăratele răni ale lui Mac-Farlane la cap și pe față.

Acesta luă vătraiul și atâta focul.

— Acum cincisprezece ani a venit într-o seară la ferma din Leed — șopti el îndreptându-și ochii răătăciți asupra lui Randal. A fost o noapte blestemată. M-a vrăjit... De-atunci, am devenit un răufăcător... Eu sunt asasinul lui Mac-Nab... Și-acum... copiii mei, copiii mei!

Își lăsă capul în piept.

— Să mor — spuse Randal cu voce înăbușită — dacă maniacul ăsta n-are ceva în cap... Îl cunosc... Cine știe ce-i trece prin minte!

— Ce poate face? spuse Paulus dând din umeri.

Bembo se ridicase, apropiindu-se în dreptul unei ferestre care dădea în piața Belgrave. Pământul și arborii desfrunziți ai scuarului erau acoperiți de zăpadă. Bembo observă, nu fără uimire, pe fondul alb monoton, mai multe forme negre, când nemișcate, când agitându-se, fără să-și schimbe locul, ca un om care se clatină. De altfel, petele acelea erau foarte greu de deslușit căci se întunecase, iar felinarele nu fuseseră încă aprinse. O vagă neliniște i se cuibări, împotriva voinței sale, în suflet.

Își îndreptă privirea spre Rio Santo spre a-i atrage atenția asupra umbrelor acelora nemișcate din zăpadă, care, pe-o vreme atât de friguroasă, nu puteau fi nici trecători, nici plimbăreți, dar marchizul era acaparat cu totul de interlocutorul său.

Siluețele negre care pătau zăpada aparțineau lui Donnor d'Ardagh și tovarășilor săi postați acolo de Stephen. Tânărul medic și Frank Perceval stăteau mai retrași, lângă parcul interior al scuarului.

Rio Santo și interlocutorul său reveniră cu pași lenți în dreptul căminului.

— Gândește-te, milord — spunea bătrânul cu-o voce solemnă — în lupta noastră, trebuie s-avem o spadă fără pată, iar căile providenței, deși misterioase și adesea întortocheate, nu urmează niciodată drumul iadului... Ești puternic și-ai conceput un plan generos și nobil. Dar mijloacele trebuie să fie la fel de curate, pe cât de măreț este țelul!... Pe mâine, deci, milord. Mă bizui pe făgăduiala dumitale. Mâine voi ști dacă bieții mei supuși, care au regăsit în Saint-Giles-ul Londrei o mizerie mai mare decât însăși mizeria Irlandei, fac bine dăruindu-și brațele și inimile, urmându-ți orbește drumul și murind alături de dumneata.

— Mâine, monseniore — răspunse Rio Santo — nu voi mai avea nimic să-ți ascund.

Îl conduse pe bătrân până la ușa exterioară a palatului și dacă cineva s-ar fi aflat acolo l-ar fi văzut sărutând în umbră mâna pe care-o strânsese adineauri.

În clipa când să treacă iar pragul salonului, se opri și rămase pe gânduri.

— Mâine! șopti el după câteva secunde. Ah! Omul acesta are dreptate: sabia trebuie să fie curată și nepătată... dar binele pe care-l voi face va cântări mai greu în balanță decât greșelile mele... Și-apoi, am muncit douăzeci de ani!

Alungă gândurile triste și își înălță fruntea. Când intră în cameră, hotărârea și strălucirea din privire nu lăsau să se bănuie că o adiere de șovăială și neliniște îi tulburase sufletul.

— Frate Angus — spuse el moșierului întinzându-i mâna — sunt fericit că te găsesc aici. Ar fi fost păcat să nu participi la această întrunire la care iau parte toți cei ce dețin o parte din secretul meu. Dumitale, frate, ți l-am dăruit în întregime, încă de multă vreme.

— Acum cincisprezece ani, într-o noapte, la fermă din Leed — rosti Mac-Farlane.

În același timp, răspunse cu-o mișcare șovăielnică străngerii de mâna a marchizului.

Randal Graham dădu din cap. Pe fața lui se citea teama și îndoiala.

— Ascultați-mă, prieteni — continuă Rio Santo cu-o privire înflăcărată de entuziasm și cutezanță. Ascultați-mă. A venit

ceasul să nu vă mai ascund nimic... S-au scurs douăzeci de ani de când am declarat, singur, război Angliei, în numele tatălui meu mort și-al Irlandei oprimate. Au trecut douăzeci de ani de când lovesc fără încetare... În noaptea asta voi stabili ordinea de bătaie și voi hotărî destinul războiului printr-o singură lovitură... V-am ales drept aghiotanții mei.

— Mulțumesc — spuse Bembo.

Randal și Paulus se apropiară: primul Se dăruise conștient țelului marchizului; celălalt fusese subjugat. Cutezanța neobișnuită a lui Rio Santo îl influențase în asemenea măsură, încât îi anihilase complet voința.

Cât despre moșier, acesta își încrucișă brațele pe piept și spuse nepăsător:

— Ah! În noaptea asta? Bine, frate Fergus. Sunt mulțumit că am venit.

— Totul este pregătit — continuă Rio Santo. Măsurile chibzuite cu răbdare de-atâta vreme își vor arăta roadele... Să nu credeți că porniți la luptă ca niște victime oarbe ale devotamentului vostru; victoria este sigură, mai sigură decât dacă aș fi Ferdinand sau Nicolai și-aș avea în spatele meu armatele Austriei sau ale Rusiei... La ceasul când vă vorbesc, Irlanda înarmată așteaptă semnalul de război; țara Galilor, gata de luptă, își ascunde vasta conspirație a țăranilor săi sub mascarade grotești și-și lustruiește armele; Birmingham și comitatele manufacturiere se agită pentru carta poporului: există acolo cincizeci de mii de soldați care n-așteaptă decât un semnal de la Londra, pentru a-și strânge rândurile și-a începe să mărșăluiască. În sfârșit, în jurul Londrei, nenumărate mitinguri au proclamat de asemenea carta poporului și-acest termen nou de *cartiști* i-a făcut pe miniștrii regelui să tremure în consiliu... La Londra... Ah! La Londra sunt foarte tari! Dar chiar astăzi zvonuri alarmante au înspăimântat bursa. Anglia se crede amenințată de-o a doua blocadă continentală. Se pare că spiritul lui Napoleon, străpungând marmura mormântului său îndepărtat, a traversat mările pentru a insufla gânduri de ură și de război tuturor cancelariilor europene... Vă dați seama, se tem; comerțul se clatină; capitalul, acest sânge din vinele Angliei, va înceta să curgă; colosul se va prăbuși paralizat... Tocmai în acel moment o lovitură năprasnică, neașteptată, îl va zdrobi... Aceasta, în timp ce Compania Indiilor nu și-a revenit

încă de pe urma nenumăratelor lovituri care i-au fost administrate; în timp ce deplânge pierderea reprezentanțelor, a vapoarelor și-a sutelor de milioane anuale pe care recentul edict al împăratului Chinei împotriva opiumului i le va răpi din seifuri; în timp ce înrolează noi soldați pentru a purta nenumăratele războaie de mici proporții cu care rajahii spoliați din Hindustan îi hărțuiesc; într-un cuvânt, în timp ce Anglia se apără, istovită, împotriva atacurilor îndepărtate, războiul și jaful se află la porțile sale...

— Și toate acestea le-ai făcut sau le vei face tu, nu-i așa, frate Fergus? întrebă moșierul.

— Eu, eu singur; — răspunse Rio Santo în privirea căruia se putea citi un licăr de orgoliu.

— Dar noi, noi ce trebuie să facem? întrebă Bembo tremurând de nerăbdare.

— Fratele meu Fergus este un om foarte puternic! continuă moșierul înainte ca Rio Santo să fi putut răspunde. Când el îți poruncește, te supui... Oare eu n-am uitat, când mi-a spus: uită ura împotriva călăului surorii mele?... Ah! Ce bine-mi pare c-am venit!

Rio Santo îi luă mâinile și le strânse într-ale sale.

— Îți mulțumesc, frate — bâigui el emoționat. Și eu sunt fericit să-ți strâng mâna în ceasul primejdiei, ție pe care, dintre toți, te-am ales ca să-ți încredințez taina mea...

Mâna moșierului tremură ușor; cicatricele i se înroșiră părând gata să sângereze.

Rio Santo urmă:

— Compania reprezintă jumătate din Anglia. Cealaltă jumătate, inima și mintea, cu un cuvânt guvernul, este minată cu-aceeași vigoare și va fi lovită cu-aceeași violență... În momentul de față camerele Parlamentului țin ședință; toți tac; se tem să dea glas unor revelații ucigătoare; whigs și tories, printr-un acord tacit, nu scot o vorbă despre nenumăratele încurcături și primejdii în care, prin ceea ce ei numesc fatalitate, au împins Anglia... Nu spun că Papineau, ilustrul agitator al Americii de Nord, prezintă adunarea Canadei de jos și se împotrivește victorios dominației lor asupra Europei... Nu suflă o vorbă despre faptul că Statele Unite amenință și că din toate colțurile globului s-a stârnit deodată o furtună care înaintează, înaintează mereu întunecând orizontul și acoperă deja soarele

mândru al Angliei, al cărei sol tremură sub pașii fiilor săi... Oh! Ei o știu prea bine, dar n-o spun. Ca să reziste acestor atacuri, Anglia ar avea nevoie de sănătate, de tinerețe, de sevă. Dar totul este șubred, uzat, îmbătrânit. Sărăcia, înveninată de viciu, își întinde plaga imensă peste tot. Nu există de lucru. Munți de aur, și pâinea lipsește... În sfârșit, în locul forței, care s-o ajute să se înzdrăvenească și să facă față primejdiei, nimic altceva decât slăbiciune și apatie, produse de acel triplu cancer: sărăcimea, cartismul, Irlanda. Ei bine, asupra acestui corp sleit se vor abate astăzi loviturile noastre... Suntem puternici... Atât de puternici încât, vă dau cuvântul meu, mi-ar fi rușine să atac dacă în joc nu s-ar afla cauza noastră atât de sfânta, căci soldații noștri vor fi douăzeci contra unu în încheștare... Numărați împreună cu mine armata noastră; Spitael-Fields trebuie să-și fi spus cuvântul aducând, astă-seară, la Londra, miile sale de țesători curajoși, răzvrătiți, indignați de recenta micșorare a salariilor; Saint Giles a deschis porțile cocioabelor sale și și-a aruncat în stradă nenumărații flămânzi, ca o inundație furioasă pe care nici un dig n-o poate zăgăzui; Irlanda ne-a trimis zece mii de soldați care așteaptă ordinele mele; în sfârșit, *Familia*, al cărei șef am devenit spre a-i putea dirija marile resurse împotriva dușmanului, *Familia*, cu nenumărații ei membri, îmi va sluji scopurile fără s-o știe... Ce părere aveți despre armată mea?

— Uneori, am impresia că izbutesc să vă-nțeleg, milord — răspunse Bembo — ca acei copii care, nevăzând niciodată marea imensă, măresc în închipuire eleșteul din satul lor și-și spun: așa-i marea. Dar gândul dumneavoastră rămâne întotdeauna mai presus de ceea ce-mi imaginez, precum oceanul nemărginit este mai presus de eleșteul închipuit.

— Fantastic plan! adăugă Randal meditativ.

— Să mă bată Dumnezeu — spuse Waterfield — nu era nevoie de toate astea, pentru a veni de hac câtorva sute de horse-guards, life-guards și mari ticăloși galbeni, albaștri sau albi.

Moșierul ridică încet capul.

— Da, da — șopti el — fratele meu Fergus face tot ce vrea... Au trecut doisprezece ani de când Mac-Nab a murit și încă nu l-am răzbunat... Dacă poți opri răzbunarea unui om fără să-l ucizi, înseamnă că ești la fel de tare că destinul... Dar oare

glasul visurilor minte? Acum Mac-Nab și cele două fiice ale mele... Îmi pare bine c-am venit.

Aceste ultime cuvinte se pierdură, nedeslușite, confuze, în zgomotul vătraiului ce lovea cu putere în cărbunii aprinși care înroșeau grilajul.

Nimeni nu le dădu nici o atenție, în afară, poate, de Randal care continua să se uite la Mac-Farlane neliniștit și bănuitor.

Rio Santo, care până atunci vorbise cu însuflețire și căldură, se reculese o clipă și reluă cu glas calm:

— Iată, acum, prieteni, care sunt posturile voastre de luptă: Ange, tu te vei duce numaidecât în Saint James Street, care este în acest moment ticsit de lume. Există acolo numeroși oameni ai *Familiei* și cinci sute de irlandezi care au arme ascunse sub veșminte. Șefii poartă o batistă în jurul pălăriei. Își așteaptă comandantul: te vei face recunoscut prin cuvântul de ordine care este ERIN, apoi vei aștepta, apropiindu-te cât mai mult posibil de palatul Buckingham, unde este regele.

— Ce voi aștepta? întrebă Bembo.

— Vei aștepta ca o lovitură de tun să-ți dea semnalul de atac împotriva palatului Majestății Sale.

— Bine — spuse Bembo — vă puteți bizui pe mine, milord.

— Dumneata, Paulus — urmă marchizul — te vei duce în White-Hall, unde te vei ocupa de amiralitate, trezorerie și horse-guards... Vei găsi acolo șefi subalterni care te-așteaptă și nu vei duce lipsă de oameni.

— Parola este aceeași? spuse Paulus.

— Aceeși, ca și semnalul.

— Să-ți spun verde O'Breane, sau, dacă preferi, milord — strigă fostul parlagiu — mă doare-n cot de Irlanda asta a ta, dar am să mă supun totuși...

— Dumneata, Randal — continuă iar Rio Santo — dumneata vei avea în grijă cele două camere ale Parlamentului și, în mod special, pe miniștrii pe care i vei face prizonieri. Smith și Falkstone, care sunt prevenți, vor împresura birourile Companiei, Indiilor și Somerset-House. Celelalte instituții guvernamentale vor fi lăsate în seama irlandezilor noștri și-a răzmeriței.

— Dar dumneata, milord? — întrebă Randal.

— Eu — răspunse marchizul — vă voi da semnalul cu unul din vechile tunuri din Turnul Londrei, unde știu cum se poate pătrunde.

— Ah!... murmură moșierul care asculta nemișcat și cu ochii plecați.

— Dumneata, frate Angus — replică Rio Santo — dumneata mă vei urma peste tot. Acum nu trebuie să ne mai despărțim.

— Îmi pare bine — spuse moșierul.

Rio Santo privi pendulă care arăta orele opt și se ridică.

— Domnilor, e timpul să plecăm — continuă el. La revedere, Ange, Dumnezeu să te aibă în pază, dragul meu. La revedere, prietene Randal, și dumneata, bravul meu Waterfield... sper să ne reîntâlnim curând.

— Să dea Dumnezeu, milord — șopti Bembo emoționat.

Strânse mâna pe care i-o întinse Rio Santo. Randal și Paulus făcură la fel și tustrei ieșiră prin ușa din spate care dădea în Belgrave-Lane, spre a-și lua posturile în primire.

Angus și marchizul rămaseră singuri.

Rio Santo își vârî sub haină o pereche de pistoale și-și strecură în sân un pumnal scurt cu lama închisă la culoare și ornamentat cu încrustații.

În timpul acesta, moșierul, livid și nesigur pe picioare, străbătu salonul în direcția ferestrei pe care o deschise.

— Nu te simți bine, Angus? întrebă Rio Santo.

Moșierul avea pe frunte broboane de sudoare.

— Da, frate O'Breane — bâigui el. Oh! Da... nu mă simt bine... fiindcă încă mai țin la dumneata... de-ai ști cât de mult!

Moșierul își apăsă capul cu mâinile și glasul îi era podidit de lacrimi.

— Doamne! Doamne! continuă el. N-am curaj... Nu vreau să merg cu dumneata... nu!... Glasul visurilor...

— Iarăși! îl întrerupse marchizul zâmbind. Tot mai ai febră?

— Febră! repetă Angus cu privirea răătăcită. Ascultă-mă!... Oare de ce te iubesc?... Adineauri eram hotărât... Acum... Ah! Frate, nu te duce, te implor, nu te duce!

Rio Santo nu-l luă în seamă. Credea că teama această neașteptată era legată de primejdiile inerente luptei la care avea să purceadă.

— Vai! Mac-Farlane — spuse el — astea-s temeri de femeie. Dacă mor, nu vrei să mori alături de mine?

Înaintă spre fereastră și vru să-l prindă de mână pe moșier. Pradă unei emoții de nebiruit, acesta se aruncă în brațele lui hohotind.

Umbrele negre se agitau pe zăpadă, ca soldații pe câmpul de luptă la comanda "Atenție, fiți gata!"

Capitolul XXVI - Ultimul pas

Abia atinsese obrazul marchizului de Rio Santo și Angus Mac-Farlane se dădu brusc îndărăt. Pe chipul lui se putea citi groaza, iar privirea, rotindu-i-se în gol, devenea din ce în ce mai răătăcită.

— Iuda! Iuda! bâigui el. Mi-am sărutat frate pe obraz...

Marchizul se afla din nou în dreptul șemineului, de unde agită un clopoțel.

— Caii să fie înhămați numaidecât — spuse el groomului care se înfățișă. Am nevoie de gabrioleță și de cel mai bun cal.

Valetul ieși. Câteva minute mai târziu, Rio Santo cobora peronul, târându-l literalmente pe moșier după el.

La bordura trotuarului se afla o elegantă gabrioleță la care era înhămată o iapă splendidă. Lordul John Tantivy se îndrăgostise nebunește de ea, de la prima vedere.

— Urcă, Mac-Farlane — spuse Rio Santo.

Moșierul rămase neclintit.

De-a lungul grilajului scuarului se stârni o agitație lentă, aproape imperceptibilă printre oamenii care așteptau acolo de mai bine de trei ceasuri. Se strecurau lipiți de grilaj, ajungând în fața casei.

Frank Perceval și Stephen, care erau postați mai departe, dincolo de colțul părculețului în formă pătrată din mijlocul scuarului, trecură drumul și ajunseră pe trotuar Apoi înaintară cu precauție spre gabrioleță.

Rio Santo, care făcuse un ocol în jurul atelajului spre a-și mângâia iapa favorită, reveni în clipa aceea și apucă brațul moșierului spunând:

— Să mergem, frate, să mergem!

Mac-Farlane se smulse brusc din strânsoarea marchizului și făcu un pas înapoi.

— Nu, nu, nu! spuse el.

Rio Santo îl privi drept în ochi.

— Ce-i cu tine, Angus? Timpul ne zorește... Nu vrei să vii cu mine?

— Ba da... frate! Oh! Frate Fergus, fie-ți milă de mine!... Întoarce-te în casă!... Întoarce-te!... Repede... îți voi spune tot... Dacă ai ști!...

Rio Santo șovăi o clipă, nu fiindcă s-ar fi temut de viața lui, ci pentru că ținea la Angus la fel de mult ca odinioară și voia să cunoască motivul neobișnuitei lui tulburări. Dar un astfel de incident nu-l putea reține mult timp. Se uită la ceas și puse piciorul pe scara trăsurii.

— Rămâi sau vii, frate — spuse el — faci cum vrei. Dar hotărăște-te repede, căci minutele mele sunt numărate.

Angus aruncă o privire furișă în jurul lui și zări formele negre înaintând din toate părțile și rânduindu-se în așa fel, printr-o manevră înceată, încât să împresoare gabrioleta.

Se urcă după Rio Santo.

— Ei bine! Da — spuse el. Să plecăm... imediat!... Dă bice calului... în galop... mai repede!

Rio Santo apucă hățurile și, ridicând capul să-și aleagă direcția, zări pentru prima oară doi sau trei oameni chiar în mijlocul drumului.

O vagă bănuială îi încolți în gând.

— Haide, frate, pentru numele lui Dumnezeu, dă-i drumul! strigă Angus din ce în ce mai emoționat.

Marchizul avusese timp să arunce în jurul său o privire circulară.

Văzuse la dreapta, la stânga, pe șosea, pe trotuare, în sfârșit peste tot, oameni care păreau că așteaptă ceva.

— Foarte ciudat! îngână el.

— Oh! Dă-i drumul o dată, frate!... spuse Angus care tremura tot.

Rio Santo își aținti privirea asupra lui și-i văzu trăsăturile descompuse de neliniște.

— Milord, milord — strigă în clipa aceea un groom coborând în grabă scările peronului. Oamenii care împresoară de departe pe Senioria Voastră sunt înarmați. Sunt sigur... Am văzut...

— Da! Da! Îl opri Angus. Treci peste ei, frate... e bun calul?

...

Rio Santo măsură dintr-o privire terenul pe care urma să-l străbată și porțiunile lăsate liber de cei ce i se înfățișau drept inamici.

— Clary, frumoasa mea Clary! murmură el încet.

Iapa se opinti, întinse gâtul și ciuli urechile.

— Clary! bolborosi moșierul punându-și mâna în dreptul inimii care bătea puternic.

Rio Santo întinse hățurile și continuă:

— Dii! Clary! Dii! Frumoasa mea!

Iapa o porni în galop.

— Clary! Clary! repetă moșierul. Ah! Ah! Clary!... Uitasem... Ce-ai făcut cu Clary, Fergus O'Breane?

Se sculase în picioare și, smulgând hățurile din mâinile marchizului, le trase cu toată puterea, astfel încât gabrioleta care se și lansase în goană, se opri și dădu îndărăt până sub peronul de la Irish-House.

Oamenii postați de Stephen și Frank rămăseseră nehotărâți până în clipa aceea, așteptând zadarnic semnalul stabilit între ei și Mac-Farlane.

Când moșierul opri trăsura, toți se năpustiră în același timp asupra ei, împresurând-o într-o clipă.

— Ah! Frate Fergus — continuă Mac-Farlane cu asprime. Ce-ai făcut cu Clary?... Și cu Anna?

Aceste ieșiri furioase constituiau o enigmă pentru Rio Santo.

La început crezu că acei care-l înconjuraseră erau polițiști și că Smith, sau altcineva, îl trădase.

Rămase tolănit, în aparență liniștit, pe pernele gabrioletei în timp ce Mac-Farlane, în picioare, lângă el, gesticula, cu spume la gură, victimă a unei crize furibunde.

Doi oameni țineau calul de căpăstru.

Lumina celor două felinare din fața casei, între care se afla acum gabrioleta, cădea puternic pe chipul semeț și palid al marchizului de Rio Santo. Stephen îl recunoscuse lesne pe magnificul străin de la Temple-Church. Dar între insul din biserică, inamicul său de ieri, și cel ce-i asasinase tatăl, omul sortit de ani de zile răzbunării sale, exista mereu acea deosebire care derutase atâta amar de vreme bănuielile lui Stephen.

Tânărul medic avea acum mărturia moșierului, nu se mai îndoia; dar el continua să caute, pe fruntea aceea nobilă descoperită de atacul brusc al lui Angus, o altă mărturie ce nu putea fi recuzată: cicatricea întipărită atât de adânc în amintirile lui de copil.

Frank se afla în aceeași dilemă. În fața lui se găsea marchizul de Rio Santo, omul detestat, rivalul fericit, tiranul nemilos al bieteii Mary. Era oare unul și același cu călăul lui Harriet?

Marchizul de Rio Santo nu făcea nici un efort spre a se sustrage privirilor. Se uita cu un aer surprins, dar calm, la oamenii aceia necunoscuți care-i înconjurau îndârjiți trăsura și păreau că așteaptă o explicație.

Chipul marchizului de Rio Santo, care putea să exprime atât de bine toate simțămintele și toate nuanțele acestora, știa, la nevoie, să se transforme într-o mască de nedescifrat. Își păstra seninătatea și calmul, dar dincolo de seninătatea aceea, rezultat al unui efort disperat, se afla o neliniște teribilă.

Peste un ceas, toate forțele reunite ale capitalei celor Trei Regate n-ar fi fost probabil suficiente ca să-i stăvilească avântul. Acum, doar câțiva oameni erau în stare să-i bareze calea.

Ultimele evenimente pe care le-am istorisit se succedaseră cu iuțeala gândului. Nu trecuseră nici zece secunde între schimbarea bruscă a moșierului și asaltul oamenilor lui Stephen Mac-Nab.

Credem că nu mai e nevoie să spunem că moșierul, nestatornic în ideile lui tulburi, suferise pe neașteptate, tocmai când se gândea la răzbunare, efectele puterii dominante pe care marchizul Rio Santo o exercită pretutindeni în jurul lui. Uitase de ura sa, nemaiamintindu-și decât de acea dragoste fraternă, aproape pătimășă care-l lega de Fergus O'Breane. Dar numele de Clary, răsunându-i în ureche, rupsesse vraja.

Își adusesese brusc aminte de mânia lui; această rememorare era cu-atât mai violentă, cu cât moșierul se afla mai aproape de pierderea prilejului de-a pedepsi și de-a se răzbuna.

În jurul trăsorii oprite se așternuse o liniște desăvârșită. Ușa de la Irish-House se deschise: opt sau zece valeți priveau de pe peron.

Moșierul ținea cu-o mână hățurile, iar cu cealaltă strângea reverul hainei lui Rio Santo.

Gâfâia și nu mai era în stare să vorbească.

Rio Santo îl împinse ușor.

— Domnilor — spuse el cu o voce calmă, vibrând puternic în liniștea cumplită — mă numesc don Josè-Maria Tellés de Alarcon, marchiz de Rio Santo. Sunt grande do Portugalia și îndeplinesc o misiune diplomatică pe lângă guvernul englez. Dacă sunteți gentlemen, vă rog, după această explicație pe care nu v-o datoram, să lăsați frâul calului meu și să-mi faceți loc să trec; dacă sunteți polițiști, vă somez să vă dați la o parte, fără a vă mai pretinde scuze pentru această insultă brutală și contrară dreptului.

Nici unul dintre cei care încercuiseră trăsura nu se clinti din loc; doar Frank și Stephen părăsi în același timp trotuarul și se așezară unul în stânga, celălalt în dreapta marchizului.

— N-a trecut prea multă vreme — spuse Frank clocotind de mânie, — de când domnul de Rio Santo și, cu mine ne-am văzut de aproape, ca să mai fie nevoie să-i spun cum mă numesc și ce titluri posed...

Marchizul se aplecă să vadă mai bine.

— Excelența Sa Frank Perceval! murmură el cu amărăciune. Se spune că oamenii cărora le cruți viața îți devin dușmani necruțători... Ce doriți de la mine, domnule?

— Vreau să vă cer socoteală, milord — răspunse Frank care abia se putea stăpâni — pentru o crimă lașă.

Se ridică în vârful picioarelor și rosti în șoaptă:

— Sunt fratele Herrietei Perceval, — milord.

— Și iubitul nefericit al domnișoarei Mary Trevor — adăugă ironic marchizul. Vă declar, domnule, că n-am avut niciodată onoarea de-a o cunoaște pe sora dumneavoastră.

— Într-adevăr — spuse Frank. Ați ucis-o fără s-o cunoașteți.

În această acuzație laconică era un accent atât de profund de ură nemărginită și totodată de durere, încât marchizul voia să ceară explicații, când simți o mână apăsându-i brațul.

Se întoarse și se trezi în fața lui Stephen.

— Eu sunt fiul lui Mac-Nab — spuse acesta din urmă.

Rio Santo tresări din cap până în picioare.

— Mac-Nab! Fratele Mac-Nab! rosti pe un ton lugubru moșierul. Sânge pentru sânge!... Îmi pare bine c-am făcut ceea ce-am făcut.

Avu loc un scurt moment de tăcere. Marchizul se transformase parcă într-o statuie. Avea privirea fixă, ațintită drept înainte...

Cine putea ști ce se petrecea în sufletul lui în ceasul acela suprem? Muncise douăzeci de ani, biruise obstacole pe care alții le-ar fi socotit de netrecut, pusese o lume întreagă în mișcare! Și acum, tocmai când trebuia să facă ultimul pas, o prăpastie i se ivea în cale...

Își spunea oare că această pedeapsă era un act de dreptate în urma crimelor săvârșite care-i apăsau conștiința?

Sau își spunea că Dumnezeu îl pedepsea tocmai pentru clemența sa, pentru faptul că salvase de două ori viața celui ce-l trăda acum și, în plus, îi cruțase pe cei doi oameni care acum îi voiau moartea?...

De altfel, nu avu prea mult timp de gândire.

— Domnule — spuse Stephen rece — vă rog să coborâți. Vă dați, desigur, seama că orice rezistență ar însemna o nebunie și ar fi mai bine pentru dumneavoastră să ne scutiți de trista necesitate de-a folosi violența.

Valeții și lacheii marchizului erau cu toții englezi. Urmăreau scena cu foarte mult calm și nu păreau mai impresionați decât dacă ar fi fost vorba de marele vizir. Stăteau înșirați pe peron, cu vestele lor de culoare cafenie. Doi sau trei dintre ei purtau bastoane lungi, care la nevoie puteau fi transformate în arme.

— Taci, Mac-Nab! strigă moșierul din ce în ce mai agitat. Nu vorbești cum trebuie!... Ah! Când urăști, trebuie să urăști din tot sufletul... Ție ți-a ucis tată!... Mie mi-a răpit cele două fiice!...

— Eu!... încercă să-l întrerupă marchizul.

— Clary și Anna!... Amândouă!... Amândouă!...

Se repezi țipând la Rio Santo și-l apucă de gât.

Timp de-o clipă, se dădu o luptă neclară în care mișcările celor doi adversari abia se deslușeau. Mac-Nab și Perceval se repeziră în același timp să-i despartă.

În momentul acela, Rio Santo care se desprinsese din strânsoarea moșierului, înălță capul. Privirea scapără de furie, un roșu sumbru și uniform, rezultat al eforturilor lui Angus sau al mâniei, înlocuise paloarea mată a trăsăturilor marchizului, sprâncenele lui erau încruntate și pe fruntea-i împurpurată, apăru o linie lividă care se prelungea până la rădăcina părului.

Frank și Stephen exclamă în același timp:

— Cicatricea!

Dar Rio Santo nu se încrunta niciodată pentru orice fleac. O singură secundă fusese lăsat nesupravegheat: o secundă și era de-ajuns.

Împins cu violență, moșierul căzu în brațele lui Stephen. Se auzi o voce poruncitoare.

— Dați drumul calului său vă ucid!

Cei doi oameni care țineau calul nu se supuseră. Două detunături răsunară una după alta.

— Hop, Clary! Hop, frumoasa mea! porunci marchizul.

Iapa, docilă, răspunse hățurilor lăsate libere de cei doi oameni care se rostogoliseră în zăpadă.

Gabrioleta țâșni ca din pușcă.

— O sută de guinee cui o oprește! strigă Stephen avântându-se pe urmele lui Rio Santo.

Donnor d'Ardagh răsuci un lung pumnal pe care-l avea în mână.

— Oh! Înălțimea Voastră — spuse el. Donnor o va opri fără nici un ban... Lordul are un cal bun, nimic de zis, dar pe Belgrave-Stneet se lucrează la pavaj și va fi obligat să se întoarcă.

Donnor era deja departe. Ajunse în colțul lui Belgrave Street cu mult înaintea celorlalți, chiar în momentul când marchizul, oprit de obstacolul arătat, întorcea pentru a o lua pe cealaltă parte a scuarului.

Fu văzut aruncându-se cu capul înainte. Gabrioleta nu-și încetini mersul. Numai că Donnor, agățat de trăsură, se lăsa târât și nu-i dădea drumul în ciuda eforturilor marchizului.

După o sută de pași, Clary se poticni.

— Hop, frumoasa mea! spuse Rio Santo.

Clary sări înainte, apoi se poticni din nou. După zece pași se prăbuși și nu se mai ridică. Murise!

Donnor se întinse, sleit, în zăpadă, scoțând un strigăt de izbândă. Izbutise să înfigă cuțitul în pânțelele frumoasei iepe.

— Oh! Înălțimea Voastră! îi spuse el lui Stephen care venise în grabă. Nu făcusem încă nimic pentru dumneavoastră, pentru a răscumpăra pâinea pe care mi-ați dat-o și îmbrăcămintea fetei.

Cele două hulube ale gabrioletei se făcuseră țândări în cădere, iar marchizul Rio Santo fusese azvârlit la pământ. Rămase câteva secunde amețit de șoc, dar se ridică totuși înainte ca adversarii lui să poată pune mâna pe el.

Se afla în picioare în mijlocul drumului și ținea în mâna pumnalul.

Toate ferestrele din Belgrave-Square se deschiseseră la auzul celor două împușcături. Valeții coborâseră în stradă.

Câteva grupuri grăbite și curioase năvăliră din străzi învecinate.

Următorii care ajunseră primii în apropierea marchizului se opriră neîndrăznind să-l atace, căci lumina puternică a felinarelor scotea în evidență atitudinea lui hotărâtă și trupu-i suplu și viguros. Stephen și Perceval se năpustiră asupra lui.

— Cum! Amândoi în același timp! spuse marchizul batjocoritor.

Evitase lovitura lui Frank și ținea pumnalul ridicat asupra lui Stephen care se împiedicase de-o țandără a hulubei.

Dar nu lovi.

Dinspre Chapel Street se auzeau zgomote îndepărtate și confuze.

— Predă-te, milord — spuse Stephen care avusese timp să se ridice. Vezi bine că orice împotrivire este inutilă.

— Văd că sunteți douăzeci contra unu, domnilor — răspunse Rio Santo. În orice altă țară din lume, asta se cheamă lașitate. La Londra, este o măsură obișnuită de prudență... Mă predau lui Frank Perceval.

În timp ce vorbea, trăgea cu urechea. Zgomotul venind dinspre Chapel Street creștea în intensitate. Era un fel de murmur imens care se întetea din când în când, apoi se stingea ca să renască o clipă și să piară iarăși.

Rio Santo aruncase pumnalul din mână și stătea acum, neînarmat, între Stephen și Pereeval.

— Milord — îi spuse acesta din urmă, — nu-i momentul să ne indignăm pentru învinuirile aduse sau să facem caz de amărăciunea jignitoare pe care ați strecurat-o în ele. Atrag

totuși atenția Senioriei Voastre că douăzeci de vânători sunt în stare să-l facă pe mistreț să lunece în băltoaca lui... Vă rog să binevoiți a ne urma.

Se îndreptară cu toții spre Chapel Street, pentru a ajunge la comisariatul de poliție din Westminster.

Chipul marchizului își pierduse calmul disprețuitor și provocator, luând o expresie de răceală indiferentă. În clipa aceea nimeni n-ar fi putut spune ce se petrecea în sufletul lui. Poate că era stăpânit de apatia apăsătoare care urmează înfrângerii. Cel puțin așa puteau gândi cei care nu cunoșteau decât latura exterioară a caracterului său și nu avuseseră niciodată prilejul să-i măsoare forța suflutească. Sau poate că mai avea vreun motiv tainic să spere.

Fapt este că, ori de câte ori un zgomot mai puternic răzbătea dinspre Grosvenor-Place prin Chapel Street, marchizul grăbea pasul involuntar, ca și cum ar fi vrut s-o ia înaintea paznicilor săi. Ajunseră la întretăierea cu Belgrave-Square. Nu era greu de presupus că o mulțime foarte mare avea să le blocheze drumul spre Grosvenor-Place. Micul grup continuă totuși să înainteze.

Fața marchizului căpătă un aer de satisfacție disimulată când ajunseră în Chapel Street care începuse să se umple de strigătele mulțimii.

— Să ne grăbim — spuse Stephen — dacă nu vrem să găsim drumul blocat.

— S-ar zice că-i vorba de-o răscoală! adăugă unul din oamenii care-l însoțeau.

Într-adevăr era o răscoală. O parte dintr-o armată imensă începuse să-și scurgă batalioanele pe străzile Londrei. Erau oamenii din Saint-Giles, hoții *Familiei* și irlandezii care, urmând instrucțiunile primite, se precipitau de-a lungul parcurilor spre Buckingham-Palace.

Odată ajuns în mijlocul acelei mulțimi, al cărei suflet era, Rio Santo nu trebuia decât să rostească un singur cuvânt spre a fi salvat. Iată de ce fruntea i se înseninase, iată de ce grăbea pasul, să ajungă mai repede în Grosvenor-Place.

Dar în calea lui se afla un obstacol viu, un om pe care Dumnezeu îl alesese pare-se dintre toți ca să-i deoace planurile. Angus Mac-Farlane asistase la sfatul secret ținut în salonul din Irish-House. Știa deci ce scop urmărea mulțimea aceea ale cărei

tipete ajungeau până la urechile marchizului ca un semn de salvare.

Amețit încă de lovitura primită în cădere, se târî prin zăpadă până la intrarea în Chapel Street unde strigă camarazilor săi să se oprească.

Auzind vocea, atât de dragă odinioară, care acum aparținea celui mai neîndurat dușman al său, Rio Santo păli.

Moșierul vorbi. Stephen și Frank schimbară numaidecât direcția și întrucât marchizul refuză să meargă în partea opusă, fu luat de braț și dus cu de-a silă.

În Belgrave-Street dădură peste niște polițiști atrași în sfârșit de cele două detunături. Rio Santo le fu predat și ajunse la comisariatul de poliție din Westminster escortat de toți cei care contribuiseră la arestarea lui.

În timpul acesta, populația Londrei tremura de spaimă și se retrăgea în fundul caselor sale întunecate, ca melcul care se vira în găoacea lui când simte primejdia.

Răzmerița se întindea, se întindea mereu. Încotro se îndrepta? De ce se înarmase mulțimea? Ce scop urmărea revolta?

Mulțimea nu flutura nici un drapel. Nu striga nici pentru whigs, atunci la putere, nici pentru tories, nici pentru radicali. O mânie cu-atât mai teribilă, cu cât era misterioasă și inexplicabilă.

Buckingham-Palace era împresurat, White-Hall și împrejurimile sale, concentrând sediile instituțiilor publice se puteau considera ca și luate cu asalt, dat fiind că numărul asediatorilor excludea orice idee de rezistență. Însăpăimântați, membrii celor două camere ale Parlamentului tăceau ascultând glasul poporului răzvrătit la ușile lor.

Oh! Totul fusese prevăzut, absolut totul, în afară de rolul pe care avea să-l joace providența.

Londra era atacată simultan, ca și Anglia, în toate părțile sale vulnerabile. Același geniu întocmise planul dublei bătălii...

Dar semnalul nu venea. Aghiotanții lui Rio Santo, nerăbdătorii așteptau, însă tunul din Turn tăcea.

Orele se scurgeau. Cernea cu fulgi deși de zăpadă. Răscoala îngheță.

Or, răzmerița se stinge precum se naște. Cine știe de unde vine furtuna și încotro se îndreaptă? Pe la orele zece seara,

polițiștii străbăteau străzile Londrei, nemaîntâlnind în drumul lor decât un surplus de noroi lăsați de trecerea mulțimii.

Într-un singur loc, la intersecția dintre Prince's Street și Poultry, revolta nu cedase. Știm că acolo *rush*-ul avea un scop, și nu era nevoie de nici un semnal pentru a se purcede la jefuirea Băncii.

Totul era stabilit. La orele unsprezece trebuia să se înceapă operațiunile.

Dar moșierul avusese timp să-și completeze declarația la postul de poliție din Westminster. Pe la orele zece își făcu apariția, prin Threadneedle Street, lăsată liberă, un batalion de gărzi pedestre care se instalează liniștit în fața ușii sifoneriei.

Oamenii *Familiei* se uitau la ei. Paddy înjura, Snail mieuna.

La miezul nopții, toată lumea dormea în oraș, în afară de-o echipă de zidari care, la lumina făclilor, lucrau la zidirea ușii sifoneriei.

Din fericire, domnul Smith mulțumi călduros cerului pentru aceasta: nu se mai afla nimeni în galerie.

Nimeni, în afară de Saunder Elefantul, care era astfel zidit împreună cu rămășițele mesei din ajun și ulciorul său de gin.

* * *

Era deja târziu, când Susannah o părăsise pe Clary MacFarlane, pe care o salvase, în Cornhill, în fața casei doamnei Mac-Nab.

Se duse numaidecât în Regent Street, la contesa Derby acasă.

Trecuseră două zile de când frumoasă fată fusese despărțită de Brian de Lancaster, chiar în clipa când îi istorisea povestea ei. De atunci nu mai știuse nimic despre Brian. Neîndrăznind să se ducă singură acasă la Lancaster, ceea ce ar fi contrazis principiile de etichetă morală, pe care și le însușise atât de repede, se gândea firește că va afla noutăți de la lady Ophelia, singura ei prietenă.

În decursul celor două zile, Susannah uitase de necazurile ei proprii, dăruindu-se cu totul rolului de ocrotitoare, pe care starea de suferință a domnișoarei Clary i-l impunea. Rolul îi era pe măsură; se simțea bine în el. Firea ei avea un fond inepuizabil de bunătate. Nici cea mai grijulie mamă n-ar fi fost în

stare să manifeste atenții atât de tandre, solitudini atât de delicate ca acele cu care frumoasa fată o înconjurase pe Clary, "surioara ei" cum o numea. Prin felul ei de-a fi, Susannah își iubea prietenii până la devotament, iar în dragoste, mergea până la adorație.

Îndată ce Clary, fu redată familiei și nu mai avea nevoie de îngrijirea ei, amintirea lui Brian de Lancaster puse din nou stăpânire pe Susannah. Plecând din Cornhill spre Regent Street, în drum se gândi de nenumărate ori să schimbe ruta și să-i ceară vizitiului s-o ducă în Clifford Street, acasă la Lancaster, dar se stăpâni. Oare Lancaster nu dezaprobase el însuși dinainte un asemenea demers, când îi spusese că locuința ladyei Ophelia era un refugiu firesc pentru ea?

O găsi pe contesa Derbi singură și bolnavă.

Întrucât iubirea ei era nesocotită și înșelată, iar gelozia îi chinuia zilele și nopțile, biata femeie slăbea văzând cu ochii. Sănătatea ei destul de precară ajunsese la un moment critic.

Susannah o găsi culcată pe-un șezlong, palidă, slăbită și vădit descurajată.

Văzând-o pe frumoasă fată, Ophelia schiță un zâmbet aproape vesel.

— Credeam că m-ai părăsit — spuse ea. Sunt fericită să te revăd.

Susannah îi luă mâna și-o strânse ușor.

— Ce palidă și schimbată ești, scumpă lady! replică ea. Nu te simți bine?

Contesa își puse mâna în dreptul inimii.

— Da — răspunse ea. Nu mă simt bine... și răul de care sufăr nu poate fi lesne vindecat de-un medic... Îți voi istorisi suferințele mele, Susannah... Dar cu dumneata ce-i, ce s-a ntâmplat?

— Eu nu pot spune că-ți voi istorisi suferințele mele, Ophelia — continuă frumoasă fată surâzând trist. Necazurile mele sunt o taină și această taină nu-mi aparține... De când nu te-am văzut am suferit și eu, dar am avut și clipe plăcute... Va fi pentru mine o zi fericită, scumpă lady, ziua când îmi voi putea deschide inima în fața dumitale, așa cum am făcut-o față de Brian de Lancaster căruia îi voi fi soție.

Contesa se ridică în capul oaselor și-o trase pe Susannah lângă ea.

— Știam c-ai să-mi aduci mângâiere — spuse ea c-un fermecător avânt de prietenie. Îmi pare atât de bine că te văd fericită, Susannah! Eu, care-l cunosc pe Brian de Lancaster, știu că-i un om bun și nobil. Cu-atât mai bine! Oh! Cu-atât mai bine, scumpa mea! Cel puțin dumneata nu vei mai suferi!

O sărută pe frunte pe Susannah care se aplecă asupra ei roșind și zâmbind.

— Am venit să-ți cer adăpost, Ophelia — continuă Susannah. Dacă nu-ți pot dezvălui secretul meu, trebuie totuși să-ți mărturisesc încurcătura în care mă aflu... nu mai am unde locui.

— Cum! exclamă năucită Ophelia. Ducesa de Gêvres?...
Susannah tăcu.

— Iartă-mă, scumpa mea — continuă contesa. Îți mulțumesc c-ai înțeles: locuința mea-i și-a dumatăle.

Spuse aceasta cu-o undă de căldură sinceră, și totuși lady Ophelia rămase pe gânduri numaidecât ce-și isprăvi spusele.

Lady Ophelia nu putea fi suspectată de naivitate sau de meschine sentimente burgheze, dar era femeie. Cu-o promptitudine aproape magică, fără să-și dea seama, mintea ei distrată aduna laolaltă o mulțime de indicii. Își aminti de ciudata ignoranță pe care frumoasă fată o manifestase în toate privințele, de apariția ei subită, de semiconfidențele scăpate în clipele de slăbiciune. Legă acele împrejurări de înaltul titlu purtat de Susannah, o vădută ce părea cu totul neinițiată în tainele căsătoriei, și-ajunse în cele din urmă să se întrebe cum era posibil ca prințesa de Longueville să aibă nevoie de-un adăpost.

Raționamentul dură exact un sfert de secundă.

Drept rezultat, contesa de Derby se mânie pe ea însăși și-o sărută pe frumoasă fată cu și mai multă dragoste.

— Îți cunoșteam bunătatea, scumpă lady — continuă Susannah roșind tulburată. De-aceea am îndrăznit să-ți cer un adăpost... În afară de asta...

— În afară de asta?... repetă încet contesa.

— De două zile nu l-am văzut pe Brian de Lancaster — încheie frumoasa fată înălțând capul, de parcă ar fi vrut să protesteze împotriva timidității ei.

Lady Ophelia se ridică repede, fără prea mare efort, și scutură un clopoțel de aur.

— Vezi, Susannah — spuse ea veselă — m-ai vindecat...
Joan — adăugă ea adresându-se cameristei care răspunsese apelului — adu-mi cele necesare pentru scris.

Joan depuse pe pat un elegant pupitru de marochin. Contesa își muie pana în cerneală.

— Trebuie să-i facem o surpriză, scumpa mea. N-am să-i spun că ești aici și mâine, când va veni...

— Nu! Oh! Nu, Ophelia — o opri Susannah. Spune-i că sunt cu dumneata... O noapte e mult și probabil își va-nchipui că mă pândește vreo primejdie...

— Bine, bine... atunci am să-i spun domnului de Lancaster că te afli sub aripa mea ocrotitoare.

Până ei așternu trei sau patru rânduri pe hârtie.

— Joan — reluă ea închizând scrisoarea — Tom să plece imediat cu biletul acesta în Clifford Street, la Excelența Sa domnul de Lancaster și să-mi aducă răspunsul numaidecât. Îl aștept.

Joan ieși. Frumoasă fată îndreptă asupra prietenei ei o privire de recunoștință.

Apoi convorbirea lor continuă. Contesa se simțea ușurată. Adesea sunetul unui glas drag este de-ajuns ca să-ți risipească simțământul singurătății și-al părăsirii.

Susannah se uita mereu la acul ceasornicului.

Și de fiecare dată când o surprindea, lady Ophelia zâmbea tristă, fiindcă își amintea fără îndoială de multele priviri nerăbdătoare și pline de speranță aruncate de ea însăși asupra aceleiași pendule, în împrejurări asemănătoare.

În sfârșit, Joan își făcu reapariția. Avea în mână o scrisoare.

— Dă-mi-o, dă-mi-o! spuse contesa.

Susannah păli de emoție.

Joan întinse scrisoarea stăpânei sale care-și dădu numaidecât seama că era scrisoarea ei de adineauri ce nu fusese deschisă.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Iertați-mă — răspunse Joan — dar Excelența Sa lipsește de acasă de trei zile și de-atunci n-a mai dat nici un semn de viață.

Susannah se clătină și, tremurând, se sprijini de pat.

A doua zi, pe la orele două după-amiază, vicontele de Lantures-Luces se prezentă acasă la contesa Derby.

Lady Ophelia se afla în budoarul ei împreună cu prințesa de Longueville, care-și petrecuse noaptea la Barnwood-House.

Numele franțuzului, anunțat în timp ce cele două tinere femei stăteau de vorbă, ar fi produs poate, în altă împrejurare, un efect neplăcut, dar în ziua aceea fu întâmpinat aproape cu bucurie. Amândouă voiau să afle ce se întâmplase, iar în ceea ce privește informațiile vicontele reprezenta o valoare egală cu aceea a cincisprezece gazete.

Intră cu capul plecat, având în mână dreaptă pălăria, iar în stânga lornionul. După ce-și depuse pălăria pe-un gheridon, vicontele se îndreptă spre lady Ophelia.

— Contesă — spuse el luând mâna Opheliei — îmi permiteți?

Apoi, făcând o mișcare bruscă spre Susannah, adăugă:

— Îmi permiteți, prințesă?

După ce sărută cele două mâini, Lantures-Luces începu conversația în felul următor:

— Frumoasă doamnă — spuse el — n-am observat încă această splendidă agrafă...

— Ba da, viconte — răspunse Ophelia — ați mai declarat acest lucru până acum.

— Serios? se bâlbâi franțuzul. Ei bine, frumoasă doamnă, calitatea specifică a lucrurilor fermecătoare este că par totdeauna noi... Apropo de lucruri noi, cred că Senioria Voastră îmi va ierta acest nevinovat joc de cuvinte: avem o recoltă strașnică de noutăți în clipa de față...

— Despre ce-i vorba, domnule? întrebă nerăbdătoare lady Ophelia.

— Frumoasă doamnă! Iată ce mi-am zis — continuă vicontele luând în posesie formală fotoliul pe care până atunci îl mângâiasse doar în treacăt — mi-am zis: fermecătorea contesă al cărei gust minunat este proverbial stă izolată în saloanele ei din Barnwood-House, vorbesc foarte serios. Senioria Sa nu vede

nimic, n-aude nimic, nu știe nimic, așa încât poate că-mi va îngădui să-i prezint omagiile mele... Prin urmare...

— Dar vorbești de niște noutăți, viconte?

— Firește, frumoasă doamnă... Dar mai înainte de toate, întrucât păreți nerăbdătoare să-mi ascultați știrile, vă voi spune un lucru care nu-i cu puțință să nu vă intereseze... Mary Trevor a revenit la viață...

— Era deci în primejdie de moarte? Întrebă contesa.

Lantures-Luces rămase năucit, într-atât de uluitor i se părea faptul să existe cineva care să nu cunoască un lucru petrecut cu șase zile în urmă.

— Cum! Frumoasă doamnă!... Cum, milady!... exclamă el. Nu m-așteptam la așa ceva... Dar, la urma urmei, cu-atât mai bine! Voi avea avantajul de-a vă aduce la cunoștință straniu eveniment în cele mai minuțioase detalii ale sale... Închipuiți-vă, frumoase doamne... căci poate prințesa de Longueville ignoră întâmplarea... Da?... Ah! Ah! Pe legea mea, cu-atât mai bine!... Închipuiți-vă...

Frânțuzul povesti pe îndelete, în felul său, ceea ce știm despre ciudata maladie a domnișoarei Mary Trevor, apoi adăugă:

— Era vorba de-o catalepsie! O adevărată catalepsie... Știți, Moore, doctorul, susținea că niciodată nu se supraviețuiește unei catalepsii... Eroare, frumoase doamne, așa cum mă vedeți, am fost douăzeci și nouă de zile în catalepsie... În tot acest timp, n-am înghițit decât o linguriță de supă de cocoș... Dar asta are mai puțină importanță. Ceea ce-i sigur, e faptul că Miss Trevor a scăpat în ciuda lui Moore și-a medicinei, vorbesc foarte serios, frumoase doamne... A scăpat, e pe picioare și umblă că mine și ca dumneavoastră.

— Asta-i o veste bună, viconte — spuse Ophelia. Biata Mary! Îmi pare bine s-aud că s-a vindecat, deși nu știam că fusese bolnavă.

— Frumoasă doamnă, aveți o inimă adorabilă!... Dar povestea nu se sfârșește aici. Când și-a revenit, Mary a început să vorbească cu totul altfel decât înainte... Toată lumea credea, și eu eram primul, c-avea o înclinație foarte pronunțată pentru marchizul de Rio Santo... Ei bine, deloc. Îl iubește pe Frank Perceval, un băiat foarte drăguț, doamnă, dar care nici nu se poate compara cu marchizul.

— Și-asta-i încă o veste bună — murmură contesa.

— Lady Campbell turbează de ciudă! continuă Lantures-Luces. Dar știți, frumoase doamne, această catalepsie mi se pare un rău eminamente pastoral și poetic, de vreme ce readuce pe tinerele domnișoare infidele la prima lor iubire... Sper că gluma mea nu vi se pare a depăși limitele conveniențelor... Dar nu asta-i vestea cea mare... E vorba de scumpul nostru Brian de Lancaster...

Susannah își lăasă brațele în jos și rămase atât de încremenită, încât putea fi luată drept o statuie.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? întrebă contesa.

— Aș putea, fără nici un risc, să vă relatez faptul în mii de cuvinte, frumoasă doamnă, dar am socotit întotdeauna de-un gust îndoielnic obiceiul de a-ți pune pe jăratîc auditoriul... Iată faptul, e-aproape de necrezut... Brian a-nnebunit.

Susannah tresări, dar tăcu mîlc.

— Crezi acest lucru, viconte?! exclamă înspăimîntată Ophelia.

— Da, o cred, și sunt sincer mîhnit, milady... Bietul Brian!... Ziarele de alaltăieri îl acuzau c-a tras cu pistolul asupra prințesei Victoria de Kent...

— Dar nu-i adevărat nimic, sper?...

Lantures-Luces dădu din umeri.

— Fapt este — replică el — și-o știu dintr-o sursă demnă de încredere, ca de altfel tot ce știu eu, că Brian a escaladat, acum trei zile, sera japoneză a castelului din Kew.

— Pentru ce? Dumnezeuule!

Susannah respiră și-și duse mîna la inimă.

— Ca să culeagă o camelie, frumoasă doamnă, o camelie pe care ar fi putut-o cumpăra cu șase pence de la orice negustor de flori.

— A mai dat și alte semne de nebunie? întrebă Susannah care, amintindu-și de povestea lui Lancaster, strălucea de bucurie și orgoliu.

— Frumoasă doamnă — răspunse Lantures-Luces — sunteți cam pretențioasă. Sper că nu veți găsi cuvîntul prea tare... Se spune că Brian ar fi înfruntat tirul gărzilor călare și l-ar fi omorât pe Ruby, un cal de rasă, valorînd cinci sute de guinee, pentru o camelie de șase pence... Mi se pare...

— Dar dacă floarea aceea avea pentru el un preț de care dumneavoastră nu vă puteți da seama, domnule?

— Ah!... făcu franțuzul. Dacă vrem să vorbim serios, nu văd...

— Și până la urmă ce s-a întâmplat cu Brian de Lancaster? îl întrerupse contesa.

— Nu v-aș putea spune, frumoasă doamnă, în care ospiciu a fost închis.

Auzind acestea, Susannah își pierdu aerul radios.

— Închis — spuse ea — deținut?

— Da, da, milady, în privința asta știrea-i absolut oficială... Trebuie să recunoaștem că excentricitatea lui depășea uneori limitele permise... dar poanta poveștii e faptul că, în aceeași zi, White-Manor, fratele mai mare al lui Brian, a-nnebunit și el... Există asemenea epidemii de familie... Așa cum vă văd și mă vedeți, am avut doi nepoței, copiii surorii mele vitrege, care au murit de tuse măgărească la un interval de douăzeci și patru de ore... vorbesc foarte serios.

Susannah își ținea capul plecat și nu mai asculta.

— Senioria Sa contele de White-Manor a fost transportat numaidecât la Denham-Park, ospiciul marilor seniori... Poate că și Brian a fost internat acolo... Voi încerca să aflu.

Franțuzul se ridică. Ajunsese la capătul reprezentației și se grăbea să dea în altă parte un al doilea spectacol înainte de ora cinei.

După ce plecă, contesa încercă să micșoreze impresia puternică pe care povestea relatată de Lantures-Luces o stârnise asupra Suzannei, strădania ei fu zadarnică. În loc să-și recapete buna dispoziție, frumoasă fată devenea din ce în ce mai tristă.

— Trebuie să-l caut, Ophelia — spuse ea în sfârșit ridicându-se. Bănuiesc că-n clipa de față e victima unei mașinațiuni perfide. Cunoșteam aventura temerară de la castelul regal din Kew. Mi-o istorisise el însuși... dar floarea aceea era pentru mine, scumpă lady... E oare o nebunie să iubești?

— Ești o femeie fericită, Susannah! nu se putu opri să spună contesa, gândindu-se fără vrere la situația ei.

— Fericită! repetă Susannah. Da, sunt foarte fericită că mă știu iubită!... Dar nu-ți dai seama, scumpă Ophelia, câte

dușmăanii nemiloase și de temut i-au adus lui Brian această dragoste!... Inamicii lui nu cunosc mila, orice armă-i bună pentru ei. Apoi, sunt foarte puternici... Poate că, în momentul de față, el suferă simțindu-se singur și mă acuză că l-am dat uitării!... Trebuie să-i vin în ajutor...

Contesa nu găsi nici un cuvânt pentru a se împotrivi acestei hotărî, pe care de-altfel ar fi luat-o ea însăși într-o împrejurare asemănătoare. Neputând s-o însoțească pe Susannah din pricina stării sănătății sale, îi dădu instrucțiuni și scrisori către directorii principalelor ospicii și sanatorii din împrejurimile Londrei, deoarece amândouă erau convinse că dușmanii nu îndrăzniseră să-l trimită pe Brian la închisoare.

Susannah plecă în aceeași zi chiar.

Se duse mai întâi la Wakefield, în comitatul York. Acolc se afla un ospiciu model.

Apoi, părăsi Wakefield și vizită ospiciul din York, după aceea se îndreptă spre Hanwell, situat la numai opt mile de Londra, pe drumul care duce la Uxbridge. Dar, ca și la Wakefield, nici la Hanwell nu găsi vreun indiciu care s-o ducă pe urmele lui Brian; cu același insucces, cutreieră celelalte așezări publice și particulare, până ce ajunse la *Refugiul Prietenilor* (quakers) din comitatul York. O dată, totuși, avusese impresia că ajunsese la capătul drumului. Aceasta s-a întâmplat în luxosul și aristocraticul sanatoriu întemeiat la Denham-Park de către Benjamin Rotch, fost membru al Parlamentului. Când Susannah rostise la sosire numele Lancaster, i se răspunsese că, într-adevăr, un gentleman cu acest nume se afla la castel de două zile. Bucuroasă și nerăbdătoare, Susannah îi imploră pe funcționarii stabilimentului s-o conducă la gentlemanul acela.

I se deschise poarta unei grădini umbroase în care câțiva oameni părănd liniștiți și distinși se plimbau preocupați.

— Așteptați, milady — i se spuse — gentlemanul va veni însoțit de paznicii săi.

Frumoasa fată se instalează sub un umbrar și așteaptă. Fără să vrea, auzi o discuție între trei sau patru dintre oamenii aceia preocupați, a căror comportare demnă de respect o izbise la intrarea în parc.

Unul dintre ei se credea Napoleon, celălalt Luther, al treilea luna, iar al patrulea o mumie egipteană perfect conservată de două mii de ani.

De altfel, bolnavii erau foarte curtenitori și-și ascundeau cu grijă mila pe care o nutreau unii față de alții.

După câteva minute, Susannah văzu venind spre ea un bătrân cu-o figură exprimând suferință și totodată răutate, ale cărei mișcări spasmodice și-a cărei privire stupidă sugerau pregnant nebunia. În dreapta și în stânga lui se aflau doi gentlemen eleganți care-l susțineau și-l copleșeau cu atenții filiale.

Bătrânul era omul pe care dorise să-l vadă Susannah, iar gentlemanii paznicii lui.

— Milady dorește să vorbească cu milord? spuse unul din cei doi gentlemen.

— Nu, domnule, nu — răspunse Susannah tristă. Credeam... E vorba de-o eroare.

Vru să se retragă, dar se întâmpla un lucru bizar. Auzindu-i vocea, contele de White-Manor, tresărise ușor. În clipa când Susannah se înclina, el înșelă printr-un salt vigilența paznicilor și-o apucă violent de braț pe frumoasa fată.

Paznicii șovăiră. Cazul era primejdios. Cea mai mică mișcare putea ațâța furia contelui și pune în pericol viața fetei.

În timp ce paznicii se furișau tiptil, încercând să se apropie pe nesimțite de lord, acesta o privea cu lăcomie pe Susannah.

— Nu! Nu! Nu! bolborosi el. Nu-s eu tatăl copilului, doamnă! Dacă Dumnezeu mi-ar fi dăruit un copil, cred c-aș fi devenit un om bun.

Auzi în spatele lui pașii înăbușiți ai paznicilor și se întoarse brusc.

— Să nu v-apropiați! spuse el poruncitor.

Susannah era stăpânită de-un sentiment de dezgust amestecat cu groază.

— Gilbert! continuă lordul izbucnind într-un hohot de râs sinistru. Adu funia... funia de cânepă... Copilul seamănă cu cerșetorul ăla irlandez... nu-i al meu!

Se prefăcu că ia un obiect pe care i-l înmâna o ființă invizibilă și trecu de două sau trei ori mâna închisă în jurul gâtului fetei, ca și cum ar fi înfășurat o funie.

Ceilalți nebuni, împrăstiați prin grădină, se apropiară privind curioși scena. Cum fiecare dintre ei era însoțit de mai mulți paznici, se adună o mulțime imensă.

— Priviți! Priviți! spuse lordul. Ce tânăra și frumoasă a rămas!... Iar eu am îmbătrânit... Nu-i o nedreptate?... Au trecut douăzeci de ani de când m-a-nșelat... Oh! mi-aduc foarte bine aminte... Dar s-a-ntâmplat acum douăzeci de ani sau ieri?... Nu mai știu... Dar ce contează!... Gentlemeni! Care dintre voi vrea să-mi cumpere această femeie?

Cei doi paznici ai lui White-Manor interveniră și puseră mâna pe el.

Când își simți brațele imobilizate, aținti asupra frumoasei fete o privire înveninată de ură și spuse:

— Copilul tău!... Ai vrea să-ți săruți copilul, nu-i așa? Ei bine, află că a murit! A murit!...

Rosti aceste cuvinte cu un rânjet oribil, se clătină și căzu, fulgerat de un atac al bolii sale.

— Luați-l de aici! spuse împăratul Napoleon scoțându-și tutunul istoric din buzunarul vestei.

Apoi toți pensionarii ospiciului își reluară plimbarea obișnuită, spunându-și ce trist lucru e să întâlnești în cale un nebun.

Susannah încremenise, stupefiată. Știa că omul acela nu era în toate mințile, totuși, privirea și cuvintele lui produsese asupra ei o impresie pe care în zadar încerca s-a alunge...

Capitolul XXIX - Celula

Trecu o bucată de vreme până ce Susannah își reveni în urma șocului suferit la Denham-Park. Fusesse peste tot. Când revăzu Londra, își dădu seama că lipsise trei zile.

Întreprinse imediat noi cercetări în metropolă. Se duse la Saint Lukes, ospiciul săracilor din Old-Street, Bethnal-Green.

În sfârșit, Susannah vizită Bethlen-Hospital (Bedlam). Văzu sute de bolnavi, dar i se spuse că nimeni n-avea voie să ia contact cu alienații ținându-i la secret.

Susannah plecă încredințată că Brian de Lancaster se afla întemnițat la Bedlam.

Nu se înșela deloc. Lancaster fusese condus la Bedlam la cererea fratelui său, sau mai bine spus în Urma cererii semnate de Tyrrel.

Când Susannah se întoarce la Barnwood-House, după patru zile de absență, lady Ophelia o îmbrățișă emoționată.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință, scumpă Susannah — îi puse ea. De îndată ce m-am simțit în stare să ies din casă, am cules informații și l-am găsit...

— Unde-i întrebă frumoasă fată.

— La Bedlam... N-a fost greu să-l găsesc dar... Nu îndrăznesc să-ți spun, scumpa mea... Domnul Lantures-Luces nu ne-a indus în eroare... Se află la Bedlam sub dubla acuzație de nebunie și crimă împotriva statului...

— Bine, dar — o întrerupse Susannah — va fi ușor să se dovedească...

Se opri, descurajată de-o privire a Opheliei.

— Totul s-a petrecut la cererea contelui de White-Manor — spuse aceasta din urmă — și contele-i un om puternic.

— Dar contele a-nnebunit! exclamă Susannah.

— Se pare că-i vorba de-un zvon fals...

— Nu, milady, zvonul e-ntemeiat! L-am văzut pe contele de White-Manor la Denham-Park, și întâmplător am fost martoră la una din crizele lui îngrozitoare.

Ophelia își sprijini capul în mâini și rămase pe gânduri. Susannah se uita la ea cu atenție, încercând să găsească o lumină de speranță pe trăsăturile delicate și gingașe a căror armonie nu fusese tulburată de suferință.

— Brian este moștenitorul titlului de pair — șopti în cele din urmă contesa.

Era o verigă desprinsă din lanțul reflecțiilor ei. Se ridică, fără să mai spună un cuvânt, și se așează la birou pentru a scrie. Dar, după două sau trei rânduri așternute pe hârtie, aruncă până.

— Nu, nu — spuse ea — trebuie s-o văd personal... Brian este moștenitorul demnității de pair și poate...

— Fie-ți milă, scumpă lady — o opri Susannah. Împărtășește-mi și mie speranțele pe care le nutrești.

Ophelia îi luă amândouă mâinile și-o sărută pe frunte surâzând.

— Nu cunoști îndeajuns lumea noastră, ca să mă-nțelegi, frumoasa mea — replică ea amuzată. Moștenitorul unui lord zdravăn este un personaj lipsit de importanță; dar când lordul se îmbolnăvește, lumea începe să-i acorde atenție moștenitorului său...

În timp ce vorbea, își aruncă pe umeri o eșarfă elegantă și-și aranjă părul sub pălărie, fără ajutorul cameristei.

— Lady Jane B. — urmă ea — mi-a refuzat sprijinul azidimineață, dar Senioria Sa nu știa că Godfrey de White-Manor a nnebunit...

— Și ce poate face o femeie într-o asemenea situație, Ophelia?

— O femeie, frumoasa mea!... Lady Jane nu-i o femeie, cu un whig... Se bucură de încrederea lordului președinte al consiliului de miniștri și de afecțiunea Alteței Sale Regale ducele de... Dacă izbutesc s-o conving pe lady Jane că domnul de Lancaster va vota cu cabinetul, victoria-i a noastră.

— Oh! Încearcă, încearcă, scumpă lady! exclamă Susannah căreia această explicație nu-i spunea absolut nimic.

Ophelia deschise ușa pentru a ieși.

— Trăsura-i pregătită — spuse ea — ai răbdare, Susannah. Într-o jumătate de oră sunt înapoi.

După un minut, contesa se afla instalată pe pernele moi ale trăsurii.

În timp ce caii alergau pe pavajul străzilor largi din West End, fermecătoarea lady își ticluia planul de acțiune. Cunoștea perfect lumea, era spirituală, iscusită și se pricepea să stârnească interesul oamenilor cărora urma să le ceară ceva.

Biata Susannah aștepta. Oh! Ce lungă i se părea acea jumătate de oră! Își amintea perfect cele mai neînsemnate gesturi, cele mai insignifiante cuvinte ale contesei, un flux de speranță îi năvălea în suflet și-o făcea fericită, apoi o descurajare profundă îi împietrea inima. Își amintea că văzuse lacrimi în ochii ladyei Ophelia, și-această amintire îi dezvăluia soarta lui Brian. Ghicise că fusese închis la Bedlam cu intenția de-a nu i se mai da niciodată drumul de acolo.

Lady Ophelia o găsi stând în genunchi pe covor, cu mâinile împreunate și cu obrazul scăldat de lacrimi.

— Victorie! strigă ea aruncându-i-se de gât. Un lord nu-i prea greu de cumpărat... Victorie, frumoasa mea.

Susannah rămase o clipă buimăcită de fericirea ei. Apoi, negăsind cuvinte ca să-și exprime recunoștința, duse mâna Opheliei la gură și-o sărută.

— Acum, e rândul tău să acționezi, Susannah — continuă contesa mângâind-o. Trebuie să duci scrisoarea asta medicului-șef de la Bedlam... Este o *rugămintă* a primului lord al Consiliului Privat... O rugămintă a Excelenței Sale reprezintă ceva mai mult decât un ordin... Înseamnă libertatea domnului de Lancaster.

— Libertatea lui — repetă Susannah. Oh, dă-mi-o, dă-mi-o repede.

* * *

În vremea aceea, la Bedlam, într-unul din saloanele corpului de clădiri afectat administrației, trei gentlemeni gravi stăteau de vorbă.

Unul dintre ei, doctorul Bluntdull, medicul-șef al Bedlamului, își încheia un lung discurs spunând:

— În starea în care se află, domnii mei, scumpi confrăți, nebunia onorabilului gentleman mi se pare dovedită mai mult decât e necesar, fie prin tezele extravagante pe care le-a susținut cu prilejul interogatoriilor sale, fie prin actul nemaiauzit spre care l-a împins tulburarea facultăților sale mintale. Cred că nu mai este nevoie să invoc principalele mele argumente...

— Nu, nu, domnule — îl întrerupseră precipitat ceilalți doi gentlemeni.

— Prin urmare, în fața simptomelor imposibil de negat ținând seama de alienarea mintală evidentă a domnului Brian de Lancaster, declar în concluzie...

— O scrisoare urgentă pentru domnul doctor — spuse în clipa aceea un paznic deschizând încet ușa.

— Foarte bine!... Cum spuneam, declar în concluzie...

— O lady așteaptă răspunsul în anticameră — îl întrerupse din nou paznicul.

— Foarte bine!... Spuneam deci că, în concluzie...

— Scrisoarea poartă sigiliul Consiliului Privat — adăugă paznicul.

— Ah!... Ah! Ce vorbești — spuse Mr. Bluntdull. Sigiliul consiliului... Permiteți, domnilor... Conchid numaidecât.

Domnul Bluntduell deschise scrisoarea și-și fixă lornionul asupra celor patru rânduri pe care le conținea. În timp ce citea, chipul lui nu exprima nimic. Era expresia obișnuită a savantului.

— Ah!... Ah!... Ei! bâigui după ce termină. Peter, transmite-i acestei lady omagiile mele respectuoase și spune-i că-ntr-o clipă voi fi la ordinele Senioriei Sale... Ca să revenim la problema noastră, domnilor, bazându-mă pe motivele enunțate mai înainte, ajung la concluzia că dacă vreodată un om a fost mai deplin sănătos și în toate facultățile sale mintale, acest om este Excelența Sa Brian de Lancaster.

Ceilalți doi medici săriră de pe scaune.

— Dar parcă spuneți... — începu unul dintre ei.

— Eram convinși că... — încercă să adauge celălalt.

Domnul Bluntduell se ridică și curmă discuția cu un gest.

— Asta-i părerea mea — rosti el cu emfază, lovind involuntar cu dosul palmei scrisoarea deschisă.

Cei doi priviră scrisoarea, apoi se uitară unul la altul. Erau doi bieți doctorași care gravitau, ca niște sateliți modești, pe o orbită avându-l drept astru principal pe domnul Bluntduell.

— Văd — reluă acesta de urmă — că ne-nțelegem de minune... Vă rog, domnilor, să întocmiți raportul în sensul acesta... Între timp, îmi voi asuma eu însumi misiunea de-a deschide porțile ospiciului onorabilului Brian de Lancaster...

— Cum! Așa de repede? bodogăni unul din medici.

— Domnule — răspunse doctorul Bluntduell — nu-i niciodată prea repede când trebuie să redăm societății pe unul din membrii ei cei mai distinși, din toate punctele de vedere.

leși. Cei doi medici subalterni se priviră din nou, dădură simultan din cap și-și uniră eforturile pentru a întocmi raportul.

Cât de ușor poate o rugămintă, purtând sigiliul consiliului, să influențeze sufletul sensibil al unei comisii medicale de anchetă!...

Brian de Lancaster se afla de trei zile într-una din acele celule cu gratii în care sunt închiși nebunii furioși, nebunii *agitați*, cum se spune la Bedlam. Era legat fedeleș de-un "scaun de forță".

Ar fi necesare volume întregi pentru a descrie suferințele îndurate de Brian în cele trei zile nesfârșite.

În dreapta, în stânga, existau celule asemănătoare. În aceste cuști, răcneau oribil zi și noapte niște creaturi care nu

mai aveau nimic omenesc în ele, niște brute care spumegau, horcăiau și-ai căror ochi injectați, biciuiți de furie, păreau să iasă din orbitele lor înflăcărâte, damnați care se schimonoseau urlând și oferind o imagine a infernului...

Brian de Lancaster era o fire energică dar exaltată. Supliciul atroce îndurat ar fi putut să-l scoată realmente din minți. Dar voința lui puternică îl ajutase să reziste în tot timpul celor trei zile de tortură. Nu era deloc înfrânt. Numai că efortul făcut pentru a se stăpâni se citea pe fața-i suptă și palidă, iar privirea sa avea un aer sumbru, de hotărâre disperată.

În nenorocirea lui cumplită, Susannah îi apărea ca o imagine luminoasă. La început i se păru că visează și închise ochii, pentru a păstra câteva secunde în plus o iluzie scumpă. Fu de-ajuns să audă vocea terestră, foarte puțin angelică a doctorului Blundtull, ca să se întoarcă la realitate.

Într-adevăr, doctorul, după ce citise scrisoarea ministrului, o introdusese el însuși în celulă pe Susannah.

— Sluga dumneavoastră, milord, sluga dumneavoastră — spuse el. Hm! Neplăcută situație... Dar, la urma urmei, nu-i așa, de trei ori douăzeci și patru de ore nu-nseamnă un secol.

Când deschise ochii, Brian o văzu pe Susannah îngenunchată, străduindu-se zadarnic să dezlege curelele scaunului de forță.

— Nu vă obosiți, milady — continuă doctorul. Desfacem noi aparatul.

Eliberat din chingi, Brian se îndreptă de șale, ochii îi străluceau, pe buze se ivi un zâmbet imposibil de descris.

Apoi luă mâna Suzannei, în care se afla ordinul de eliberare, și ieși fără să scoată un cuvânt.

— Ah!... Ah! mormăi domnul Blundtull. Putea măcar să-mi mulțumească.

Trăsura în care se aflau Susannah și Brian se îndreptă spre West End. Brian o privea pe Susannah în tăcere, parcă vrăjit.

— Îți mulțumesc — spuse el luându-i mâna și sărutându-i-o prelung. Îți mulțumesc, îngerul meu salvator!

— Cât de mult trebuie să fi suferit, Brian! murmură frumoasa fată. Și toate astea din pricina mea...

Lancaster se încruntă.

— Într-adevăr — replică el în șoaptă.

— Prin urmare, te-au azvârlit în această temniță?

— Da, ei... ei și fratele meu, lordul... Dar acum sunt liber și știu cum mă voi putea revanșa față de dumneata, draga mea Susannah... Există un lucru pe care inima ta nobilă și-l dorește mai presus de orice pe lume...

— Ce spui! exclamă frumoasă fată pălind. Ai aflat?...

Se opri, murmurând abia inteligibil:

— Mama!...

Brian își retrase mâna și-o opri punându-i un deget pe buze. Zâmbea fericit auzind numele acela rostit atât de curând, ceea ce îi oferea prilejul să descopere sufletul minunat al iubitei sale.

Dar bucuria i se risipi într-o clipă.

— Nu mă-ntreba nimic — replică el. Spune-mi doar unde poate fi găsit omul pe care-l numești Tyrrel Orbul.

— Oh! Milord — strigă Susannah tremurând. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i mai înfrunta mânia!

— Mânia lui e neputincioasă împotriva mea, milady. Trebuie să dau ochi cu el.

Susannah șovăi.

— Trebuie să-l văd numaidecât — continuă Brian.

Rosti aceste cuvinte pe un ton atât de grav, încât frumoasă fată nu mai îndrăzni să se opună. Îi dădu adresa doctorului Moore.

Brian scoase capul pe fereastră și porunci vizitiului să meargă în Wimpole Street 10.

— Milady, te rog să m-aștepți aici, — spuse el în momentul când trăsura se opri. Mă-ntorc curând... Dacă nu mă-ntorc...

Se opri, dar continuă aproape imediat:

— Uită-te la ceas... Dacă nu mă-ntorc într-o jumătate de oră, te duci la postul de poliție din Hing Street și-l rogi pe magistrat să vină să constate o crimă.

— Oh! Milord! Milord! Fie-ți milă de mine — țipă Susannah.

Brian nu răspunse și coborî. În clipa următoare, trecea, dezarmat, pragul locuinței doctorului.

Îl întâmpină Rowley. Cum probabil vă închipuiți, Rowley nu deschise imediat ușa sanctuarului. Îl examinează pe toate fețele pe noul venit și rosti pe diverse tonuri faimosul ta, ta, ta, ta, înainte de-a lua o hotărâre. Dar cele trei zile petrecute la Bedlam marcaseră obrazul lui Brian cu semne de suferință atât de puțin echivoce, încât Rowley văzu în el un client și încă unul foarte grăbit.

— Vă rog să luați loc, domnule — spuse el deosebit de amabil. Îl voi anunța imediat pe domnul doctor.

— Inutil — replică Brian așezându-se pe un scaun.

Rowley, care era deja la jumătatea drumului spre ușă, făcu o piruetă pe călcâiele peste măsură de poeminente și începu să-l examineze din nou pe clientul straniu ce declarase "inutil" când îi spusese că îl va anunța pe doctor.

Rezultatul concret al acestui examen fu un ta, ta, ta, ta, energic, însoțit de-o scărpinare semnificativă a urechii.

— Domnul este cumva vreun membru de la Royal-College? întrebă el apoi cu-o ușoară amărăciune, Slavă Domnului, avem zilnic de-a face cu chipuri noi... Ta, ta!... Am onoarea să văntreb cu ce vă pot servi.

— Spune-i maestrului Tyrrel — răspunse Brian — că un gentleman dorește să-i vorbească într-o chestiune particulară.

— Maestrul Tyrrel — repetă Rowley — maestrul Tyrrel... Nu cunosc...

— Maestrul Spencer, dacă preferi.

— Cunosc mulți Spencer, domnule... E un farmacist care s-a stabilit anul trecut în Ludgate-Hill... dar...

— Mă grăbesc, domnule! îl întrerupse Brian. Oricare ar fi numele sub care se ascunde acest om, Tyrrel, Spencer sau Edmund Mackensie, vreau...

— Ce doriți cu el, domnule? spuse Tyrrel care trecu în clipa aceea pragul.

Brian se întoarse. Zărindu-l abia acum, Tyrrel, schimbându-se la față, făcu câțiva pași înapoi.

— Ah! doar atât apucă să spună Tyrrel stupefiat.

Apoi adăugă printre dinți:

— Hotărât lucru, diavolul și-a vârât coada!

Reflecția era legată de necazurile avute recent: fuga Suzannei și a feței lui Mac-Farlane, Clary, pe care își asumase misiunea s-o păzească, tristul deznodământ al complotului împotriva băncii etc. etc. Tyrrel se afla într-o zodie proastă.

— Avem mai multe probleme de lămurit împreună, maestre Ismail — îi spuse Brian.

Făcând eforturi să-și revină, Tyrrel înaintă încet și-l alungă pe Rowley c-un gest.

— Și cele mai încâlcite probleme se pot lămuri, milord — răspunse el — când știi cum să procedezi... Ce doriți de la mine?

— Mai întâi, vreau să știu numele tatălui Suzannei.

— Și-apoi?

— Întâi numele lui, îți spun! rosti poruncitor.

— Iar eu v-am întrebat: și apoi? continuă Tyrrel împingând cu piciorul un fotoliu în fața lui Brian și instalându-se. Deoarece n-aș fi vrut să începem discuția printr-un refuz... Nu sunt dispus să vă divulg numele tatălui Suzannei.

Bagă de seamă, Ismail!...

Tyrrel dădu din umeri, luându-și aerul acela provocator al oamenilor care vor să sondeze terenul, să afle de ce resurse dispune adversarul lor.

— Eh, milord, glumiți — spuse el — dacă-mi ziceți să bag de seamă! Toată viața n-am făcut altceva decât să bag de seamă. Prudența este prima condiție a comerțului pe care-l fac... Dar dumneavoastră nu v-ați gândit deloc să băgați de seamă când ați trecut pragul acestei locuințe?

— Ba da — răspunse simplu Brian.

Tyrrel așteptă câteva secunde, sperând că Lancaster îi va furniza explicațiile dorite. Dar Lancaster tăcu, ceea ce-l puse pe gânduri pe adversarul său.

— Milord — continuă el după o pauză — îmi cereți să vă divulg un secret care-i de vânzare.

— Sunt dispus să plătesc — spuse Brian.

— Dar sunteți foarte sărac, milord! adăugă Tyrrel surâzând. Mai sărac decât vă-nchipuiți... Mâna care, din umbră, vă punea la dispoziție, în fiecare lună, o sută de guinee, este astăzi mâna unui biet prizonier.

— Știai deci!... exclamă furios Lancaster.

— Acest secret nu-i de vânzare, milord — continuă Tyrrel cu un aer grav. Așadar, urmă el, iată-vă mai sărac decât un cerșetor. Dar, pe de altă parte, deasupra capului dumneavoastră se află o avere de prinț... atârna de-un fir de păr... Nu vă obosiți să mă interogați prin amenințări: sunt dispus să vă dau lămuriri în privința asta... White-Manor este epileptic și nebun.

— Fratele meu nebun! spuse Brian al cărui glas exprima o sinceră tristețe.

Tyrrel izbucni în râs.

— S-ar zice că nu v-ați străduit îndeajuns să obțineți acest rezultat! replică el batjocoritor.

Brian lasă capul în jos, copleșit nu de sarcasmul mizerabilului, ci de învinuirea conștiinței sale.

— Dacă doriți — continuă Tyrrel — vă pot spune, cu lux de amănunte, de ce boală suferă Goffrey de Lancaster care, în timp ce dumneavoastră erați închis la Bedlam, se află la Denham-Park... Închipuiți-vă că bietul conte are o nebunie foarte ciudată. I se pare că vă vede pe dumneavoastră tot timpul, și asta-l uide.

— Destul! șopti Brian.

— Da, da, destul! continuă Tyrrel prefăcându-se că nu înțelege. Într-adevăr, poți muri din asta!... Ah! Senioria Voastră s-a descurcat strașnic în duelul cu contele!...

— Destul, îți spun! strigă Lancaster. Am venit aici să aflu numele tatălui Suzannei. Și-l voi afla, de bună voie sau cu forța.

— Și eu aș vrea să aflu multe lucruri — replică rece Tyrrel. De pildă, m-ar interesa grozav să aflu cine-i zâna aceea atât de puternică, încât a izbutit să vă deschidă porțile de la Bedlam...

Lancaster se ridică.

— Maestre Ismail — spuse el încercând să-și păstreze calmul — crede-mă, nu poți câștiga de două ori partidă pe care ai jucat-o odinioară împotriva ștreangului.

— Asta-i și părerea mea — milord.

— Îți dau cuvântul meu de nobil — continuă Brian — că dacă nu-mi spui cine-i tatăl Suzannei, mă duc de aici direct la magistrat și!...

— Amenințarea dumneavoastră are o bază șubredă, milord, căci nu se știe dacă vă voi lăsa să ieșiți de aici!

— Atunci, maestre Ismail, pregătește-ți antidotul împotriva funiei. Am prevăzut această eventualitate.

Tyrrel își acoperi deodată chipul cu masca aceea blajină și bonomă, pe care i-am cunoscut-o la începutul povestirii. Ochii săi își pierdură strălucirea fixându-se mohorâți, în gol, cu privirea orbilor.

— Senioria Voastră — spuse el urnii — a dobândit o victorie facilă asupra unui biet om... să binevoiască a lua loc... Sunt cu totul la ordinele sale și gata să-i spun ceea ce dorește atât de mult să afle.

Brian se așeză din nou.

Tyrrel îl privi o clipă, cu un aer supus. Apoi pupilele i se aprinseră treptat, până ce căpătară acea forță într-adevăr

diabolică, care o făcuse odinioară să tremure pe biata Susannah. În același timp, pe buzele-i subțiri apăru un zâmbet amar și crud.

— Din cauza dumneavoastră, milord, am fost spânzurat — spuse el cu o voce tăioasă și stridentă care, lovind pe neașteptate auzul lui Lancaster, îl irită. Dacă n-ați fi existat dumneavoastră de mult a-și fi fost un om bogat, aș fi avut milioane... Susannah era averea mea: mi-ați furat-o!... Bănuiesc că a-ți luat măsuri spre a vă pune la adăpost de pumnalul meu... Vai! Milord, ar trebui să fiu; nebun să vă ucid, atâta timp cât capriciul dumneavoastră va face singur această treabă... Ați venit s-aflați un nume. La început am refuzat să vi-l spun, ca să mă amuz pe seama neliniștii dumneavoastră, să-mi bat nițel joc de speranța și teama ce se înfruntă în sufletul dumneavoastră... Căci numele pe care vreți să-l aflați milord, l-ați ghicit demult!

Brian căpătase o paloare spectrală, avea fruntea acoperită de sudoare și gâfâia.

— Pe onoarea mea — îngăimă el — nu, nu pot crede... nu!

— Mințiți nobile domn — continuă Tyrrel cu-o satisfacție sadică. Nici nu-i nevoie să-i rostesc numele... conștiința dvs. vi-l strigă... Ei bine! Nu vă-nșelați. El este tatăl ei, milord, iar dumneavoastră nu-i veți putea fi niciodată soț.

Brian gemu înăbușit, apoi, ridicându-se cu greu, se îndreaptă clătînându-se spre ușă, în timp ce Tyrrel continua să rânjească.

Brian iuți pasul și dispăru. Deschise ușa portierii trăsurii, dar nu se urcă. Susannah, care se pregătea să-l intim pine fericită, strigă de spaimă văzându-i tulburarea.

— Milady — murmură el trist — Susannah! Du-te! Nu te pot urma acum... Adio!

Făcu un semn vizitiului care se aplecase pentru a primi ordine. Trăsura plecă.

Brian rămase o clipă nemișcat, pironit locului, apoi se îndepărtă, lăsându-se azvârlit când la dreapta, când la stânga, de valul trecătorilor...

Seara, Susannah primi o scrisoare conținând următoarele cuvinte semnate de Brian:

"Nu pot să te mai văd, Susannah, deoarece te iubesc și sunt fratele tatălui dumitale. Uită c-am putut fi fericiți. Voi

veghea de departe asupra dumatile. Vei avea o consolare în faptul că-ți voi reda mama".

Susannah citi printre lacrimi și, deznădăjduită, căzu în brațele contesei.

Capitolul XXX - Verdictul

Trecură șase săptămâni...

De aproximativ șapte zile, curtea cu juri din Middlesex își ținea ședințele în Old-Bailey.

Era ora unsprezece dimineața. O mulțime imensă se îmbulzea în jurul tribunalului; niciodată curiozitatea publicului nu fusese atât de mult. Polițiștii făceau cu greu față misiunii lor de-a păzi ieșirile tribunalului, unde locurile rezervate se vindeau cu prețuri exorbitante, ajungând până la zece lire sterline. Doar era vorba de-un proces ieșit din comun. Ziarele dăduseră cazului o amploare uriașă, pe deplin meritată.

Frumosul, strălucitorul, faimosul marchiz de Rio Santo se afla de două zile pe banca acuzaților.

Lorzi și doamne elegante se înghesuiau laolaltă cu micile negustorese din Poultry și redutabilele neveste ale sacagiilor. Era o harababură înspăimântătoare. Cu greu ar fi putut distinge în mulțime pe prietenii și cunoscuții noștri. Totuși, căutând bine, l-ai fi putut recunoaște pe franțuzul Lantures-Luces, alături de profilul lordului John Tantivy. Puțin mai departe, opt pălării de paie, ornate cu panglici extravagante, ascundeau cele opt capete ale cumetrelor din Finch-Lane, doamnele Dood, Bull, Crosscainr și celelalte ale căror nume armonioase le-am dat uitării.

În imediata apropiere a ușii de la intrare stătea o femeie în doliu, a cărei față era ascunsă de-un văl negru gros.

Pe la unsprezece și un sfert, conetabilii, ajutați de câțiva polițiști, făcură loc trăsुरii acuzatului.

Cei zece mii de spectatori se înălțară în vârfurile picioarelor, dar nu văzură nimic.

Marchizul de Rio Santo, arborând pe chipul său nobil un aer distrat și indiferent, coborî în fața clădirii Old-Bailey.

În clipa aceea, femeia îmbrăcată în negru își ridică vâlul, lăsând să se vadă trăsăturile palide ale contesei de Derby. Ochii marchizului se îndreptară întâmplător spre ea și, de îndată ce-o zăriră, expresia fizionomiei sale se schimbă complet. Un respect tandru, o recunoștință plină de afecțiune îi însuflețiră privirea care mângâie o clipă fruntea plecată a Opheliei. Era un semn mut de mulțumire, dar elocvent, în care admirația se împletea cu recunoștința.

Ophelia își coborî vâlul, dar nu atât de repede încât să nu i se vadă zâmbetul trist și două lacrimi tăcute care i se prelingeau încet pe obraz. Era de nerecunoscut! Ochii ei obosiți de-atâta plâns exprimau descurajare și neliniște!

În clipa în care Rio Santo trecea pentru ultima oară pragul de la Old-Bailey, Ophelia simți un leșin și începu să se clatine. Un braț îi cuprinse talia și-o susținu că blândește.

Ophelia se întoarse. Cea care-i venise în ajutor era o femeie înaltă și corpulentă, îmbrăcată tot în doliu și purtând ca și dânsa un vâl.

Continuând s-o sprijine pe Ophelia, femeia dădu mulțimea la o parte și astfel ajunseră pe una din străzile laterale.

— Dumnezeu să vă ajute, milady! murmură ea oferind contesei o sticlută cu săruri. Aș fi vrut să fac și eu ceea ce-ați făcut dumneavoastră... dar nu-s decât o femeie simplă, în vreme ce dumneavoastră sunteți o lady... Dumnezeu să v-ajute!

— Cine ești dumneata? întrebă contesa.

— Numele meu e Fanny Bertram — răspunse femeia voalată. Odinioară, l-am iubit, așa cum îl iubiți dumneavoastră acum... Veți vedea că nu poate fi dat uitării!... Știu că v-ați rugat pentru el, c-ați plâns pentru el... Vă mulțumesc, vă mulțumesc, doamnă, fiți binecuvântată!

Fanny Bertram atinse cu buzele mâna contesei și se pierdu în mulțime.

Marchizul de Rio Santo se afla în fața judecătorilor. Se aștepta ca această ședință să pună capăt dezbaterilor și să aducă verdictul juriului.

Principalul martor, Angus Mac-Farlane, de la castelul din Crewe, lipsea de la proces. Toate încercările de a-i găsi rămăseseră zadarnice: nimeni nu știa ce se întâmplase cu el.

Frank și Mac-Nab se aflau acolo în locul lui. Lângă ei, în calitate de martor benevol, excelența sa prințul Dimitri Tolstoi, ambasadorul Rusiei, a cărui depoziție îl doborâse de mai multe ori pe Rio Santo în cursul dezbaterilor.

Afară, mulțimea se mai rărise, dar se aflau încă destui oameni.

De altfel, majoritatea celor care părăsiseră locul nu se aflau prea departe, așteptând, în vreun local public din apropiere, terminarea procesului și ieșirea condamnatului, căci în ceea ce privește faptul că avea să fie condamnat nu mai încăpea nici o îndoială.

Toată *Familia* era în mișcare. Nici unul din membrii ei, cu excepția marchizului, nu fusese implicat, deoarece depoziția lui Mac-Farlane, făcută la postul de poliție din Westminster, nu-l menționa decât pe marchiz, făgăduind în același timp revelații ulterioare și-o listă cu principalii *Lorzi ai Noptii*. Chiar din seara aceea moșierului i se pierduse urma și se bănuia că fusese asasinat de către *Familie*.

Oamenii *Familiei* știau acum cine era șeful acela misterios care le îndruma din umbră mișcările și domnea asupra lor în chip de monarh absolut. Fiecare încercase să-i vadă, fiecare îl văzuse și înfățișarea într-adevăr regească a acelui om ciudat produsese asupra tuturor o impresie profundă.

În timp ce procesul își urma cursul, personajele secundare ale dramei noastre se aflau adunate în *spirit-shop*-ul lui Jack Gibbet din Fleet-Lane, la câțiva pași de Old-Bailey.

Era o bombă în genul cârciumei "Pipa și Căna", numai că avea un salon rezervat avocaților și slujbașilor mărunți ai tribunalului care reprezentau elita cartierului.

La o masă din salonul rezervat, căpitanul Paddy O'Chrane lua obișnuita sa porție de gin cu apă rece, fără zahăr, cu puțină lămâie. Era singur. Nu departe de el, Snail, Madge, Loo și Mich, a cărui mutră tristă păstra încă urmele pumnului necruțător al lui Turnbull, ocupau primul separeu al salonului comun. La masa următoare, Bob Lantern și Temperance împărțeau o cană cu bere. În sfârșit, într-un loc mai îndepărtat, Donnor d'Ardagh lua masa de dimineață. Se retrăsese într-un colț și nimeni nu-i luase în seamă prezența.

Se vorbise mai întâi despre proces. Apoi, epuizând acest subiect, reveniseră la marele eveniment al jafului ratat al Băncii și la incidentele care urmaseră.

— Ar fi fost un *fun* nemaipomenit! spuse Snail. Eu și soră-mea Loo eram postați în colțul străzii Poultry... Săraca Loo. Ia te uită ce greu răsuflă!... Mich, dă-i ceva de băut nevستی-tii, cumnate!

Mich umplu un pahar cu gin pe care Loo vru să-l dea pe gât, dar sărmana fată nu reuși să-l ducă decât până la buze. Paharul îi scăpă din mână tremurândă și se sparse.

— Semn de moarte — spuse Mitchell.

— Aiurea! strigă Snail. Uplete-i alt pahar, Mich. Eu fac cinste...

Loo se ridicase, gâfâia și-și puse amândouă mâinile pe pieptul care-o ardea. Se întinse pe o bancă.

— Vezi, Temperance — spuse părintește Bob Lantern adresându-se soției sale — vezi unde duce abuzul de băuturi tari, comoara mea?

— Oh! Frumosul meu Bob — răspunse Temperance mângâind bărbia oribilă a cerșetorului — în dimineața asta n-am pus în gură nici măcar o cană întreagă de gin.

— La urma urmei — continuă Snail — s-ar putea să fie într-adevăr un semn de moarte, căci Înălțimea Sa a rupt-o-n fericire... Dar, ca să ne-ntoarcem la mine și la soră-mea Loo, când s-au ivit soldații... Ascultă, soțioară Madge, și-ai să-ți dai seama dacă bărbățulul tău e-un adevărat bărbat, lua-m-ar dracu... când au venit soldații, s-au găsit niște proști care-au vrut să-i atace. Soldații și-au încărcat armele și ne-au luat pe sus, ducându-ne până la *Purgatoriul* din White-Chapel, care era pustiu, deoarece toate păsărelele își luaseră zborul... Joe, care era de pază, a pus în mișcare resortul intrării ce dă în *lane*; zidul de la parter s-a deschis, după cum ai putut vedea și tu și sora-mea Loo, și-apoi alte ziduri fermecate s-au deschis... Ne-am îmbulzit în sala joasă; soldații după noi... Ah, ah, stai să vezi!... Noi, care cunoșteam drumul, am luat-o repede la stânga, în vreme ce nenorociții ăia de soldați s-au oprit pe loc de-ndată ce ușa s-a închis în urma lor... S-au oprit și au tăcut chitic.

Spre a înțelege relatarea lui Snail despre actele sale de vitejie, cititorul trebuie să-și amintească de descrierea intrării secrete a *Purgatoriului*, făcută atunci când lady Jane B... a venit

în bârlogul acela, condusă de contesa Pantazino, pentru a răscumpăra diamantul coroanei furat la Covent-Garden.

Snail continuă:

— Trage din pipa mea, frumoasă Madge, o să mi-o dai înapoi după ce termini... Era beznă ca-ntr-un mormânt. Am început să merg încet, până aproape de groapă care se găsește între stradă și ușa sălii... Când am ajuns în dreptul gropii, am strigat: Haideți, camarazi, haideți!... Ți-aduci aminte, surioară Loo?

Loo deschise ochii stinși, apoi îi închise la loc fără să răspundă.

— Loo e bolnavă — urmă Snail. N-o să pățească nimic, dacă i se dă de băut... Soldații m-au auzit și s-au avântat... Ah! Ah! Ce groapă adâncă!... Aștia n-or să mai poată spune unde se află *Purgatoriul!*

— Să mă fiarbă — spuse căpitanul — să mă fiarbă-n cazanul Satanei, dacă băiatul ăsta nu-i mai gingaș decât noi toți la un loc.

— Auzi, nevestică Madge — țipă Snail — auzi ce se spune despre bărbățelul tău? Milioane de blesteme!

— Soldații trebuie să fi fost tare nemulțumiți — observă Bob, — c-au avut parte de o astfel de moarte, pe fundul unei gropi... Câți erau?

— Vreo doisprezece, prietene Bob.

— Dacă socotim că fiecare din ei a avut cel puțin trei șilingi în buzunar... și-un soldat al regelui poate s-aibă trei șilingi... înseamnă că s-au dus de râpă vreo două guinee!

Bob oftă calculând aparte.

— Oh! Oh! Mi-e tare rău! horcăi în clipa aceea micuța Loo. Măicuța mea sfântă, roagă-te pentru mine!

Donnor d'Ardagh, care era singur în separeul lui, tresări auzind vocea fiică-sii și se apropie involuntar. La rândul său, Snail se ridicase ținând în mână un pahar plin cu gin.

— Deschide gura, surioară Loo — spuse el.

Fetița se supuse și Snail o făcu să înghită ginul până la ultima picătură.

Loo își întoarse o clipă ochii holbați brusc și se sculă în picioare, de parcă ar fi suferit un șoc electric.

— Mai dă-mi, mai dă-mi! strigă ea.

Urcându-i-se băutura la cap, începu să danseze și să cânte ca de obicei monotonul ei refren. Inspira milă! Nefericită copilă abia mai răsufla în urma efortului nesăbuit. Donnor d'Ardagh, în picioare, sprijinindu-se de un stâlp, o privea cu ochii plini de lacrimi.

— Bună, dad — spuse Snail, zărindu-l de departe. Madge, salută-l pe socru-tău!

Căpitanul Paddy scoase capul din salonul rezervat.

— Poate careva dintre voi — întrebă el — nemernici păcătoși, copilașii mei dragi, să-mi spună dacă-i adevărat că domnul și doamna Gruff de la hanul Regele George au pierit?

— Eu, căpitane, eu, Satan și coarnele lui! răspunse Snail. Numai eu îți pot spune asta, și încă multe altele, zău așa!... Ascultați cu toții. E-o chestie... S-a-ntâmplat tot în noaptea de pomină. Ieșind din Purgatoriu, unde i-am vârat pe soldați în groapă, ce mi-am zis: Snail, un gentleman că tine trebuie să fi fost semnalat în mod special poliției... Asta era părerea mea, la naiba!... Am lăsat-o pe surioara mea Loo să se ducă singură acasă și am luat-o pe marginea apei, ca să fiu mai sigur, spre hanul *Regele George*, unde voiam să m-ascund... Dar când am ajuns la podul Black-Friars... să vedeți ce chestie hazlie... zăresc un afurisit de nebun care privea apa de pe parapet, și cânta un vechi cântec scoțian. M-am apropiat de el... M-a auzit și s-a repezit la mine furios. "Privește, mi-a zis el, privește... Îi vezi? Uite-i pe Gruff și pe nevastă-sa... Uite-o pe Clary... Clary și Anna!... Da, da, iată-l! pe fratele meu Fergus!" Arăta înspre Tamisa unde nu se vedea nimic... Nu-i așa că-i hazliu?

— Și după aceea, sămânța de bandit? întrebă căpitanul.

— După aceea? Pe legea mea, dacă n-aș fi fost bărbat, mi s-ar fi făcut frică! urmă Snail. Dar, slavă Domnului, puțini gentlemenii sunt curajoși ca mine... Ce-a mai fost după aia? Al naibii să fiu dacă n-a-nceput să dea apă la șoareci ca o fântână. "Morți... toți sunt morți!" spunea tipul. "I-am omorât pe toți!" Și tocmai când mă gândeam mai puțin c-o să scap, mi-a dat drumul și s-a aruncat în Tamisa. Eu știu să-not dar era cam frig și, la urma urmei, ce treabă aveam eu cu scrintitul ăla. M-am uitat cu atenție. L-am văzut ieșind din umbra podului și plutind ca și cum n-ar fi putut să se scufunde în apă, căci nu-nota... După câteva secunde, i-am auzit din nou vocea... cânta... A

cântat mult timp... apoi vocea i s-a stins și n-am mai văzut nimic pe unda apei.

— Dar Gruff? Stârpitura lui Satan!

— Răbdare, căpitane, trăsni-m-ar cerul!... După ce nebunul s-a-necat, mi-am văzut mai departe de drum spre hanul *Regele George*. Ușa era deschisă... Nimeni în sala de jos. Sus... pe legea mea, poate nebunul avea dreptate: s-ar putea să fi văzut în Tamisa trupul lui Gruff și al nevestei sale, căci sus erau urme de sânge... asta-i tot.

— Uite-așa se duce pe gârlă în fiecare an — mormăi Bob — "marfă" în valoare de peste o sută de lire!

— Deci, pe coarnele lui Belzebuth! spuse căpitanul. Gruff și nevestă-sa au murit... Erau camarazi de nădejde, deși s-ar putea spune că în toată lumea n-ai fi găsit doi ticăloși mai năraiviți ca ei...

În clipa aceea se auzi un zgomot provocat de prăbușirea unui corp pe dușumeaua localului. Toți își întoarseră privirea spre Loo, de care uitaseră.

Stătea întinsă pe jos, learcă de sudoare.

— Ard toată!... Ard toată! șopti ea... Scoateți-mi... Oh! Fie-vă milă! Scoateți-mi focul care mă frige aici!

Își apăsă cu amândouă mâinile pieptul scofâlcit.

Donnor d'Ardagh se repezi spre ea. Îngenunche.

— O să-i treacă, dad — spuse Snail.

— Daddy! rosti încet Loo. Dumnezeu s-a-ndurat și mi i-a adus pe tatăl meu... Oh! Daddy! Te implor... stinge-mi focul, focul ăsta care mă perpelește.

— Bea, surioară Loo — continuă întreprinzătorul Snail. O să-ți treacă.

Fata scutură din cap respingând paharul cu gin, spre uimirea de nedescris a Temperancei care, fără să vrea, întinse mâna să-l ia.

— Daddy — bâigui Loo — mă simt atât de bine știindu-te aici... Ce să-i spun mamei din partea dumitale?... Mă duc la buna mea mamă!... Oh! Focul se stinge... nu mă mai arde.

Închise ochii. Pe trăsăturile ei chinuite se așternuse acum un zâmbet liniștit de copil adormit.

— I-a trecut! spuse Snail.

Donnor, continuând să stea în genunchi, se aplecă deasupra frunții fetei și-o sărută plângând. Apoi își împreună

măinile ca pentru o rugăciune. În sfârșit, o acoperi pe Loo cu mantaua lui de pânză.

— De ce faci asta, daddy? îl întrebă Snail.

— Fiindcă a murit, băiatule — îi răspunse Donnor.

În același timp ridică în brațe firavul trup al micuței Loo, și ieși cu pași repezi.

În local se lăsă o liniște de mormânt.

— Vezi, Temperance? — șopti Bob. Asta-i o lecție groaznică!

— Oh! Da, frumușelul meu — răspunse namilă. Vezi, așa am să mor și eu, dacă nu-mi dai șase pence să-mi cumpăr gin!

— Nevestica mea, Madge — spuse Snail străduindu-se să nu plângă. Eu sunt un gentleman și n-aș vrea să mă port ca un copilaș... Dar cred că-i voie să-ți pară rău de soră-ta... Sărmana mea Loo! Biata Loo! Nu plâng, Madge!

Snail se întoarse brusc la perete, deoarece o lacrimă îi muia pleoapa și se simțea rușinat.

Tăcerea care domnea în local fu tulburată deodată, când de afară se auzi o agitație gălăgioasă.

— S-a dat verdictul! se auzi de peste tot.

— S-a dat verdictul! repetă Tom Turnbull care își făcu apariția în clipa aceea, împingând ușa cu-o lovitură zdravănă de picior.

— Și care-i verdictul, camarade Tom? îl întrebă Paddy O'Chrane uitând, din pricina grabei, să mai blesteme.

În loc să iasă afară, ceilalți oameni ai Familiei făcură cerc în jurul lui Tom Turnbull.

Acesta se trânti pe-o bancă și rămase o clipă tăcut. Chipul lui aspru și grosolan exprima o adâncă emoție, în contrast cu felul lui obișnuit de-a fi, nepăsător și cinic.

— Îl cunosc abia de ieri — spuse el brusc în cele din urmă — dar dacă mi s-ar fi cerut pielea pentru a-l salva, aș fi dat-o.

— A fost condamnat?... bolborosi căpitanul, tulburat și el, pentru prima oară după mulți ani.

— Condamnat la moarte! răspunse Turnbull.

Fergus O'Breane, supus englez, zis don José Maria Tellès de Alarcaon, marchiz de Rio Santo, grande de Portugalia etc., fusese declarat vinovat de asasinarea lui James Mac-Nab, esq., avocat pe lângă curtea de justiție din Glasgow. De asemenea i se imputase delictul de asociere ilicită și complicitate la o tentativă de jefuire a băncii.

În ceea ce privește acuzația de înaltă trădare, procurorul o eliminase, în prealabil, în urma unui ordin primit de la forurile sale superioare.

Fergus O'Breane se declarase de acord cu sentința juriului, recunoscând că săvârșise acțiunile care motivau verdictul și afirmând că nu regreta nimic.

Se acordă o scurtă amânare pentru execuția lui publică, prin ștreang, în fața închisorii Newgate. Se părea că întreaga Londră vă asista la acel spectacol monden.

Dar pe lângă declarațiile sale, care fuseseră considerate îndrăznețe, temerare și subversive de toți cei ce purtau peruci în cele Trei Regate, Fergus O'Breane afirmase, clar și răspicat, în chiar incinta tribunalului Old-Bailey, în fața judecătorilor, consilierilor municipali, grefierilor, avocaților etc., stupefiați de atâta cutezanță, că nu va fi spânzurat niciodată.

Afirmația era luată drept o simplă lăudăroșenie, iar nobilimea din West End se pregătea serios să ofere un ultim semn de simpatie Leului, regelui modei, astrului strălucitor al atâtor nopți de neuitat, venind cu toții, înmănușați, dichisiți, împopoțonați, să-l vadă, poate după un spectacol, atârând în ștreang.

Era vreo zece seara. A treia zi după condamnarea marchizului de Rio Santo, Anna și Clary Mac-Farlane stăteau culcate în pat. Dar, în timp ce Anna dormea adânc, Clary își privea neliniștită sora, ca și cum ar fi vrut să se asigure că doarme.

Odată trecute momentele de bucurie provocate de întoarcerea nesperată a celor două surori, tristețea se instalase din nou în căminul doamnei Mac-Nab. Cei ai casei își dădură repede seama că Anna și Clary, deși din motive diferite, se schimbaseră mult. Anna, odinioară o copilă blândă și naivă, avea acum un secret. Doamna Mac-Nab surprindea adesea în ochii ei frumoși, altădată obișnuiți să zâmbească mereu, urme

de lacrimi. Cât despre Clary, mintea și inima ei păreau să fi fost afectate de-aceeași lovitură funestă. Biata fată suferea în tăcere de-o boală necunoscută, iar facultățile ei mintale manifestau un dezechilibru vădit. Stephen era foarte atent cu ea și-o îngrijea tot timpul. Anna încerca să zâmbească pentru a-i alunga tristețea adâncă. Totul era zadarnic. Șocul fusese prea violent. Ar fi fost necesare săptămâni, luni întregi de fericire că acea maladie a sufletului și trupului să se vindece.

Or, Clary nu putea fi fericită din moment ce iubea cu înfocare, nebunește, un necunoscut, un om pe care nu știa dacă-l va mai revedea vreodată.

Ziua și-o petrecea stând ceasuri de-a rândul în spatele perdelei de la fereastră, privind fără întrerupere casa de peste drum, pândind o mișcare a draperiilor, un semn care să-i anunțe prezența lui Edward.

Dar nu zărea absolut nimic. Iar atunci când Stephen sau doamna Mac-Nab veneau la ea și încercau s-o smulgă din tristele visări ale singurătății, ea îi urmă supusă, tăcută, posomorâtă...

Părăsea fereastra, așa cum te desparți de-un prieten la care ții și care știe să-ți ogoiască durerea, dacă nu să te consoleze. Plecă de lângă ea, pentru a se reîntoarce curând și a veghea din nou.

Odată, doamna Mac-Nab urcă scara mai repede decât de obicei și-i spuse cu acea veselie pe care știu s-o simuleze mamele în fața copiilor lor suferinzi:

— Hai, Clary, hai, copila mea, vino să vezi și tu portretul faimosului marchiz de Rio Santo.

Doamna Mac-Nab habar n-avea că Stephen îl bănuise pe marchiz de răpirea celor două fete. Cumpăraseră pe stradă una din acele litografii, mai mult sau mai puțin asemănătoare, care se vând la Londra în sute de mii de exemplare în timpul și după fiecare proces celebru. Își spusese: litografia o s-o amuze pe Clary.

Clary o urmă docilă ca de obicei și coborî în salon unde Anna, în picioare în fața litografiei desfăcute, admira nobilele trăsături cărora creionul stângaci al unui artist de duzină nu izbutise să le distrugă în întregime minunată armonie.

Clary îl recunoscuse numaidecât pe Edward. Inima i se umplu de bucurie, dar își ascunse bine emoția, rămânând neschimbată la față.

— Privește, Clary — spuse doamna Mac-Nab. Acest gentleman a vrut să-i ucidă pe rege, pe miniștri, pe toți membrii Parlamentului... Reverendul Josuah Butler, care-i bine informat, mi-a spus toate astea ieri... Nu-i așa că are aerul unui descreierat, copila mea?

Clary nu răspunse.

— E foarte frumos! șopti sora ei. Nu credeam că poate exista un bărbat atât de frumos!

Clary începu să zâmbească și-și strânse ușor mâna. Apoi, deodată, încercă un sentiment de teamă și rosti în șoaptă:

— Cei ce vor să-l ucidă pe rege, nu sunt condamnați la moarte?

— Ba da, ba da, draga mea — răspunse doamna Mac-Nab. Fără îndoială că sunt condamnați la moarte... Chiar astăzi, brigandul va fi judecat...

— Unde va fi judecat? întrebă Clary.

De multă vreme Clary nu mai rostise atâtea cuvinte.

Anna și doamna Mac-Nab schimbă o privire plină de speranță.

— La Old-Bailey, scumpa mea — răspunse aceasta din urmă.

Clary își duse un deget la frunte.

— Știu unde-i Old-Bailey — spuse ea după o clipă de tăcere. Și, după judecată, unde sunt închiși cei ce urmează să moară?

— La Newgate, iubirea mea.

— Știu unde-i Newgate, doamnă — se adresă ea mătușii căreia odinioară îi spunea mamă. Vrei să-mi dai mie portretul?

— Cu plăcere, scumpa mea, tot ce dorești.

Clary luă numaidecât litografia și urcă în grabă scara care ducea spre camera ei.

În ziua aceea și în ziua următoare păru mai puțin tristă și fu văzută de mai multe ori surâzând.

— O vom salva! spunea doamna Mac-Nab.

— Să te-audă Dumnezeu, măicuță! îi răspundea Anna.

În seara aceea, adică a treia zi după condamnarea marchizului, Clary își petrecuse cea mai mare parte a zilei la

fereastră, profitând de orice clipă în care sora ei nu-i spiona mișcările, ca să contemple portretul marchizului.

Când îl privea, simțea parcă un șuvoi de viață însuflețind-o. Frumoșii ei ochi își recăpătau strălucirea, înfocarea pudică în care, pentru prima oară, Stephen văzuse oglindindu-se, în biserica Temple, acea dragoste misterioasă, ascunsă în inima fecioarei. Silueta ei își regăsea aerul impunător de altădată. Redevenea fata grațioasă și vioaie, plină de sevă și căldură.

Când se înseră, Clary rămase câțva timp pe gânduri, apoi se urcă în pat, cu mult înainte de ora obișnuită. O rugă pe sora ei să facă la fel. Anna, întotdeauna dispusă să îndeplinească orice rugămintă a bolnavei, se culcă pe la ora nouă.

La zece, dormea.

Clary își ținea răsuflarea și nu făcea nici o mișcare. Dar nu dormea și ochii ei larg deschiși spionau somnul Annei.

După câteva minute, printr-o mișcare aproape insesizabilă, dădu la o parte pledul, și ieși încet din pat. Era îmbrăcată.

Anna nu se trezi. Clary își luă pantofii în mână, ca să nu facă zgomot, deschise ușa și coborî scara.

Când ajunse la parter, bătrâna Betty era încă trează și trebăluia prin bucătărie. Clary se stercură în sufragerie și se ascunse acolo.

Așteptă răbdătoare că Betty să se ducă la culcare, apoi, când socoti că bătrâna slujnică trebuia să fi adormit, luă cheia de la ușa de afară pe care o deschise. Astfel, la orele unsprezece și jumătate noaptea, se trezi singură pe stradă pustie.

— Știu foarte bine unde-i Newgate! își spuse ea. Sau mai bine zis, știam.

Încercă să se orienteze, rămânând o clipă nehotărâta chiar în pragul casei. Apoi, deodată, stimulată probabil de-un gând care-i încolțise în mintea tulbure, o porni la drum, dispărând la întretăierea cu Poultry.

La aceeași oră, bravul, conștiinciosul și incoruptibilul temnicer Noll-Brye vizitase personal celulă în care marchizul de Rio Santo aștepta, culcat pe paie, executarea sentinței. Se înțelege de la sine că administrația închisorii luase măsuri de precauție speciale, cu atât mai mult cu cât nobilul prizonier își afirmase, în plină ședință, intenția de-a evita eșafodul. Or, odată ce ai trecut pragul sinistrei celule denumite "camera de

așteptare", eșafodul nu poate fi evitat decât prin sinucidere sau evadare.

Administrația, care se temea în egală măsură și de una și de alta, plasase chiar în celulă unde Rio Santo se afla cu lanțuri la picioare, un om sigur și zdravăn, recomandat chiar de inspectorul poliției metropolitane S. Boyne, esq.

Omul sigur și zdravăn, garantat de S. Boyne, esq., era scoțianul Randal Graham, ales de *Familie* pentru a organiza din interiorul închisorii o tentativă de evadare, pe care Lorzii Noptzii, în frunte cu S. Boyne, urmau s-o sprijine din afară.

Dar cei ce cunosc Newgate, știu că o evadare din "camera de așteptare" prezintă dificultăți enorme.

— Ești gata, milord? întrebă Randal când pașii greoi, ai bătrânului Noll-Brye încetaseră de-a se mai face auziți afară.

— Sunt gata — răspunse Rio Santo ridicându-se de pe patul lui de paie.

Randal se apropie de fereastra care dădea în strada Newgate și aruncă printre masivele bare de fier o jumătate de coroană. Moneda căzu pe pavaj scoțând un sunet: ascuțit.

Numaidecât, din colțul lui Giltspur Street, se auzi un mieunat prelung.

— Sunt acolo — spuse Graham. Haide, O'Breane, a venit clipa să ne despărțim... Ascultă... Îți jur că nici pentru tatăl meu n-aș fi făcut ceea ce am să fac pentru dumneata... Dacă nu ne vom mai revedea, O'Breane, nu uita să te gândești uneori la bietul Randal.

— Mă voi gândi ca la un prieten drag și devotat — răspunse marchizul emoționat. Dar de ce să vorbim astfel, Graham? Ne vom revedea cu siguranță.

Randal scutură din cap.

— Cunosc scara morții — spuse el. E ca și cum te-ai arunca din turnul lui Saint Dunstan în gol... Dar ai dreptate, Fergus — continuă scoțianul prefăcându-se vesel — În definitiv, poți scăpa, au mai scăpat și alții.

— N-am văzut niciodată această scară a morții, cum îi spui — șopti Rio Santo. Există într-adevăr pericolul de moarte?

— Da și nu, O'Breane, da și nu... Cu aripi, te-ai putea descurca de minune... E-o scară verticală cu șaizeci de trepte, în josul căreia se află zidul de piatră al unei case... Dacă ar trebui să riști ziua n-ai cuteza, dar noaptea... Haide, Fergus! La treabă.

— Dar — spuse Fergus — cine te silește să o iei pe-acest drum primejdios?

— Vai, milord — replică scoțianul — ar trebui să-ți închipui că, dacă am ales acest drum, n-am altul... Administrația închisorii ține la Senioria Voastră ca la ochii ei din cap. A fixat posturi de pază la toate ieșirile. Există asemenea posturi în Ludgate-Hill, în Fleet-Lane și la capătul lui Cheapside... O singură cale e liberă, cea spre Skinner Street și curtea Arborelui-Verde, amândouă păzite de polițiștii aleși de domnul Boyne. O dată ajuns în Green- Arbour-Court, trebuie să ieși.

Rio Santo își duse mâinile la frunte și reflectă timp de câteva secunde. După aceea, se ridică, lăsând pe paie lanțurile tăiate dinainte și strânse mâna lui Randal.

— Îți mulțumesc — spuse el. N-aș accepta sacrificiul pe care ești gata să-l faci, dacă ar fi vorba de persoana mea, dar am dat semnalul de începere a luptei și o înfrângere ar însemna un dezastru și mai mare pentru frații mei...

— La treabă! repetă Randal. Trebuie să-ți mărturisesc, nu mi pasă de irlandezii dumitale nici cât de negrul de sub unghie. Dacă-mi risc viața, o fac pentru dumneata, O'Breane!

Își descheie în grabă haina și scoase o funie de mătase pe care și-o înfășură pe corp. Apoi, smulse fără efort două din barele de la fereastră, pe care le pilise el însuși în cursul serii. Una din aceste bare, pusă de-a curmezișul celor rămase, îi slui la fixarea funiei.

Randal luase toate măsurile necesare, cu sânge rece și precizie, tot astfel cum vorbise despre Green-Arbour și despre scara morții, fără emfază, la fel cum anunțase, pe un ton simplu, lipsit de patos și exaltare, intenția lui de-a muri pentru Rio Santo.

Și totuși, nicidecum cineva nu înfruntase, în deplină cunoștință de cauză, moartea cu atât de puține șanse de scăpare. Scara morții din Green-Arbour-Court prezenta un pericol înspăimântător: nu se cobora pe ea decât foarte încet și cu precauțiuni care nu împiedicau totuși accidente să se înmulțească în fiecare zi.

Cum spusese, în josul scării se înălța un zid de piatră care părea ridicat acolo anume pentru a lua și cea mai mică posibilitate de reușită acțiunii gândite de Randal.

Scopul lui este de-a ușura drumul marchizului de Rio Santo, urmând să abată atenția patrulelor care vegheau în împrejurimile Newgate-ului, atrăgându-le pe propriile lui urme. Or, spre-a acționa eficace în acest sens, urmărirea trebuia prelungită cât mai mult posibil, întrucât curtea de la Green-Arbour era foarte aproape de închisoare.

Randal spera poate să *revină*, ca să folosim limbajul lui, dar trebuie spus că nu-și făcea prea multe iluzii și că timpul pierdut de polițiști cu identificarea cadavrului său intră în mod sigur în calculul privind posibilitățile de evadare ale marchizului.

Când funia de mătase fu solid fixată, Randal se îndreptă spre marchiz și-i întinse mâna.

— Rămâi cu bine — spuse el. Folosește-te de clipele acestea și amintește-ți de mine.

Se strecură încet printre bare și într-o clipă ajunsese jos.

Santinela de la poartă auzi zgomotul pe care-l făcuse în cădere și strigă:

— Cine-i acolo?

În loc să răspundă, Randal alergă spre Giltspur Street. La colțul străzii, îl aștepta calul. Randal sări în șa.

— Alarmă! strigă santinela. Condamnatul a evadat?

Efectul strigătului fu magic. De pretutindeni apărură polițiști. Randal o luă pe Skinner Street, neîmboldindu-și calul decât atât cât trebuia ca să nu fie ajuns, dar evitând să-l lanseze în galop. Polițistul care păzea intrarea din Green-Arbour-Court jucă o scenă cunoscută nouă, deoarece am mai văzut-o reprezentată pe *Cumberland*, cu prilejul evadării ocnașilor, în rada portului Weymouth, de Paddy O'Chrane și camarazii săi. Când Randal se apropie de el, polițistul se trânti pe jos, strigând ajutor, ca și cum ar fi primit o lovitură violentă.

Randal trecu, urmărit îndeaproape de toți cei ce supravegheau împrejurimile închisorii. Ajuns în mijlocul curții, izbi cu călcâiele pânțelele calului. La lumina unicului felinar atârnat la capătul întunecatului pasaj, fu văzut zburând ca fulgerul și dispărând pe scara morții.

Polițiștii se opriră. Auziră copitele calului izbind primele trepte ale scării. Apoi se produse un zgomot surd, rostogolirea unui corp azvârlit cu violență. În sfârșit, un sunet înăbușit, apăsător, urmat de-o liniște de moarte.

Un fior de groază îi străbătu pe polițiști.

După o clipă de șovăire, desprinseră felinarul din curte și începură să coboare scară cu multă grijă. Încă de la primele trepte întâlneau urme cu sânge. În josul scării, pe ulicioara îngustă care dădea în stradă, găsiră o masă informă de carne sângerândă. Calul, fusese zdrobit de-a binelea.

Dar nu se zăreau decât rămășițele calului. Oricât ar fi căutat, polițiștii n-ar fi descoperit nimic care să semene cu un cadavru omenesc. Nimic, nici măcar o zdreanță.

Se uitară unii la alții, năuciți, apoi cutreierară ulicioarele de sub scara morții.

Nu se gândiră să cerceteze Green-Arbour-Court, deoarece era într-adevăr puțin probabil ca prizonierul să fi urcat din nou, după cădere, cele șaiszeci de trepte ale scării morții.

În timpul acesta, Newgate Street era complet pustie; iar în Old-Bailey nu se mai afla decât santinelă de la poarta închisorii.

Când spunem pustie, ne referim numai la polițiști, căci în jurul închisorii se aflau mai multe persoane pe care fuga lui Randal nu le clintise din loc. Erau, mai întâi, oamenii *Familiei*, ascunși în Giltspur Street, apoi cavalerul Bembo care ținea de căpăstru un cal din cei mai viguroși.

Mai era apoi o femeie îmbrăcată în negru, care stătea nemișcată în colțul lui Skinner Street.

În clipa când Randal dăduse pîtenii calului, tânăra femeie tocmai sosise prin Ludgate-Hill și Old-Bailey. Examinase chipul fugarului la lumina felinarului și murmurase:

— Nu-i el!

Apoi, privirea ei tulbure se plimbase de-a lungul ridurilor negre ale închisorii.

— Știam că voi găsi Newgate — șopti ea. Oare cum se poate ajunge până la el!... Ce triste sunt pietrele... Ce rece trebuie să fie dincolo de zidurile înalte!...

Clary, căci ea era, își strânse tremurând eșarfa în jurul taliei și-și coborî vâlul pe față.

În aceeași clipă marchizul de Rio Santo, urmând același drum ca și Randal Graham, cobora pe funia de mătase, și ajungea teafăr jos. De îndată ce atinse pământul, se furișă înspre Giltspur Street.

— Sunt aici signore! spuse un glas de după o ușă.

Bembo desprinsese în grabă hățurile calului și i le întinse lui Rio Santo...

— Cine-i acolo? strigă santinela de la Old-Bailey.

— În șa, milord, în șa! spuse Bembo.

Rio Santo își desfăcu brațele și tânărul italian se ghemui înduioșat la pieptul lui.

— Cine-i acolo? — întrebă iar santinela.

Rio Santo încălecă și trecu, la pas, colțul străzii.

Clary își ridică vâlul și-l recunoscuse.

Fără să scoată un cuvânt se avântă spre el. Colțul străzii bara lumina, felinarului. Marchizul își coborî privirea asupra femeii în negru pe care o luă drept contesa Derby.

— Dumneata ești, Ophelia? șopti el.

— Eu sunt — răspunse încet Clary.

— Vrei să-ți iei rămas bun de la mine?...

— Vreau să merg unde mergi și dumneata... Vreau să te urmez oriunde...

Rio Santo se aplecă înconjurând cu brațele mijlocul bieteii Clary...

Apoi, în clipa când santinela întrebă din nou cine este acolo, marchizul înfipse pintenii în pântecul calului, care se încordă sub pavară celor doi stăpâni ai săi, și se avântă ca o săgeată.

Capitolul XXXII - Glasul viselor

Calul marchizului de Rio Santo zbura ca vântul. Călătoria se desfășura în tăcere, dar Clary, lipită de Edward, se simțea fericită.

Era visul ei, frumosul vis pe care-l avusese în timpul captivității din casa doctorului Moore.

Aspiră fericită aerul rece al nopții care-i mângâia fruntea încinsă. Privea gonind, în stânga și în dreapta, ca niște năluci, siluetele întunecate ale caselor și liniile strălucitoare ale luminilor.

Încotro mergea? N-avea nici o importanță. Chiar dacă Edward ar fi condus-o la moarte, Clary tot ar fi continuat să surâdă.

Curând, casele Londrei dispărură din câmpul vederii lor. În primul sat, marchizul coborî de pe cal. Acolo, îl aștepta o diligență pregătită de Bembo. Marchizul urcă împreună cu Clary.

Călătoria avea un aspect ciudat. Marchizul de Rio Santo își dăduse între timp seama de confuzia făcută și de starea în care se găsea frumoasa lui însoțitoare. Câteva cuvinte rostite de Clary îl aduseră la realitate. În același timp află și numele ei și amănuntul că era sora Annei, fermecătoarea fată care adună danii la Temple-Church. Marchizul nutrise pentru cea mai mică dintre fiicele moșierului, înainte de a ști cine era, una din iubirile acelea aprige și trecătoare care la el aveau durata unui capriciu și intensitatea unei pasiuni, dar de îndată ce aflase din ce familie făcea parte Anna, tandrețea lui devenise alta, împărțindu-se deopotrivă între cele două surori.

Îl iertase pe Angus căruia îi cunoștea boala. Fiicele lui Angus erau și ale sale.

Tot drumul se purtă cu domnișoara Mac-Farlane ca un părinte față de un copil iubit. Dar; sub impresia vie și profundă pe care i-o produsese cândva Anna, în cursul convorbirii bizare și lipsite de sens pe care o avu cu Clary, marchizul rosti de mai multe ori numele surorii ei mai mici. De fiecare dată, când auzea numele surorii ei, Clary se simțea cuprinsă de gelozie, ca în vis, astfel încât fericirea pe care i-o aducea prezența lui Edward se schimbă într-o neliniște amară.

Rio Santo se ducea la Sfânta Maria din Crewe, unde urma să se întâlnească cu Waterfield, Smith, Falkstone, Bembo și Randal, dacă Randal scăpase cu viață. În ciuda interesului tandru pe care i-l inspira Clary Mac-Farlane, ființa aceea atât de frumoasă și-atât de nefericită, Rio Santo era absorbit de planurile sale. Neobosit, ticluia planuri noi de luptă, gândindu-se să reînceapă pe alte căi războiul îndelungat și necruțător pe care-l declarase Angliei.

În fond, planul lui era încă în picioare. Eșecul pe care-l înregistrase îi întârzia loviturile, dar nu i le putea opri.

În afară de voință și geniu, dispunea încă de resursele acumulate în decursul celor cincisprezece ani.

Însuși faptul că-și redobândise libertatea îl situa din nou, la fel de temut că și mai-nainte, în fața inamicului său, năucit încă de îndrăznețul atac.

Totuși, își dădu seama că, într-un asemenea război, este firesc să nu învingi de la început, dintr-odată. Nu avea de gând să lovească imediat a doua oară un adversar puternic și pus în gardă.

Harul de-a aştepta este o însuşire proprie oamenilor tari. Rio Santo făcuse dovada acestei calităţi, aşteptând douăzeci de ani.

În acest timp, îşi calculase în aşa fel atacul încât, fără trădarea celui mai bun prieten al său, nimeni nu poate şti câte dintre instituţiile engleze, câte părţi din Anglia însăşi ar fi rezistat exploziei.

Or, mina nu sărise încă în aer; trebuia aşteptată doar ziua în care i se va putea da din nou foc.

În timp ce marchizul era frământat de aceste gânduri, Clary îl privea cu admiraţie; nu făcea nici o mişcare, cufundându-se cu plăcere în extazul ei.

Trecură frontiera Scoţiei. Acolo încetau legăturile *Familiei*. Marchizul fu silit să încalece din nou, împreună cu Clary.

Era începutul lunii martie. Una din acele zile în care primăvara şi iarna îşi dispută întâietatea.

Noaptea cobora, precedată de învolburările furtunoase ale unor nori cenuşii, deşi, schimbători şi agitaţi de misterioasele conflicte ale forţelor contrare din natură. Clary, al cărui sistem nervos nu-şi regăsise încă echilibrul, suferea vădit efectele acelei temperaturi anormale. Mai întâi fusese copleşită de un aflux de viaţă şi beatitudine, apoi se ivise reacţia: era sub povara unei suferinţe de neînvins.

La un moment dat, Rio Santo simţi cum braţele care-l înconjurau îşi slăbesc strânsoarea. Se întoarse în şa. Clary era palidă şi avea ochii închişi.

Spre a ajunge la castelul din Crewe trebuiau să parcurgă mai puţin de o jumătate de milă. Totuşi, marchizul opri calul şi-o aşeză pe Clary pe marginea drumului. Pământul era foarte rece. Marchizul îşi întinse mantaua pe iarbă şi luă şaua de pe cal, făcând din ea o pernă pentru Clary, după ce avusese grijă să scoată pistoalele şi să le azvârle pe iarbă.

Clary rămase mai întâi nemişcată.

Apoi, deschise ochii şi aruncă în jur priviri vrăjite.

Recunoştea Scoţia, iar locurile acelea vizitate adesea îi aminteau de copilărie. Dar, în acelaşi timp, îi aduceau şi-o altă amintire... Visul, visul dureros în care-l văzuse pe Edward între ea şi sora sa Anna.

— Azi ea nu-i aici — şopti Clary cu o veselie umbrită de nelinişte. Spune-mi, Edward... nu-i aşa că ea nu trebuie să vină?

Rio Santo își dădea seama că biata fată era pradă unui început de delir, dar nu știa despre ce vorbea.

— Suntem singuri — răspunse el. În apropierea casei tatălui dumitale, Clary.

— Tata! repetă Miss Mac-Farlane. Da, da, Edward... Ferma din Leed e dincolo de munți... Acolo vom fi foarte fericiți...

Se opri, apoi continuă ținând capul plecat:

— Dacă nu vine soră-mea, ca data trecută!

Rămase câteva secunde tăcută, sprijinindu-și fruntea înfierbântată de mâna marchizului.

— Data trecută! urmă ea. Oh! Dacă ai ști cât de mult am suferit, Edward!... Fusesem fericită toată ziua, ca acum... Noaptea se lăsa tot ca acum... Ah! Da... așa era!... Cred că stăteam cu toții aici... Dumneata, în locul unde te afli... eu, tot unde stau... Doamne! Doamne! O să vină iarăși?

— Nu, scumpa mea — răspunse într-o doară Rio Santo. Îți făgăduiesc că nu va veni...

— Îți mulțumesc... îți mulțumesc — șopti Clary. Ar fi ea oare în stare să iubească atât de mult ca mine?...

Spunând acestea izbucni într-un hohot de plâns tânguitor. Apoi tresări brusc și holbă ochii cuprinsă de-o spaimă inexplicabilă.

— Îndurare!... Îndurare!... spuse ea gâfâind. Uite-o... Îndurare!... Să nu stai lângă ea, ca data trecută... Nu mă respinge... Edward!... Oh! Ce cruzime din parte-ți să mă uiți pe mine și s-o iubești pe ea!...

— Clary!... Scumpa mea Clary — rosti marchizul încercând s-o liniștească.

Dar tânăra fată, din ce în ce mai exaltată, gâfâia, se agită, plângea. Marchizul nu izbutea s-o potolească.

— Mă respingi! urmă ea cu glasul podidit de lacrimi. Îi zâmbești!... O strângi la piept... Ah! la seama!... În locul acesta... Aici l-a ucis Blanche pe Bertram de Jedburgh... pentru un sărut.

Își frământa mâinile agitată.

— Pentru un sărut! repetă ea... Ah!... Și dumneata!... Îi săruți buzele!...

O scânteie de mânie nefirească îi scăpăra în privire. Se trase îndărăt și mâna ei întâlni întâmplător minerul rece al unuia din pistoale...

Gestul avu iuțeala gândului.

În liniștea câmpiei solitare răsună o detunătură.

Marchizul de Rio Santo, primind un glonte drept în piept, se prăbuși.

Sărmana Clary, cu mintea răătăcită, scoase un țipăt de spaimă și fugi.

Orizontul nu se întunecase încă de tot. Marchizul de Rio Santo, răsturnat pe spate, cu fața îndreptată spre cer, nu scotea nici un geamăt! Dar în ultimele pâlپări ale luminii nesigure a amurgului, ai fi putut citi pe trăsăturile sale expresia unei dureri amare, nemărginite.

Simțea că moare și murea învins.

Singurul om pe care-l iubise îl trădase. Cădea doborât de singura femeie pe care-o respectase.

Nu-i oare o ironie cumplită și de neînțeles să fii pedepsit, nu pentru greșelile tale, ci pentru binele pe care l-ai făcut?

Vălul nopții devenea din ce în ce mai gros. Curând nu se mai putea desluși corpul care se confunda cu verdeața întunecată a ierbii. Dar când luna, trecând pe deasupra câmpiei, luminează din nou scena, în strălucirea ei albicioasă putea fi văzută o femeie care stătea în genunchi lângă trupul lui Rio Santo.

Femeia se ruga.

Părea să fi trecut de mult vârsta tinereții, și totuși era încă nespus de frumoasă. În jurul frunții palide avea un fel de aureolă, de sfântă resemnare...

Era Mary Mac-Farlane, contesă de White-Manor, care îl recunoscuse în cel întins pe iarbă pe Fergus O'Breane, prima, unica ei dragoste.

Terminându-și rugăciunea, puse mâna pe inima lui Fergus care nu se mai simțea bătând.

Luna urca la orizont, dând la iveală, trăsăturile celui căzut.

Mary Mac-Farlane se aplecă asupra lui și-i sărută fruntea. Luna rătăcea pe bolta cerească, adierea nopții unduia încet în frunziș.

Era o moarte tihnită și frumoasă, înconjurată de splendorile tăcute ale nopții și avânturile neprihănite ale rugăciunii...

Trebuie să străbatem un cuprinzător spațiu de timp pentru a ajunge la momentul când s-a potolit furtuna stârnită în viața personajelor noastre de popasul la Londra al marchizului de Rio Santo.

Șocul suferit de unele dintre ele, cum ar fi Mary Trevor, Clary Mac-Farlane și contesa Derby, lăasă urme de neșters. Toate trei se apropiaseră prea mult de razele astrului, ca să le uite vreodată. Contesa Derby se expatrie plecând în Franța, în căutarea unei vieți liniștite, ferite de ochii lumii.

În urma unei convalescențe îndelungate și dificile, Mary Trevor își regăsi frumusețea și aerul aristocratic de odinioară. Cum nu încetase nici o clipă să-l iubească pe Frank Perceval, se întoarse la el fericită.

Mary Trevor este acum lady de Fife, deoarece Perceval a moștenit demnitatea de pairi a fratelui său.

Sărmana Clary a fost mai puțin fericită: Stephen, mama lui și Anna s-au retras, împreună cu ea, la castelul din Crewe, lăsat moștenire de moșierul Angus Mac-Farlane, care se aruncase în Tamisa după ce-l denunțase pe fratele său Fergus. Deși înconjurată de multă atenție și afecțiune, Clary păstra încă urmele prea grelelor încercări prin care trecuse. Stephen folosisese toate cunoștințele sale de medic pentru a-i alina suferințele. Cu cât o vedea suferind mai mult, cu atât o iubea mai adânc; blânda și încântătoarea Anna îi arătă o prietenie tandră și, în sfârșit, Susannah de Lancaster pe care Brian o redase mamei sale contesa de White-Manor, o copleși cu afecțiunea ei binefăcătoare. Dar trebuia să treacă multe luni pentru ca toate aceste eforturi împletite să ducă la vreun rezultat. În cele din urmă, căldura atâtor iubiri reunite reuși să-i lumineze gândurile. Clary își recăpăta echilibrul, dar rămase profund afectată de-o stare de melancolie pe care Stephen, soțul ei, nu izbuti s-o tămăduiască niciodată.

Păstrase în mintea ei amintirea crimei pe care-o săvârșise într-un moment de nebunie? Nu credem. Nimeni nu fusese martor la drama aceea sângeroasă, care rămăsese o taină între noapte și Dumnezeu.

Contesa de White-Manor se bucura nespus de prezența fiicei sale, pe care-o jelise atâta aman de vreme. Nu voia să se despartă de ea, și dacă o lacrimă discretă se furișa din frumoșii ochi ai Suzannei, când se gândea la Brian, sărutările fierbinți ale

mamei ei reușeau s-o facă să dispară. Totuși, frumoasă fată nu-și putea uita fericirea zdrobită. Se resemnă fiindcă era tare și mulțimea cerului care adusese în tenebrele descurajării ei lumina surâsului blând și radios al unei mame. Încetul cu încetul lacrimile secară. Când mai plângea din când în când, în lacrimile ei nu mai era amărăciune.

Pe scurt, în familia Mac-Farlane, alcătuită din contesă, Susannah, cele două fiice ale moșierului și Stephen, exista o liniște senină și odihnitoare, sub care resemnarea aducea a fericire.

Doar Anna, altădată cea mai veselă din toată familia, avea momente de visare dureroasă, pe care le ascundea cu grijă de surorile ei. Dar, într-o bună zi, la castelul din Crewe își făcu apariția un străin cu înfățișare de nobil și Anna își regăsi surâsul cuceritor. Străinul era cavalerul Angelo Bembo. El ceru și obținu mâna celei mai tinere dintre domnișoarele Mac-Farlane.

Bembo renunțase la toate legăturile sale cu Familia, din care nu făcuse parte decât spre a fi alături de Rio Santo. Totuși, înainte de-a se căsători cu Anna, îi mărturisi că nu-și aparținea în întregime și că, poate, cândva, într-o bună zi, va fi silit să-și riște viața pentru o cauză pe care nu avea dreptul s-o dezvăluie.

Vom explica numaidecât care era, după părerea noastră, secretul lui Angelo Bembo.

Susannah îl revăzu o singură dată pe Brian de Lancaster. Faptul s-a petrecut cu prilejul morții contelui de White-Manor decedat în urma unei crize de nebunie la sanatoriul din Denham-Park. Brian sărută mâna nepoatei sale și îi aduse la cunoștință că moștenise titlul de pair. Plecă fără să fi dormit sub același acoperiș cu Susannah.

Brian suferă, el nu avea o mamă care să-i aducă mângâierea. Era singur. Respingea societatea și n-avea nici un fel de prieten.

Dragostea lui nu se putea stinge prin uitare. Brian n-avea să se mai vindece niciodată. Încercă absolut totul; zadarnic. La ora când scriem, Brian uimește Camera Lorzilor prin exploziile neașteptate ale elocvenței sale excentrice. Brian nu va fi niciodată un om de stat; în felul lui este un mare orator.

Acum, câte un cuvânt despre unele din personajele secundare ale povestirii noastre.

Snail nu s-a mai căsătorit cu Madge și-a devenit polițist, pentru a se întoarce la virtute.

Într-un sezon când câinii aveau niște prețuri imposibile, Rowley a vrut să-și încerce unul din "preparatele" sale pe-un irlandez și, drept urmare, își continuă la Botany-Bay interesantă lectură a lucrării *Toxicological Amusements*.

Doctorul Moore se retrase la Denham-Park. Prietenii săi spuneau că a înnebunit. Elabora lucrări foarte savante, determinând accidentele de origină nervoasă la pisici. A murit. Royal-College a bătit o medalie pentru cinstirea lui.

Tyrrel Orbul este bancher în Thames Street. A luat în antrepriză o cale ferată și învârtește afaceri de milioane.

Paddy O'Chrane, ex-căpitanul bricului *Hareng*, afretat de Gween și Gween din Carlisle, s-a căsătorit cu doamna Burriett și deține, în calitate de prinț consort, *Armele Coroanei*.

Pentru a da de urma celorlalte personaje ale noastre, trebuie să ne întoarcem în unele ospicii.

Bon Lantern se află la Saint-Lukes. Comoara lui, ascunsă în pivnița din Saint, Giles, l-a cam făcut să-și piardă mințile. Se crede lord-primar și nu mai fură decât în momentele de luciditate. Temperance, ca o bună creștină ce se află, a urmat soarta soțului ei. Ginul i-a răpit mințile, și, ca să fim exacti, nu numai ginul, ci și romul.

La Bedlam, îl putem întâlni de asemenea pe reverendul Peter Boddlesie pe care eșecul atacului împotriva băncii l-a scos din balamale.

În sfârșit, ni s-a spus în mare taină că lady Campbell se află într-un sanatoriu din împrejurimile Londrei, unde pune la cale, între personaje imaginare, un număr infinit de căsătorii himerice.

* * *

Orice romancier este într-o măsură mai mică sau mai mare un om superstițios. Am descris moartea marchizului de Rio Santo, așa cum ne-a fost relatată, dar cei ce l-au cunoscut pe Fergus O'Breane păstrează o speranță misterioasă, căreia gândurile noastre i se alătură involuntar.

Randal Graham, care se aruncase de pe cal înainte de-a ajunge la scara morții din Green-Abour-Court, în noaptea evadării, este plin de optimism și așteaptă în casa tatălui său. Primește uneori mesaje, dar nimeni nu știe de la cine.

Pe de altă parte, am reținut declarația făcută de Bembo logodnicei sale că viața lui nu-i aparține.

Ca și Randal, și el așteaptă.

Ce așteaptă cei doi bărbați al căror devotament față de marchiz era nemărginit?...

Uneori, când politica sinuoasă a consiliului de miniștri din Saint James uită să arunce între popoare sămânța discordiei, națiunile se înțeleg: atunci se face auzit un murmur de dezaprobare universală. Nori negri se adună amenințători întunecând orizontul Angliei.

Dincolo de acești nori se ascunde furtuna din care într-o bună zi s-ar putea ivi, cu trăsnetul în mână, Fergus irlandezul, simbolul unei uri nemuritoare.

A fost oare de ajuns mâna unei tinere fete ca să-l doboare pe uriașul acela, a cărei forță rivaliza cu aceea a unui imperiu?...

Posibil. Dar la fel de posibil este ca lava să se fi adunat în craterul vulcanului stins, așteptând doar scânteia care să reaprindă văpaia.